

TỬ KIM TRẦN

Vũ Thị Hà dịch

12

ĐÊM TRƯỜNG TẮM TÔI

HOA KINH SÁCH

ĐẠI HỌC QUỐC GIA VIỆT NAM

CHƯƠNG 1

*Chiều thứ sáu
ngày 2 tháng 3 năm 2013*

Nắng chiều rực rỡ, ga Quảng trường văn hoá hồ Tây tuyến tàu điện ngầm số 1 thành phố Hàng Châu.

Trên đoạn giữa con đường phía ngoài ga tàu điện ngầm có một cột đèn giao thông, lúc này, một gã đàn ông đang kéo một chiếc va-li hành lí rất lớn, kiên nhẫn đứng ở chỗ rẽ đợi tín hiệu đèn xanh.

Có điều rõ ràng là nhiều người khác thiếu đi sự kiên nhẫn này, nhất là khi đang ở giữa con đường đông đúc, dường như khi một đám đông cùng vượt đèn đỏ, thì chuyện tổ chức cao hay thấp không còn quan trọng nữa, mọi người ào ào qua đường, biết là ô tô không dám lao vào đám đông, thế là vượt đèn đỏ trở thành lẽ tất nhiên, người nào cũng hòa theo dòng người bên mình lao qua đường.

Gã đàn ông khinh bỉ nhìn đám đông, miệng nở nụ cười khinh miệt: “Người ta đã không còn nhớ ra lần đầu tiên vượt đèn đỏ là khi nào nữa, có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...”

Đèn xanh bật sáng, anh ta kéo chiếc va-li hành lí, đi về phía ga tàu điện ngầm, đến chỗ phía trước thang cuốn, một đôi tình nhân sinh viên bên cạnh đi vào thang cuốn cùng anh ta, thấy anh ta bước xuống, liền chủ động nhường, mấy giây sau, đợi cho đến khi anh ta xuống được năm sáu bậc, cách một quãng xa rồi họ mới bước theo, vì trông anh ta không được thân thiện dễ mến cho lắm.

Anh ta khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo jacket nhàu nhĩ, đầu bóng nhẫy, có vẻ lâu lắm rồi chưa gội, đeo một chiếc kính nhựa cũ kĩ, con người mắt đỏ quạch, hơi sưng, da mặt phủ một lớp dầu, lẫn với bụi đất,

toàn thân toát ra mùi rượu và mồ hôi nồng nặc. Nếu có thêm một chiếc gậy trên tay, anh ta sẽ chẳng khác nào một đệ tử của cái Bang.

Trên tàu trên xe, cho dù có đông chật đến đâu, người ta cũng sẽ hào phóng, tốt bụng nhường cho kẻ ăn mày một mét không gian thoải mái, hướng hồ là ở trên đường.

Sau khi bước xuống thang cuốn, gã đàn ông vừa kéo chiếc va-li nặng nhọc đó, vừa tiếp tục đi về phía trước, những người xung quanh ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh ta đều chủ động tránh xa ra, anh ta không hề để tâm, sau khi nhét tiền xu vào cái máy bán vé, lấy được một chiếc thẻ tàu điện ngầm, anh ta liền chậm rãi đi về phía cổng kiểm soát an ninh.

Lúc này, anh ta chú ý thấy từ đằng xa trên bậc thang ở lối ra vào đầu bên kia ga tàu điện ngầm có hai ánh mắt hướng về phía mình, anh ta đẩy gọng kính lên, cũng nhìn về phía họ. Hai người đàn ông trung niên đứng ở đó, một người mặt hầm hầm giận dữ, tay nắm chặt nắm đấm trừng trừng nhìn anh ta, một người mặt lạnh tanh, lấy tay chỉ lên mắt. Anh ta hiểu ý khẽ gật đầu đáp lại họ, tháo kính ra, trên mặt thoáng hiện một nụ cười khó có thể nhận thấy, tiếp đó lại đeo kính vào, không nhìn họ nữa, tiếp tục đi về phía cổng kiểm soát an ninh.

Lúc sắp đến chỗ cổng kiểm soát an ninh, anh ta cuộn chiếc áo jacket cũ lại, khom lưng, rụt cổ, dùng chiếc va-li lại, rồi đột ngột bước nhanh, chen về phía trước theo đám đông, dường như muốn trà trộn vào giữa đám đông để đi qua cổng kiểm soát an ninh, nhưng vẫn bị nhân viên bảo vệ kéo lại: “Va li đặt lên để kiểm tra.”

“Tôi... bên trong này của tôi là chặn.” Anh ta hơi ngập ngừng, tay nắm chặt chiếc va-li.

Nhân viên bảo vệ đã gặp quá nhiều những kẻ què mùa lần đầu tiên đi tàu điện ngầm, liền đáp lời theo thói quen: “Tất cả va-li, túi xách đều phải qua kiểm tra.”

“Bên trong... bên trong đúng là chặn.” Anh ta định bước thêm một bước về phía trước, nhưng nhân viên bảo vệ đã thò cánh tay lớn ra, chặn trước

mặt anh ta như một chiếc bánh đĩa Ấn Độ*.

“Tất cả va-li, túi xách đều phải qua kiểm tra.” Nhân viên bảo vệ nhắc lại một lần nữa, hoàn toàn không có cơ hội thương thảo.

“Đúng là chắn, không cần kiểm tra.” Anh ta hơi nghiêng người sang một bên, chặn người đang xếp hàng ở phía sau lại, những lời giục giã bực bội vang lên phía sau lưng anh ta.

Nhân viên bảo vệ ngẩng đầu lên, bắt đầu chú ý đến gã đàn ông nồng nặc hơi rượu này, nét mặt anh ta đầy căng thẳng lo âu, nhân viên bảo vệ khẽ cau mày, trong lòng dấy lên sự cảnh giác, nắm chặt chiếc máy bộ đàm trong tay theo bản năng.

Sau khi nhìn vào mắt nhân viên bảo vệ mấy giây, gã đàn ông đột nhiên đá mạnh về phía nhân viên bảo vệ: “Tôi không vào nữa!” cú đá của gã rất mạnh, nhân viên bảo vệ không hề để phòng liên ngã lăn quay, gã đàn ông quay đầu gầm lên, hung dữ lao vào khiến đám đông đang xếp hàng phía sau rẽ ra, gã đẩy một nhát đờ hàng rào ngăn cách, co căng chạy, kéo theo chiếc va-li.

Trong lúc tháo chạy, gã tháo chiếc kính ra ném xuống trước mặt, cố tình giẫm một nhát vỡ vụn.

Nhân viên bảo vệ vội vàng bò dậy, túm lấy chiếc gậy cảnh sát đuổi theo gã, vừa kêu to ‘đứng lại’, vừa cuống cuồng hét vào máy bộ đàm yêu cầu trợ giúp.

Ga tàu điện ngầm rất đông đúc, gã đàn ông kéo theo chiếc va-li to nặng chạy chưa được bao xa, liền bị mấy nhân viên bảo vệ xông tới vây lại giữa lối đi, ngay lúc đó, hai cảnh sát trực ở ga cũng nhanh chóng có mặt.

“Các anh đừng có xông tới!” Gã đàn ông thấy không còn chỗ tháo chạy, đứng ở giữa lối đi, chiếc va-li dựng phía sau người, chùng gối, tư thế nửa quỳ, một tay xò ra năm ngón, chặn những nhân viên bảo vệ và cảnh sát định xông tới khống chế gã lại, mắt trợn lên giận dữ, “Đừng có xông tới, tôi có vũ khí sát thương!”

Vừa nghe thấy ‘có vũ khí sát thương’, tất cả mọi người đều dừng lại theo bản năng, trong lòng giật thót. Mấy cảnh sát dang rộng hai tay vây về phía

sau ra hiệu cho hành khách lùi lại.

Hành khách trong ga tàu điện ngầm kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, tiếp đó, theo thói quen giao tiếp, có nguy hiểm chứ gì, không lẫn tẩn gì nhiều, trước tiên mọi người giơ điện thoại di động lên, hướng về phía gã đàn ông trung niên kì quặc chụp một hồi, rồi đưa ảnh lên mạng. Tất nhiên, không ít các cô gái trẻ nhân cơ hội quay người, chỉnh ống kính, làm vài kiểu selhe xinh đẹp, thêm dòng chữ “Mình đang ở ga tàu điện ngầm, xảy ra một vụ nghiêm trọng, vô cùng nguy hiểm, sợ ghê đây!” cảnh sát và nhân viên bảo vệ chăm chú quan sát gã đàn ông, đề phòng hành động tiếp theo của gã. Gã đàn ông cũng chăm chăm nhìn họ, một tay đút vào trong ngực áo, rút ra một chiếc vợt bóng bàn, vừa khua múa vừa hét: “Đừng có xông tới, các anh có sợ không? Các anh đừng có mà xông tới, trong va-li thật sự là không có gì!”

Thấy cái mà anh ta gọi là ‘vũ khí sát thương’ chỉ là một chiếc vợt bóng bàn, đám đông vây xem xung quanh cười ầm lên, càng nhanh tay bấm máy chụp ảnh. Cảnh sát thở phào nhẹ nhõm, xem ra gã này là một thằng điên say rượu, có điều nếu cứ xông thẳng vào không chế gã, thì thế nào cũng bị gã vung mấy nhát vợt bóng bàn vào đầu trong lúc giây giũa chống cự, sức lực của những kẻ điên thường tương đối mạnh, vòng ra phía sau tấn công thì vẫn hay hơn. Đồng thời, cảnh sát cũng chú ý đến nửa câu nói đằng sau của gã, sự chú ý tự nhiên hướng vào chiếc va-li to sau lưng gã, cảnh sát đứng cách một khoảng khua múa chiếc gậy, nghiêm giọng chất vấn: “Trong va-li chứa gì?”

“Không... không có gì.” Gã đàn ông trung niên hốt hoảng đáp lời.

“MỞ ra!” Giọng cảnh sát rắn đanh.

“Không... không được động vào.”

Lúc này, gã bị một cảnh sát đột ngột nhảy tới từ phía sau ôm chặt lấy vai, gã còn định vung chiếc vợt bóng bàn, lập tức bị mấy cảnh sát và nhân viên bảo vệ khác xông tới đè bẹp xuống đất, chỉ còn biết kêu lên ư ử.

Sau khi khống chế được gã, cảnh sát quay người nhìn chiếc va-li, vừa định mở ra, thì gã đàn ông bỗng hét lên thất thanh: “Không được mở ra, rất

nguy hiểm, sẽ nổ đấy!”

Khi nghe thấy ‘sẽ nổ đấy’, cảnh sát đang giơ cánh tay lên liền dừng lại, không ai dám có hành động mạo hiểm đối với chiếc va-li khả nghi đó, cảnh sát quay người, chăm chăm nhìn gã đàn ông, đồng thời lôi máy bộ đàm ra, báo cáo tình hình với cấp trên, nói là ga tàu điện ngầm có một gã đàn ông hành vi kì quặc, mang theo một chiếc va-li khả nghi, đã khống chế được anh ta, nhưng đối phương nói nếu mở ra chiếc va-li sẽ phát nổ, họ không dám mạo hiểm hành động.

Liên quan đến vấn đề an toàn nơi công cộng, không ai dám mạo hiểm, nhất là cảnh sát ở ga tàu điện ngầm đều đã được huấn luyện chuyên biệt về cách ứng phó đối với những tình huống bột phát. Cảnh sát nhanh chóng nhận được câu trả lời của cấp trên, chiếc va-li đã được gã đàn ông kéo đến, như vậy có thể thấy nếu kéo thì sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần không mở ra là được. Trước tiên cứ kéo chiếc va-li ra khỏi ga tàu điện ngầm, để ở một chỗ trống trên đường, tạm thời giám sát giao thông trên đường.

Nhân viên cảnh vụ tại hiện trường vội bật loa phát thanh, thông báo cho hành khách ga tàu điện ngầm Quảng trường văn hoá hồ Tây tạm thời ngừng hoạt động, tàu sẽ không dừng lại ở ga, hành khách nhanh chóng trật tự rời khỏi ga.

Đồng thời, cũng không dám để lỡ thời gian, hai cảnh sát đành liều mình cùng cẩn thận kéo chiếc va-li, cố gắng để không bị xóc, di chuyển ra ngoài ga tàu điện ngầm.

“Sao nặng thế? Không phải là thuốc nổ thật đấy chứ?” Một cảnh sát nói khẽ, họ vừa kéo chiếc va-li đã cảm thấy có gì đó không ổn, trọng lượng của chiếc va-li cho thấy bên trong có khả năng không phải là chèn, ít nhất cũng phải hơn năm mươi cân.

Một cảnh sát khác không nói gì, mặt vô cùng nghiêm nghị, không dám có bất cứ khinh suất nào, nếu khối nặng trong chiếc va-li này là thuốc nổ, thì sức công phá thật không dám tưởng tượng, anh nghĩ đến sáng nay đi làm sớm, chưa kịp nhìn con gái.

Tên nghi can khốn kiếp đang bị cảnh sát áp chế ở phía sau còn khổ sở khuyên can họ: “Nguy hiểm đấy, cẩn thận một tí, đừng có mở ra, các anh vẫn còn trẻ.”

Những lời nói của gã khiến hai anh cảnh sát chột vô cùng nhớ bố mẹ.

Rất nhanh chóng, xe cộ trên con đường phía ngoài ga tàu điện ngầm đã rời đi sạch, giao thông hai đầu đều bị thắt chặt, cảnh sát căng dây cảnh giới trong phạm vi hơn hai mươi mét, chiếc va-li được dựng ở giữa, bên cạnh là tên nghi can đã bị cảnh sát khống chế.

Trong khoảng thời gian này, thông tin ga tàu điện ngầm Quảng trường văn hoá hồ Tây ngừng chở khách khẩn cấp vì một người đàn ông mang theo chiếc va-li khả nghi nhanh chóng lan truyền trên mạng xã hội, đây là lần đầu tiên sau ba tháng vận hành thử, tuyến tàu điện ngầm thành phố Hàng Châu phải ngừng chở khách vì sự cố bột phát, phóng viên truyền thông ào ào kéo đến nơi xảy ra sự việc, hành khách phía ngoài đường dây giới nghiêm thì giờ điện thoại di động lên làm truyền thông cá nhân cập nhật tình hình thực tế về thông tin thời sự rúng động này. Mọi người đều đang phỏng đoán xem bên trong chiếc va-li rốt cuộc là thứ gì, có người đoán là thuốc nổ, có người đoán là ma túy, có người đoán là loa đài và micro, bởi vì gã đàn ông này ăn vận giống như một ca sĩ lang thang, mang trong mình mỗi thù thâm sâu, đầy tính tự sự, có điều không nhận được cú xoay người chấp nhận của huấn luyện viên trong chương trình ‘The voice of China’, nên chuyển sang nghệ thuật hành vi với mong muốn sẽ nhận được sự quan tâm theo dõi của đại chúng, kết quả còn chưa kịp được người ta hỏi ‘ước mơ của anh là gì’, thì đã bị cảnh sát đè bẹp dưới đất, không cử động được.

Mười lăm phút sau, cảnh sát hình sự và đội cơ động tháo gỡ bom mìn thuộc phân cục cảnh sát quận Hạ Thành có mặt tại hiện trường, sau khi sử dụng thiết bị kiểm tra chiếc va-li, phát hiện thấy bên trong không có chất cháy nổ, nhưng khi cảnh sát mở chiếc va-li hành lí ra ngay tại hiện trường, đám đông vây quanh hóng xem ở đằng xa đồng thanh hét lên kinh sợ.

Một xác chết loã thể!

Thông tin này nhanh chóng gây chấn động khắp thành phố Hàng Châu.

CHƯƠNG 2

Tối ngày 2 tháng 3 năm 2013.

Tại phòng giám sát thẩm vấn của đội điều tra hình sự phân cục cảnh sát quận Hạ Thành, đội trưởng và cục phó bước vào cửa, hỏi cảnh sát trực ở bên trong: “Thế nào, đã khai chưa?”

Một cảnh sát chỉ vào người đàn ông đang bị còng tay trên ghế trong màn hình, đáp: “Nghị phạm đã thừa nhận hẳn chính là kẻ giết người, quá trình cụ thể còn đang tiếp tục khai, thái độ rất hợp tác. Người chết là bạn hẳn, theo lời hẳn, là vì mâu thuẫn nợ nần nên trong lúc nóng nảy nhất thời đã lỡ tay giết người.”

Cục phó nhìn camera giám sát, liên tưởng đến hành động ngày hôm nay của anh ta, nhếch môi bảo, “Thằng này đầu óc có vấn đề hả?”

“Đầu óc bình thường, còn là luật sư đấy.”

“Luật sư?”

Anh chàng cảnh sát hình sự nói: “Hẳn tên là Trương Siêu, là luật sư, có mở một văn phòng luật, bản thân hẳn chuyên nhận các vụ án tố tụng hình sự, hình như cũng có chút tiếng tăm ở thành phố Hàng Châu.”

“Luật sư bào chữa hình sự Trương Siêu?” Đội trưởng khẽ nhíu mày nhớ lại, “Người này tôi hình như có chút ấn tượng, đúng rồi, năm ngoái chúng ta có một vụ án chuyển giao cho viện kiểm sát, nghị phạm đã mời hẳn ta làm luật sư bào chữa, nghe nói bào chữa khá tốt, cuối cùng toà án xử mức án hình sự thấp nhất, khiến các đồng chí bên viện kiểm sát rất ấm ức.”

Phó cục trưởng nhìn về phía Trương Siêu trong màn hình, quan sát kỹ hơn một chút, hỏi với giọng hồ nghi: “Sau khi giết người, hẳn đem xác chết đến ga tàu điện ngầm làm gì?”

“Vứt xác.”

“Vứt xác?” Phó cục trưởng trợn mắt, “Đem xác chết đến ga tàu điện ngầm để phi tang?”

“Hắn định đi tàu điện ngầm đến hồ Tương ở núi Tiêu, đến đó rồi ném cả xác chết cùng va-li xuống hồ.”

Phó cục trưởng nghi ngờ nhìn Trương Siêu trong camera giám sát, nói: “Thế làm sao được? Sao lại có chuyện đi tàu điện ngầm để vứt xác? Tại sao hắn không lái xe đi?”

Anh cảnh sát hình sự giải thích: “Trương Siêu đã giết đối tượng bị hại tại một căn hộ của hắn, sau khi giết người, hắn rất sợ hãi, ở lại trong căn hộ đó một đêm, sáng nay, hắn quyết tâm chuẩn bị đến hồ Tương ở núi Tiêu để vứt xác, thủ tiêu chứng cứ. Trước khi vứt xác, hắn đã uống rất nhiều rượu để lấy can đảm, kết quả... Tửu lượng không tốt, hắn say rượu, nên không dám tự lái xe đi, sợ sẽ xảy ra tai nạn giao thông, nếu bị kiểm tra vì lái xe sau khi uống rượu, thì chắc chắn cả người lẫn xe đều sẽ bị đưa đi, xác chết trong xe theo đó cũng lập tức bị lộ. Cho nên, hắn chọn cách gọi taxi, nhưng rất không may, sau khi lên xe taxi, đi đến gần ga tàu điện ngầm, thì chiếc taxi bị một chiếc xe khác húc vào đuôi khi rẽ ngoặt, cả hai lái xe đều cho rằng trách nhiệm thuộc về đối phương, bèn báo cho cảnh sát giao thông đến xử lý, hắn sợ cảnh sát giao thông đến sẽ phát hiện ra sự việc chiếc va-li, liền lấy cớ là có việc gấp, khiêng chiếc va-li từ trong thùng xe ra, rời đi trước. Hắn bỗng nhớ ra là ga tàu điện ngầm vẫn đang thử vận hành, đoán là nhân viên bảo vệ có thể sẽ không gắt gao lắm, định trà trộn lên tàu, rồi đi thẳng đến hồ Tương để vứt xác, nên vào ga tàu điện ngầm thử xem thế nào. Kết quả là bị nhân viên bảo vệ ngăn lại ở cổng kiểm tra an ninh, hắn sợ hãi quay đầu bỏ chạy, bị nhân viên bảo vệ và cảnh sát xông tới vây lại.”

Phó cục trưởng cau mày nói: “Thế tại sao lúc ở ga tàu điện ngầm, lúc thì hắn bảo có vũ khí sát thương, lúc lại nói chiếc va-li sẽ phát nổ, làm cho lần đầu tiên tàu điện ngầm thành phố Hàng Châu phải dừng vận hành, để truyền thông đưa tin ầm ĩ.”

Anh cảnh sát hình sự đáp: “Lúc đó hơi men bốc lên, đầu óc hắn đã không còn tỉnh táo, trong lòng lại sợ chiếc va-li bị cảnh sát mở ra, trong lúc hoang

mang sợ hãi, hắn nói năng lung tung, hoàn toàn mất kiểm soát. Bây giờ hắn đã tỉnh rượu rồi, nói là có nhớ được đại khái mọi việc xảy ra ở ga tàu điện ngầm, nhưng có chút mơ hồ.”

Đội trưởng thở phào một tiếng: “Thảo nào lúc bị bắt về, bộ dạng say khướt, nói không rõ lời, cứ liên tục bảo trong va-li không có gì.”

Phó cục trưởng khẽ gật đầu, lại dặn dò cảnh sát cấp dưới: “Hắn là luật sư bào chữa, rất hiểu về công tác điều tra của chúng ta, không thể tin hết những lời hắn nói, cần thẩm vấn kỹ, đừng để hắn lợi dụng những lỗ hổng, lời khai trên giấy của hắn cần khám nghiệm điều tra cùng với chứng cứ phía sau - đối chiếu xác thực, ảnh hưởng của vụ án này rất lớn, không thể để xảy ra sai sót.”

“Việc này thì nhất định rồi,” đội trưởng liếc nhìn bộ dạng đang nhận tội đáng thương của Trương Siêu trong camera giám sát, cười nhạt, “Đại luật sư bào chữa hình sự đấy, tự mình phạm tội, mà chả phải ngoan ngoãn khai nhận. Hắn hiểu rất rõ trình tự tư pháp, cả người và bằng chứng đều bị bắt sống, hiện trường bao nhiêu người chứng kiến, có giáo biện chối cùn cũng không có tác dụng, chỉ còn cách ngoan ngoãn nhận tội, hợp tác với chúng ta, có thể thì cuối cùng mới xin toà án xử nhẹ được.”

Trong phòng thẩm vấn, Trương Siêu mặt mũi ủ dột não nề, ánh mắt vô vọng, giọng nói cũng thều thào như hết hơi, dường như vô cùng tuyệt vọng trước tình cảnh hiện tại của mình.

Nhân viên thẩm vấn hỏi anh ta: “Khi anh dùng dây thừng thắt cổ khiến người bị hại chết, là từ phía trước hay phía sau?”

“Tôi... tôi nghĩ xem, lúc đó hiện trường rất hỗn loạn, không nhớ rõ lắm, hình như là... hình như là từ phía sau cậu ta.”

Hai thành viên của đội nhìn nhau hội ý, một người bảo: “Anh nghĩ kỹ lại xem.”

“Thế... thế là từ phía trước.” Trương Siêu rất hoang mang, nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn bộ cơ thể anh ta.

“Sợi dây thừng làm dụng cụ gây án anh để đâu rồi?”

“Vứt bên ngoài rồi. Thùng rác? Hình như cũng không phải, sau khi giết người, tôi rất sợ hãi, sau đó lại uống rượu, giờ đầu vẫn rất đau, đầu óc hỗn loạn, rất nhiều chi tiết đều không nhớ rõ nữa, tôi... làm sao tôi lại thất cố người khác đến chết như thế, tôi... tôi hoàn toàn không muốn giết chết cậu ta...” Anh ta đau khổ ấn đầu, khẽ thốn thức khóc.

Phó cục trưởng lại nhìn camera giám sát một lúc rồi dặn họ: “Nếu tình tiết vụ án không phức tạp, thì mấy hôm nay các cậu chịu khó vất vả một chút, nhanh chóng kiểm tra đối chiếu xong rồi chuyển giao cho viện kiểm sát. Vụ án này chúng ta phải kết thúc nhanh một chút, hôm nay là lần đầu tiên ga tàu điện ngầm thành phố Hàng Châu dừng vận hành, phóng viên sắp chen đổ cả cục công an rồi, lãnh đạo thành phố cũng đã gọi rất nhiều cú điện thoại xuống giục, cấp trên muốn chúng ta thông báo tình hình vụ án cho xã hội biết với tốc độ nhanh nhất.”

Đội trưởng gật đầu đáp lời: “Tối nay bác sĩ pháp y sẽ xuất báo cáo khám nghiệm thi thể, hiện trường xảy ra vụ án cũng đã cử người kiểm tra sơ bộ, đợi đến mai, ban ngày sẽ cử người đi khám nghiệm kỹ một lần nữa, đối chiếu tỉ mỉ với lời khai của hăng ta, xem có sai lệch gì không, nếu thuận lợi thì khoảng ba bốn hôm là có thể kết thúc vụ án.”

Mấy ngày tiếp theo, toàn bộ công việc điều tra đối chứng đều được tiến hành rất nhịp nhàng, chặt chẽ.

Trương Siêu cũng nhận tội thành khẩn, rất hợp tác trong quá trình ghi lời khai, chủ động khai báo động cơ, quá trình giết người, hăng là do anh ta là luật sư bào chữa hình sự, rất rõ quy trình và chính sách, hi vọng có thể nhờ đó mà được giảm án. Anh ta cũng bị đưa trở lại hiện trường xảy ra vụ án, chỉ nhận hiện trường, tìm thấy hung khí, bác sĩ pháp y đã đưa ra báo cáo khám nghiệm thi thể và báo cáo giám định vật chứng, đối chiếu xác thực từng mục với lời khai của nghi phạm.

Các chứng cứ đều hoàn toàn khớp với lời khai của anh ta, toàn bộ chuỗi chứng cứ đều đầy đủ.

Thực ra đây vốn là một vụ hung án bình thường lỏng lẻo, chỉ có điều lúc đó tàu điện ngầm phải dừng vận hành nửa tiếng đồng hồ, từ khi bắt đầu đưa vào sử dụng đến giờ, đây là lần đầu tiên tàu điện ngầm thành phố Hàng Châu phải dừng vận hành vì sự cố bột phát, hiện trường lại có hàng nghìn nhân chứng nhìn thấy xác chết trong va-li, suốt những ngày này đều là chủ đề nóng trên mạng, truyền thông các địa phương còn tích cực hơn, ngày nào cũng đến cục Công an, liên tục đưa tin về sự thật đằng sau vụ án, đáp ứng nhu cầu bàn tán lúc trà dư tửu hậu của mọi người.

Cho nên mấy ngày sau, cục công an quận Hạ Thành đã cho tổ chức riêng một cuộc họp báo, công bố thông tin về toàn bộ vụ án.

Nghi phạm tên là Trương Siêu, từng là giảng viên khoa Luật của một trường đại học, sau thôi việc, làm luật sư, anh ta đã khai nhận toàn bộ việc phạm tội này, đồng thời cảm thấy vô cùng hối hận.

Người chết tên là Giang Dương, từng là kiểm sát viên viện kiểm sát thành phố Kim Hoa. Anh ta và Trương Siêu quen nhau đã mười mấy năm, thời học đại học, anh ta là học trò của Trương Siêu, sau khi tốt nghiệp vẫn tiếp tục giữ liên hệ, có thể coi là bạn bè rất thân.

Có điều Giang Dương là một kẻ biến chất, trong thời gian làm kiểm sát viên, ngoài nhận hối lộ, còn chủ động vò vĩnh đòi hối lộ cò bạc, đồng thời có quan hệ nam nữ bất chính, vì vậy nhiều năm trước vợ cũ đã li dị anh ta, sau đó anh ta cũng bị tố giác đến ủy ban Kiểm tra kỉ luật, sau khi điều tra xác thực, anh ta bị tuyên án, phải ngồi tù ba năm.

Sau khi ra tù, Giang Dương thường xuyên đến thành phố Hàng Châu tìm Trương Siêu, lấy cớ là gia đình, công việc không suôn sẻ nên đến Hàng Châu cho khuây khoả. Ông bạn hơn mười năm là Trương Siêu cũng rất nhiệt tình, mấy năm trước sau khi bố mẹ Trương Siêu qua đời có để lại một căn hộ nhỏ ở trong thành phố, anh ta cho Giang Dương ở miễn phí, còn một mực khuyên Giang Dương phải lấy lại tinh thần, tìm một công việc tử tế để mưu sinh. Giang Dương cũng thể hiện quyết tâm làm lại cuộc đời, nói là vợ cũ nuôi con một mình, phải thuê nhà ở, thực sự thấy không nổi, anh ta vay

Trương Siêu ba trăm nghìn tệ, định về thành phố Kim Hoa mua nhà, tái hợp với vợ cũ, rồi buôn bán nhỏ.

Trương Siêu hào phóng cho anh ta vay tiền, nhưng một tháng sau, Giang Dương lại hỏi vay tiền, Trương Siêu thấy nghi ngờ, liền gặp vợ cũ của Giang Dương hỏi tình hình, thì vợ anh ta bảo không hề thấy anh ta nói đến chuyện mua nhà, càng chưa bao giờ nói đến chuyện tái hợp. Sau khi bị Trương Siêu truy hỏi, Giang Dương đành thừa nhận số tiền đó đã bị anh ta đem đi đánh bạc hết. Trương Siêu nổi giận, yêu cầu anh ta trả lại tiền, Giang Dương không những không trả, còn hỏi vay thêm để thắng lại số tiền đã thua bạc. Hai người nhiều lần cãi vã, thậm chí còn xô xát. Ngay trước khi vụ án xảy ra mấy hôm, chuyện hai người cãi vã xô xát đã kinh động đến cả đồn công an, thông tin về việc cử cảnh sát đi xử lý vẫn còn lưu ở đồn.

Cuối cùng, tối ngày 1 tháng 3, Trương Siêu lại đến gặp Giang Dương, trong khi cãi vã, hai người lại động thủ, trong lúc nóng giận tức thời, Trương Siêu đã dùng dây thừng thắt cổ Giang Dương đến chết.

Sau khi xảy ra sự việc, Trương Siêu cảm thấy vô cùng sợ hãi và hối hận, không biết phải làm thế nào, anh ta sợ không dám báo công an, một khi báo công an, toàn bộ sự nghiệp, gia đình đáng ngưỡng mộ của anh ta sẽ tiêu tan như khói bụi.

Anh ta ở lại căn nhà đó cả đêm không về nhà, ngày hôm sau, Trương Siêu quyết định đến hồ Tương ở núi Tiêu để vứt xác hòng che giấu vụ án mạng. Do đã uống rất nhiều rượu trước khi vứt xác, không dám tự lái xe, nên anh ta đi taxi, kết quả xe taxi lại va quệt với xe khác, trong lúc hoang mang, anh ta kéo chiếc va-li chạy đến ga tàu điện ngầm ở cạnh đó. Trong trạng thái say rượu và sợ hãi, dẫn đến sự việc phía sau.

Chứng cứ vô cùng đầy đủ, camera giám sát ở cổng khu dân cư cho thấy xe của Trương Siêu đi vào khu dân cư vào 7 giờ tối ngày 1 tháng 3, sau đó xảy ra xung đột với Giang Dương ở trong nhà. Giang Dương chết vào khoảng từ 8 giờ đến 12 giờ, do bị thắt cổ từ phía trước, ngạt thở mà chết, trên hung khí là sợi dây thừng có rất nhiều dấu vân tay của Trương Siêu, trong móng tay của người chết có rất nhiều tổ chức da, máu của Trương

Siêu, một số bộ phận như cổ, cánh tay cũng có những thương tích tương ứng.

Chiếc taxi mà ngày hôm sau Trương Siêu đi lúc đầu để vứt xác cũng đã được tìm thấy, lái xe nói lúc đó Trương Siêu mang theo một chiếc va-li rất lớn, có thể nhận thấy là rất nặng, đôi phương phải mất mấy lần rất vất vả mới khuân được lên thùng sau của xe, trong khoảng thời gian đó, lái xe còn hỏi anh ta dừng gì bên trong, có cần giúp không, anh ta đã từ chối. Anh ta vừa lên xe, lái xe đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh ta. Trên quãng đường từ một chỗ rẽ gần ga tàu điện ngầm, chiếc taxi bị một chiếc xe riêng đâm vào đuôi khi vòng qua chỗ ngoặt, trong lúc lái xe taxi và chủ chiếc xe riêng trao đổi về việc bồi thường, Trương Siêu lấy cớ là có việc gấp, bèn xuống xe chuyển chiếc va-li rồi vội vã đi luôn.

Toàn bộ lời khai đều khớp với nội dung điều tra.

Vụ án rất đơn giản, cuộc họp báo cũng nhanh chóng kết thúc, nhưng các phóng viên vẫn chưa hài lòng, muốn được phỏng vấn hung thủ để tìm hiểu suy nghĩ của anh ta. Sau khi phía cảnh sát trao đổi bàn bạc, lại hỏi ý kiến Trương Siêu, thái độ nhận tội của anh ta rất thành khẩn, đồng thời cũng chấp nhận phỏng vấn, phía cảnh sát liền đồng ý bố trí cho phóng viên phỏng vấn qua song sắt.

Nội dung trả lời mấy câu hỏi tương tự như trong cuộc họp báo, khi được hỏi có hối hận hay không, Trương Siêu dừng lại giây lát, hướng về ống kính vẻ rất bình tĩnh: “Cũng chẳng có gì phải hối hận cả.”

Câu nói này không làm cho bất cứ người nào thấy cảnh giác, thông tin thời sự vẫn được phát đi bình thường.

Không ai thấy có gì không ổn, mấy ngày sau đó mọi tin tức ồn ào nhanh chóng mất đi độ mới mẻ hấp dẫn, chẳng mấy chốc chẳng còn ai hỏi đến nữa, vụ việc mau chóng tan biến như mây khói, rất nhanh, người ta chẳng thể nào nhớ nổi cái gã Trương Siêu bị phỏng vấn phía đằng sau song sắt, và ánh mắt có phần kì quặc của anh ta trong khoảnh khắc đó.

CHƯƠNG 3

Ngày 28 tháng 5 năm 2013, toà án Nhân dân trung cấp thành phố Hàng Châu mở phiên toà xét xử sơ thẩm vụ án Trương Siêu giết hại Giang Dương.

Phiên toà lần này nhận được sự quan tâm của rất nhiều người. Toàn bộ vụ án mang đậm tính tranh luận - yếu tố hàng đầu của việc đưa tin thời sự.

Ngay từ đầu, sau khi xảy ra vụ việc đưa xác chết đến ga tàu điện ngầm đã gây xôn xao cả nước, trên mạng có rất nhiều ảnh được cư dân mạng chụp được ở hiện trường đưa lên, hình ảnh Trương Siêu khua múa chiếc vợt bóng bàn trong tay bị chế thành đủ loại biểu tượng, giai điệu gây sốt ‘Bạn có sợ không’ với nhịp điệu rap cũng được lan truyền rộng rãi, thông tin về vụ án nhiều ngày liên liên tục chiếm giữ vị trí đầu tiên trên các phương tiện truyền thông, thậm chí một số minh tinh muốn đăng thông cáo cũng đành tránh mấy ngày vô đối này ra.

Sau khi cảnh sát công bố tình tiết vụ án cho toàn xã hội, lại dấy lên một chủ đề tranh luận mới. “Bạn có người bạn nào vay tiền mà không trả không?”, “Bạn thân của bạn vay tiền để đánh bạc, bạn có cho vay không?” Hầu hết mọi người đều đã từng trải qua tình cảnh bị người ta vay tiền nhưng không trả, cho dù là không thể nhớ được hình dáng của tình đầu, mọi người cũng không bao giờ quên mặt mũi kẻ vay tiền không trả. Thế là, dư luận bàn ra tán vào sôi nổi, thao thao bất tuyệt.

Người bị hại là Giang Dương tiếng tăm vô cùng xấu xa, nào là ăn hối lộ, cờ bạc, gái gú, lại từng vào tù ra tội, thậm chí khi truyền thông phỏng vấn, vợ cũ của anh ta cũng không hề nói đỡ cho anh ta câu nào, điều này càng khơi gợi được sự cảm thông của đại đa số mọi người, họ cho rằng Trương Siêu giết người chỉ vì nóng giận nhất thời, nên xử nhẹ.

Sau khi toà án công bố thời gian mở phiên toà xét xử, tin thời sự trước đây lại sục sôi một lần nữa, rất nhiều trang mạng cho đưa tin trên trang

chuyên mục. Phóng viên các cơ quan truyền thông lớn trên toàn quốc ồ ạt xin được dự thính, sánh ngang với các sao gây án - mà còn là đẳng cấp của sao hạng A.

Ngoài thu hút được đông đảo công chúng ra, vụ án này còn giành được sự chú ý của giới luật trong cả nước, vì luật sư bào chữa mà Trương Siêu mời quá đẳng cấp.

Bản thân anh ta chính là luật sư bào chữa hình sự, có thể coi là có chút tiếng tăm trong phạm vi thành phố Hàng Châu, không ít bạn bè nghĩ rằng lần này anh ta sẽ tự bào chữa cho mình, nhưng cuối cùng người nhà anh ta đã mời hai luật sư bào chữa hình sự rất nổi tiếng cho anh ta.

Một vị là giáo sư Thân - giáo viên hướng dẫn nghiên cứu sinh của Trương Siêu trước đây, giờ đã hơn sáu mươi tuổi, đã về hưu nghỉ ở nhà, giáo sư Thân là người đứng đầu trong giới luật, là ủy viên ủy ban dự án sửa đổi luật hình sự Quốc hội. Vị kia là đại luật sư Lí - sư huynh cùng thầy hướng dẫn của Trương Siêu, đệ tử tâm đắc của giáo sư Thân, được phong danh là anh cả trong giới luật sư bào chữa hình sự Chiết Giang.

Giáo sư Thân đã nhiều năm không ra toà bào chữa cho ai, đại luật sư Lí vẫn rất miễn cưỡng ở đẳng cấp bào chữa hình sự hàng đầu, có điều mức thu phí của ông ta rất cao, không nhiều người đủ tiền để mời ông ta, Trương Siêu mời được ông ta, hiển nhiên là nhờ giáo sư Thân. Hai vị luật sư đẳng cấp cùng xuất hiện trước toà để bào chữa cho Trương Siêu, sự kiện như vậy rất hiếm, rất nhiều nhân vật trong giới luật đều xin toà án cho phép dự thính, để học tập cách bào chữa của hai vị đại luật sư trong vụ án này.

Tình tiết vụ án vốn rất đơn giản, không liên quan đến những chuyện cá nhân không tiện công khai, toà án đã trưng cầu ý kiến của người nhà Trương Siêu và Giang Dương, cả hai bên đều đồng ý công khai xét xử, vì vậy toà án đã chuẩn bị riêng một phòng xét xử lớn để có thể đáp ứng tối đa số lượng người xin dự thính.

Trước khi mở phiên toà xét xử, công tố viên và luật sư bào chữa của bị cáo đã trao đổi chứng cứ trước khi xét xử, toà án đã tiến hành xét xử thực nghiệm ba lần, Trương Siêu đều không có bất cứ ý kiến gì khác.

Sau khi phiên toà bắt đầu, rất nhanh chóng, kiểm sát viên đọc cáo trạng, đưa ra chứng cứ luận tội, hỏi bị cáo có thắc mắc gì về nội dung bản cáo trạng hay không. Tất cả mọi người đều biết rằng thái độ nhận tội của anh ta rất thành khẩn, tình tiết toàn bộ vụ án đơn giản, quá trình phạm tội rõ ràng, tất nhiên đều cho rằng anh ta sẽ không có ý kiến gì. Đây chẳng qua là tiến hành cho đủ các bước theo hình thức mà thôi, mấu chốt là lát nữa luật sư và công tố viên sẽ bào chữa thế nào đối với mức độ ác ý chủ quan của Trương Siêu, là cố ý giết người hay vô ý giết người.

Lúc này, Trương Siêu ho lên một tiếng, cầm chiếc kính mấy hôm trước vừa xin trại giam cho đeo, từ từ bình thần đeo kính vào, tiếp đó kéo lại chiếc áo tù màu vàng để bộ trang phục tù nhân ngay ngắn hơn, người trông cũng khí thế hơn.

Anh ta hơi nhắm mắt lại, mấy giây sau, lại mở mắt ra, thẳng lưng lên, chậm rãi lên tiếng: “Về nội dung định tội của công tố viên, cá nhân tôi rất không tán đồng.”

Mọi người bắt đầu cảm thấy hiếu kì, hai vị luật sư nổi tiếng của anh ta nhìn nhau, nhưng cũng đều cho rằng anh ta định phản bác nội dung định tội của kiểm sát viên về mức độ ác ý chủ quan trong việc giết người, chỉ có điều lời mở màn của anh ta nghe có vẻ hơi kì quặc.

“Mời bị cáo nói rõ.” Quan toà nói.

Trương Siêu cúi đầu, không ai nhận thấy nét cười thoáng hiện nơi khóe miệng anh ta, anh ta khẽ sờ tay lên trán, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, đảo mắt nhìn một lượt tất cả những người dự thính phía sau, rồi nói: “Hôm nay đứng ở đây, tôi rất sợ, nhưng phần nhiều là không hiểu, tôi không biết tại sao tôi phải đứng đây để chịu xét xử. Bởi vì tôi chưa bao giờ giết người.”

Về mặt anh ta đầy sự vô tội, như thể đang phải mang ‘nỗi oan nàng Đậu Nga’*, nhưng tiếp sau đó, toàn bộ phiên toà bị bao trùm bởi sự kinh ngạc và những tiếng xì xào xôn xao, quan toà gõ đến suýt gãy búa.

“Cái gì... Bị cáo không giết người?” Kiểm sát viên hơi sốc, không kịp phản ứng. Kiểm sát viên đã ứng phó với việc định tội trong rất nhiều vụ án cố ý giết người, bị cáo thường cũng chỉ có thể đưa ra lời biện hộ từ góc độ

cố ý hay là vô ý, chưa từng gặp bị cáo nào không hề có bất cứ ý kiến phản đối nào đối với chứng cứ luận tội, nhưng lại đột ngột phủ nhận hoàn toàn tội giết người.

Vị giáo sư già vội khẽ lên tiếng nhắc: “Anh làm cái gì thế! Chứng cứ xác đáng, bây giờ anh phản bác lại toàn bộ lời khai thì không kịp nữa rồi, chỉ có làm hình phạt nặng thêm! Chúng ta chẳng đã bàn bạc xong đối sách rồi sao, anh chỉ có thể biện hộ từ góc độ phạm tội chủ quan, tôi và luật sư Lí sẽ giúp anh!”

Trương Siêu nói nhỏ xin lỗi thầy hướng dẫn: “Em xin lỗi, có những sự thật em chỉ có thể nói bây giờ, nếu không nói thì sẽ không kịp nữa.”

Anh ta mặc kệ hai vị luật sư nổi tiếng, đưa mắt nhìn thẳng về phía đông đảo phóng viên và những người làm công việc chính pháp, hít một hơi thở sâu, giọng nói đột ngột to lên gấp nhiều lần, nói một cách bình thản, điềm tĩnh: “Tôi nói, tôi không giết người! Bác sĩ pháp y xuất báo cáo khám nghiệm thi thể là Giang Dương bị giết hại vào khoảng từ 8 giờ đến 12 giờ tối ngày 1 tháng 3, nhưng thực tế là, trưa ngày 1 tháng 3 tôi đáp máy bay đi Bắc Kinh, sáng ngày hôm sau cũng chính là ngày 2 tháng 3 đi máy bay về Hàng Châu, trong khoảng thời gian Giang Dương bị giết hại, tôi không hề có thời gian gây án. Về tình hình ở Bắc Kinh của tôi, có thể kiểm tra qua vé máy bay, camera giám sát, thông tin lưu trữ về việc lên máy bay, tình hình phòng ở khách sạn hai nơi, đồng thời, hôm tôi ở Bắc Kinh, đã đi gặp hai khách hàng của văn phòng luật của tôi, ăn tối với một người, một người nói chuyện với tôi ở quán cà phê đến rất muộn. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến một ngày, tôi có thể chứng minh là hầu hết thời gian tôi đều ở Bắc Kinh, thời gian ở một mình không thể chứng minh được chỉ có vài tiếng đồng hồ, trong vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi đó, tôi không thể từ Bắc Kinh về Hàng Châu giết người rồi lại quay lại Bắc Kinh được. Giang Dương bị thắt cổ chết tại Hàng Châu, cả ngày hôm đó tôi ở Bắc Kinh, làm sao có thể là tôi giết người được? Tôi viết đơn nhận tội ở cục công an là vì lúc ở trong đó, tôi phải chịu một áp lực vô cùng lớn. Nhưng, tôi không giết người, tôi hoàn toàn vô tội, tôi tin tưởng vào pháp luật! Tôi tin rằng pháp

luật sẽ trả lại sự trong sạch cho tôi! Tôi yêu cầu xuất trình chứng cứ liên quan!”

Bốn bề đều im phăng phắc, anh ta nhìn một lượt xung quanh, vươn thẳng người, mắt nhìn thẳng về phía tất cả mọi người, không hề né tránh.

Tối hôm đó, thông tin thời sự rúng động bậc nhất này bùng nổ trên các trang mạng. Hung thủ giết người định vượt xác bị bắt sống tại ga tàu điện ngầm, hiện trường có hàng trăm nghìn người chứng kiến, sau đó hung thủ đã khai nhận toàn bộ quá trình phạm tội, còn lên cả truyền hình để nhận tội. Kết quả đến hôm nay khi ra toà, anh ta đột ngột chối bỏ lời khai, nói một tràng lật đổ toàn bộ chuỗi chứng cứ của kiểm sát viên, quan toà cho tạm dừng xử án giữa phiên toà với lí do sự thực chưa rõ ràng.

Vụ án vốn đơn giản rõ ràng, trong phút chốc trở nên rối bời, phức tạp.

Sau phiên toà, hai vị luật sư nổi tiếng của anh ta nói với phóng viên, sự việc xảy ra đột ngột, trong những lần gặp mặt trước đó Trương Siêu chưa từng tiết lộ cho họ biết những thông tin này, nhưng theo như tình hình hiện tại, thì có đầy đủ chứng cứ cho thấy Trương Siêu ở Bắc Kinh vào hôm Giang Dương bị giết hại, còn về việc rút cuộc ở trong cục công an Trương Siêu có phải chịu sức ép nào đó hay không, họ không tiện đưa ra quá nhiều suy đoán và phân tích.

Bản tin thời sự hôm đó đã dẫn lời của Trương Siêu nói rằng do bị một sức ép rất lớn nên mới viết đơn nhận tội, trên thực tế, anh ta không hề có thời gian phạm tội, mọi người có đầy đủ lí do để nghi ngờ Trương Siêu đã bị công an dùng nhục hình ép cung.

Ngay mấy tháng trước đó, toà án Nhân dân cao cấp tỉnh Chiết Giang đã xét xử, đòi lại công lí cho một vụ án oan sai hai chú cháu ở Tiêu Sơn giết người chấn động toàn quốc, ‘nữ thám tử thần kì’ Nhiếp Hải Phấn phá vụ án năm đó đã rút khỏi đàn tế thần, bị cáo buộc sử dụng nhục hình ép cung để lấy lời khai phạm tội hoàn toàn không có thực của nghi phạm. Đã có tiền sự như vậy, phân cục công an quận Hạ Thành càng không thể nào thanh minh được về vụ án của Trương Siêu.

Sau khi xem tin thời sự, đông đảo các nhà nghiên cứu pháp luật, thậm chí có cả đại biểu quốc hội đều bày tỏ ý kiến là cần tiến hành điều tra nghiêm ngặt đối với những cán bộ nhân viên liên quan đến quá trình phá án.

Cùng với đó, lãnh đạo viện kiểm sát hai cấp tỉnh và thành phố đều hết sức bức bối, cho rằng trong quá trình phá án, công an đã có những hành vi mờ ám nghiêm trọng, gây ảnh hưởng lớn đến hình ảnh cơ quan tư pháp của tỉnh nhà, bộ phận kiểm tra giám sát yêu cầu thẩm vấn riêng từng cảnh sát tham gia phá án.

Phân cục công an quận Hạ Thành bỗng cảm thấy vô cùng áp lực, cục phó, cục trưởng cùng đến gặp lãnh đạo thành phố để báo cáo tình hình, mặc dù họ đã nhiều lần nói rõ là trong vụ án này, họ không hề sử dụng nhục hình để ép cung Trương Siêu, trong suốt quá trình, Trương Siêu luôn nhận tội với thái độ rất hợp tác, chuỗi chứng cứ cũng rất chắc chắn, nhưng lãnh đạo cấp trên vẫn giữ thái độ nửa tin nửa ngờ đối với công việc của họ.

Một vị lãnh đạo hỏi họ, hôm đó Trương Siêu đáp máy bay đi Bắc Kinh, tại sao các anh lại không biết, tại sao không điều tra vé máy bay và thông tin lưu trữ về tình hình phòng ở khách sạn của anh ta? Phó cục trưởng chỉ muốn chửi đối phương là đồ ngu, nếu Trương Siêu không thừa nhận là mình giết người, thì cảnh sát tất nhiên sẽ yêu cầu anh ta đưa ra bằng chứng không có mặt ở hiện trường; nhưng anh ta tự nhận là mình giết người, không lẽ cảnh sát còn phải chứng minh là lúc phạm tội anh ta không có mặt ở Bắc Kinh, ở Thượng Hải, ở các nơi khác trên thế giới, mới có thể định tội? Huống hồ khi tra hỏi, Trương Siêu khai là tối hôm xảy ra vụ án, anh ta đã đi gặp Giang Dương, cảnh sát đã lấy camera giám sát ở cổng khu dân cư, thấy ô tô của anh ta đi vào trong khu dân cư vào khoảng hơn 7 giờ tối, ai ngờ được giờ Trương Siêu lại chối bỏ lời khai, rồi nói là chiếc xe đó đã cho Giang Dương mượn, người ngồi trong xe chắc là Giang Dương, không phải là anh ta!

Một vị phó chủ tịch thành phố khác phụ trách về tư pháp ném thẳng vào mặt họ một câu, là nếu chuỗi chứng cứ của các anh chắc chắn, thì tại sao

giờ Trương Siêu lại có thể chối bỏ lời khai được? Một câu hỏi càng khiến họ im bật không thể nói gì.

Cuối cùng, để đưa ra một lời giải thích với xã hội, công an tỉnh, công an thành phố, viện kiểm sát thành phố quyết định thành lập ban điều tra chuyên án kết hợp ba bên cấp cao, đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố Hàng Châu Triệu Thiết Dân làm trưởng ban, các đơn vị khác đều điều động nhân viên cốt cán, tiến hành thẩm vấn số cảnh sát tham gia phá án, điều tra lại tỉ mỉ vụ án này.

CHƯƠNG 4

“Thì anh dùng dây thừng thắt cổ khiến nạn nhân tử vong, là từ phía trước hay phía sau?”

“Tôi... tôi nghĩ xem, lúc đó hiện trường rất hỗn loạn, không nhớ rõ lắm, hình như là... hình như là từ phía sau cậu ta.”

Hai thành viên của đội nhìn nhau hội ý, một người bảo: “Anh nghĩ kĩ lại xem.”

“Thế... thế là từ phía trước.” Trương Siêu rất hoang mang, nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn bộ cơ thể anh ta.

“sợi dây thừng làm dụng cụ gây án anh để đâu rồi?”

“Vứt bên ngoài rồi. Thùng rác? Hình như cũng không phải, sau khi giết người, tôi rất sợ hãi, sau đó lại uống rượu, giờ đầu vẫn rất đau, đầu óc hỗn độn, rất nhiều chi tiết đều không nhớ rõ nữa, tôi... làm sao tôi lại thắt cổ người khác đến chết như thế, tôi... tôi hoàn toàn không muốn giết chết cậu ta...” Anh ta đau khổ ấn đầu, khẽ thốn thức khóc.

Một cán bộ phòng giám sát điều tra hình sự của viện kiểm sát thành phố tạm dừng đoạn băng ghi hình trên máy chiếu, nhìn một cảnh sát đang ngồi đối diện, tiếp đó, đưa mắt nhìn về phía tất cả mọi người: “Camera giám sát quá trình thẩm vấn đã chứng minh rất rõ, đội điều tra hình sự phân cục công an quận Hạ Thành có biểu hiện mớm cung.”

Những cảnh sát ấy người nào người nấy mặt đều lộ vẻ thấp thỏm bất an, trước lãnh đạo công an tỉnh, công an thành phố và viện kiểm thành phố với số lượng người còn đông hơn họ, họ hết như học sinh tiểu học mắc lỗi sai, không biết phải làm thế nào.

Triệu Thiết Dân ho một tiếng, nói: “Các anh có ý kiến gì khác không?”

Đội trưởng ngập ngừng mấy giây rồi lấy can đảm trả lời: “Tôi thấy... tôi thấy chúng tôi chưa phải là mớm cung, chỉ là tra hỏi bình thường.”

“Chưa phải?” Kiểm sát viên hứ một tiếng, đọc tài liệu trong tay, “Khi tra hỏi Trương Siêu, các anh hỏi anh ta thắt cổ khiến nạn nhân chết là từ phía trước hay phía sau, anh ta trả lời là không nhớ rõ, đoán là từ phía sau, các anh bảo anh ta nhớ lại cho rõ xem, không phải là ngầm ý bảo anh ta rằng nạn nhân bị thắt cổ chết từ phía trước hay sao? Còn các chi tiết như công cụ gây án, thời gian phạm tội, khi khai báo, rõ ràng là anh ta nói không nhớ rõ, tại sao cuối cùng trong đơn nhận tội anh ta lại viết rõ ràng rành mạch như thế này? Không phải là sau khi điều tra hiện trường xong, các anh bắt anh ta căn cứ vào tình hình hiện trường viết lại sao?”

Đội trưởng không biết nói gì trước lời chất vấn nghi ngờ này, sau khi bị bắt Trương Siêu thành khẩn khai nhận việc giết người, nhưng có một vài chi tiết bản thân anh ta cũng không nhớ rõ, đó cũng là lẽ thường tình, sau khi giết người, trong trạng thái căng thẳng hoảng loạn, tự nhiên sẽ thấy một vài chi tiết trở nên mơ hồ, hơn nữa sau đó anh ta lại uống rượu. Sau khi cảnh sát điều tra hiện trường, Trương Siêu cũng không có ý kiến thắc mắc gì về kết quả điều tra, cuối cùng viết đơn nhận tội cũng là trong trạng thái hoàn toàn tự nguyện.

Trong quá trình khai khẩu cung, thái độ của Trương Siêu cũng rất hợp tác, lúc khai báo về những chi tiết anh ta không nhớ rõ, cảnh sát tất nhiên cũng căn cứ vào tình hình hiện trường gợi ý nhắc anh ta, mọi cuộc thẩm vấn đều làm như vậy. Ai mà ngờ được anh ta thành khẩn khai nhận việc giết người, nhưng lại giở thủ đoạn khi khai báo các chi tiết, cố tình nói là không nhớ rõ, để cảnh sát gợi ý nhắc, đến khi anh ta chối bỏ lời khai tại phiên tòa, viện kiểm sát lấy băng ghi hình thẩm vấn để kiểm tra, cả quá trình thẩm vấn đều trở thành mớ mìn, mà cảnh sát không thể phản bác được.

Đội trưởng cảm thấy ngay từ giây phút bị bắt, Trương Siêu đã giăng ra một cái bẫy lừa cảnh sát.

Cả đội cảnh sát đều im lặng, kiểm sát viên quan sát họ một lúc, bỗng nghiêm khắc hỏi: “Các anh nói thật xem, sau khi Trương Siêu bị bắt, các anh có dùng nhục hình ép cung anh ta không?”

“Không, tuyệt đối không có!” Đội trưởng trả lời không hề do dự.

Những cảnh sát khác cũng đều khẳng định theo, vấn đề này nhất quyết không thể mập mờ được. Hơn nữa, có trời đất chứng kiến, họ thực sự bị oan, sau khi bị bắt, thái độ nhận tội của Trương Siêu rất thành khẩn, hơn nữa vụ án này mang tính chất nóng giận nhất thời, có thể hiểu được, cho nên họ không hề sử dụng bất cứ thủ đoạn ép cung nào đối với anh ta, ngược lại, sau khi việc điều tra sơ bộ kết thúc, họ đã đưa Trương Siêu vào trại tạm giam, cho anh ta vào một buồng giam riêng, sau đó lại thẩm vấn tiếp mấy lần nữa, đều là đối chiếu một số chi tiết đơn giản, có thể nói trong mấy tháng từ khi bị bắt đến khi ra toà, Trương Siêu chưa từng phải chịu bất cứ sự ngược đãi nào. Bây giờ cả xã hội và cơ quan cấp trên đều nghi ngờ họ sử dụng nhục hình để ép cung, đúng thật là không có cách nào thanh minh được.

Kiểm sát viên không thể hiện rõ thái độ, ông nhìn các thành viên khác trong ban chuyên án, nghiêm khắc nói: “Cụ thể có sử dụng nhục hình ép cung hay không, chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra, theo như tình hình trước mắt, có thể khẳng định chắc chắn là có mớm cung, về mặt trình tự, như vậy là đã vi phạm quy định.”

Đội cảnh sát không phản bác được, kiểm sát viên bảo họ đi ra, tiếp đó sẽ có cán bộ chuyên trách đối thoại riêng với từng người.

Cả đội lặng lẽ đứng dậy, nảo nề dịch bước đi ra, lúc đến cửa, đội trưởng bỗng quay người hướng về các lãnh đạo, nói to: “Tôi xin thề chúng tôi không hề sử dụng nhục hình để ép cung Trương Siêu, có thể cho anh ta trực tiếp đối chất với chúng tôi. Tôi khẳng định Trương Siêu chắc chắn có liên quan đến vụ án này, đây là cái bẫy anh ta cố tình giăng ra, cho dù bây giờ anh ta chối bỏ lời khai, tôi cũng khẳng định là anh ta chắc chắn có liên quan đến vụ án!”

Sau khi kết thúc cuộc họp trao đổi sơ bộ với thành viên ban chuyên án, trưởng ban Triệu Thiết Dân trở về văn phòng, nhìn đồng tài liệu trước mặt, bao gồm cả vé máy bay khứ hồi Bắc Kinh, thông tin lưu trữ về việc lên máy bay, lưu trú ở Bắc Kinh của Trương Siêu, báo cáo giám định hình ảnh

trong camera giám sát, lời khai của nhiều phía về việc anh ta gặp mặt khách hàng ở Bắc Kinh..., tất cả đều cho thấy, trong khoảng thời gian nạn nhân Giang Dương tử vong, Trương Siêu ở Bắc Kinh, không hề có thời gian phạm tội.

Trương Siêu một mực khẳng định, anh ta không giết người, anh ta mang theo chiếc va-li đựng xác Giang Dương, là vì sáng sớm ngày 2 tháng 3 sau khi về thành phố Hàng Châu, anh ta liền đến gặp Giang Dương, cả anh ta và Giang Dương đều có chìa khoá của căn hộ đó. Anh ta gõ cửa nhưng không có ai trả lời, thế nên tự lấy chìa khoá mở cửa. Sau khi vào nhà, anh ta liền nhìn thấy một chiếc va-li lớn để ở trên sàn nhà, mở ra thì phát hiện thấy xác của Giang Dương. Lúc đó, Trương Siêu rất sợ hãi và căng thẳng, anh ta đã kiểm tra căn hộ, khoá cửa không có dấu vết hỏng hóc rõ ràng, cửa sổ cũng đều đóng, chỉ có anh ta và Giang Dương có chìa khoá nhà. Thêm vào đó, gần đây anh ta nhiều lần cãi nhau với Giang Dương, định đuổi không cho Giang Dương ở nữa, ngay trước đó hai hôm còn đánh nhau, thông tin đã đến tận đồn công an. Vì vậy, bỗng nhiên đối mặt với chiếc va-li đựng xác Giang Dương như vậy, anh ta sợ là nếu vội báo cảnh sát, cảnh sát rất có khả năng sẽ nghi ngờ anh ta giết người. Anh ta chưa từng gặp tình cảnh như vậy bao giờ, vô cùng sợ hãi, nên đã ở trong nhà uống rất nhiều rượu, kết quả là đầu óc càng hỗn loạn, thế mới nảy ra ý định hồ đồ là trực tiếp đem xác đi vứt.

Nhưng nếu đó là sự thật, thì tại sao trước đó anh ta lại nhận tội?

Lúc đầu Triệu Thiết Dân cũng nghi ngờ do phải chịu sức ép về ảnh hưởng xã hội của vụ án, nên cảnh sát đã sử dụng nhục hình để ép cung, bịa ra sự thực phạm tội trong lời khai lúc đầu, hòng sớm kết thúc vụ án. Nhưng sau khi sơ bộ tìm hiểu tình hình, anh được biết, không những toàn bộ đội cảnh sát hình sự quận Hạ Thành đều nhất mực phủ nhận, thậm chí cảnh sát hình sự được anh cử đến trại tạm giam để gặp Trương Siêu cũng gọi điện thoại đến nói rằng chính Trương Siêu cũng thừa nhận cảnh sát không dùng nhục hình để ép cung.

Cảnh sát không dùng nhục hình ép cung, tại sao trước đó anh ta lại nhận tội rồi cuối cùng lại chối bỏ lời khai?

Theo như lời của Trương Siêu, đó là vì lúc ở trong đồn công an, anh ta phải chịu một sức ép cực lớn vô hình nào đó.

Sự áp chế về mặt tinh thần, đó là câu trả lời của anh ta.

Câu trả lời đó sẽ khiến hầu hết bệnh nhân lúc lâm chung ra đi sớm mà không kịp trăng trối về việc hậu sự. May sao Triệu Thiết Dân là một cảnh sát dày dạn gió sương, có điều anh vẫn cảm thấy bị tổn thương trong lòng.

Lúc này công việc của Triệu Thiết Dân rất khó khăn, việc đầu tiên của ban chuyên án tất nhiên là phải điều tra rõ xem những cảnh sát tham gia phá án có sử dụng nhục hình ép cung hay không, nhưng điều quan trọng hơn là phải điều tra rõ sự thật về việc Giang Dương bị giết hại, tìm ra được hung thủ thật sự.

Nếu không, hung thủ thực sự không tìm ra được, sự việc Giang Dương bị giết hại vẫn mờ mịt không thể giải thích được, mà thông báo với xã hội rằng cảnh sát tham gia phá án không sử dụng nhục hình ép cung, thì công chúng có tin là không dùng nhục hình ép cung mà Trương Siêu lại hoàn toàn chối bỏ lời khai sau khi đã thừa nhận toàn bộ tội lỗi hay không? Cấp trên có tin không? Có giải thích được với giới tư pháp cả nước không?

Cho nên, nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt, vẫn là phải điều tra rõ sự thật, bắt giữ hung thủ thực sự.

CHƯƠNG 5

Tin tức về vụ án ga tàu điện ngầm có xác chết âm ỉ như vậy, mấy tháng nay chắc các anh cũng để ý đến thông tin thời sự này chứ?” Một cảnh sát hình sự hỏi.

“Đề ý chứ.” Hai người đàn ông ngồi phía đối diện đồng thanh đáp.

“Trên mạng có ảnh nghi phạm sau khi bị bắt, còn có cả đoạn băng ghi hình đài truyền hình phỏng vấn anh ta, rất nhiều phần mềm nói chuyện còn có biểu tượng hình ảnh anh ta, mấy cái đó các anh đã thấy chưa?”

“Thấy rồi.”

“Thời sự còn viết rất chi tiết là anh ta giết người vào tối ngày 1 tháng 3, mà ngày 1 tháng 3, anh ăn tối với anh ta, anh nói chuyện với anh ta ở quán cà phê đến rất muộn, khi xem thời sự, các anh có nhận ra vào thời gian xảy ra vụ án, người này đang ở cùng các anh, không có thời gian về thành phố Hàng Châu phạm tội không?”

Một người đáp: “Tôi hoàn toàn không ngờ được người trong bản tin thời sự lại chính là luật sư Lí, người ăn cơm cùng tôi vào ngày hôm đó.”

“Đúng thế, tôi cũng không ngờ được.”

“Luật sư Lí? Rõ ràng anh ta tên là Trương Siêu mà.”

Người đó nhớ lại: “Hôm trước đó, văn phòng luật gọi điện thoại cho tôi, nói là có một vị luật sư họ Lí sẽ đến Bắc Kinh công tác, nhân tiện sẽ gặp tôi, trao đổi cụ thể. Ngày hôm sau, sau khi đến Bắc Kinh, anh ta gọi điện thoại cho tôi hẹn đi ăn cơm, sau khi gặp, anh ta không đưa danh thiếp cho tôi, tôi cũng cứ gọi anh ta là luật sư Lí suốt, anh ta cũng không sửa lại, tôi cứ nghĩ anh ta họ Lí. Sau khi các anh liên lạc với tôi, tôi mới biết anh ta họ Trương, không phải là họ Lí.”

“Anh ta có lừa anh là mình họ Lí không?”

Người đó nhớ lại rồi đáp: “Anh ta không tự nói thế, nhưng từ đầu đến cuối tôi cứ tưởng là anh ta họ Lí.” Cảnh sát hình sự phụ trách ghi chép liền

tỉ mỉ ghi lại chi tiết này.

“Tôi cũng thế, hôm trước đó, văn phòng luật gọi điện thoại cho tôi nói là có một vị luật sư họ Lí sẽ đến. Lúc đó, tôi đã ủy thác cho một văn phòng luật ở thành phố Hàng Châu xử lí vụ án của tôi, nên từ chối không gặp. Nhưng đối phương dường như rất muốn được làm vụ này, nên nhiệt tình tỏ ý muốn gặp tôi để nói chuyện cụ thể, chỉ để tìm hiểu tình hình, không thu bất cứ khoản phí tư vấn nào, nên tôi đồng ý. Nhưng sau khi nói chuyện, đến cuối cùng, anh ta lại bảo vụ án của tôi tốt hơn là đi theo hướng thoả thuận, hoặc khuyên tôi nên tìm văn phòng luật khác, anh ta không nhận nữa, chẳng hiểu là thế nào.”

“Tôi cũng thế, chúng tôi ăn cơm với nhau, anh ta còn tranh trả tiền, cuối cùng anh ta cũng bảo là vụ án quá nhỏ, không đáng để kiện ra toà, không nhận nữa. Vụ án của tôi vốn không lớn, ngay từ đầu anh ta đã biết như vậy, nhưng vẫn nhiệt tình đến gặp tôi, kết quả sau khi nói chuyện xong lại không nhận nữa, tôi đề nghị tăng thêm mấy nghìn tệ chi phí luật sư, giúp tôi thắng vụ án này, anh ta vẫn từ chối, thực sự chả hiểu ra làm sao cả.”

Cảnh sát hình sự lại hỏi: “Bản tin thời sự có đưa ảnh của Trương Siêu sau khi bị bắt, còn có cả hình ảnh lúc anh ta tiếp nhận phỏng vấn trên truyền hình, các anh đã xem rồi, tại sao mấy tháng sau đó lại không để ý thấy nghi phạm trong tin thời sự chính là vị luật sư đã gặp các anh?”

“Làm sao mà ngờ được lại là anh ta chứ, người trong bản tin thời sự rất lôi thôi, trông như một gã ăn mày, đoạn phỏng vấn trên truyền hình tôi cũng xem rồi, đầu cắt trọc, mặc áo tù nhân, thần thái cũng hoàn toàn khác với vị luật sư tôi đã gặp trước đó. Lúc đến gặp tôi, vị luật sư đó ăn mặc rất đẳng cấp, quàng khăn đỏ, đeo một chiếc kính cao cấp gọng bạc, tóc chải thẳng đừ, tay đeo đồng hồ hàng hiệu, còn có một chiếc cặp da hàng hiệu, phong cách nói chuyện để lại cho người ta cảm giác rất đặc biệt.”

“Chiếc kính của anh ta là hàng xa xỉ của một thương hiệu lớn đấy, tôi đặc biệt có ấn tượng.” Người kia bổ sung.

“Trong ảnh lúc bị bắt, anh ta không đeo kính, lúc phỏng vấn cũng không đeo kính, kiểu tóc cũng đã thay đổi, toàn bộ thần thái khí chất hoàn toàn

khác. Nếu không phải là các anh đến hỏi tôi, đến bây giờ tôi cũng không biết cái người trong bản tin thời sự chính là vị luật sư đã ăn cơm cùng mình.”

“Đúng thế, giống hệt như vợ tôi, buổi sáng ngủ dậy trông khác hẳn với sau khi trang điểm xong, ngoài tôi ra, đến mẹ cô ấy cũng gần như chẳng nhận ra cô ấy. Tôi cũng là các anh đến gặp tôi, vừa xem ảnh vừa nhớ kỹ lại, mới cảm thấy có hơi giống, trước đó, tôi làm sao ngờ được tên tội phạm giết người trong bản tin thời sự toàn quốc lại đang uống cà phê với mình vào lúc giết người, cảm giác ấy rất tuyệt!”

“Tôi chưa bao giờ nói rằng mình là luật sư Lí.” Trương Siêu đeo chiếc kính nhựa xin trại tạm giam cho mang vào, thản nhiên nhìn điều tra viên, “Tôi có thể đối chất trực tiếp với hai vị khách hàng.”

“Nhưng từ đầu đến cuối họ đều gọi anh là luật sư Lí, anh không hề sửa lại.”

“Có gì đáng sửa đâu chứ? Tự họ nhầm thôi mà, hôm trước đó, chính tôi gọi điện thoại cho họ, bảo là sẽ bố trí một luật sư họ Lí ở văn phòng luật của tôi đi một chuyến đến Bắc Kinh để gặp khách hàng, sau đó nhớ ra vụ án của một đương sự ở Ninh Ba đã có lịch hẹn vào ngày hôm sau, vụ án đó vốn do luật sư Lí phụ trách, nên tôi để luật sư Lí đi Ninh Ba, tôi đi Bắc Kinh.”

Điều tra viên hỏi một cách nghi ngờ: “Anh cũng được coi là một luật sư bào chữa có tiếng trong giới ở thành phố Hàng Châu, còn vụ của hai khách hàng ở Bắc Kinh đều là những vụ tranh chấp hợp đồng rất nhỏ, một luật sư lớn như anh, bỏ thời gian và tiền vé máy bay vì hai vụ này đều không đáng chứ?”

“Tất nhiên, chuyên đi Bắc Kinh của tôi mục đích chủ yếu không phải là để gặp hai vị khách hàng nhỏ đó. Trước đây, vợ tôi rất nhiều lần nhắc là muốn ăn món vịt quay Toàn Tụ Đức* của Bắc Kinh chính hiệu, hôm chủ nhật lại chính là kỉ niệm ngày cưới của chúng tôi. Nên vừa nghĩ đến Bắc Kinh, tôi liền nổi hứng, đi một chuyến định tạo cho cô ấy một niềm vui bất

ngờ thôi, hôm sau tôi cũng về nhà trước, cất vịt quay vào trong tủ lạnh, sau đó mới đến chỗ ở của Giang Dương, điểm này các anh có thể xác thực với vợ tôi. Đã đến Bắc Kinh rồi thì nhân tiện gặp luôn hai khách hàng. Mặc dù vụ án của hai khách hàng đó đều không lớn, mỗi vụ nhiều nhất cũng chỉ một hai trăm nghìn tệ gì đó, nhưng tiền có ít cũng là tiền, quy mô văn phòng luật của tôi không lớn, kể cả tôi, thì tổng cộng có ba luật sư và hai trợ lý thực tập, nhưng dù sao tôi cũng phải nuôi mấy người này. Đằng nào thì cũng đi Bắc Kinh một chuyến để mua vịt quay, bớt chút thời gian gặp khách hàng, thêm được một vài trăm nghìn tệ cũng tốt. Chắc hẳn các anh cũng biết, những văn phòng luật nổi tiếng sẽ từ chối không nhận các vụ án nhỏ, đối với một văn phòng luật nhỏ như của tôi thì tất nhiên là đơn hàng càng nhận được nhiều càng tốt rồi.”

Điều tra viên nhìn vẻ mặt cười nhờn nhờ đối đáp của anh ta, không kìm được nổi giận, đột ngột đập bàn, quát lớn: “Đừng có bẻm mép, anh coi đây là chỗ nào hả?”

Trương Siêu làm ra vẻ ngạc nhiên, vừa vỗ vào ngực vừa liên miện nói: “Làm tôi sợ chết khiếp.”

Có thể nhận ra, anh ta không hề sợ tí nào, điều tra viên nghiến răng, trợn mắt nhìn anh ta, dồn ép: “Anh đáp máy bay đi Bắc Kinh chỉ để mua một con vịt quay, tại sao lại không mua qua mạng, lí do này của anh có thể thuyết phục chúng tôi được không hả?”

Trương Siêu nhìn điều tra viên một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười: “Có thuyết phục được các anh hay không thì tôi không biết, quan niệm về giá trị của mỗi người vốn khác nhau mà. Người giàu ở nước ngoài bỏ tiền ra tài trợ cho các phi hành gia chỉ để lấy viên đá trên mặt trăng về tặng bạn gái, anh không hỏi thử người ta xem tại sao không bỏ ra mấy trăm tệ mua một mảnh thiên thạch, còn có cả chứng nhận giám định đi kèm nữa? Thu nhập của tôi cũng tầm tầm, một tấm vé khứ hồi thì có gì đâu, đi một chuyến bay chỉ để mua vịt quay, cảm xúc ấy với mua qua mạng, ha ha, hoàn toàn không cùng một kiểu chứ.”

Anh ta nhìn đối phương, vẻ mặt thoáng nét cười, ánh nhìn của anh ta khiến điều tra viên cảm thấy lúng túng. Đường như liên tưởng đến việc mình so đi tính lại trên trang Taobao*, mất cả buổi tối chọn một chiếc áo, tiết kiệm được mấy đồng, một người giàu thoải mái quẹt thẻ chỉ ra mấy trăm nghìn tệ mua một chiếc áo giống hệt ở trung tâm thương mại thành phố Hàng Châu, mình còn ghé mũi vào hỏi, sao anh không mua loại giống thế ở trên Taobao ấy, chỉ mất một trăm tệ thôi? Người giàu cười ha hả đáp, này cậu nhóc, có những thế giới cậu không hiểu đâu.

Điều tra viên ho một tiếng, gắng gượng lấy lại khí thế: “Anh nói là anh nhận đơn hàng thì càng nhiều càng tốt, tại sao sau đó anh lại từ chối cả hai vụ án của hai khách hàng ở Bắc Kinh?”

“Vấn đề này anh nên hỏi các bạn ở những văn phòng luật khác, xem có phải các vụ án cứ đưa tiền là nhận hay không. Hai vụ án này đều là tranh chấp hợp đồng, giá trị tranh chấp đều không lớn, song rất lằng nhằng rắc rối, hơn nữa bản hợp đồng đương sự đã kí không có lợi cho anh ta, mà yêu cầu thắng kiện của họ và cách hiểu của tôi rất khác nhau. Một vụ án một vài trăm nghìn tệ, các loại chi phí phải chi ra không ít, cuối cùng liệu có đạt được yêu cầu thắng kiện mà khách hàng đặt ra hay không còn chưa biết thế nào, cho nên tất nhiên là tôi từ chối.”

Điều tra viên nén cơn giận, trợn mắt nhìn anh ta, nhưng không thể phản bác được những cách giải thích của anh ta.

“Lúc đó trong tủ lạnh đúng là có một con vịt quay.” Nghe câu hỏi của cảnh sát, vợ Trương Siêu tỏ ra rất bình thản.

“Chị có biết đó là vịt quay của Toàn Tụ Đức Bắc Kinh không?” Cảnh sát hỏi.

“Ngoài bao bì có viết, nhưng, vịt quay của Toàn Tụ Đức thì sao hả?”

“Chị có biết anh ta đáp máy bay đi Bắc Kinh chỉ để mua con vịt quay này không?”

“Tôi biết đâu được là anh ấy đi Bắc Kinh mua, cứ tưởng là anh ấy đặt mua qua mạng. Buổi chiều hôm đó, cảnh sát gọi điện thoại cho tôi, nói là chồng tôi giết người bị bắt, tôi lập tức đến cục công an, mấy ngày sau đó đều chạy đôn chạy đáo khắp nơi. Anh xem, giờ là lúc nào rồi, tôi quan tâm đến người sống còn không xong, tâm trí đâu mà quan tâm đến chuyện con vịt quay chết tiệt bay từ đâu đến?” Vợ Trương Siêu có vẻ vô cùng bức mình.

Cảnh sát hơi bĩu môi, lúc ấy bất cứ một bà vợ bình thường nào, cho dù thường ngày có là một người thích ăn uống, suốt ngày đăng ảnh đồ ăn ngon khoe với bạn bè, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến một con vịt quay trong tủ lạnh thật, dù đó có là một con vịt quay Bắc Kinh chính hiệu.

“Anh ta đi Bắc Kinh có nói với chị không?”

“Không, tôi cũng là đến lúc phiên toà diễn ra mới biết khi xảy ra vụ án anh ấy đã đi Bắc Kinh.”

“Tối hôm trước anh ta không về nhà, chị không cảm thấy kì lạ sao?”

“Không, công việc của anh ấy rất bận, thường xuyên đi công tác, tôi cũng đi làm, có sự nghiệp của mình, hai chúng tôi đều tôn trọng công việc của nhau. Ngoài công việc ra, anh ấy là người rất quan tâm đến gia đình, rất tốt với tôi, tôi tất nhiên rất ủng hộ sự nghiệp của anh ấy. Chỉ có những người phụ nữ không tự tin mới đặt toàn bộ cuộc sống vào chồng, quản thật chặt, cái gì cũng phải hỏi từng chân tơ kẽ tóc, tôi không phải là người như vậy. Không lẽ mỗi lần anh đi làm nhiệm vụ vào buổi tối, vợ anh đều phải hỏi liên tục à?”

Người cảnh sát thấy hơi tức ngực, cảm giác người phụ nữ này giống hệt như chồng chị ta, đều rất khó đối phó.

“Đúng thế, hôm đó tôi phải đi Ninh Ba gặp một khách hàng, việc này đã sắp xếp xong từ mấy hôm trước rồi, vụ án đó rất quan trọng, tôi đã theo vụ này suốt.” Nghe cảnh sát hỏi, luật sư Lí trả lời như vậy.

“Trương Siêu có nói với anh về hai vụ án ở Bắc Kinh không?”

“Không, tôi không biết là Bắc Kinh có hai khách hàng, hầu hết công việc đều là sếp tôi đích thân nhận, sau khi nhận được nguyện vọng ủy thác mới căn cứ vào tình hình, có những vụ giao cho chúng tôi, có những vụ đích thân anh ấy tiếp tục liên hệ với khách hàng.”

“Cũng có nghĩa là anh ta chưa từng nói với anh về hai khách hàng ở Bắc Kinh, sau đó anh ta tự đi Bắc Kinh gặp khách hàng, anh cảm thấy như vậy có bình thường không?”

“Không biết ý các anh là bình thường về mặt nào. Nếu là hai vụ án nhỏ, mới chỉ là nguyện vọng ủy thác, chưa kí thoả thuận chính thức, mà sếp lại đi hẳn một chuyến đến Bắc Kinh thì tất nhiên là không bình thường.”

“Chúng tôi muốn hỏi về trình tự công việc. Hai vụ án nhỏ này, kể cả là văn phòng luật của các anh đã nhận, thì cũng sẽ không phải là Trương Siêu đích thân xử lí chứ hả, sẽ giao cho các anh hoặc là trợ lí, anh ta không cần nói cho các anh biết trước tình hình, hỏi ý kiến của các anh, cứ thế tự đi trao đổi công việc?”

“Tất nhiên rồi, anh ấy là sếp mà, hơn nữa trình độ nghiệp vụ của anh ấy hơn tất cả chúng tôi, sếp rất rành trong việc phán đoán xem nên nhận hay không nhận một vụ việc ủy thác. Hầu như đều là anh ấy quyết định có nhận việc ủy thác hay không, sau đó tiếp tục phân công công việc, chỉ có những vụ án lớn mới cần mọi người cùng trao đổi xem nhận hay không nhận.”

CHƯƠNG 6

‘Thiết Dân, ngồi đi’

Phó giám đốc công an tỉnh - Cao Đông - đưa tay ra hiệu cho Triệu Thiết Dân ngồi xuống, lấy thuốc lá ra, vút cho anh một điếu, mình cũng tự châm một điếu, vẻ mặt khó đoán, nói, “Một lúc nữa tôi còn có một cuộc họp, không nói nhiều với cậu nữa, hôm nay gặp cậu là để hỏi về việc của Trương Siêu, có phải là Trương Siêu giết Giang Dương không?”

Triệu Thiết Dân nhìn Cao Đông, bắt đầu dò đoán.

Cao Đông là lãnh đạo quan trọng duy nhất của công an tỉnh đi lên từ công tác điều tra hình sự, trước đây từng là thám tử thần kì lừng danh trong hệ thống công an toàn tỉnh. Mấy năm trước, khi Triệu Thiết Dân còn làm ở tổng đội điều tra hình sự, Cao Đông là tổng đội trưởng, là lãnh đạo cũ của anh. Có điều từ sau khi Cao Đông lên làm phó giám đốc công an tỉnh, lãnh đạo ở cấp này không bao giờ tham gia vào công tác điều tra phá án của các vụ án cụ thể nữa, nhiều nhất là đưa ra cái gọi là chỉ đạo về mặt lí luận và sắp xếp nhân sự, sau khi phá án xong, tự nhiên sẽ là ‘dưới sự quan tâm sát sao của lãnh đạo công an tỉnh’, nếu không phá được án, lỗi cũng không thuộc về ông.

Mặc dù thời sự đưa tin ầm ĩ về vụ việc của Trương Siêu, nhưng dưới con mắt lãnh đạo ở cấp bậc như Cao Đông, vẫn chỉ là một chuyện nhỏ, cho dù kết quả cuối cùng như thế nào, cũng chỉ thành một câu ‘rút ra bài học kinh nghiệm sâu sắc’ trong cuộc họp kiểm điểm. Nên hôm nay Cao Đông gọi anh đến để bàn riêng về vụ án này, khiến anh không khỏi tò mò.

Triệu Thiết Dân cẩn trọng trả lời: “Chúng em đã xác nhận rất nhiều lần với bác sĩ pháp y, báo cáo khám nghiệm thi thể cũng không có vấn đề gì. Người bị hại Giang Dương bị thắt cổ chết vào tối ngày 1 tháng 3. Trương Siêu cũng xác nhận trưa ngày 1 tháng 3 đã đáp máy bay đi Bắc Kinh, cho đến sáng sớm ngày 2 mới về, có đầy đủ chứng cứ để khẳng định hành trình

trong khoảng thời gian đó. Vì vậy... người bị hại không phải là do Trương Siêu giết, điểm này có thể khẳng định.”

Cao Đông dường như đã sớm biết kết quả này, không hề ngạc nhiên chút nào: “Nghe nói viện kiểm sát sơ bộ kết luận là cảnh sát hình sự mớm cung?”

Triệu Thiết Dân lúng túng gãi đầu nói: “Viện kiểm sát mà... Họ hẳn là rất hiểu pháp luật, có điều những người ngồi đọc sách trong văn phòng, sẽ không đứng từ góc độ của chúng ta để hiểu cho công việc thực tế. Quy trình thẩm vấn của cảnh sát hình sự Hạ Thành, theo em thì không có vấn đề gì, từ trước đến nay vẫn làm như thế. Không tính đến lời khai, về phương diện vật chứng, lúc đầu rất hoàn chỉnh, Giang Dương bị thắt cổ chết bằng dây thừng, trên dây thừng còn lưu lại dấu vân tay và DNA của Trương Siêu, trong móng tay nạn nhân có rất nhiều tổ chức da của Trương Siêu, trên cổ Trương Siêu cũng có những vết cào xước ứng, thương tích do giằng co vật lộn điển hình. Duy chỉ có điều cảnh sát hình sự lúc ấy không ngờ được là hôm đó Trương Siêu đã đi Bắc Kinh, còn gặp hai khách hàng. Nghĩ lại, lúc đầu, anh ta hợp tác với cảnh sát hình sự ghi lời khai, đã cố tình gài bẫy, thiết kế để về mặt trình tự, họ có vẻ đã mớm cung cho anh ta.”

“Thú vị,” Cao Đông mỉm cười gạt tàn thuốc lá, “chuỗi chứng cứ để định tội và chối bỏ lời khai đều đầy đủ, vụ án này rất đặc biệt đấy. Hiện giờ, chính quyền khoa này đang tiến hành cải cách tư pháp, trong tỉnh cũng đã lật lại một số vụ án oan sai, có điều đều là những vụ án trước đây có rất nhiều lỗ hổng về mặt vật chứng, chỉ dựa vào lời khai để xét xử, đây là lần đầu tiên tôi gặp một vụ án mà khi định tội nhân chứng, vật chứng đều đầy đủ, lúc chối bỏ lời khai cũng đầy đủ như vậy, đáng để nghiên cứu. Ừm... Nếu người bị hại không phải là Trương Siêu giết, tại sao anh ta lại nhận tội? Trong phiên tòa, anh ta nói là vì phải chịu sức ép nên mới viết đơn nhận tội?”

“Chính Trương Siêu cũng thừa nhận cảnh sát hình sự tham gia phá án không sử dụng nhục hình để ép cung anh ta, chỉ là môi trường ở cục công an khiến anh ta cảm thấy có một sức ép vô hình.”

“Lí do này rất khập khiễng.” Cao Đông mỉm cười lắc đầu.

“Đúng thế,” Triệu Thiết Dân xòe hai tay, nói về bất lực: “Nhưng anh ta nhất mực nói là do tâm lí sợ hãi nên mới viết đơn nhận tội, chúng em cũng không có cách nào phản bác được anh ta. Anh ta là luật sư bào chữa hình sự, khả năng ăn nói rất tốt, nói giỏi hơn cả điều tra viên của chúng em, giờ đã thẩm vấn liên tục mấy hôm rồi, điều tra viên đổi phiên liên tục, nhưng tinh thần của anh ta tốt đến kì lạ, cả ngày kể chuyện, nói chuyện đời với bọn em, cho dù hỏi gì, anh ta cũng đều có thể dùng những lí do mà người khác nghe có vẻ hợp lí nhưng em hoàn toàn không tin để giải thích ổn thoả. Hơn nữa... các giới đều nghi ngờ cảnh sát dùng nhục hình ép cung, nhân viên giám sát cũng thường trực luôn tại trại tạm giam, nhiều lần gặp anh ta để tìm hiểu tình hình, thông tin phản hồi của nhân viên giám sát là họ cảm thấy anh ta giải thích rất hợp tình hợp lí, cho rằng anh ta không liên quan đến chuyện giết người, làm chúng em phải rất cẩn trọng, tiết chế trong công tác thẩm vấn anh ta, rơi vào trạng thái vô cùng bị động.”

Cao Đông hơi nheo mắt, nói: “Thế tại sao cậu lại không tin những điều anh ta nói?”

“Anh chưa thấy cách đối đáp của anh ta với điều tra viên đâu, tâm lí vững kinh khủng, với tâm lí như vậy mà lại có thể trực tiếp nhận tội vì một sức ép vô hình kì quặc nào đó trong khi anh ta không giết người? Một luật sư bào chữa hình sự như anh ta làm gì có chuyện không hiểu rõ việc nhận tội sẽ mang lại hậu quả thế nào? Cảnh sát hình sự Hạ Thành ngay từ đầu đã bị anh ta lừa, lúc đó khi thẩm vấn, anh ta tỏ ra rất thành thực, rất nhát gan, nói chuyện cứ lấp ba lấp bắp, đâu có giống như bây giờ, lần nào thẩm vấn cũng cứ như mời anh ta diễn thuyết. Từ sau khi chối bỏ lời khai, anh ta thay đổi hoàn toàn. Theo em, đây đúng là một cái bẫy.”

“Thế tại sao anh ta lại phải giăng ra một cái bẫy như vậy?”

Triệu Thiết Dân khẳng định chắc nịch, chỉ ra: “Chắc chắn là anh ta đỡ tội thay cho người khác, anh ta đang che giấu sự thật giúp hung thủ thật sự.”

“Không đúng,” Cao Đông liên tục lắc đầu, “Tôi không cho là anh ta đang giúp hung thủ thật sự che giấu sự thật, mà là...” Ông đột nhiên dừng lại,

không nói tiếp.

“Mà là gì?”

“Không có gì, sự thực còn phải chờ các cậu tìm cho ra, tôi đoán bữa sẽ chỉ làm rối các bước điều tra của các cậu.” Cao Đông cười xoa lấp liếm, rồi nói: “Có điều tôi có thể cho các cậu một ý kiến. Nếu từ đầu đến cuối toàn bộ sự việc nhận tội trước rồi sau đó chối tội đều là cái bẫy mà Trương Siêu giăng ra, thì lúc đầu anh ta chắc chắn cũng đã nghĩ đến, cho dù anh ta có chối tội thành công, cảnh sát cũng sẽ không thả anh ta ra, lúc ở ga tàu điện ngầm, anh ta nói dối là có chất gây nổ, đây rõ ràng là một hành vi cản trở người thi hành công vụ và gây nguy hại đối với an ninh công cộng. Một khi anh ta còn tiếp tục bị nhốt trong trại tạm giam, thì anh ta tất nhiên cũng biết cảnh sát nhất định sẽ tiếp tục tra hỏi anh ta, cho đến khi tìm được ra sự thật. Anh ta đã làm nhiều việc như vậy, không lẽ lại không chuẩn bị kĩ càng về cách ứng phó với công tác thẩm vấn tiếp theo của cảnh sát? Cho nên, các cậu không hỏi ra được kết quả gì từ anh ta. Các cậu cứ thử đổi một hướng khác xem sao, tiến hành điều tra từ Giang Dương. Theo tôi được biết, Trương Siêu từng là thầy giáo thời đại học của Giang Dương, sau khi Giang Dương tốt nghiệp, hai người vẫn giữ liên lạc, quen biết nhau hơn mười năm. Một người từng có tiền án tiền sự, vào tù rồi được thả ra như Giang Dương, mở lời hỏi Trương Siêu vay ba trăm nghìn tệ để mua nhà, Trương Siêu lập tức cho vay luôn. Giang Dương đến Hàng Châu giải khuây, Trương Siêu còn cho anh ta mượn nhà ở, quan hệ của hai người này chắc chắn không phải là bạn bè thông thường.”

Triệu Thiết Dân chậm rãi gật đầu suy nghĩ, sau đó mở to mắt, bừng tỉnh: “Anh nghi ngờ... nghi ngờ giữa hai bọn họ có mâu thuẫn tình cảm đồng tính bất thường nào đó?” Triệu Thiết Dân bực tức đấm tay, “Xác Giang Dương đã bị hoả thiêu mất rồi, cũng không hề kiểm tra xem cơ thắt hậu môn của anh ta có bị giãn không, về sẽ kiểm tra Trương Siêu xem, nhưng cũng không thể khẳng định được vị trí trong mối quan hệ của hai người này.”

Cao Đông bật ra một tiếng ho vì sặc thuốc lá khi nghe Triệu Thiết Dân nói, ông xua tay bảo: “Tôi ít xem tivi, khả năng tưởng tượng không theo kịp cậu. Tình huống cậu nói có hay không, tôi không biết, cũng không quan tâm. Tôi chỉ cho rằng các cậu không hỏi được điều gì có ích từ Trương Siêu, nên đề nghị cậu trực tiếp điều tra từ chính người bị hại là Giang Dương. Nếu đã không phải là Trương Siêu giết Giang Dương, thì vụ án này cậu cứ coi như là, giả sử trên đời này chưa từng có Trương Siêu, bây giờ các cậu gặp phải sự việc Giang Dương bị giết hại, nên điều tra thế nào thì cứ điều tra thế ấy.”

Triệu Thiết Dân lúng túng đáp: “Nhưng đây là vụ án mạng từ mấy tháng trước, thời gian đã lâu thế rồi, nếu làm theo đúng quy trình điều tra các vụ án mạng, bây giờ lại đi hỏi thông tin từ quần chúng ở khu vực gần đó, thu thập manh mối, dường như không thực tế lắm.”

Cao Đông ngẩng đầu lên, thở dài, cười đáp: “Đội trưởng Triệu này, đây có phải là một vụ án mạng kiểu tội phạm vô tình phạm tội trong lúc bỏ trốn, bỏ bằng vài tháng, không có căn cứ bằng chứng gì, không thể điều tra được đâu. Vụ án mạng này, cho dù xét từ góc độ nào, cũng là một vụ mưu sát đặc biệt, có kế hoạch, có âm mưu, điều tra các vụ mưu sát, quan trọng nhất không phải là tìm các mối quan hệ xã hội, xem ai khả nghi nhất hay sao?”

Triệu Thiết Dân bừng tỉnh liên tiếp gật đầu.

Cao Đông ngồi thẳng người dậy, lắc đầu: “Tôi thấy, mấy năm nay sau khi cậu lên làm đội trưởng, không cần trực tiếp tham gia phá án, ngồi văn phòng lâu quá, kỹ năng nghiệp vụ bị mai một rồi.”

Triệu Thiết Dân hơi đỏ mặt, nhưng lãnh đạo nhận xét năng lực công tác của mình không ổn, anh còn có thể phản bác được sao?

Cao Đông mỉm cười, nói: “Tôi cho cậu thêm một đề xuất nữa, cậu đi gặp Nghiêm Lương.”

“Gặp Nghiêm Lương? Nhưng em không biết liệu ông ấy có chấp nhận tham gia không?” Triệu Thiết Dân hơi ngạc nhiên, trước đây Nghiêm Lương là chuyên gia điều tra hình sự của công an tỉnh, sau vì một vụ vi phạm kỉ luật nghiêm trọng đã rời khỏi hàng ngũ cảnh sát, chuyển đến khoa

Toán học trường Đại học Chiết Giang làm giáo sư, hoàn toàn không quan tâm đến công việc của cảnh sát nữa. Mấy năm nay, Triệu Thiết Dân có đến gặp ông mấy lần để nhờ nghiên cứu các vụ án, có những vụ án ông tham gia, có những vụ án ông từ chối, dường như hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của ông, giống như một phụ nữ, Triệu Thiết Dân không phán đoán được tiêu chuẩn để ông tham gia phá án là gì.

“Ông ấy nhất định sẽ đồng ý!” Cao Đông nói một cách khẳng định, “Đầu tiên, cậu nói với ông ấy, người chết tốt nghiệp từ trường đại học Chiết Giang, nghi phạm từng là giáo viên trường đại học Chiết Giang, đều là đồng nghiệp cùng trường của ông ấy. Thứ hai, cậu giúp tôi chuyển lời đến ông ấy, là để phá vụ án này, ông ấy phù hợp hơn cậu, không chỉ về phương diện kĩ năng nghiệp vụ, mà về các phương diện khác, ông ấy đều phù hợp hơn cậu.”

“Tại sao? Ông ấy có phải là cảnh sát đâu.”

Cao Đông im lặng giây lát rồi nói: “Với cấp bậc của cậu, tôi chỉ có thể nói với cậu như vậy. Sự thật, cần cậu tự mình tìm ra.”

Triệu Thiết Dân ngạc nhiên nhìn Cao Đông, hiển nhiên thông tin mà lãnh đạo nắm được nhiều hơn rất nhiều so với trưởng ban chuyên án là anh.

Cao Đông nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy, trong tư thế tiễn khách: “Còn một lời dặn nữa, đừng nói với người khác là tôi quan tâm đến vụ án này.”

Triệu Thiết Dân cảm thấy vụ án càng thêm phần mơ hồ khó hiểu.

CHƯƠNG 7

“Nếu ngay từ đầu các anh đã biết anh ta là luật sư bào chữa hình sự, thì càng phải cảnh giác đề phòng đối với lời khai của anh ta chứ, phải biết rằng, công việc của luật sư bào chữa hình sự chính là bắt lỗi chuỗi chứng cứ của các anh.” Nghiêm Lương nhìn Triệu Thiết Dân, vẻ tươi cười trước sự đau khổ của người khác.

Cũng giống như hầu hết mọi người, ban đầu ông biết về Trương Siêu là qua thông tin thời sự, khi đó, ông cũng cho rằng cảnh sát đã sử dụng nhục hình ép cung khiến nghi phạm nhận tội trước, sau đó đến khi ra toà đột ngột chối bỏ lời khai. Nhưng khi Triệu Thiết Dân nhiều lần khẳng định cảnh sát chưa từng sử dụng nhục hình để ép cung, ông bắt đầu cảm thấy có hứng thú đối với vụ án, sau khi Triệu Thiết Dân chuyển lời hai câu nói của Cao Đông, ông lập tức đồng ý tham gia điều tra.

Triệu Thiết Dân gãi đầu: “Em đã gặp bên phân cực, lúc đó cục phó của họ còn nhấn mạnh căn dặn đội cảnh sát hình sự phải kiểm tra xác thực thật cẩn thận đối với lời khai của Trương Siêu, nhưng không phát hiện ra vấn đề gì từ kết quả kiểm tra xác thực. 7 giờ tối hôm Giang Dương bị giết hại, camera giám sát ở cổng khu dân cư có quay được xe của Trương Siêu đi vào, nhưng độ phân giải của camera giám sát thấp, thêm nữa ban đêm trời rất tối, không nhìn rõ mặt người, sau khi chối bỏ lời khai, Trương Siêu mới nói chiếc xe đó đã cho Giang Dương mượn, nên người trong xe không phải là anh ta, mà là Giang Dương. Anh ta đã thừa nhận việc giết người, thời gian đi vào khu dân cư là hơn 7 giờ cũng khớp với thời gian của chiếc xe trong camera giám sát, khi đó đội cảnh sát hình sự làm sao có thể ngờ được người trong xe không phải là anh ta, làm sao mà ngờ được rằng lúc đó anh ta đang ở nơi khác, tất sẽ không điều tra thông tin lưu trữ về việc đi lại, ở trọ của anh ta.”

“Tại sao anh ta lại đi tàu điện ngầm để vứt xác? Tàu điện ngầm sẽ kiểm tra an ninh, mang theo xác chết qua cổng kiểm tra an ninh mà...” Nghiêm Lương bật cười.

Triệu Thiết Dân nói về bất lực: “Lí do anh ta đưa ra lúc đó rất đầy đủ, nói là sau khi giết người, cả đêm hôm đó sợ hãi không ngủ được, ngày hôm sau quyết định vứt xác để che giấu chứng cứ phạm tội. Trước khi vứt xác, anh ta đã uống rượu để lấy can đảm, vì thế mới nghĩ đến chuyện giờ mà lái xe sẽ là lái xe sau khi uống rượu, chẳng may trên đường xảy ra va chạm gì, lái xe sau khi uống rượu sẽ bị bắt, ô tô cũng sẽ bị kéo đi, xác chết trong chiếc va-li để ở thùng sau xe sẽ bị lộ. Thế nên anh ta kéo chiếc va-li đi gọi taxi, kết quả chiếc taxi bị xe khác đâm vào đuôi ở chỗ gần ga tàu điện ngầm, hai lái xe tranh cãi, trong lúc sợ hãi, anh ta liền kéo chiếc va-li chuồn vào trong ga tàu điện ngầm. Một đêm không ngủ, lại đang trong trạng thái say rượu, anh ta hồ đồ đi qua cổng kiểm tra an ninh. Khi đó, cảnh sát hình sự đã tìm thấy chiếc xe taxi, lái xe taxi cũng đã chứng thực lời khai của anh ta. Hơn nữa lúc bị bắt, anh ta đúng là đang trong tình trạng say rượu, bao gồm cả những lời nói linh tinh trong ga tàu điện ngầm.”

Nghiêm Lương khẽ gật đầu: “Cái cố đó hợp tình hợp lí, thảo nào lúc đó cảnh sát không nghĩ xa hơn.”

Triệu Thiết Dân thở dài nói: “Có nghĩ xa hơn, cũng không thể ngờ được một kẻ đi vứt xác bị bắt quả tang giữa chốn đông người, sau đó một mạch khai nhận toàn bộ sự thực phạm tội, hơn nữa các nhân chứng, vật chứng đều hoàn toàn khớp, lại không phải là hung thủ, khi vụ án mạng xảy ra không có mặt ở thành phố Hàng Châu.”

Nghiêm Lương cười nói: “Vụ án như vậy đúng là chưa từng gặp bao giờ, đội cảnh sát hình sự bị anh ta lừa cũng có thể hiểu được. Bây giờ sau khi anh ta chối bỏ lời khai, về lí do tại sao anh ta khai 7 giờ tối hôm xảy ra vụ án mình đi gặp Giang Dương, hoàn toàn khớp với thời gian ô tô của anh ta đi vào khu dân cư vào lúc 7 giờ tối mà camera giám sát ghi được, lời khai và sự thật trùng khớp như vậy, anh ta giải thích thế nào?”

“Anh ta giải thích chỉ là sự trùng khớp ngẫu nhiên thôi.” Triệu Thiết Dân cảm thấy rất bất lực, “Anh ta một mực khẳng định rằng lúc trước thừa nhận việc giết người, là vì phải chịu một áp lực vô hình từ phía công an, thế nên mới bị đại ra sự thực phạm tội, những chỗ trùng khớp đều là ngẫu nhiên.”

Nghiêm Lương lật mở hồ sơ vụ án, đối chiếu với lời khai, khẽ cau mày: “Hôm đó rõ ràng là anh ta ở Bắc Kinh, cách Giang Dương đến một nghìn hai trăm ki-lô-mét, nhưng lời khai của anh ta có rất nhiều chỗ ngẫu nhiên trùng khớp với vụ án mạng cách xa một nghìn hai trăm ki-lô-mét này, xác suất này quá thấp. Các anh có thể khẳng định một trăm phần trăm không phải là anh ta giết người không?”

“Chắc chắn rồi, kết quả khám nghiệm tử thi người chết rất rõ ràng, đã bị thắt cổ rất mạnh đến chết vào tối hôm đó, anh ta bắt buộc phải có mặt tại hiện trường mới có thể thắt cổ khiến bị hại chết được. Nhưng anh ta có bằng chứng không có mặt tại hiện trường rất chắc chắn.”

“Có điều cũng phải khẳng định một điểm, cho dù không phải là Trương Siêu giết chết Giang Dương, anh ta cũng hiểu rõ như lòng bàn tay toàn bộ quá trình xảy ra vụ án, nếu không, lời khai và chứng cứ sao có thể trùng khớp đến thế được, cứ như là anh ta đứng ngay bên cạnh nhìn người khác thắt cổ Giang Dương đến chết.”

Triệu Thiết Dân xòe hai tay: “Chúng em cũng nghĩ thế, nhưng sau khi chối bỏ lời khai, anh ta cứ một mực nói hoàn toàn là trùng khớp ngẫu nhiên, chúng em cũng chẳng làm gì được anh ta.”

Nghiêm Lương nói giễu: “Khó mà tưởng tượng được điều tra viên thẩm vấn hình sự lại không có cách nào đối phó được với một người bị nhốt trong song sắt. Tôi nghe nói chỉ cần nghi phạm vào trong đó, thì không có chuyện không thẩm vấn được ra kết quả. Cơ quan điều tra quốc gia trở nên lịch sự đến như thế từ bao giờ vậy?”

“Biết làm thế nào, bóp cổ chết anh ta?” Triệu Thiết Dân phàn nàn, “Từ sau khi chối bỏ lời khai, thỉnh thoảng đại biểu Hội đồng nhân dân lại đến kiểm tra, hỏi cảnh sát có sử dụng thủ đoạn vi phạm pháp luật cưỡng chế hỏi cung không, phòng Giám sát điều tra hình sự bên viện Kiểm sát thì cứ cách

vài hôm lại đến trại tạm giam để đề phòng, ngăn chặn tình trạng cảnh sát trả thù sau khi anh ta chối bỏ lời khai, cả xã hội vốn đã nghi ngờ cảnh sát sử dụng nhục hình để ép cung, bây giờ chúng em còn dám làm thế nào đối với anh ta? Luật sư tình nguyện và phóng viên đều chỉ mong anh ta tố cáo cảnh sát sử dụng nhục hình để ép cung, nếu trên người anh ta mà có tí thương tích, thì dư luận càng sục sôi. Các cơ quan truyền thông nước ngoài lại càng rập rình tấp tểng, chúng em mà sử dụng tí thủ đoạn đối với anh ta, lập tức sẽ bị bôi đen thành thông tin thời sự về nhân quyền quốc tế ngay. Giờ anh ta ăn ngon, ngủ yên, hăng ngày thăm vấn, toàn nghe anh ta tán chuyện lan man mấy tiếng đồng hồ, ngoài đập bàn dọa anh ta vài câu, chúng em không dám động đến một ngón tay của anh ta, chỉ còn thiếu nước thờ phụng anh ta như bồ tát.”

Nghiêm Lương không kìm được bật cười thành tiếng, tiếp đó lại thở dài: “Như vậy cũng tốt, sử dụng những biện pháp văn minh để phá án, để lọt kẻ xấu cũng còn hơn là khiến người tốt bị oan. Vụ án oan sai hai chú cháu ở Tiêu Sơn giết người mà toà án Nhân dân cao cấp tỉnh lật lại, trước đây cũng là kiệt tác của phân đội các anh, hai chú cháu đó ngồi tù oan mất mười năm trời đấy.”

Triệu Thiết Dân nghiêm nghị nói: “Em xin nói rõ, vụ án đó không hề liên quan đến em, em mới được điều về phân đội mấy năm trước, mười năm trước em còn công tác ở tổng đội. Em cũng chưa bao giờ làm cái trò sử dụng nhục hình để ép cung, bây giờ phong cách phá án của phân đội chúng em, coi trọng chứng cứ, vô cùng văn minh.”

“Điểm này thì tôi tin, cho nên chúng ta đã là trở thành bạn tốt.” Nghiêm Lương mỉm cười, rồi lại nói, “Thôi được rồi, chúng ta quay trở lại vụ án. Nếu không phải là Trương Siêu giết người, nhưng anh ta lại tự nhận tội, vào tù, thế thì động cơ của anh ta là gì?”

Triệu Thiết Dân đáp: “Em nghi ngờ là anh ta muốn chịu tội thay cho hung thủ thật sự, anh ta đã nhận tội, vào tù ngay sau khi vụ án xảy ra, hung thủ thật sự tất nhiên sẽ bị cảnh sát bỏ qua, nhưng anh ta biết vài tháng sau

có thể dựa vào chứng cứ chắc chắn về việc không có mặt tại hiện trường để chối bỏ lời khai, như vậy, anh ta và hung thủ thực sự đều sẽ an toàn.”

Nghiêm Lương lắc đầu: “Khả năng này không lớn lắm.”

“Tại sao?”

“Anh ta tự nguyện nhận tội, vào tù, anh ta lấy đâu ra niềm tin rằng đối mặt với quá trình thẩm vấn đầy áp lực của cảnh sát, mình nhất định sẽ nghiêm chặt rằng không nói sai, không tiết lộ sự thực? Anh ta là luật sư, tất nhiên cũng biết dù có thành công trong việc lừa cảnh sát ngay từ đầu, mấy tháng sau chối bỏ lời khai, thì chuyện nói dối là có chất gây nổ ở ga tàu điện ngầm cũng là tội hình sự, sẽ bị xử đến vài năm, mà các anh còn ngày nào cũng đến thẩm vấn anh ta. Chỉ cần anh ta nói dối một lần, gây nghi ngờ, thì cả anh ta và hung thủ thật sự đều sẽ phải trả giá. Theo như tài liệu điều tra của các anh, gia đình anh ta giàu có, sự nghiệp thành công, tình cảm với vợ cũng rất tốt. Bị giam mấy năm, gia đình, sự nghiệp, không lẽ anh ta đều không cần nữa hay sao? Cái giá đó cũng quá lớn.”

Triệu Thiết Dân nghiêm nghị nói: “Em nghi ngờ hung thủ là vợ anh ta, để bảo vệ vợ, nên anh ta mới nghĩ ra hạ sách như vậy.”

“Không thể,” Nghiêm Lương quả quyết phủ định ý kiến của anh, “hôm xảy ra vụ án, anh ta đột nhiên đi Bắc Kinh, sáng ngày hôm sau về vứt xác, điều này cho thấy, anh ta biết tối hôm đó Giang Dương sẽ bị giết hại, thế nên đã chuẩn bị trước chứng cứ không có mặt tại hiện trường cho mấy tháng sau. Chứ không phải là sau khi vụ án mạng xảy ra, anh ta mới nghĩ ra cách chịu tội thay cho người khác. Một phụ nữ như vợ anh ta, khó mà thật cổ giết hại Giang Dương. Hơn nữa nếu anh ta thực sự yêu vợ mình, làm sao có thể không ngăn cản khi biết rõ tối hôm đó vợ mình định đi thắt cổ giết hại Giang Dương?”

Triệu Thiết Dân phiền não nói: “Thế thì em thực sự không nghĩ được ra còn động cơ gì khác nữa rồi.”

Nghiêm Lương suy nghĩ giây lát rồi nói: “Tôi muốn gặp anh ta, nói chuyện trực tiếp với anh ta.”

“Ngày nào chúng em cũng thăm vấn, anh ta không bao giờ nhả ra sự thật.” Triệu Thiết Dân dường như không hề có bất cứ hi vọng gì về lời đề nghị này.

Nghiêm Lương mỉm cười: “Anh ta làm như vậy, nếu đã không phải là để chịu tội thay cho người khác, mà là có mục đích khác, thì chắc chắn anh ta sẽ tiết lộ một số thông tin, để đạt được mục đích của mình, chỉ có điều, thông tin mà anh ta tiết lộ, các anh đã không hề giải mã được hoàn toàn.”

CHƯƠNG 8

Từ bên kia ô cửa sắt, lần đầu tiên Nghiêm Lương được gặp Trương Siêu.

Trước đây, ông đã từng xem một vài bức hình và hình ảnh ghi lại qua camera giám sát Trương Siêu, mặt mũi người này cho ông cảm giác là thật thà. Nhưng bây giờ, vừa gặp, bỗng ngay lập tức cảm thấy người đàn ông trước mặt này khôn ngoan, bản lĩnh, hoàn toàn khác với ấn tượng trước đó.

Ông lật xem những bức ảnh trong tập hồ sơ vụ án, suy nghĩ tỉ mỉ xem tại sao lại có sự khác biệt lớn đến như vậy giữa ảnh, video và con người thật sự trước mặt.

Lúc đó, Trương Siêu ở phía bên kia ô cửa sắt, đeo một chiếc kính, tóc hai bên thái dương đã bạc nhiều hơn, nhưng trạng thái tinh thần rất tốt, nét mặt bình thản ung dung, cả người toát lên vẻ tự tin, điềm đạm, hoàn toàn không phải là vẻ mặt mặc kệ cho bánh xe số mệnh chèn ép như trong đoạn băng ghi hình thẩm vấn lúc đầu.

“Thầy Nghiêm, sao thầy lại ở đây?” Nghiêm Lương còn chưa nói gì, Trương Siêu đã lên tiếng trước.

“Anh biết tôi?” Nghiêm Lương hơi ngạc nhiên.

“Tất nhiên,” Trương Siêu mỉm cười. “Anh là thầy giáo ngôi sao của trường, mặc dù tôi đã thôi việc giảng dạy từ khá lâu rồi, nhưng vẫn thường xuyên đến trường tham gia một số cuộc hội nghị về luật, tôi biết anh, cũng đã từng gặp anh, trước đây anh từng công tác ở công an tỉnh, là chuyên gia điều tra hình sự rất nổi tiếng, có điều tôi nghe nói anh đã thôi việc ở cơ quan nhà nước rồi, sao lại vào đây?”

Nghiêm Lương là nhân viên ngoài biên chế, thông thường không được vào phòng thẩm vấn.

Triệu Thiết Dân giải thích thay ông: “Thầy Nghiêm là chuyên gia đặc biệt do ban chuyên án chúng tôi mời về. Nếu anh đã biết ông ấy, chắc cũng đã nghe nói, không có vụ án nào mà ông ấy không phá được. Cho nên, cho

dù anh che giấu thế nào, thầy Nghiêm cũng sẽ tìm ra kẻ hở. Bất luận anh che đậy sự thật bằng cách nào, cũng vô ích, chỉ khiến mức xử án cuối cùng của anh nặng thêm.”

“Thật sao? ” Trương Siêu nheo mắt. “Thế thì tôi vô cùng mong đợi. Nếu mà có thầy Nghiêm tham gia là chắc chắn sẽ phá được án, tôi cũng rất mong sẽ sớm bắt được hung thủ thực sự, trả lại sự trong sạch cho tôi.”

Nghiêm Lương mỉm cười, quan sát anh ta một lúc rồi quay đầu hỏi Triệu Thiết Dân: “Tại sao anh ta được mang kính trong trại tạm giam?”

“Anh ta bị cận thị, trước khi toà xử, anh ta xin trại tạm giam cho mang kính vào để tiện xem tài liệu. Chiếc kính này của anh ta là kính nhựa, gọng titan dẻo, không nguy hiểm.”

Nghiêm Lương khẽ gật đầu rồi quay về phía Trương Siêu: “Kính của anh rất tốt, bao nhiêu tiền?”

Trương Siêu nhìn ông, vẻ khó hiểu, không biết đối phương hỏi cái này làm gì, đành trả lời đúng sự thực: “Vợ tôi lắp cho, tôi không biết.”

Nghiêm Lương tiếp tục hỏi: “Anh cận bao nhiêu độ?”

“Cái này...” Trương Siêu ngơ ngác nhìn ông.

Nghiêm Lương lặp lại câu hỏi: “Anh cận bao nhiêu độ?”

Trương Siêu đành trả lời: “Mắt trái hai phẩy năm độ, mắt phải ba độ.”

“Độ cận ở mức trung bình, không đeo kính đúng là sẽ rất phiền toái đấy. Tôi đã xem video ghi hình thẩm vấn trước đây của anh, hình như anh đều không đeo kính nhỉ?”

Triệu Thiết Dân nhìn Nghiêm Lương, vẻ kì quặc, không hiểu phí lời về chiếc kính của anh ta nhiều thế để làm gì, nghi phạm ngồi ngay phía đối diện, hoàn toàn không cần khách sáo tìm lời mở đầu câu chuyện, hỏi trực tiếp luôn có phải là xong không? Một đồng tuổi rồi, còn vào vai anh chàng ngọt ngào ấm áp gì chứ?

Có điều dường như Nghiêm Lương tỏ ra rất quan tâm đến vấn đề này.

Mắt Trương Siêu ánh lên một tia cảnh giác, nhưng chỉ thoáng qua, hơi nghiêng đầu sang bên, đưa mắt nhìn về phía Triệu Thiết Dân, như thể cố

tình làng tránh Nghiêm Lương.

Nghiêm Lương vẫn bám riết lấy vấn đề này: “Tôi nói có đúng không?”

“Đúng.” Trương Siêu đành gật đầu. “Muốn mang kính vào trại tạm giam thì phải được phê duyệt, trước khi toà xử, vì cần xem tài liệu, tôi mới chủ động xin.”

Nghiêm Lương cười: “Tôi đã xem ảnh anh bị bắt ở ga tàu điện ngầm, lúc đó anh cũng không mang kính, đúng không?”

“Cái đó... buổi chiều hôm đó, lúc tôi tháo chạy khi bị bắt, kính đã bị rơi mất.”

“Thế à, rơi khéo nhỉ.” Nghiêm Lương cười vẻ bí hiểm.

Trương Siêu nhìn nét mặt của đối phương, không tìm được nhấn giọng: “Lúc tôi tháo chạy ở ga tàu điện ngầm bị rơi mất, khi ấy đông người như vậy, chắc là đâm vào ai đó nên bị rơi.”

Nghiêm Lương khẽ gật đầu, và không tiếp tục hỏi thêm về vấn đề này nữa.

Nhân viên ghi chép của đội thẩm vấn hình sự ở bên cạnh hiểu kì nhìn Nghiêm Lương, không hiểu tại sao ông lại hỏi một lô một lốc về chuyện cái kính, có đeo kính hay không thì có liên quan gì đến vụ án? Có điều xem ra Trương Siêu lúc này không tự tin, điềm tĩnh, thao thao bất tuyệt như trước nữa, lần đầu tiên lộ ra vẻ hoang mang, sợ hãi, đây phải nói là lần đầu tiên trong chuỗi ngày thẩm vấn liên tiếp. Liên tưởng đến lúc giới thiệu vị thầy giáo họ Nghiêm này ở trong phòng thẩm vấn, đội trưởng Triệu có nói ông từng là chuyên gia điều tra hình sự nổi tiếng của công an tỉnh, xem ra vị chuyên gia này chắc là có những biện pháp bí mật khi thẩm vấn, cố ý hỏi những vấn đề đầu đầu, khiến nghi phạm không hiểu ra làm sao cả, trong lòng bất an, cuối cùng giương đông kích tây, hỏi ra một số manh mối then chốt, đây ắt hẳn là cảnh giới cao nhất của công tác thẩm vấn trong truyền thuyết, ‘cách sơn đả hổ’ đây.

Cậu nhân viên ghi chép trẻ tuổi thầm gật đầu bái phục, trong lòng thoáng mơ màng giây lát, suýt nữa nhầm cuốn sổ ghi chép là giấy nháp, định vẽ một ngón tay cái to vào sổ.

Nghiêm Lương lại hỏi tiếp: “Tôi có xem một số tài liệu về vụ án này, còn một vài chỗ không hiểu, hi vọng là có thể xác nhận lại với anh một lần nữa, có thể có một vài câu hỏi trùng lặp với nội dung thẩm vấn khi trước, có điều chắc anh không thấy phiền chứ?”

“Ngày nào tôi cũng phải trả lời đi trả lời lại rất nhiều lần cùng một câu hỏi, đã quen lắm rồi.”

“Xem ra, anh đã thuộc lời thoại như cháo chảy rồi, nên không bao giờ nói sai.” Nghiêm Lương cười nhìn anh ta.

“Những gì tôi khai báo đều là sự thật, các anh không tin, tôi cũng đành chịu, có lẽ chỉ còn cách để cảnh sát điều tra hình sự biên tập lời khai của tôi theo kiểu nói xoắn lưỡi*, tôi mà nói sai có nghĩa là tôi nói dối.”

Triệu Thiết Dân liếc nhìn Nghiêm Lương với vẻ bất lực, dường như muốn nói, thấy chưa, đây đâu có phải là một nghi phạm bị bắt, ngày nào hắn cũng diễn trò talkshow với chúng tôi trong này.

Nếu là một nghi phạm bình thường đùa cợt như vậy với cảnh sát, với tính khí của Triệu Thiết Dân thì đã không thể nhịn được từ lâu rồi, chỉ cần hỏi anh ta một câu cháu của cháu gái của cháu ngoại của bà ngoại của ông nội của mẹ của bố là ai, trong vòng ba giây anh ta mà trả lời sai, nói dối một câu, cho nện luôn vào lòng bàn chân, chỉ một ngày là khai ngay, làm sao phải mất nhiều sức lực như thế. Nhưng vụ án này đã xôn xao dư luận, mọi người đều nghi ngờ cảnh sát sử dụng nhục hình để ép cung, cả xã hội đều giám sát, anh còn biết làm sao?

Nghiêm Lương mỉm cười, không để tâm, ông thích đối thủ như vậy, nếu nghi phạm là một kẻ tổng tộc thì vụ án này quá vô vị, ông liền tiếp tục hỏi một câu hỏi mở màn hết sức nghèo nàn: “Không phải là anh giết người, tại sao lúc đó anh lại nhận tội?”

Hiển nhiên, Trương Siêu đã trả lời câu hỏi này vô số lần, và ngày nào cũng tiếp tục trả lời vô số lần, anh ta bĩu môi nói ra đáp án ngày nào cũng có trong cuốn sổ ghi lời khai: “Lúc đó, ở trong đồn công an, tôi cảm thấy có một áp lực khó hiểu, đầu óc hồ đồ cho nên mới nhận tội.”

“Đầu óc hồ đồ mấy tháng liền, cho đến khi mở phiên toà xét xử mới đột nhiên tỉnh táo?”

Trương Siêu lắc đầu: “Sau đó mặc dù có hối hận, nhưng tôi sợ là sự việc đã bị làm lớn, cảnh sát đã công bố kết quả với bên ngoài, tôi đột ngột chối bỏ lời khai ở trong trại tạm giam, sẽ bị đối xử rất nghiêm khắc, nửa năm trước đã xem bản tin thời sự về vụ án hai chú cháu ở Tiêu Sơn, trong lòng vẫn còn thấy sợ. Tôi nghĩ, chỉ có đợi đến lúc ra toà, đột ngột chối bỏ lời khai, khiến mọi người chú ý, mới có thể bảo vệ được quyền con người của mình trong trại tạm giam.”

Nghiêm Lương nhìn Triệu Thiết Dân vẻ chế giễu, như muốn nói, kiệt tác mười năm trước của phân đội các anh đúng là đã cho anh ta một lí do hợp lí.

Nghiêm Lương khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: “Giang Dương không phải là anh giết, thế thì tại sao trong móng tay của Giang Dương lại có rất nhiều tổ chức da của anh, điểm này anh có thể giải thích không?”

“Trước khi Giang Dương chết một hôm, tôi đã đánh nhau với cậu ta, trên cổ tôi còn có rất nhiều vết thương do bị cậu ta cào, lần đó ầm ỉ đến mức hàng xóm báo cảnh sát, da của tôi chắc chắn là đã lưu lại trong móng tay cậu ta vào lúc đó.” Anh ta chỉ lên vị trí bị cào trên cổ khi đó.

“Thế à?” Nghiêm Lương mỉm cười. “Tôi đã xem thông tin lưu trữ về việc cử cảnh sát của đồn công an, thời gian cũng đúng như anh nói, trước khi Giang Dương chết một hôm. Tôi muốn xác nhận một chút, trong khoảng thời gian hơn một ngày từ sau lần đánh nhau này cho đến trước khi Giang Dương chết, anh và anh ta có đánh nhau nữa không?”

Trương Siêu nheo mắt, dường như đang suy nghĩ về dụng ý trong câu hỏi của ông, một lúc sau, anh ta lắc đầu: “Không.”

Nghiêm Lương lắc đầu: “Xem ra Giang Dương không phải là người sạch sẽ.”

Những người khác đều nhìn ông vẻ không hiểu.

Nghiêm Lương giải thích: “Trừ phi cả ngày tiếp theo Giang Dương đều không rửa tay, nếu không, e là sẽ không thể lấy được tổ chức da của anh ở

trong móng tay của Giang Dương, cho dù anh ta có rửa tay rất qua loa, cũng chỉ còn lại rất ít, như vậy cũng chỉ có thể lấy được trong kẽ móng tay của anh ta một lượng rất ít DNA của anh, chứ không phải là rất nhiều tổ chức da ở đầu móng tay như bây giờ.”

Mắt Triệu Thiết Dân bỗng sáng lên, mặt thoáng hiện nét cười.

Khóe miệng Trương Siêu khẽ động đậy, một lúc sau, tiếp tục nói rằng: “Điều tôi nói là sự thật.”

Triệu Thiết Dân nói giọng lạnh băng: “Anh còn không định khai ra hay sao? Trước đó một hôm anh ta cào anh để lại thương tích, sau đó không đánh nhau nữa, tại sao trong móng tay vẫn còn rất nhiều tổ chức da của anh?”

Trương Siêu vẫn nói: “Ai mà biết được hôm đó cậu ta có rửa tay hay không, có thể sau khi đánh nhau với tôi không lâu, cậu ta đã bị người nào đó khống chế, cho đến lúc bị giết vẫn không có cơ hội rửa tay.”

Triệu Thiết Dân nói giọng trích thượng: “Anh nói như vậy hoàn toàn là giả dối!”

Không ngờ Nghiêm Lương lại gật đầu: “Anh nói có lí, về mặt xác suất, đúng là không thể loại trừ khả năng này. Bất cứ người nào cũng không thể chứng minh được hôm đó Giang Dương đã rửa tay hay chưa, cũng không có cách nào chứng minh được sau đó không lâu anh ta có bị kẻ nào khống chế cho đến khi bị hại hay không, hoặc là đường ống nước trong nhà bị hỏng, không cấp được nước.”

Trương Siêu nghi ngờ nhìn ông, tại sao lại tìm cớ giúp anh ta.

Triệu Thiết Dân nghe xong liền bĩu môi, suýt nữa thì không nể nang gì quát luôn vào mặt Nghiêm Lương là nói nghe ngứa tai, làm gì có người nào cả ngày không rửa tay, đại tiểu tiện, ăn uống đều dùng đến tay, liệu có thể không?

Nghiêm Lương tiếp tục nói: “Bây giờ anh không nói cũng không sao, tôi tin rằng sự thật của vụ án sẽ nhất định được tìm ra, có điều, nếu anh có thể cho tôi một vài gợi ý, đẩy nhanh tiến độ, tất nhiên sẽ tốt hơn, bây giờ anh có điều gì muốn nói với tôi không?”

Triệu Thiết Dân nghĩ bụng, gã này liên tục bao nhiêu ngày không hề tiết lộ một câu nào cung cấp manh mối có giá trị, ông hỏi như thế, ngoài mấy câu vớ vẩn kiểu như ‘tôi tin rằng pháp luật sẽ trả lại sự trong sạch cho tôi’, ‘thế thì chúc các anh sớm tìm ra hung thủ thực sự nhé’, còn có gì để nói với ông chứ!

Không ngờ Trương Siêu nheo mắt lại, một lúc sau, hỏi một cách rất nghiêm túc: “Tại sao anh lại tham gia vụ án này?”

“Điều này có quan trọng không?” Nghiêm Lương mỉm cười nhìn anh ta, vẻ rất hứng thú. “Đề nghị anh tin tưởng vào tôi, tôi sẽ điều tra ra sự thật.”

Trương Siêu không nói gì, nhìn rất lâu vào mắt Nghiêm Lương.

Sau một hồi im lặng rất lâu, anh ta đột nhiên lên tiếng: “Nạn nhân tuyệt đối không phải là tôi giết, nhưng tôi nghĩ các anh có thể điều tra từ chính bản thân Giang Dương. Khi tôi vào phòng, cửa trong trạng thái khoá chặt, điều này cho thấy hung thủ là người quen của Giang Dương, có lẽ các anh có thể điều tra ra manh mối từ các thông tin liên lạc hoặc từ các di vật của cậu ta.”

CHƯƠNG 9

Sau khi rời khỏi trại tạm giam, Triệu Thiết Dân cau mày suy ngẫm suốt: “Anh thấy những lời nói cuối cùng của Trương Siêu, có đáng tin không?”

Nghiêm Lương cười rất thoải mái. “Ai mà biết được, cứ điều tra theo lời anh ta đi.”

“Điều tra theo lời anh ta?” Triệu Thiết Dân dừng bước, trợn mắt. “Chính anh ta là kẻ đáng ngờ nhất, chắc chắn là đang đánh lạc hướng chúng ta!”

“Anh ta không đánh lạc hướng.” Nghiêm Lương lắc đầu. “Nếu Trương Siêu không phải là người giết chết nạn nhân, muốn tìm ra hung thủ, tất nhiên phải bắt đầu điều tra từ chính người chết là Giang Dương, anh ta không nói, chúng ta cũng sẽ điều tra như thế.”

Triệu Thiết Dân thì thầm: “Xem ra, anh và phó giám đốc công an tỉnh Cao có cùng suy nghĩ.”

Nghiêm Lương hơi cau mày, cảm thấy tò mò: “Cao Đông cũng nói như vậy?”

“Vâng, phó giám đốc Cao nói Trương Siêu cứ vòng vo tam quốc, mà lại không chịu nói thật, chúng em không thể hỏi được ra kết quả. Nếu đã như vậy, tốt hơn là cứ gác hẳn Trương Siêu sang một bên, coi vụ án này là một vụ án mạng xảy ra từ vài tháng trước để triển khai điều tra, bước đầu tiên theo thông lệ chính là điều tra các mối quan hệ xã hội của người chết.”

Nghiêm Lương dừng lại giây lát, tiếp đó liền cười lấp lửng: “Nếu các anh hùng đã có cùng quan điểm, thì không nên chậm trễ thêm nữa. Trương Siêu nhắc đến thông tin liên lạc, di vật của Giang Dương, nên tôi đến hiện trường xảy ra vụ án trước.”

“Hiện trường xảy ra vụ án?” Triệu Thiết Dân cau mày nói, “Sau khi tiếp quản vụ án, em lập tức cử người quay lại hiện trường xảy ra vụ án, nhưng không tìm thấy bất cứ manh mối gì mới. Mặc dù căn nhà đó vẫn để trống, cũng chưa cho thuê, nhưng trong khoảng thời gian đó, vợ Trương Siêu đã

quét dọn, cho dù lúc đầu có để lại manh mối ở hiện trường, thì cũng đã bị làm hỏng hết cả rồi.”

“Vậ à?” Nghiêm Lương cau mày. “Không biết liệu số di vật của Giang Dương đã bị vứt hết đi chưa?”

“Không rõ, nếu anh muốn đi, em có thể cử người đưa anh qua đó luôn.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Hay là để Lâm Kỳ theo tôi qua đó, quân của anh tôi không quen ai ngoài cậu ấy.”

Lâm Kỳ là trợ thủ đắc lực của Triệu Thiết Dân, trong một vài vụ án trước đây, Nghiêm Lương đã tiếp xúc khá nhiều.

“Vâng, để em cử thêm nhân viên kỹ thuật hình sự đi cùng.”

“Không cần, chỉ cần Lâm Kỳ là được rồi.”

“Không cần đem theo nhân viên kỹ thuật?” Triệu Thiết Dân không hiểu. “Anh với cậu ấy có hiểu về việc dò tìm khám nghiệm vi vật chứng đâu. Hiện trường để quá lâu, đã bị quét dọn, còn điều tra ra được manh mối gì nữa?”

“Tôi không điều tra manh mối qua phương diện vật chứng.” Nghiêm Lương có vẻ tràn đầy niềm tin.

Lâm Kỳ lái xe chở Nghiêm Lương đến hiện trường xảy ra vụ án lúc đầu, lúc đến đó trời đã tối.

Căn nhà nằm ở một khu chung cư nhỏ cũ kỹ được xây vào đầu thập kỷ chín mươi, diện tích không lớn, chỉ hơn sáu mươi mét vuông, bước vào cửa là một gian phòng khách nhỏ, hai gian buồng ngủ liền với ban công nhỏ, đứng ở cửa là có thể nhìn bao quát được toàn bộ diện mạo căn nhà.

Tường trong nhà được sơn màu trắng, có điều mặt tường đa phần là những mảng loang lổ, nền nhà lát loại đá hoa cương nhân tạo màu đen xám rất thịnh hành vào thập kỷ chín mươi, vì thế mà cả căn phòng trông càng tối tăm ảm đạm, vào khoảng thời gian buổi tối như thế này, liên tưởng đến chuyện đây là hiện trường một vụ án mạng, càng có cảm giác rờn rợn. Các

đồ đạc khác đều rất đơn giản, bộ ghế sofa cũ bằng vải, chiếc giường bạt lò xo, giá sách màu vàng, và một vài thứ đồ điện gia dụng thông thường.

Lâm Kỳ chỉ vào một vị trí trong phòng khách nói: “Sau khi chối bỏ lời khai, Trương Siêu nói lúc anh ta bước vào cửa, đã phát hiện chiếc va-li du lịch ở chính vị trí này, mở ra thì thấy là thi thể của Giang Dương.”

Nghiêm Lương nhìn một cái, không thấy có gì đặc biệt đáng chú ý, liền hỏi sang vấn đề khác: “Lúc đầu anh ta khai là thắt cổ chết Giang Dương ở đâu?”

“Ở ban công.”

“Đi xem thế nào.”

Nghiêm Lương và Lâm Kỳ cùng xuyên qua gian phòng ngủ bước ra ban công, vừa đưa tay ra định bật công tắc đèn trên tường, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt người trắng toát ở khoảng cách chưa đầy một mét, áo đen, tóc dài, ánh mắt chạm phải mắt Lâm Kỳ.

Họ giật nảy mình, suýt thì nhảy dựng lên trước gương mặt đột ngột xuất hiện, hét lớn: “Chị là ai?”

“Các anh là cảnh sát phải không?” Người phụ nữ bật sáng đèn, giọng nhẹ nhàng chậm rãi. Nhìn kĩ dưới ánh đèn, thực ra trông người phụ nữ không hề đáng sợ, ngược lại, khuôn mặt rất xinh đẹp.

Một người xuất hiện trong căn nhà cũ kĩ này trong đêm khuya, họ cũng ngay lập tức đoán ra người trước mặt này chính là vợ Trương Siêu.

Nghiêm Lương đã xem qua tài liệu, còn nhớ cô ta trẻ hơn Trương Siêu đến gần chục tuổi, chỉ khoảng ba lăm ba sáu, có điều cô ta giữ gìn sắc đẹp rất tốt, nhìn mặt cảm giác chưa đến ba mươi tuổi.

Thông thường, đối với phụ nữ, ba mươi tuổi là một ngưỡng, sau khi qua cái ngưỡng này, mọi yếu tố có lợi đều đã xuất hết, thị trường chạm đỉnh, đảo chiều, suốt quãng đời còn lại đều theo chiều mất giá.

Người phụ nữ này rõ ràng có thể được coi là loại cổ phiếu tăng trưởng thuộc ngành không mang tính chu kì, da dẻ, thân hình vẫn rất đẹp, toát lên sự chín chắn vừa vặn. Họ đều bất giác ngấm kĩ hơn. Thảo nào nội dung

điều tra từ tất cả các phương diện đều cho thấy Trương Siêu rất yêu vợ anh ta, thường ngày đối xử với vợ vô cùng tốt, vợ anh ta nhỏ hơn anh ta khá nhiều tuổi, chồng già vợ trẻ, lại là một người phụ nữ xinh đẹp, xác suất yêu chiều tình cảm sẽ cao hơn rất nhiều.

Người phụ nữ dịch chuyển, dáng người thanh thoát, cô ta lên tiếng tự giới thiệu: “Tôi là vợ của Trương Siêu, khi này cảnh sát gọi điện cho tôi, nói là sẽ đưa người đến để điều tra lại, bảo tôi nếu có thời gian thì tốt nhất là qua một chút, để tránh những chuyện phiền hà như mất đồ đạc quý giá.”

Nghiêm Lương nhìn quanh một vòng rồi hỏi cô ta: “Ở đây còn để những đồ vật quý giá?” Xung quanh không có bất cứ đồ đạc gì, chỉ có một bộ đồ hợp linh kiện trông như giá phơi quần áo có thể gấp lại được và mấy món đồ lặt vặt.

Người phụ nữ tỏ ý rất thoải mái: “Không có đồ đạc gì quý giá, các anh cứ xem thoải mái. Tôi đến chỉ là muốn tìm hiểu xem vụ án của chồng tôi tiến triển đến mức nào rồi?”

Lâm Kỳ ho một tiếng, trả lời bằng giọng hành chính chuẩn chỉnh: “Vụ án vẫn đang được điều tra, chị cũng biết đấy, lúc đầu chồng chị bị bắt tại chỗ khi đang kéo chiếc va-li ở ga tàu điện ngầm, điểm này rất khó giải thích, còn rất nhiều điểm khả nghi cần phải điều tra chứng minh chi tiết, nếu chị có thể cung cấp một vài manh mối, chắc chắn sẽ giúp ích cho công tác điều tra.”

“Thế à, những điều tôi biết đều đã nói với các anh rồi.” Người phụ nữ uể oải trả lời, dường như không để ý lắm đến tình cảnh của chồng, cô ta quay người đi vào phòng khách.

Nghiêm Lương nhìn dáng cô ta, đành đi theo.

Người phụ nữ mời họ ngồi xuống, Nghiêm Lương chăm chú nhìn gương mặt cô ta mấy giây, vẻ mặt đối phương rất bình tĩnh, không nhận thấy có sự thay đổi cảm xúc. Dường như không hề thực sự quan tâm đến tình hình vụ án của Trương Siêu.

Nghiêm Lương hơi hoài nghi, ông sờ tay lên kính, hỏi thăm dò: “Từ góc độ cá nhân, chị có tin là chồng mình vô tội không?”

“Không biết, tôi hoàn toàn không biết gì về toàn bộ sự việc.”

“Anh ta chưa từng tiết lộ cho chị điều gì sao?”

“Không.” Người phụ nữ trả lời rất nhanh.

Nghiêm Lương dò đoán thái độ của cô ta, chuyển qua chủ đề khác: “Về con người Giang Dương, chị biết được bao nhiêu?”

“Các anh chắc hẳn cũng biết, nhân phẩm của anh ta rất tồi tệ, anh ta là học trò, cũng là bạn của chồng tôi, lừa nhà tôi hơn ba trăm nghìn tệ, vì việc này, tôi đã nói với Trương Siêu nhiều lần, tuyệt đối không được nhẹ dạ mà tin là Giang Dương sẽ cải tà quy chính, cho anh ta vay tiền. Nhưng anh ấy lại cứ hào phóng như thế, hừ.” Dường như cô ta rất bất mãn đối với cả Trương Siêu và Giang Dương.

Nghiêm Lương cau mày nhìn cô ta: “Giang Dương có thù oán gì với ai không?”

“Tôi không hiểu lắm về anh ta, nghe nói các mối quan hệ xã hội của anh ta rất phức tạp, có lẽ Trương Siêu biết rõ hơn.” Lời nói của cô ta toát ra sự dửng dưng.

Nghiêm Lương sờ tay lên trán, xem ra không thể hỏi ra được điều gì từ người phụ nữ này, ông liền hỏi câu hỏi mà mình quan tâm nhất trong chuyên đi ngày hôm nay: “Di vật của Giang Dương còn ở trong nhà không?”

“Hầu như đều vứt đi hết rồi. Thực ra lúc đầu tôi không động vào bất cứ thứ gì, vì nghĩ là người nhà anh ta có khả năng sẽ đến thu dọn di vật, nhưng sau đó, có mỗi mình vợ cũ của anh ta đến, đi cùng với cảnh sát, cũng không mang di vật đi. Sau đó lúc tôi đến một mình, nhìn đồ đạc trong căn nhà này, ừm... Một vài đồ đạc cá nhân trông hơi... rợn hết cả người. Sau khi được sự đồng ý của cảnh sát các anh, tôi mới vứt khăn mặt, bàn chải đánh răng, cốc, quần áo... đi. Ừm... Bây giờ chỉ còn một vài cuốn sách trên giá sách, có những cuốn là chồng tôi để đấy từ trước, có những cuốn chắc là của Giang Dương, tôi cũng không rõ.”

“Sách?” Nghiêm Lương đứng dậy, bước đến trước giá sách, giá sách có ba ngăn, để một số sách và tài liệu pháp luật, xếp rất ngay ngắn. Ánh mắt

ông lướt đi lướt lại trên giá sách, hai ngăn trên hầu hết đều là từ điển pháp luật, ngăn dưới là một vài tài liệu pháp luật lẻ tẻ.

Ông rút ra một cuốn sách nhỏ bìa màu xanh lá cây ở ngoài cùng bên tay phải, trên bìa có dòng chữ ‘Luật kiểm sát viên nước cộng hoà nhân dân Trung Quốc’, Giang Dương đã từng là kiểm sát viên, cuốn sách này chắc là của anh ta.

Có điều ông lập tức chú ý thấy, cuốn sách rất mới, thời gian phát hành là tháng 1 năm nay, Giang Dương đã không còn là kiểm sát viên từ mấy năm trước, còn mua cuốn sách về kiểm sát viên này làm gì?

Nghiêm Lương suy nghĩ, tiếp đó, ông lật giở cuốn sách nhỏ, mở ra trang đầu tiên, một tờ giấy A4 bị gấp liền rơi từ trong ra, ông nhặt lên, là một bản photo chứng minh thư, tên người trong chứng minh thư là ‘Hầu Quý Bình’, trên trang đầu tiên của cuốn sách cũng có ba chữ ‘Hầu Quý Bình’ viết bằng bút, phía sau là ba dấu chấm than rất đậm.

Nghiêm Lương gấp cuốn sách lại, đưa cho người phụ nữ xác nhận: “Chị xem, nét bút này là của chồng chị, hay là của Giang Dương?”

Người phụ nữ cầm lấy cuốn sách, quay người giơ ra ánh đèn để xem, nhờ thế mà tránh được ánh mắt của Nghiêm Lương và Lâm Kỳ, có thể thấy lồng ngực cô ta khe khẽ phập phồng, cô ta hít một hơi thở sâu, quay người đưa lại cuốn sổ cho ông, nói: “Chắc là của Giang Dương, đây không phải là chữ của chồng tôi.”

Nghiêm Lương gật đầu rồi hỏi: “Ai là Hầu Quý Bình, chị có biết không?”

Người phụ nữ trả lời, vẻ mặt bình thản không quan tâm: “Bạn học đại học của Giang Dương, cũng là học trò của Trương Siêu, hình như là một người rất bảo thủ.”

CHƯƠNG 10

Ngày 30 tháng 8 năm 2001, Hầu Quý Bình đến xã Diệu Cao.

Xã Diệu Cao thuộc huyện Bình Khang thành phố Kim Hoa tỉnh Chiết Giang, nằm ở vùng miền núi của Chiết Giang, cách trung tâm huyện khoảng ba mươi ki-lô-mét, bốn bề là núi bao quanh, giao thông bất tiện, kinh tế lạc hậu, hầu hết thanh niên đều chọn con đường đi nơi khác để làm thuê. Trong thị trấn chỉ có một ngôi trường tiểu học cũ nát, chỉ khoảng một trăm học sinh, sáu thầy cô giáo làng đều đã nhiều tuổi, một người phải phụ trách đến mấy cấp lớp, tình trạng giáo dục vô cùng lạc hậu.

Hầu Quý Bình là sinh viên năm thứ ba khoa Luật của trường đại học Chiết Giang, trong trường có chính sách, đến những vùng sâu vùng xa làm giáo viên tình nguyện hai năm thì được học thẳng lên cao học không cần thi, cho nên cậu đã đăng kí, đến trường tiểu học Diệu Cao, trở thành giáo viên trẻ nhất, có văn hoá nhất, cũng là giáo viên duy nhất hiểu văn minh thành phố và khoa học hiện đại của trường.

Nhà trường bố trí phòng kí túc xá cho cậu, là một căn nhà cấp bốn ở cạnh sân vận động, cách đó không xa là một vài căn nhà ở nội trú dành cho những học sinh nhà xa trường.

Thời đó, loại điện thoại di động có thể dùng để đánh người còn chưa lúi ra khỏi vũ đài lịch sử, trên xe buýt vẫn còn thấy những ông chủ giơ chiếc điện thoại di động to tướng bàn mỗi làm ăn lớn đến mấy triệu, điện thoại di động mới vừa xuất hiện, được coi là vật xa xỉ, một sinh viên như cậu chẳng lấy đâu ra tiền mà xài, việc liên lạc chủ yếu sử dụng bút.

Buổi tối hôm đó, cậu viết một bức thư cho Lí Tĩnh, cô người yêu học cùng lớp đại học, kể về tình hình ở đây, lạc hậu, nhưng người dân chất phác lương thiện, trong thời gian hai năm dạy học tình nguyện tới, cậu sẽ cố

gắng hết sức để dạy cho học sinh nhiều kiến thức trong điều kiện dạy học có hạn ở đây, để thay đổi con đường tương lai của một số đứa trẻ.

Cậu thanh niên phơi phới sức xuân, vạm vỡ, cao một mét tám, vô cùng nhiệt tình cống hiến cho sự nghiệp dạy học tình nguyện, học sinh cũng nhanh chóng yêu mến người anh lớn trẻ tuổi này.

Hơn một tháng nhanh chóng trôi qua, ngày đầu tiên sau Quốc khánh, Hầu Quý Bình đến dạy cho lớp sáu, nhìn thấy hàng ghế cuối cùng trống một chỗ, đó vốn là chỗ ngồi của một cô bé mập mập tên là Cát Lệ, cậu liền hỏi: “Cát Lệ không đến à?”

Lớp trưởng Vương Tuyết Mai khẽ trả lời: “Bạn ấy bị ốm, xin phép nghỉ ạ.”

Hầu Quý Bình không để tâm lắm, ở nông thôn, thời gian việc nhà nông bận rộn, người lớn thường bảo lũ trẻ xin nghỉ học về nhà đỡ việc, nhưng không ngờ một cậu bé nghịch ngợm trong lớp bỗng làm trò nói, “Cát Lệ bụng to, về nhà sinh em bé rồi,” khiến mấy học sinh nam trong lớp cười ầm lên.

Hầu Quý Bình trừng mắt nhìn cậu bé, phê bình bảo không được nói xấu bạn trong lớp, nhưng cậu thoáng để ý thấy, nét mặt nhiều học sinh nữ trong lớp lộ vẻ lo âu, trong lòng cậu phấp phỏng một cảm giác không thoải mái. Cậu quay người tiếp tục giảng bài, cố gắng giảng những kiến thức cơ bản về hình tam giác.

Sau khi hết giờ học, cậu gặp lớp trưởng Vương Tuyết Mai để tìm hiểu tình hình: “Cát Lệ bị ốm thế nào?”

“Vâng... bạn ấy... bạn ấy không phải là bị ốm.” Vương Tuyết Mai lắp bắp.

“Không phải là bị ốm, thì tại sao lại xin phép nghỉ học? Nhà có việc?”

“Vâng...” Vương Tuyết Mai vân vê mép áo, diễn đạt một cách rất khó khăn. “Bạn ấy... bạn ấy sắp sinh rồi ạ.”

Có tiếng nổ tung, cậu như bị giáng một cú mạnh vào đầu.

Đúng là về nhà sinh con!

Hầu Quý Bình há miệng, thực sự không biết miêu tả thế nào về tâm trạng của mình lúc đó.

Cậu nhớ lại cô bé mập mạp tên là Cát Lệ ấy, đó là một cô bé hướng nội, ít nói, dáng người cao và mập mạp, ngày nào cũng cúi đầu, trả lời câu hỏi cũng không dám nhìn thầy giáo, khi đó cứ nghĩ là cô bé béo mập, giờ mới biết, hoá ra lúc đó cô bé đã có bầu. Nghĩ lại, đúng là bụng cô bé béo đến mức hơi bất thường.

“Đúng... đúng là có bầu à?” Cậu xác nhận lại một lần nữa cái kết quả không muốn xác nhận ấy.

Vương Tuyết Mai lặng lẽ gật đầu.

Phạm tội! Là một sinh viên ngành luật, phản ứng đầu tiên của Hầu Quý Bình là nhận định việc này vi phạm pháp luật.

Cát Lệ chưa đầy mười bốn tuổi, bất cứ người nào có quan hệ tình dục với một thiếu nữ chưa đầy mười bốn tuổi đều là phạm tội, đó là điều luật hình sự, luật hình sự của cả nước, tuyệt đối không thể linh hoạt thay đổi được.

Nhưng không ngờ bây giờ lại xảy ra!

Hầu Quý Bình cố kìm nén cảm xúc, nuốt nước bọt: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Mấy hôm đến Quốc khánh mới biết ạ, nghe nói cuối tháng là sinh rồi, ông bà bạn ấy đón bạn ấy về, thôi học rồi.” Vương Tuyết Mai cúi đầu nói nhỏ.

Hầu Quý Bình hít một hơi thở sâu, có năm mơ cậu cũng không thể ngờ được, một học sinh tiểu học lớp sáu* sắp về nhà sinh con, thôi học.

“Bố mẹ bạn ấy đâu, có biết việc này không?”

Vương Tuyết Mai lắc đầu: “Bố bạn ấy mất lâu rồi, mẹ bạn ấy đã tái giá, người thân trong nhà chỉ còn ông bà, đều rất cao tuổi rồi.”

“Bạn ấy có bầu thế nào? Con của ai?”

“Là... là...” Mặt Vương Tuyết Mai lộ vẻ sợ hãi.

Hầu Quý Bình kiên nhẫn nhìn cô bé: “Em có thể nói cho thầy biết được không?”

“Em...” Vương Tuyết Mai nghiêng rằng, lắp bắp không chịu nói, cuối cùng oà lên khóc.

Hầu Quý Bình không nỡ tiếp tục ép cô bé, đành hỏi đến đó, an ủi rồi bảo cô bé về.

Sau đó, cậu lại gặp những học sinh khác để tìm hiểu tình hình, nhưng nhắc đến chuyện ai là bố đứa bé, thì tất cả đám trẻ đều sợ sệt không dám nói, nhìn bộ dạng sợ hãi của lũ trẻ, Hầu Quý Bình đành thôi.

Cậu đại khái lắp ghép ra được cả quá trình qua lời nói của lũ trẻ.

Bố Cát Lệ đã mất vì tai nạn khi đi làm thuê ở vùng khác, lúc đó cô bé mới ba tuổi, sau đó mẹ cô bé đã đi theo người khác, cô bé sống cùng với người thân còn lại là ông bà từ nhỏ, ông bà đã cao tuổi, nhà rất nghèo. Một đứa bé lớn lên trong hoàn cảnh gia đình như vậy, tính cách rất hướng nội, rất ít khi chủ động nói chuyện với các bạn trong lớp.

Vào khoảng thời gian nghỉ đông năm nay, có một kẻ mà những người khác ở địa phương đều rất sợ, đã xâm hại Cát Lệ. Đối với sự việc này, một cô bé nhút nhát, hướng nội như Cát Lệ không bao giờ dám nhắc đến với người khác, kể cả ông bà cô bé, sau đó, dần dần, cô bé phát hiện bụng mình to lên, mới biết là đã có bầu. Nhưng một cô bé lớp sáu, hoàn toàn không biết xử lý thế nào, càng cảm thấy đây là một việc rất xấu hổ, cô bé chưa bao giờ nói với người khác, mọi người cũng chỉ nghĩ là Cát Lệ béo, cho đến khi bụng cô bé quá to, không thể che giấu được nữa.

Tiếp theo đây sẽ xử lý việc này như thế nào, Hầu Quý Bình không có cách gì. Cậu chỉ là một sinh viên đại học, không có nhiều kinh nghiệm xã hội, cậu biết việc này là phạm tội, nhưng những người khác ở địa phương nhìn nhận thế nào?

Có lẽ phong tục tập quán ở vùng này cho rằng việc này rất bình thường, một giáo viên tình nguyện đến từ vùng khác như cậu báo công an giúp Cát Lệ, người nhà cô bé và người dân trong vùng lại cho là rối việc.

Cậu không biết nên làm thế nào, nghĩ bụng, hết tuần này sẽ đến nhà Cát Lệ thăm hỏi, làm rõ đầu đuôi sự việc, hỏi nguyện vọng của chính Cát Lệ rồi quyết định.

CHƯƠNG 11

Thứ sáu, ngày cuối cùng của tuần này, buổi chiều tan học sớm, trường học trống trơn.

Hầu Quý Bình ngồi một mình ở cửa lớp học, tay cầm một quyển sách, lòng u ám trĩu nặng.

Sau khi biết Cát Lệ vì có bầu sinh con phải thôi học, cậu đã tìm hiểu tình hình qua nhiều người, các giáo viên trong trường làng dường như không quan tâm lắm đến sự việc này, họ nói là trong vùng thường xuyên có các cô gái chưa đến tuổi thành niên lấy chồng, sinh con, rất bình thường. Theo họ, chỉ có giết người đốt nhà mới là phạm tội, mới phải vào tù, một cô bé hơn mười tuổi có bầu, sinh con, chỉ cần cô bé không nói là mình bị cưỡng bức, thì chả có gì là ghê gớm, cuối cùng phía kia hoặc là cưới cô bé, hoặc là bồi thường tiền. Ở môi trường như vậy, Hầu Quý Bình rất khó phổ biến cho họ điều luật hình sự đối với trẻ mới mười bốn tuổi này.

Sự việc này cuối cùng nên xử lý thế nào, cậu vẫn cần hỏi ý kiến của Cát Lệ.

Trời dần chuyển sắc hoàng hôn, cậu gấp sách quay vào lớp học, phát hiện thấy Ông Mĩ Hương, cô bé rất cao ở dãy bàn cuối cùng vẫn còn ngồi ở đó.

Ông Mĩ Hương là học sinh nữ cao nhất trong lớp, mặt trái xoan, trông rất thanh tú xinh xắn, có thể dự đoán được mấy năm nữa sẽ trở thành một mỹ nữ. Cô bé dậy thì sớm, bây giờ ngực đã nhú lên, bắt đầu có đường cong, nhìn chung các cô bé ở lứa tuổi này thường cảm thấy ngại ngùng trước sự thay đổi của cơ thể, nên cô bé đi đường lúc nào cũng khom lưng, để phần ngực nhô lên không hiện rõ.

Sau khi tiếp xúc mấy tháng, Hầu Quý Bình đã sơ bộ hiểu được tình hình gia cảnh của học sinh.

Ông Mĩ Hương cũng như Cát Lệ, bố mẹ không rõ vì sao đều không còn nữa, trở thành trẻ mồ côi, sống cùng với ông bà. Ở nông thôn có rất nhiều những đứa trẻ như vậy, tính cách hầu hết đều hướng nội, ít nói, nói chuyện lúc nào cũng nhỏ nhẹ.

Lúc này, trong tay cô bé đang cầm một mẫu bút chì ngắn, trông rất nghiêm túc, đang viết gì đó kiểu như nhật kí. Thấy thầy giáo bước vào, cô bé ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi lại cúi đầu xuống, mặt không biểu lộ cảm xúc, tiếp tục viết.

Hầu Quý Bình đóng một ô cửa sổ lại, quay đầu giục: “Ông Mĩ Hương, em vẫn chưa về nhà à?”

“À... em muốn ở lớp làm bài.”

Hầu Quý Bình lại đóng tiếp một ô cửa sổ khác: “Thầy phải khoá cửa đây, em về nhà làm bài nhé, muộn rồi, một lúc nữa là trời tối rồi đấy, cuối tuần đừng ở trường nữa, về nhà với ông bà đi.”

Ông Mĩ Hương nghe lời, chậm chạp cất sách bút vào ba lô, chậm chạp đứng lên, như thể cố tình để mỗi động tác đều thật chậm.

Hầu Quý Bình đóng ô cửa sổ cuối cùng lại, thấy cô bé vẫn ở nguyên tại chỗ, cậu nhìn ra cửa bảo: “Đi nào.”

Hôm nay phản ứng của Ông Mĩ Hương rất chậm chạp, cô bé đứng dậy, vẫn rất chậm rãi, sau đó khoác chiếc ba lô nhỏ bằng vải lên, cúi đầu khom lưng, chậm rãi dịch bước ra cửa lớp.

Hầu Quý Bình khoá cửa cẩn thận rồi hỏi Ông Mĩ Hương đang đứng bên cạnh: “Cuối tuần rồi, sao em không về nhà sớm đi? Ông bà chắc là nhớ em rồi đấy.”

Ông Mĩ Hương cúi đầu nói: “Em... tuần này em không về nhà.”

“Tại sao?”

“Dạ... Em muốn ở trường.”

Hầu Quý Bình ghé sát tới trước mặt cô bé, đột ngột nở một nụ cười như một người anh lớn rất hiểu em, nhưng lập tức nghĩ với một cô bé, vẻ mặt

như vậy có lẽ không lịch sự lắm, cậu vội đứng dậy, ho một tiếng, bảo: “Có phải là em cãi nhau với ông bà không?”

“Không phải, không phải.” Ông Mĩ Hương tránh ánh mắt của cậu. “Tuần này ông bà em rất bận, em không muốn thêm phiền hà cho ông bà.”

Hầu Quý Bình mỉm cười: “Thôi được, thế thì tuần sau em nhớ phải về nhà nhé, thầy tin em là một cô bé hiểu chuyện, không làm người lớn lo lắng.”

Ông Mĩ Hương khẽ gật đầu, cùng cậu đi ra khỏi trường, lúc sắp đến cổng trường, Ông Mĩ Hương bỗng dừng lại, ngập ngừng muốn nói gì đó, một lát sau mới lấy can đảm hỏi: “Thầy ơi, tối nay thầy ăn gì?”

“Thầy lên thị trấn ăn, em thế nào?”

“Em... em không biết, thầy ơi, em có thể...”

“Tất nhiên là không sao, thầy dẫn em đi ăn.” Hầu Quý Bình đoán được suy nghĩ và ví tiền ít ỏi của cô bé, vui vẻ đồng ý ngay.

“Cảm ơn thầy!” Ông Mĩ Hương nở một nụ cười hiếm hoi trong ngày.

Họ cười nói vui vẻ rời khỏi trường, nắng hoàng hôn chiếu sau lưng họ, khiến bóng của hai người kéo ra rất dài.

Một chiếc xe hơi màu đen rất hiếm gặp ở nông thôn thời đó đỗ bên con đường đất nhỏ ngoài cổng trường, một thanh niên trẻ tuổi để đầu húi cua, tóc nhuộm vàng, dáng không cao tựa người vào xe, anh ta đang hút thuốc lá, vẻ rất sốt ruột, thấy họ đi ra khỏi trường, liền gọi to: “Ông Mĩ Hương! Ông Mĩ Hương!”

Ông Mĩ Hương nhìn anh ta rồi vội quay đầu đi, như thể không nghe thấy gì, tiếp tục đi về phía trước, Hầu Quý Bình dừng bước, nhìn về phía cậu thanh niên tóc vàng, người đó chạy tới, bực bội gọi thêm lần nữa: “Ông Mĩ Hương!”

Lần này Ông Mĩ Hương không thể giả vờ không nghe thấy được nữa, đành dừng lại, quay về phía cậu thanh niên tóc vàng, cúi thấp đầu.

Hầu Quý Bình nhìn cậu thanh niên: “Anh là?”

Anh ta vội giấu vẻ mặt bức mình, cố nặn ra một nụ cười: ‘Anh là thầy giáo phải không? Tôi là anh họ của Ông Mĩ Hương, đã bảo là hôm nay đưa nó lên phố huyện chơi, con bé này, lâu la như thế, đúng thật là trẻ con.’

“Em... em muốn đi ăn cơm với thầy giáo.” Ông Mĩ Hương có vẻ không hề muốn lên phố huyện.

Hầu Quý Bình biết hôm nay Ông Mĩ Hương đang giận dữ, cuối tuần lên phố huyện chơi cũng tốt, liền khuyên: “Anh em đưa em lên phố huyện chơi, em cứ đi đi.”

“Em... em không muốn lên phố huyện.”

“Ông Mĩ Hương! Em bướng quá rồi đấy.” Cậu thanh niên tóc vàng hạ thấp giọng, trừng mắt nhìn cô bé.

Ông Mĩ Hương sợ hãi lùi lại một bước, một lúc sau, đáp một tiếng rất khẽ, rồi bước đến bên cạnh người đó.

Hầu Quý Bình thoáng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại nghĩ chắc là cô bé Ông Mĩ Hương này hôm nay tâm trạng không vui, đang dỗi, cuối cùng cậu vẫn mỉm cười vẫy tay: “Đi đi, chơi vui nhé!”

Ông Mĩ Hương không nói gì, cúi đầu.

“Đi theo anh!” cậu thanh niên tóc vàng gọi một câu, quay người đi về phía ô tô.

Ông Mĩ Hương đứng nguyên tại chỗ, quay đầu, yên lặng nhìn Hầu Quý Bình, thấy thầy giáo chỉ mỉm cười nhìn mình, không nói gì, mấy giây sau, cô bé chầm chậm quay người, đi theo cậu thanh niên.

Hầu Quý Bình không hiểu ra làm sao, đứng yên tại chỗ, khó hiểu nhìn Ông Mĩ Hương rời đi, cậu đột nhiên có một cảm giác đặc biệt, trong ánh mắt của Ông Mĩ Hương dường như có sự thất vọng.

Cậu thanh niên tóc vàng mở cửa xe, Ông Mĩ Hương đứng đó, chân cứng đờ, tay bám vào cửa xe, đột nhiên cô bé quay lại, nói to: “Thầy Hầu.”

“Có việc gì không?” Hầu Quý Bình mỉm cười với cô bé.

“Không có việc gì, không có việc gì,” cậu thanh niên tươi cười đáp lời, “mau lên xe, - chào thầy nhé.”

Hầu Quý Bình dừng bước nhìn Ông Mĩ Hương lên ô tô, chiếc xe nổ máy, quay đầu, phóng về phía phố huyện, Ông Mĩ Hương ngồi ở ghế lái phụ, yên lặng nhìn cậu thanh niên, mắt ánh lên sự khó hiểu, ánh mắt tựa như một đường thẳng cứ kéo dài ra mãi, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Chiếc ô tô xa dần, rồi biến mất trong tầm mắt.

Hôm đó mặc dù Hầu Quý Bình có một cảm giác kì quặc, nhưng cuối cùng cậu cũng không làm bất cứ điều gì.

Cho đến sau này, cậu đã ân hận mãi vì hôm đó mình đã đứng yên tại chỗ không làm gì.

Nếu hôm đó được lựa chọn một lần nữa, cậu nhất định sẽ dùng hết sức mình ngăn cản chiếc xe.

Mắt Ông Mĩ Hương nhìn cậu, ánh mắt sâu hun hút cứ dài ra mãi khi chiếc ô tô xa dần, cậu vĩnh viễn không bao giờ quên.

CHƯƠNG 12

2 giờ sáng sớm ngày chủ nhật, Hầu Quý Bình đang ngủ thì bị đánh thức bởi những tiếng gõ cửa dồn dập, một đám học sinh ở trường hoảng hốt sợ sệt vây quanh cửa, sau một hồi hỏi đáp loạn xạ, cuối cùng cậu cũng hiểu rõ được tình hình.

Mấy phút trước, có một học sinh nữ nửa đêm thức dậy, nhà vệ sinh cách kí túc xá khoảng hai ba mươi mét, lúc cô bé cầm đèn pin đi ra nhà vệ sinh, bỗng phát hiện thấy có một người nằm ở ngay cửa nhà vệ sinh, cô bé sợ quá, vội chạy về kí túc xá gọi bạn cùng phòng, mấy cô bé lại gọi thêm mấy cậu bé ở phòng bên cạnh cùng đi, đến đó thì phát hiện thấy người nằm sõng soài ở cửa nhà vệ sinh là Ông Mĩ Hương, vội đỡ cô bé dậy, chạy đến báo cáo với thầy giáo Hầu ở gần đó nhất.

Hầu Quý Bình vội khoác áo chạy ra, lúc đó, Ông Mĩ Hương đang được mấy học sinh dìu, đứng không vững, chờ đỡ, không nói được gì, nôn mửa đầy người, mấy cô bé ở đó đều cuống phát khóc. Hầu Quý Bình lập tức gọi học sinh cùng giúp, khiêng cô bé đến trạm xá xã, bác sĩ sơ bộ chẩn đoán, có khả năng là ngộ độc thuốc trừ sâu, tình hình vô cùng nguy hiểm, trạm xá nhỏ không thể cứu được, vội gọi hàng xóm mượn máy kéo đưa họ đến bệnh viện Nhân dân Bình Khang ở phố huyện.

Suốt dọc đường, Hầu Quý Bình cũng lo đến phát khóc, cậu lấy chăn quấn chặt Ông Mĩ Hương, cầm tay cô bé, liên tục gọi bên tai bảo cô bé không được ngủ, cố gắng lên, cậu chỉ cảm thấy người Ông Mĩ Hương mỗi lúc một nặng hơn, dường như, thế giới trong chiếc chăn vô cùng ấm áp, cô bé đang dần chìm vào trong giấc ngủ.

Một tiếng đồng hồ trên con đường xóc, lúc đến bệnh viện, Ông Mĩ Hương chỉ còn thoi thóp thở, sau mấy tiếng đồng hồ cấp cứu, cuối cùng bác sĩ thông báo cô bé đã tử vong.

Nguyên nhân dẫn đến tử vong là do uống Dichlorvos*.

Hầu Quý Bình ngồi chờ trên chiếc ghế dài bên ngoài phòng cấp cứu, đầu như muốn nổ tung, hoa mắt chóng mặt.

Có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại đột ngột chết? Tại sao phải uống thuốc trừ sâu?

Hầu Quý Bình nghĩ đến ánh mắt của Ông Mĩ Hương chiều hôm trước đó, cậu lơ mơ cảm thấy cái chết của Ông Mĩ Hương không hề đơn giản.

Sau khi trời sáng, hiệu trưởng và cán bộ chính quyền thị trấn vội đến bệnh viện, lo việc hậu sự. Nhận được tin báo án, công an đồn phố huyện cũng đến bệnh viện, ghi lại tình hình. Khi hỏi Hầu Quý Bình, cậu kể lại lần cuối cùng gặp Ông Mĩ Hương là vào buổi chiều hôm trước sau khi tan học, cô bé theo một cậu thanh niên trẻ tuổi tóc vàng lên một chiếc xe hơi màu đen đi lên phố huyện, có điều cậu không biết gì về người đó, mặc dù cảm thấy tâm trạng Ông Mĩ Hương lúc đó không vui, nhưng cũng không thể khẳng định liệu cái chết của Ông Mĩ Hương có liên quan đến chuyện này hay không.

Vì cậu là sinh viên đại học từ nơi khác đến dạy học tình nguyện, lạ nước lạ cái, cũng không giúp gì được cho việc hậu sự, hiệu trưởng và cán bộ thị trấn bảo cậu đưa học sinh về trường trước.

Mấy học sinh ngồi quanh Hầu Quý Bình trên thùng sau của chiếc máy kéo, dù con đường núi gồ ghề xóc từng từng, tất cả đều lặng im không nói gì, một cô bé không kìm được lặng lẽ khóc thút thít. Hầu Quý Bình ngẩng đầu lên trời, tựa đầu vào thành chiếc máy kéo, ánh mắt Ông Mĩ Hương nhìn theo cậu sau khi ngồi vào chiếc xe hơi buổi chiều hôm trước cứ hiển hiện trong đầu, dường như tất cả mới xảy ra một phút trước đó.

Ánh mắt ấy...

Ánh mắt ấy rõ ràng là chứa đựng sự thất vọng đối với người thầy là cậu...

Cậu đột ngột ngồi bật dậy, hỏi học sinh bên cạnh: “Các em có biết Ông Mĩ Hương về trường lúc nào không?”

“Về lúc chiều hôm qua ạ.” Một cô bé ở cùng phòng với Ông Mĩ Hương vừa khóc thút thít vừa đáp khẽ.

Buổi chiều hôm trước, Ông Mĩ Hương theo cậu thanh niên đó lên xe, đến tận chiều hôm qua mới về, sau đó buổi tối liền uống thuốc trừ sâu, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì trong suốt một ngày hôm đó?

Hầu Quý Bình càng cảm thấy bất an.

Cậu vội hỏi: “Các em có biết bạn ấy có một người anh họ, dáng không cao, tóc nhuộm màu vàng, đi một chiếc xe hơi màu đen không?”

“Người đó...” Cô bé học sinh khịt mũi, “Người đó không phải là anh họ của Ông Mĩ Hương.”

“Thế là ai?” Hầu Quý Bình mở to mắt, qua ánh mắt của đám học sinh, cậu đọc được cảm giác bất an càng nhiều hơn.

“Là...” Cô bé mím môi lại, nhưng mãi không nói ra.

“Thế là ai hả?” Hầu Quý Bình sốt ruột, nếu trước mặt cậu không phải là một đám học sinh tiểu học, cậu chỉ muốn túm lấy cánh tay đối phương, hỏi cho ra nhẽ.

“Là... là...” cô bé lắp bắp.

Lúc này, một cậu bé bỗng lên tiếng: “Anh ta là Ghế Đẩu, một thằng lưu manh trong xã.” Dứt lời, cậu bé lập tức ngậm chặt miệng, lồng ngực phập phồng. “Ghế Đẩu? Một thằng lưu manh ở xã các em?”

Hầu Quý Bình nhắc lại, những học sinh khác đều cúi đầu mặc nhận.

Cậu đưa mắt hướng về cô bé học trò khi nãy, chăm chú nhìn vào mắt cô bé: “Chiều hôm trước, Ông Mĩ Hương theo Ghế Đẩu lên phố huyện, em có biết bạn ấy đi làm gì không?”

“Là... là đi...”

“Nói cho thầy biết đi, thầy nhất định sẽ giữ bí mật cho em, các bạn cũng sẽ không nói ra đâu.”

Cô bé khóc thút thít, người khẽ run lên, rất muốn nói nhưng lại ngập ngừng không dám nói.

Cậu bé vừa nãy lại đột ngột bật ra một câu: “Chắc chắn là Ông Mĩ Hương bị Ghế Đẩu ức hiếp rồi, thầy Hầu đừng nói là em nói nhé.” Dứt lời, cậu bé vùi đầu vào giữa hai chân.

Cô bé học trò lặng lẽ gật đầu, nói khẽ: “Hôm qua Ông Mĩ Hương nói với em như vậy.”

“ức hiếp?” Hầu Quý Bình dừng lại một lúc lâu rồi chậm rãi lên tiếng, “Các em nói ức hiếp... nghĩa là gì?”

Cô bé cúi thấp đầu, tiếp tục khóc thút thít, không nói gì thêm nữa. Những học sinh khác đều ngậm chặt miệng.

Hầu Quý Bình nhìn đám học trò một lượt, không học sinh nào trả lời cậu.

Im lặng, chỉ có tiếng nổ càn cạch của chiếc máy kéo.

Hầu Quý Bình thấy miệng khô khốc, không biết nói gì, cậu chỉ biết, chuyên ngành học nói với cậu, đã xảy ra một vụ án lớn ở đây!

Sau khi xuống khỏi chiếc máy kéo, cậu gọi người nông dân lái máy kéo ra một chỗ, hỏi về chuyện Ghế Đầu. Người nông dân chỉ gượng gạo cười: “Ghế Đầu tên thật là Nhạc Quân, là một thằng lưu manh ở chỗ chúng tôi. Thầy giáo Hầu tuyệt đối đừng động đến nó, thằng này ghê lắm.” Anh ta không muốn nói thêm những thông tin khác.

Hầu Quý Bình đứng yên tại chỗ, cũng không biết bao lâu sau, hai bắp chân cậu trở nên cứng đờ, cuối cùng cậu khó nhọc đi về kí túc xá.

Bây giờ nên làm thế nào? Đối với Nhạc Quân, thằng ‘Ghế Đầu’ lưu manh trong làng mà học sinh và người lớn đều nhắc đến như một con ác quỷ, cậu cũng thấy sợ hãi.

Cậu là người từ vùng khác đến, đây lại là một vùng nông thôn xa xôi hẻo lánh, không phù hợp với những quy tắc văn minh của thành phố, cách xử lý rất nhiều việc thường được quyết định bởi lời nói của một vài người.

Cậu nằm trên giường, nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra ánh mắt của Ông Mĩ Hương ngày hôm ấy, ánh mắt mong được giúp đỡ, hi vọng, rồi xa dần, mang theo sự thất vọng của cô bé sau khi lên xe.

Cậu đau khổ nắm chặt nắm đấm, tất cả mọi chuyện xảy ra buổi chiều hôm trước giống hệt như một thước phim chiếu đi chiếu lại, cứ liên tục phát mãi.

Đột nhiên, cậu nhớ lại lúc mình quay lại lớp học nhìn thấy Ông Mĩ Hương, cô bé hình như đang viết nhật kí, có thể... có thể trong nhật kí của cô bé có lưu lại điều gì đó.

Hầu Quý Bình lập tức chạy về lớp học, quả nhiên tìm thấy một cuốn nhật kí trong ngăn bàn của Ông Mĩ Hương, cậu lật đến mấy trang cuối cùng của cuốn nhật kí, nhật kí được viết bằng bút chì, ngôn ngữ của học sinh tiểu học rất đơn giản, cộc lốc, nhưng vẫn phát hiện ra manh mối.

Nhật kí viết rất rõ là mấy hôm trước Ghế Đẩu tìm gặp cô bé, muốn đưa cô bé lên phố huyện vào tối thứ sáu, cô bé rất sợ, nhưng không dám không đi. Mặc dù trong nhật kí không viết Ghế Đẩu muốn cô bé lên phố huyện làm gì, nhưng kết hợp với những thông tin học trò tiết lộ, lại liên tưởng đến chuyện của Cát Lệ, đó chắc chắn là một kết quả khiến người ta phẫn nộ.

Không kịp nghĩ nhiều, cậu mang theo cuốn nhật kí, vẫy một chiếc xe tải lên phố huyện, nhanh chóng đến Cục công an huyện Bình Khang báo án bằng tốc độ nhanh nhất, yêu cầu tiến hành khám nghiệm tử thi Ông Mĩ Hương.

CHƯƠNG 13

Một tuần sau.

Ngoài trời nắng rực rỡ, trong kí túc xá kéo rèm kín cửa sổ, tối om.

Hai trái tim xa cách mấy tháng, toả ra hai luồng nhiệt nồng cháy, truyền vào cơ thể đối phương, vào khoảnh khắc sao băng rực rỡ nhất.

Sau đó chất dopamine* trong cơ thể chạm đỉnh, giảm dần, nhanh chóng rơi xuống đáy, tâm trí hai người cũng bắt đầu tập trung vào chuyện quan trọng.

Lí Tĩnh dựa đầu vào vai Hầu Quý Bình, ngược mắt nhìn vào mắt đối phương: “Chuyện anh nói với em trong thư thế nào rồi?”

Hầu Quý Bình nghiêm nghị cau mày: “Công an đã khám nghiệm tử thi Ông Mĩ Hương, màng trinh bị rách, có tinh dịch trong âm đạo, ngày hôm sau họ đã bắt Ghế Đẩu. Nhưng Ông Mĩ Hương chẳng thể trở về được nữa. Anh thấy hối hận, thực sự hối hận.”

“Anh hối hận điều gì?”

Hầu Quý Bình mím môi, ánh mắt nhìn xa xăm: “Một tuần nay, hễ nhắm mắt vào là anh lại nhìn thấy Ông Mĩ Hương ngồi trong xe nhìn anh. Anh cứ nhìn cô bé rời đi như vậy, nó chắc chắn rất thất vọng về người thầy giáo là anh, rất thất vọng...” Mắt cậu dần đỏ hoe, cuối cùng, không kìm nén được bật khóc thốn thức, “Rõ ràng lúc đó anh đã nhận ra có gì đó không ổn, anh nhận thấy cô bé không muốn lên xe, anh còn nói với nó... Anh còn nói với nó là đi chơi vui nhé. Anh... anh...” Cậu ngẩng đầu lên, tâm trạng suy sụp, nước mắt tuôn trào.

Lí Tĩnh ôm đầu chàng trai vào lòng, cảm thấy từng giọt nước mắt nóng hổi của cậu tuôn rơi.

Một lúc lâu sau, khi đã vơi bớt nỗi lòng, cậu bình tĩnh lại, cảm kích mỉm cười nhìn Lí Tĩnh.

Lí Tĩnh lại thở dài: “Em không ngờ anh mới dạy học tình nguyện được mấy tháng đã gặp phải chuyện như thế này, sớm biết thế, anh đừng tham gia dạy học tình nguyện để học thẳng lên cao học, đợi sang năm tốt nghiệp rồi tìm việc làm luôn.”

Hầu Quý Bình mỉm cười nhún nhó, lắc đầu: “Anh không hối hận vì đã tham gia dạy học tình nguyện lần này, có thể anh sẽ làm luật sư, cũng có thể làm thẩm phán, sẽ luôn phải tiếp xúc với tư liệu văn bản, vĩnh viễn không bao giờ biết được những câu chuyện đằng sau tư liệu, trải nghiệm từ lần dạy học tình nguyện này, mới là hiện trạng xã hội thực sự.”

Lí Tĩnh mỉm cười: “Liệu anh có bị ám ảnh tâm lí không?”

Hầu Quý Bình thẳng người dậy, đáp: “Tất nhiên là không, người ngành luật sớm muộn cũng phải đối mặt với mặt tối của xã hội, nếu không can đảm, thì làm trong ngành luật thế nào được.”

Lí Tĩnh trêu cợt: “Còn chưa tốt nghiệp đã tự xưng là người ngành luật, kể ra thì em học năm thứ tư rồi, anh mới học hết năm thứ ba, bây giờ em là sư tỉ của anh đấy nhé.”

“Sư tỉ? Anh thích nhất là sư tỉ đấy!” Hầu Quý Bình liền đùa Lí Tĩnh xuống, hôn cô.

Lí Tĩnh khẽ kêu một tiếng e then, giãy ra, bảo: “Một sinh viên đại học như anh đến nông thôn, được yêu mến lắm đấy, anh lại ham muốn mạnh mẽ thế này, hai năm chỉ có một mình, em sợ anh sẽ bị các cô goá phụ trẻ trung ở nông thôn lừa mất thôi.”

“Bên ngoài trường anh đúng là có một cô nàng goá phụ trẻ trung đấy, trông trắng trẻo nõn nà lắm, em mà sợ anh bị người ta lừa mất thì phải thường xuyên đến, nếu không, anh không dám đảm bảo đâu.”

“Cô nàng goá phụ đó tên là gì?” Lí Tĩnh hỏi.

“Đình Xuân Muội.”

“Được đấy, trả lời không cần suy nghĩ, anh nhớ tên cô ta như vậy, chắc là rung rinh rồi chứ gì!” Lí Tĩnh giả vờ giận dỗi.

“Thế thì em kiểm tra anh xem.” Hầu Quý Bình nắm lấy tay cô, hai người lại ôm lấy nhau.

Đúng lúc dopamine trong cơ thể lên cao một lần nữa, thì bỗng có tiếng gõ cửa, Hầu Quý Bình thẳng người dậy, hỏi một câu: “Ai thế?”, không có người trả lời, tiếng gõ cửa vẫn rất mạnh.

Hầu Quý Bình đành đứng dậy, khoác áo vào, cuộn Lí Tĩnh vào trong chăn, đi ra vặn mở khoá cửa, vừa mở khoá, cánh cửa liền bị đẩy đập vào trong, đập vào Hầu Quý Bình khiến cậu lảo đảo, cậu còn chưa kịp phản ứng, đã bị đá một cú ngã nhào xuống đất.

“Mẹ kiếp, mày, một thằng sinh viên dạy học tình nguyện, đến cục công an tố cáo tao cái gì hả! Hôm nay ông mày cho mày tàn phê!” Ghế Đẩu Nhạc Quân từ bên ngoài nhảy vào, xông tới vừa đá túi bụi vào Hầu Quý Bình đang co người ôm đầu trên nền nhà, vừa lớn tiếng chửi bới.

Sự việc đột ngột xảy ra trước mắt khiến Lí Tĩnh khiếp sợ, không biết phải làm thế nào, cô trốn trên giường, hét to mau dừng lại.

Nhạc Quân quay đầu lại nhìn, nở nụ cười nham hiểm, chạy tới, giật bung chiếc chăn, cơ thể Lí Tĩnh lộ ra, hắc cười đậm đặc: “Người ngon đấy, có cần hẹn anh chơi tí không?” Hắc quay đầu chỉ vào Hầu Quý Bình chửi, “Con mẹ mày, ôm đàn bà ngủ trong trường giữa ban ngày, ông mày thì bị giam khốn khổ trong đồn công an, mẹ kiếp, mày nói xem thế có được không hả?”

Ghế Đẩu Nhạc Quân chỉ cao khoảng một mét sáu lăm, Hầu Quý Bình cao đến mét tám, người to lớn, vạm vỡ, vừa nãy bất ngờ bị hắc đá lăn quay, lúc này đã bò dậy, thấy người yêu bị làm nhục, cơn thịnh nộ lập tức bùng lên, cậu lao tới, túm phắt lấy Nhạc Quân kéo ra ngoài cửa.

Mặc dù Nhạc Quân dày dặn kinh nghiệm đánh đấm, nhưng bất lực vì đối phương cao to hơn hắc quá nhiều, chỉ một lúc đã bị Hầu Quý Bình cho ăn mấy cú đấm rất mạnh.

Những người nông dân ở gần đó nghe thấy tiếng ồn liền xúm tới khuyên can, nhưng cũng chỉ khuyên bằng lời, không dám xông tới kéo hai thanh niên đang đánh nhau ra.

Bị Hầu Quý Bình đâm, Nhạc Quân không đủ sức đánh trả, ăn đòn nặng, lúc này, nhân lúc Hầu Quý Bình sơ ý, hăn đột ngột chạy tới chỗ bếp, cầm lấy một con dao thái rau trên mặt bếp, vung dao xông tới: “Mày đánh đi, con mẹ mày dám động đây một tí xem!”

Nhìn con dao thái rau đang vung lên ngay trước mặt, lí trí Hầu Quý Bình tỉnh táo lại, cái loại không sợ chết này đánh nhau liều mạng vô cùng, không ai dám đảm bảo hăn không lia dao tới.

Hầu Quý Bình nghiêng chặt răng, từ từ lui về phía sau đến bên cạnh mép giường, Nhạc Quân cũng tiến theo, dồn cậu ngồi vật ra giường, một tay cầm dao kề sát cổ cậu, trước tình thế như vậy, Hầu Quý Bình hoàn toàn không biết phải phản kháng thế nào. Tiếp đó, Nhạc Quân cười nhạt, rồi tát túi bụi vào cậu, miệng chửi: “Mày đánh nữa thử xem?”

Hầu Quý Bình bị tát đến đỏ cả mặt, những người bên cạnh thấy tình thế như vậy, không dám xông tới can.

Lí Tĩnh quần chắn thu mình trong góc, khiếp sợ, toàn thân run lên bần bật, thút thít khóc.

“Nhìn cái bộ dạng dơ thận của mày xem giữa ban ngày ban mặt ôm đàn bà ngủ trong trường, lại còn dám đến cục công an tố cáo tao! Ông mày nói cho mày biết, ông mày ra rồi đấy, Ông Mĩ Hương bị ông chơi đấy, thì sao hả, mày làm gì được ông hả?”

Nghe những lời đó, Hầu Quý Bình lập tức ngẩng đầu lên, giận dữ nhìn đối phương, cơn thịnh nộ bùng lên, cậu gầm lên: “Chém tao, mày dám chém tao, mày có giỏi thì chém chết tao thử xem! Thằng khốn nạn!”

Lí Tĩnh nhắm mắt lắc đầu hét lên thất thanh: “Đừng!”

“Ông cho mày chết!” Nhạc Quân giơ con dao lên, nhưng sau khi giơ lên, hăn không chém, mà lùi lại một bước, chỉ vào đối phương, “Mày được đấy, hôm nay ông tha cho mày, rút về trường đại học của mày đi, đừng để tao còn trông thấy mày! Tao nói cho mày biết, tao làm việc cho Tôn Hồng Vận, mày cần thận đấy!” Nhạc Quân vút con dao xuống đất, nghênh ngang đi ra khỏi căn phòng ngủ.

Hầu Quý Bình đứng yên tại chỗ, chờ ra nhìn con dao trên mặt đất, mấy giây sau, cậu nhặt con dao, đuổi theo Nhạc Quân.

Nhạc Quân nghe thấy có tiếng động phía sau, quay đầu lại nhìn, thấy một người cao to mặt đẵng đẵng sát khí đang cầm dao đuổi theo hắn, lập tức khiếp sợ, mặt trắng bệch, vội co cẳng chạy, nhưng Hầu Quý Bình vạm vỡ cao lớn, chỉ ba bước đã đuổi kịp, cậu túm lấy cổ áo hắn kéo lại, Nhạc Quân hét to cứu tôi với, Hầu Quý Bình giơ con dao lên, nghe thấy Lí Tĩnh hét to từ phía sau: “Đừng!”

Hầu Quý Bình do dự, con dao dừng lại giữa không trung, một lúc sau, cậu vứt con dao sang một bên, túm lấy đầu Nhạc Quân, đấm túi bụi, cuối cùng, mọi người can ngăn mới buông tay.

Nhạc Quân khập khiễng đứng lên, sau khi đã đi rất xa, hắn quay đầu lại đe dọa: “Mày cứ đợi đấy!”

Hầu Quý Bình làm ra bộ lại lao lên đuổi theo, Nhạc Quân vội tháo chạy.

Mọi người khuyên can và dìu Hầu Quý Bình về kí túc xá.

Sau khi đóng cửa vào, Lí Tĩnh nhìn khuôn mặt sưng đỏ của cậu, không kìm được lại bật khóc.

Hầu Quý Bình xoa đầu cô, khẽ thì thầm: “Không sao, anh không sao.”

CHƯƠNG 14

Tại hơn một tuần nữa trôi qua.

Đêm, Hầu Quý Bình đứng trước trạm điện thoại công cộng duy nhất trong thị trấn, mệt mỏi nói vào ống nghe: “Anh lại đến cục công an Bình Khang một lần nữa.”

“Cục Công an nói thế nào?” Lí Tĩnh ở đầu bên kia hỏi.

Cậu buồn rầu nói: “Thái độ rất đối phó, nói là sau khi điều tra, họ đã loại trừ Nhạc Quân ra khỏi phạm vi đối tượng tình nghi phạm tội. Anh bảo là không thể thế được, họ nói đã loại trừ là đã loại trừ. Anh hỏi họ có phải là Ông Mĩ Hương bị cưỡng bức không, thái độ của họ rất không rõ ràng, bảo là có khám nghiệm thấy tinh dịch trong âm đạo, nhưng rốt cuộc là bị cưỡng bức hay là như thế nào khác thì còn phải tiếp tục điều tra. Hoàn toàn không hiểu gì về pháp luật, chưa đầy mười bốn tuổi mà có quan hệ tình dục, nghĩa là bị cưỡng bức, thế mà dám nói là như thế nào khác! Nhạc Quân đưa Ông Mĩ Hương lên phố huyện một ngày một đêm, họ nói là tinh dịch của Nhạc Quân không trùng khớp, loại trừ khỏi phạm vi đối tượng tình nghi phạm tội, cho nên đã thả hẵn ra. Nhưng kể cả là tinh dịch của Nhạc Quân không trùng khớp, hẵn cũng là người có khả năng biết đã xảy ra chuyện gì nhất, tại sao không tiếp tục điều tra hẵn!”

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu, rồi vọng tới một tiếng thở dài của Lí Tĩnh: “Hay là anh về trường đi, đừng tiếp tục ở đó nữa.”

“Thế sao được? Cứ để Ông Mĩ Hương chết oan ức thế ư? Cô bé là học sinh của anh, vì anh không ngăn cản nên mới xảy ra hậu quả như vậy!”

“Em đã nói với thầy Trương Siêu về tình hình của anh,” Trương Siêu là giáo viên chủ nhiệm lớp của họ, “thầy Trương Siêu cũng muốn anh cứ về trường trước, thầy ấy sẽ báo cáo tình hình với phòng giáo vụ, phòng giáo vụ sẽ sắp xếp để anh đi dạy tình nguyện ở nơi khác, nếu anh không muốn đi

dạy tình nguyện nữa, cũng có thể tiếp tục học năm thứ tư. Thầy Trương bảo anh là sinh viên chưa bước ra khỏi cổng trường đại học, nghĩ về mọi việc trong xã hội quá đơn giản. Ở thành phố lớn, chúng ta có thể dựa vào pháp luật, nhưng ở rất nhiều nơi hẻo lánh, cơ quan chính quyền và dân chúng đều không có ý thức pháp luật, họ hoàn toàn không giải quyết mọi việc theo pháp luật, có những lúc luật pháp chẳng có tác dụng gì. Thầy Trương nói nếu Nhạc Quân đã biết anh chính là người đến cục công an tố cáo hãn, có nghĩa là công an đã tiết lộ thông tin về người tố cáo cho Nhạc Quân, việc này là vi phạm pháp luật, chắc chắn là có khuất tất. Vì sự an toàn tính mạng của anh, thầy mong anh mau chóng về trường.”

Hầu Quý Bình hít sâu một hơi không khí lạnh buổi đêm, lắc đầu: “Không thể, bây giờ anh không thể về được, tối nào nhắm mắt lại anh cũng nhìn thấy Ông Mĩ Hương. Em không phải là anh, em không thể cảm nhận được cảm giác đó, chỉ cần đưa tay về phía trước một chút là có thể giữ được cô bé, thế nhưng cô bé vẫn rơi xuống. Nếu việc như thế này không thể giải quyết bằng pháp luật, nếu cứ để một người chết oan ức như thế, thì anh thực sự không hiểu được, chúng ta học Luật rốt cuộc là để làm gì?”

Lí Tĩnh im lặng hồi lâu, lại thở dài, hỏi: “Mấy hôm nay Nhạc Quân có đến trả thù anh không?”

“Không, anh không sợ hãn.” Hầu Quý Bình nghiêng răng trả lời.

“Hôm nay anh lại đến cục công an, biết đâu Nhạc Quân lại biết, em sợ... em sợ hãn còn đến gây chuyện với anh!”

“Thế thì càng tốt!” Hầu Quý Bình nói vẻ khinh thường, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Ông Mĩ Hương ngồi ở ghế lái phụ, cậu nắm chặt nắm đấm, móng tay cắm sâu cả vào trong thịt, “Em đừng lo cho anh, anh hoàn toàn không sợ hãn, hãn có đánh được anh không? Anh còn đang mong hãn đến đây! Anh thật sự muốn nện cho hãn một trận nện thân, nện chết hãn!”

Lí Tĩnh lại bật khóc thút thít. “Anh đừng động vào hãn nữa, hãn không đánh được anh, nhưng anh là người nơi khác, hãn là lưu manh trong vùng, nếu hãn kéo thêm mấy người nữa, hãn cầm dao đến tìm anh, em... em sợ...” cô lại ghen ngào.

Hầu Quý Bình cười nhạt: “Những điều em nói, anh đều nghĩ cả rồi, anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nếu xảy ra chuyện này chuyện khác, anh không hề sợ. Hẳn không dám làm gì anh đâu, nếu gây ra chết người, công an địa phương không thể nào tiếp tục bao che cho hẳn được.”

Lí Tình khóc thành tiếng: “Anh đừng nói như thế.”

Hầu Quý Bình hít thở sâu một hơi, vẻ mặt rất nghiêm nghị: “Nếu không phải là đích thân anh trải qua vụ án này, thì đối với anh, đây chỉ là một thông tin thời sự, nó có thể khiến mình đau lòng tức giận mấy phút, nhưng chỉ mấy phút sau, nó cũng chỉ là một câu chuyện trên báo, không ảnh hưởng gì đến cuộc sống, cũng không vì nó mà hao tâm tổn trí thêm. Nhưng chính anh đã trải qua toàn bộ những chuyện này, anh không thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu anh không làm gì, cứ thế trở về trường, ai sẽ chịu trách nhiệm về cái chết của Ông Mĩ Hương? Anh nghĩ anh sẽ hối hận suốt cả cuộc đời.”

“Nhưng anh đã đến gặp công an rất nhiều lần, Nhạc Quân vẫn nhõn nhoe ngoài vòng pháp luật, anh còn có thể làm gì được nữa?”

“Công an huyện không quản, còn có công an thành phố, công an thành phố không quản, còn có viện Kiểm sát. Mấy hôm nay anh cũng đang làm một số điều tra, đã tìm ra một số sự việc rất bất thường, anh cảm thấy toàn bộ vụ án không hề đơn giản như anh nghĩ lúc đầu, bao gồm cả chuyện Cát Lệ có bầu, sinh con. Cho anh thêm một thời gian nữa, anh nhất định sẽ có thể làm rõ sự thật.”

Hầu Quý Bình nắm chặt ống nghe, cậu chắc chắn sự thật ở ngay một chỗ không xa.

CHƯƠNG 15

Thứ năm, ngày 16 tháng 11 năm 2001.

Khoảng nửa tháng trước, Hầu Quý Bình tìm được một chứng cứ quan trọng, đồng thời đã làm rõ được sự thật đằng sau cái chết của Ông Mĩ Hương. Vì sự thật quá kinh khủng, không tin tưởng vào cục công an Bình Khang, cậu không nộp chứng cứ đó cho công an Bình Khang, mà nộp cho viện Kiểm sát. Một vị chánh văn phòng của viện Kiểm sát tiếp cậu, tìm hiểu tỉ mỉ tình hình, lại đọc tài liệu mà cậu nộp, có thể thấy, vị chánh văn phòng này cũng vô cùng kinh ngạc.

Một tuần sau, Hầu Quý Bình một lần nữa đến viện Kiểm sát Bình Khang giục hỏi kết quả, vẫn là vị chánh văn phòng đó tiếp cậu, lần này, ông gọi cậu vào trong một phòng làm việc nhỏ, đóng cửa vào nói chuyện, nói rằng vụ án này họ không thể điều tra được, đồng thời nhắc đi nhắc lại lời khuyên, bảo cậu trở về trường đại học, bỏ qua chuyện này, đừng can thiệp vào nữa.

Hầu Quý Bình vô cùng thất vọng, thế là mấy hôm trước cậu dạy thêm tiết, hôm nay xin nghỉ một ngày, sáng sớm đã bắt ô tô đến thành phố Kim Hoa, tìm đến cục công an thành phố Kim Hoa, nộp cho họ một bản chứng cứ giống như vậy, nói rõ tình hình, nhân viên ở đó nói với cậu sẽ xử lí sau khi báo cáo với lãnh đạo, đến lúc đó sẽ trả lời cậu.

Về đến xã Diệu Cao, đã nhập nhoạng tối, đầu mùa đông ở vùng núi, mặt trời lặn sớm, lúc này đã thấy khói bếp bay lên từ những ngôi nhà trong xã, ráng chiều đỏ ửng cuối chân trời, sắp lặn xuống phía bên kia núi.

Hầu Quý Bình vươn vai, hít một hơi thở sâu bầu không khí lạnh buốt, cất bước đi về trường.

Lúc sắp đến kí túc xá, cậu thấy một người đi đi lại lại ở trước cửa, người đó rất dễ nhận dạng, dáng không cao, nhuộm tóc vàng! Cậu cảnh giác dừng

bước, cùng lúc đó Ghế Đầu Nhạc Quân cũng đã phát hiện thấy cậu.

Hầu Quý Bình hơi nheo mắt, bình tĩnh nhìn một vòng xung quanh, trên bãi đất bên cạnh có một viên gạch, nếu thằng này động thủ, cậu sẽ lập tức cầm viên gạch lên đập vào đầu hắn.

Nhưng xem chừng không cần phải động thủ, Nhạc Quân không cầm dao trên tay, mà một tay xách hai chai rượu, một tay xách chút thức ăn, tươi cười chạy đến đơn đả: “Thầy Hầu, cuối cùng anh cũng về, trước đây là em không đúng, em có lỗi, anh muốn thế nào em cũng đồng ý, cho em xin lỗi, đi nào, vào phòng anh nói chuyện.”

Hầu Quý Bình không biết đối phương đang giở trò gì, nếu là một thằng ôn lưu manh khác, không đánh không quen, lẳng tử quay đầu quý hơn vàng, thì cậu cũng đồng ý có thêm một người bạn, nhưng đối phương đã làm hại học trò của cậu, có giết chết cũng không xoá được tội, hoàn toàn không thể tha lỗi được, cậu dừng bước đứng im, lạnh lùng trừng mắt nhìn: “Anh muốn làm gì?”

“Ở chỗ chúng em ấy mà, nếu hai người đánh nhau, xảy ra xung đột, ngồi lại với nhau, uống bữa rượu phạt, xin lỗi, là xong.”

“Tôi với anh, không thể.” Cậu thẳng thừng từ chối.

“Anh...” Nhạc Quân có vẻ bức mình, nhưng lập tức lại tươi cười, “Thầy giáo Hầu, sự việc của Ông Mĩ Hương thực sự không liên quan đến em. Chúng ta vào phòng, anh nghe em giải thích đã, được không?”

Hầu Quý Bình nghi ngờ nhìn hắn, không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, trong lúc do dự, cậu bị hắn vừa đẩy vừa kéo vào trong phòng kí túc xá.

Nhạc Quân rất chủ động, bày mấy đĩa thức ăn nguội cả rau cả thịt ra, mở một chai rượu, rót cho cả hai người, tự mình đưa cốc rượu lên uống cạn một hơi để tạ lỗi: “Thầy giáo Hầu, lúc trước hoàn toàn là lỗi ở em, em không có văn hoá, anh là sinh viên đại học, đừng chấp em, nếu anh không hài lòng, thì cứ chém cho em một nhát, em tuyệt đối không phản kháng, coi như là không còn thù oán gì nữa, được không?”

Hầu Quý Bình cau mày nhìn hắn, hỏi: “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

“Mình uống cạn chén rượu này trước đã, rồi em sẽ giải thích cụ thể với anh.” Nhạc Quân cầm chén rượu lên, đợi cậu, Hầu Quý Bình nhìn hẩn rất lâu, chẳng nào cũng chẳng sợ hẩn dám làm gì, liền cầm chén rượu lên uống một hơi hết luôn, như thể cố hết sức kìm nén cơn giận bùng bùng trong người.

“Thầy giáo Hầu, hôm nay thầy đã đến cục công an thành phố, đúng không?”

Hầu Quý Bình ngớ ra, bỗng cảm thấy lạnh toát sống lưng.

“Sao anh biết tôi đến cục công an thành phố? Anh có người quen ở cục công an thành phố à?” Hơi rượu bốc lên khiến mặt Hầu Quý Bình đỏ bừng.

Nhạc Quân vội xua tay: “Em làm sao mà quen được công an thành phố, công an huyện em cũng chẳng quen. Em nói với anh thế này nhé, anh đi đâu tố cáo, họ cũng lập tức biết ngay.”

“Họ là ai?”

“Cái này em không thể nói được, em đã nói với anh, em làm việc cho Tôn Hồng Vận, em là lái xe ở nhà máy của ông ta. Anh người vùng khác, có thể không biết ông chủ Tôn chỗ chúng em, nhưng ở Bình Khang, không ai không biết ông chủ Tôn. Em chỉ giúp ông Tôn chút việc, chuyện của Ông Mĩ Hương hoàn toàn không liên quan đến em, em làm sao mà ngờ được Ông Mĩ Hương lại tự vẫn. Bây giờ sự việc thành ra nghiêm trọng, không ai ngờ tới, họ đã nói với em, họ đảm bảo, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra những chuyện như vậy nữa, anh ạ, mong anh đại lượng bỏ qua, đừng quan tâm đến việc này nữa. Chỗ này là ba nghìn tệ, đền bù cho anh đã vất vả trong những ngày qua, nếu anh cảm thấy không đủ...”

Hầu Quý Bình đập luôn một nhát, chiếc phong bì Ghế Đầu đưa rơi xuống, cậu tiện đà đẩy hẩn ngã lăn ra đất, giọng lạnh băng, quát: “Các anh định dùng tiền mua chuộc tôi? Đây là mạng người, đây là mạng người!”

Gương mặt Nhạc Quân biến sắc, đang định nổi nóng, nhưng nhìn Hầu Quý Bình thân hình cao lớn, hùng dũng nghĩa khí trước mặt, liền rút lại theo bản năng, hẩn lồm cồm bò dậy, cố gắng nhẫn nhịn, nói: “Thầy giáo Hầu, mọi người cũng đều kiếm sống trong xã hội, không cần thiết phải

thằng thật như vậy. Họ muốn biết tư liệu mà hôm nay anh nộp cho công an thành phố, liệu có còn bản dự trữ nào không, em không biết anh đã nộp tư liệu gì, nhưng họ rất coi trọng cái đó, bảo là chỉ cần anh đồng ý đưa cái đó cho họ, bao nhiêu tiền anh cứ ra giá. Thầy giáo Hầu, em nói riêng với anh, họ rất giàu, anh cứ ra giá cao một chút. Em chỉ làm chân sai vặt, nếu làm tốt việc này, em cũng có được tí tiền thưởng, em tuyệt đối không quên ân tình của anh, thầy Hầu ạ, nếu anh quyết định tiếp tục ở đây dạy học, em đảm bảo sau này cả xã Diêu Cao, không ai dám động đến lông chân của anh.”

Hầu Quý Bình nghiêng răng lắc đầu: “Đừng có nói với tôi nữa, hôm nay tôi đến cục công an thành phố, các anh lập tức biết ngay, tôi đã lĩnh giáo được sức mạnh của các anh. Có điều muốn dùng tiền để mua thứ trong tay tôi, đừng có hòng! Cho dù là bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ không nộp cho các anh!”

Nhạc Quân nghiêng răng, lạnh lùng nói: “Thầy Hầu, tôi không có bất cứ ý kiến gì đối với anh, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, anh đến thị trấn chúng tôi dạy học, cũng là duyên phận. Tôi nói thật với anh, tôi chân thành khuyên anh đừng có can thiệp vào việc này nữa, thứ nhất là anh không làm gì được, thứ hai, nếu anh còn tiếp tục can thiệp, sẽ chuốc phiền lớn vào mình đấy!”

Hầu Quý Bình nắm chặt nắm đấm, đưa tay dữ dấn chỉ vào đối phương: “Anh muốn đe dọa tôi hả?”

Nhạc Quân sợ bị cậu nện lần nữa, vội lùi lại một bước: “Em chỉ làm theo lời họ nói, chuyển cả lời tốt lẫn lời xấu đến anh, cụ thể nên thế nào, anh cứ tùy tình hình mà quyết định.”

“Cút ra ngay!”

Ghế Đẩu hừ một tiếng, nhặt lấy chiếc phong bì trên nền nhà, quay người mở cửa đi luôn.

Hầu Quý Bình cầm chai rượu trên bàn lên, rót liền ba cốc, uống cạn, 250ml rượu trắng vào bụng, mặt cậu đỏ bừng, thở dốc, nhưng đầu óc lại tỉnh táo hơn.

Cậu lấy bút ra, viết lên giấy viết thư:

“Tình yêu quý!

Anh đã có được một số chứng cứ, chuyện của Ông Mĩ Hương phức tạp hơn nhiều so với sức tưởng tượng của anh, những tên tội phạm đó đều rất có thể lực, anh không thể ở lại Bình Khang lâu hơn. Anh không sợ bọn chúng sẽ đối phó với anh thế nào, nhưng sự việc này không thể xử lý ở Bình Khang, anh buộc phải nhanh chóng trở về trường, trong trường có nhiều nguồn pháp luật hơn, đến lúc đó anh sẽ báo lại tình hình cho công an tỉnh và viện Kiểm sát tỉnh, anh nhất định phải làm gì đó cho cô bé học trò bị hại của mình, sáng mai anh sẽ sắp xếp dạy nốt nội dung còn lại cho học sinh, chiều mai anh sẽ về thành phố Hàng Châu.

16.11.2001

Bình.”

Viết xong bức thư, men rượu bốc lên, toàn thân nóng ran, cậu cho lá thư vào phong bì, dán tem, rời khỏi kí túc xá, bỏ vào hòm thư ở cổng trường.

Cậu đứng yên tại chỗ, một cơn gió lạnh thổi tới, cậu rung mình vì lạnh, nhìn màn trời tối đen lớp lớp trùng điệp trên bầu trời đêm ở vùng nông thôn miền núi, cơn thịnh nộ trong lòng không có nơi trút xả.

Trước đây, cậu cảm thấy khoảng không này giống như một viên kim cương đen, thanh bình, mỹ lệ.

Lúc này, cậu bỗng cảm thấy, khoảng không này tối đen đến tận cùng, không có một tia sáng nào.

Cậu muốn hét thật to, lại sợ làm kinh động những học sinh ở nội trú trong trường, cậu vừa thở dốc vừa chạy hết vòng này đến vòng khác quanh sân vận động nền đất của trường, người đầm đìa mồ hôi và cồn rượu trong cơ thể, cậu ra sức chạy.

Cho đến khi mồ hôi ướt đầm quần áo, không thể chạy được thêm nữa, cậu mới dừng lại, chậm rãi đi về kí túc xá.

Cậu bắc bếp lò, đun một ấm nước sôi, chuẩn bị tắm cho sạch sẽ, sau đó cố gắng ngủ một giấc cuối cùng ở đây, tinh dậy là trời sáng.

Lúc này, có tiếng bước chân khe khẽ từ phía ngoài cửa vọng vào, mỗi lúc một gần hơn, cuối cùng tiếng gõ cửa vang lên.

Hầu Quý Bình cảnh giác quay người lại: “Ai đấy?”

“Thầy Hầu, là tôi, nhà hết nước nóng, anh có không?” Giọng một cô gái.

Hầu Quý Bình mở cửa, ngoài cửa là cô goá phụ trẻ Đinh Xuân Muội nhà ở ngay ngoài trường, cô ta mặc một chiếc áo len cổ tim màu trắng, tóc loà xoà, buộc túm đuôi ngựa. Phụ nữ đến nhà vào lúc đêm khuya, Hầu Quý Bình bối rối chào một tiếng.

Cô goá phụ nhìn bếp lò đang đun nước, mỉm cười để lộ hàm răng trắng loá: “Thầy Hầu đang đun nước à, nhà tôi hết củi rồi, đang định đun nước tắm, cho tôi xin tí nước nóng nhé.”

“Vâng... chị cứ lấy đi.”

“Thế thì cho tôi mượn tạm cái phích của anh nhé.”

Cô ta uyển chuyển bước tới lấy chiếc phích ở dưới gầm bàn, bỗng lão đảo, ngã ngay vào lòng Hầu Quý Bình, Hầu Quý Bình ngậy ra, dường như cơ thể không cử động được, hơi thở nặng mùi rượu của cậu phả vào mặt cô ta. Đột nhiên cô ta đưa tay thò vào trong chiếc áo thu đông của Hầu Quý Bình, chạm vào điểm nhạy cảm trên ngực cậu như một con rắn.

CHƯƠNG 16

“Hầu Quý Bình xâm hại bé gái không ở cùng cha mẹ, cưỡng bức phụ nữ, cuối cùng vì sợ bị xử tội, đã nhảy xuống sông tự vẫn?” Nghiêm Lương gấp tập tài liệu photo hồ sơ vụ án năm đó lại, nhìn vào mắt Triệu Thiết Dân đang ngồi phía sau bàn làm việc.

Triệu Thiết Dân gật đầu, đáp: “Em đã cử người đến cục công an Bình Khang để lấy tập tài liệu này, cũng đã tìm gặp một số thầy giáo biết tình hình ở trường đại học để xác thực. Thời gian đó, chính là công an Bình Khang cử người đến trường thông báo tình hình, xét từ góc độ sinh viên trường đại học Chiết Giang xảy ra sự việc tồi tệ như vậy trong thời gian dạy học tình nguyện, để bảo vệ danh dự của các bên, nhà trường thông báo ra ngoài là trong thời gian dạy học tình nguyện sinh viên bất ngờ rơi xuống hồ chứa nước tử vong.”

“Việc này...” Nghiêm Lương cau mày, “Tôi khó có thể tin được đây là sự thực.”

“Tại sao?”

“Cậu ấy là sinh viên một trường đại học nổi tiếng, được tiếp nhận giáo dục bậc cao, bản thân cậu ấy lại học ngành Luật.”

Nghe vậy, Triệu Thiết Dân không kìm được, bật cười: “Anh Nghiêm, anh đừng giương bộ mặt của giới trí thức ra nữa, cái kiểu của giới trí thức các anh, em hiểu rất rõ, buồn tình nhất là - ý em là sinh viên những trường đại học khoa học tự nhiên, khá nhiều người phạm tội tình dục, có gì đáng ngạc nhiên đâu.”

Nghiêm Lương bực mình trừng mắt nhìn anh, bảo: “Anh cử người đi điều tra kỹ lưỡng lại một lần nữa, vụ án này rất có khả năng có vấn đề.”

“Có vấn đề gì được? Sự thực rõ ràng, chứng cứ đầy đủ.”

Hồ sơ vụ án ghi lại, 11 giờ tối ngày 16 tháng 11 năm 2001, một phụ nữ tên là Đinh Xuân Muội ở xã Diệu Cao đến đồn công an báo án, thầy giáo

tình nguyện Hầu Quý Bình đã dụ dỗ cô ta đến kí túc xá và cưỡng bức cô ta.

Công an vội đến kí túc xá, trong phòng không có người, nhưng phát hiện thấy trên giường có vết tinh dịch còn chưa khô.

Ngày hôm sau, bác sĩ pháp y trong huyện đến xã, lấy được vết tinh dịch trong âm đạo của Đinh Xuân Muội. Khi lục soát căn phòng của Hầu Quý Bình, cảnh sát còn tìm thấy một chiếc quần lót của bé gái, trong quần cũng có vết tinh dịch của Hầu Quý Bình, sau khi điều tra, phát hiện ra chiếc quần đó là của một cô bé trong lớp của Hầu Quý Bình tên là Ông Mĩ Hương, cô bé đã chết vì uống thuốc trừ sâu tự vẫn từ mấy tuần trước, khi đó công an khám nghiệm tử thi của cô bé, phát hiện trước khi tự vẫn, cô bé bị xâm hại tình dục. Những ghi chép trong quá trình điều tra qua người dân trong vùng chứng thực, trong thời gian dạy học tình nguyện, hành vi của Hầu Quý Bình rất không đúng mực, nhiều nhân chứng chứng thực, giữa ban ngày cậu ta ôm phụ nữ lạ mặt, quan hệ tình dục trong kí túc xá nhà trường.

Ngày thứ ba, phát hiện thấy một thi thể nam giới trong hồ chứa nước, được xác nhận là Hầu Quý Bình, sau khi đối chiếu thì thấy vết tinh dịch trong âm đạo Đinh Xuân Muội và trong chiếc quần lót của Ông Mĩ Hương đều là của cậu ta.

Cho nên công an khẳng định, Hầu Quý Bình đã xâm hại tình dục bé gái không ở cùng bố mẹ, cưỡng bức phụ nữ, sau khi người phụ nữ báo án, cậu ta hoảng sợ chạy trốn, cuối cùng vì sợ bị xử tội đã nhảy xuống hồ tự vẫn. Có vật chứng, có nhân chứng, chuỗi chứng cứ đầy đủ.

Nghiêm Lương khẽ lắc đầu: “Nhìn từ bề ngoài, vụ án này không có vấn đề gì. Nhưng anh nghĩ mà xem, vụ án đã xảy ra từ hơn mười năm trước, đáng lí ra phải bị người ta lãng quên từ lâu, vậy thì tại sao Giang Dương lại lưu lại tên và chứng minh thư của Hầu Quý Bình trong cuốn sách của kiểm sát viên? Cuốn sách được ấn hành vào tháng 1 năm nay, Giang Dương chết vào tháng 3, cũng có nghĩa là, Giang Dương lưu lại cái tên và tấm chứng minh thư đó trước khi chết không lâu. Một vụ án mạng mơ hồ khó hiểu, người chết trước khi chết không lâu, để lại thông tin về nghi phạm của một vụ án xảy ra từ mười hai năm trước, việc này đáng để chúng ta quan tâm.”

Ông lại cầm tập tài liệu lên, trải toàn bộ các loại tài liệu ra mặt bàn, xem kĩ từng tờ một, một lúc lâu sau, ông đột nhiên chú ý thấy một vấn đề rất rõ ràng: “Tại sao trong tài liệu lại thiếu báo cáo khám nghiệm tử thi của Hầu Quý Bình?”

“Không có báo cáo khám nghiệm tử thi?” Triệu Thiết Dân trợn tròn mắt, sau khi lật từng trang tài liệu lên xem hết một lượt, anh xòe tay, “Trong tài liệu chỉ viết kết luận là Hầu Quý Bình chết đuối, đúng là không có báo cáo khám nghiệm tử thi, hơi kì lạ đấy.”

Nghiêm Lương ngẩng đầu lên nhìn Triệu Thiết Dân: “Trong hồ sơ trong thời gian dạy học tình nguyện vụ án đã kết thúc được niêm phong lưu trữ, mà lại không có tư liệu quan trọng nhất là báo cáo khám nghiệm tử thi, lỗi sai này rất ít khi xảy ra đúng không?”

Triệu Thiết Dân nheo mắt, không trả lời.

“Anh bảo kiểm sát viên được cử xuống từ viện Kiểm sát nhân dân tỉnh trong ban chuyên án của các anh liên hệ với viện Kiểm sát huyện Bình Khang, xem viện họ có tư liệu về vụ án này không?”

“Viện Kiểm sát chắc chắn là không có.” Triệu Thiết Dân lắc đầu nói, “Trong các vụ án hình sự, những vụ án mà nghi can phạm tội đã chết, sẽ tự động hủy án, không cần báo cho viện Kiểm sát. Hồ sơ của Hầu Quý Bình, chỉ có thể lưu ở cục công an, chắc chắn không nộp cho viện Kiểm sát.”

Nghiêm Lương nhìn anh vẻ không tán thành: “Nếu viện Kiểm sát huyện Bình Khang không có tư liệu ghi chép của vụ án, tại sao Giang Dương, người từng làm kiểm sát viên, lại ghi lại thông tin về Hầu Quý Bình?”

Hai ngày sau, Triệu Thiết Dân nôn nóng đến gặp Nghiêm Lương, mang cho ông một tập tư liệu vụ án: “Đúng là viện Kiểm sát huyện Bình Khang có một bộ hồ sơ vụ án của Hầu Quý Bình.”

Điều này nằm trong dự đoán của Nghiêm Lương, ông cầm lấy, cười hỏi: “Trong bản này có báo cáo khám nghiệm tử thi?”

Triệu Thiết Dân gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị: “Có.”

Nghiêm Lương lấy làm lạ nhìn anh: “Có vấn đề gì à?”

‘Anh xem đi là biết.’

Nghiêm Lương vội mở ra, tìm lấy báo cáo khám nghiệm tử thi của Hầu Quý Bình, đưa mắt nhìn xuống phần kết luận, kết luận vẫn là chết đuối. Nhưng khi đưa mắt chú ý đến phần miêu tả thi thể, ông lập tức phát hiện ra vấn đề.

Trên thi thể có nhiều thương tích không rõ nguyên nhân, trong dạ dày người chết có tích 150ml nước.

Nghiêm Lương thốt lên ngạc nhiên: “Tại sao tử vong do đuối nước mà trong dạ dày chỉ có 150ml nước?”

Triệu Thiết Dân quay người, hứ một tiếng: “Hầu Quý Bình chỉ nuốt một ngụm nước là chết đuối, chết một người hoá ra lại dễ thế.”

“Quả nhiên là vụ án này có vấn đề!” Nghiêm Lương cau mày, tiếp đó hỏi: “Nghị can đã tử vong, theo quy định sẽ hủy án, công an không cần báo lên viện Kiểm sát, tại sao viện Kiểm sát Bình Khang lại cũng có hồ sơ vụ án của Hầu Quý Bình?”

Triệu Thiết Dân lắc đầu: “Mấy lãnh đạo chủ yếu ở viện Kiểm sát Bình Khang đều mới được điều về những năm gần đây, về việc tại sao viện của họ lại có tư liệu về vụ án vốn phải hủy án, họ đều nói là không biết.”

Nghiêm Lương xem kỹ toàn bộ tập tư liệu rồi nói: “Hai bộ hồ sơ của viện Kiểm sát và của cục công an hôm trước, nội dung hoàn toàn giống nhau, ngoài điểm bộ hồ sơ của cục công an không có báo cáo khám nghiệm tử thi của Hầu Quý Bình. Việc khám nghiệm tử thi là do cục công an làm, nhưng họ lại không có báo cáo khám nghiệm tử thi, mà trong tư liệu của viện Kiểm sát lại có báo cáo khám nghiệm tử thi, điều này quá bất thường.”

Triệu Thiết Dân tỏ thái độ tán đồng.

Nghiêm Lương đưa mắt nhìn xa xăm: “Bây giờ anh nên tin rằng Trương Siêu đã không đánh lạc hướng chúng ta, chúng ta tìm di vật của Giang Dương, kết quả lập tức phát hiện ra một vụ án rất bất thường từ nhiều năm trước.”

“Ý anh là, Trương Siêu cố ý cho chúng ta biết? Động cơ của anh ta là gì? Lật lại vụ án? Nhưng một vụ án cũ từ hơn mười năm trước, người cũng

chết rồi, lật lại còn có tác dụng gì, có đáng để anh ta tình nguyện ngồi tù không?”

Nghiêm Lương xòe hai tay: “Tôi không biết đáp án, không thể trả lời anh. Anh có thể đến gặp Trương Siêu một lần nữa để hỏi, có điều tôi tin là anh không thể hỏi ra được manh mối gì có giá trị, anh ta nhất định sẽ nói anh ta không biết gì về vụ việc này. Bây giờ, anh chỉ còn cách tiếp tục điều tra rõ sự việc về Hầu Quý Bình.”

Triệu Thiết Dân gật đầu, nhưng tiếp đó lại cau mày, vẻ rất khó xử: “Sau khi lấy được bộ hồ sơ này, em cũng đã đưa cho các đồng chí khác trong ban chuyên án xem, rất rõ ràng, mọi người đều cho rằng vụ án cũ này có vấn đề. Có điều ý kiến của mọi người không đồng nhất, hầu hết đều chỉ muốn nhanh chóng kết thúc vụ án Giang Dương bị giết, không muốn dính vào một vụ án mạng bình thường ở một địa phương nhỏ từ mười mấy năm về trước. Cho dù vụ án này rõ ràng là có vấn đề, nhưng công an địa phương đã đưa ra kết luận, lật lại vụ án, là một việc rất phiền hà, sẽ động chạm đến rất nhiều người liên quan trước đây, sẽ gặp phải đủ các loại trở lực.”

Nghiêm Lương nói không hề do dự: “Không còn nghi ngờ gì nữa, vụ án của Hầu Quý Bình, các anh bắt buộc phải tiếp tục điều tra lại.”

Triệu Thiết Dân khó xử: “Anh cũng biết trình tự phá án của chúng ta, điều tra một vụ án phải cân nhắc giữa đầu vào và đầu ra, nếu chỉ vì chính nghĩa, thì tất cả những vụ án có điểm đáng ngờ đều cần phải điều tra đến cùng, cảnh sát cả nước có tăng lên gấp ba lần cũng không đủ. Ban chuyên án được thành lập để phá vụ án Giang Dương bị giết hại, chứ không phải là vì một vụ án mạng nhỏ từ hơn mười năm trước. Hơn nữa, người cũng đã chết rồi, ai còn muốn ôm rơm rặm bụng, lật án cho một người đã chết? Các loại trở lực ở địa phương trong quá trình phá án, một thầy giáo như anh hẳn là chưa trực tiếp trải nghiệm.”

“Không,” Nghiêm Lương chăm chú nhìn Triệu Thiết Dân, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Nếu các anh không điều tra ra được sự thật của vụ án Hầu Quý Bình, e là sẽ không bao giờ phá được vụ án Giang Dương bị hại. Trương Siêu khuyên chúng ta điều tra di vật của Giang Dương, chúng ta đã

điều tra, kết quả lập tức liên quan đến một vụ án cũ đầy những điểm đáng ngờ, chuyện này tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, cái chết của Hầu Quý Bình và việc Giang Dương bị giết hại, rồi việc Trương Siêu nhận tội trước, sau lại chối bỏ lời khai, có mối liên hệ gì giữa mấy việc này, mặc dù bây giờ không có câu trả lời, nhưng tôi tin rằng sẽ dần xâu chuỗi được các manh mối với nhau.”

Triệu Thiết Dân vặn vẹo ngón tay, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu tán đồng: “Nhưng vụ án của Hầu Quý Bình đã xảy ra từ mười mấy năm trước rồi, bây giờ điều tra thế nào?”

“Rất đơn giản, thứ nhất điều tra xem tại sao hồ sơ vụ án của Hầu Quý Bình lại được lưu ở viện Kiểm sát, tôi tin là có liên quan đến Giang Dương. Thứ hai,” ông lấy báo cáo khám nghiệm tử thi ra, chỉ vào chữ kí ở phần cuối, “tìm gặp Trần Minh Chương, vị bác sĩ pháp y phụ trách khám nghiệm tử thi, tìm hiểu tình hình thời điểm đó qua anh ta. Thứ ba, nói chuyện với những người phụ trách vụ án năm đó, hỏi họ xem tại sao báo cáo khám nghiệm thi thể cho thấy rõ ràng là mưu sát như vậy, mà kết luận cuối cùng lại biến thành tự nhảy xuống sông chết đuối.”

Triệu Thiết Dân suy nghĩ giây lát rồi gật đầu nói: “Mấy việc điều tra này đều cần người, thành viên của ban chuyên án hiện tại vẫn tập trung vào vụ án Giang Dương bị giết hại, nhiều người là lãnh đạo các bộ phận trên tỉnh, cấp bậc cao hơn em, em không thể điều khiển họ điều tra một vụ án cũ được, may mà phân đội của chúng em có mấy trăm người, em có thể cử canh sát hình sự là quân của em đi điều tra.”

Nghe anh nói thế, Nghiêm Lương từ từ mở mắt ra: “Vụ án lần này có ảnh hưởng lớn như vậy, ba đơn vị ở hai cấp tỉnh và thành phố đặc cách thành lập ban chuyên án, đáng lí ra trưởng ban phải là người của công an tỉnh, anh là đội trưởng phân đội điều tra hình sự, cấp bậc hẳn là không đủ, nhưng Cao Đông lại cực lực giới thiệu anh. Tôi nghĩ nguyên nhân chủ yếu nhất là, những người cấp bậc cao hơn anh, không có nhiều quân như anh.”

Triệu Thiết Dân ngạc nhiên nói: “Là phó giám đốc công an tỉnh Cao cố ý sắp xếp để em làm trưởng ban chuyên án?”

Nghiêm Lương gật đầu, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thầm: “Rốt cuộc là Cao Đông biết những gì, ông ấy đóng vai gì trong vụ án này đây?”

CHƯƠNG 17

Năm 2003, Giang Dương đến huyện Bình Khang.

Cuộc đời của Giang Dương rõ ràng là rất may mắn, từ nhỏ luôn là học sinh xuất sắc ở trường, lên đại học thì thi đỗ vào khoa Luật của trường đại học Chiết Giang, thuận buồm xuôi gió tốt nghiệp vào năm 2002.

Thời đó, mọi người đều thích doanh nghiệp nước ngoài, Bảo Khiết* và bốn công ti đại diện lớn là mơ ước của tất cả các sinh viên, tiếp đó là ngành tài chính, viên chức thời đó không hot như về sau này, Giang Dương chưa tốt nghiệp đã dễ dàng thi được vào viện Kiểm sát Nhân dân thành phố Kim Hoa.

Anh không phải là người thành phố Kim Hoa, nhưng lại đăng kí thi vào viện Kiểm sát thành phố Kim Hoa là có cân nhắc riêng.

Khi đó, anh có rất nhiều lựa chọn, có thể đăng kí thi vào viện Kiểm sát tối cao, cũng có thể thi vào viện Kiểm sát cao cấp của tỉnh hoặc viện Kiểm sát thành phố Hàng Châu - thủ phủ của tỉnh, nhưng sau khi cân nhắc cẩn thận, mấy cơ quan này đều là nơi hội tụ nhân tài ưu tú, xét từ góc độ trường học, học lực, năng lực, anh đều không sánh được với nhân tài ưu tú, xét từ góc độ gia thế, quan hệ, anh hoàn toàn không có ưu thế gì. Thành phố Kim Hoa nằm ở phía tây tỉnh Chiết Giang, kinh tế xếp hạng đáy trong tỉnh, nhân tài ưu tú hàng đầu của ngành Luật sẽ không thi vào cơ quan này, thăng chột làm vua xứ mù, anh tin rằng ở cơ quan của một thành phố lạc hậu, thương hiệu trường đại học Chiết Giang vẫn sáng lấp lánh, chỉ cần nỗ lực làm việc, sẽ dễ dàng trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của cơ quan, từng bước vững chắc tiến lên phía trước, tiền đồ sự nghiệp ắt sẽ rực rỡ.

Quả nhiên kết quả đúng như anh suy tính, vừa vào làm anh đã là một sinh viên xuất sắc tốt nghiệp từ trường đại học nổi tiếng duy nhất trong cơ quan, hơn nữa lại đẹp trai, tính cách cởi mở, có tài ăn nói, trông đường

đường một đấng anh tài. Bất cứ cơ quan nào cũng không thiếu những bà cô thích mai mối, thế là rất nhanh chóng, các bà cô trong cơ quan liên tiếp mang ảnh các cô gái đủ kiểu đến giới thiệu cho anh, anh rất có tầm nhìn, chẳng may may thương hoa tiếc ngọc, nhất loạt từ chối - tất nhiên, nguyên nhân chủ yếu là vì những cô này xấu gái.

Thực tế chứng minh, anh không vì mình chưa có người yêu mà tùy tiện chọn bạn gái, mà phải đợi có người xứng đáng mới đồng ý, anh đã hoạch định rất rõ ràng về cuộc đời của mình.

Không lâu sau, anh đã đợi được cô gái xứng đáng để yêu.

Ngô Ái Khả, cô con gái xinh đẹp của phó viện trưởng viện Kiểm sát thành phố Kim Hoa, đại để là một người rất thích trang phục của ngành, sau khi gặp Giang Dương trong bộ trang phục ngành, hai người lập tức có cảm tình với nhau. Ngô Ái Khả để tóc dài, khuôn mặt thon gọn, đường cong hấp dẫn, cũng học Luật, vừa mới tốt nghiệp, hiện làm trợ lí ở một văn phòng luật. Thế là mượn cớ đều là người ngành luật, hai người chẳng mấy chốc nói đến chuyện lí tưởng cuộc đời, hai bên đều thể hiện quyết tâm vượt qua giai đoạn sơ cấp của chủ nghĩa xã hội. Phó viện trưởng Ngô cũng lẳng lặng quan sát mấy tháng, ông đích thân đến gặp anh nói chuyện thân tình, đánh giá anh là thanh niên bốn tốt* thời chủ nghĩa xã hội, rất hài lòng.

Sinh tồn trong một cơ quan, nếu có lãnh đạo lớn là nhạc phụ tương lai, thì mọi việc đều trở nên rất dễ dàng. Thêm vào đó, bình thường đọc thêm tí sách về quản lí, những lúc họp hành, ra về nói vài câu khó hiểu, tự nhiên sẽ trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm trong cơ quan.

Mọi việc đều rất thuận lợi, năm 2003, phó viện trưởng Ngô được điều đến viện Kiểm sát huyện Bình Khang làm kiểm sát trưởng, Giang Dương cũng theo đến huyện Bình Khang, làm trưởng phòng Giám sát điều tra hình sự, có bốn nhân viên cấp dưới, đối với một người vừa tốt nghiệp một năm, được như vậy là rất khó, tất cả mọi người đều cho rằng tương lai của anh rất rực rỡ.

Lúc đó, điện thoại di động vừa mới thịnh hành, còn chưa có điện thoại thông minh, thanh niên chủ yếu liên lạc, nói chuyện qua mạng internet. Sau

khi tốt nghiệp, lớp đại học của họ lập một nhóm liên lạc QQ, một lần Giang Dương có nói mình công tác ở viện Kiểm sát huyện Bình Khang, cô bạn cùng lớp Lí Tĩnh lập tức nói chuyện riêng với anh, sau khi biết anh làm trưởng phòng Giám sát điều tra hình sự, Lí Tĩnh ngỏ ý mấy hôm nữa sẽ đến thăm anh.

Lí Tĩnh là một cô gái đẹp trong lớp họ, thân hình, dung nhan đều tuyệt vời, có điều tất cả mọi người đều biết cô là người yêu của Hầu Quý Bình, Giang Dương tất nhiên là không có bất cứ ý tưởng gì đối với cô. Khi cô đột nhiên trình trọng đề nghị muốn đến Bình Khang thăm anh, trong lòng Giang Dương muốn từ chối, không lẽ lại có ý gì với mình? Thôi vậy, mặc dù tự cho là mình đẹp trai, nhưng anh đang tìm hiểu con gái của lãnh đạo, không dám có bất cứ chút tư vương nào khác.

Anh đành nghiêm túc hỏi cô có việc gì, nhưng đối phương không trả lời, chỉ nói là gặp rồi sẽ cho anh biết.

Giang Dương không dám giấu giếm về cuộc gặp gỡ này, anh nói thật cho Ngô Ái Khả biết, ở phố huyện này có tí chuyện trăng hoa gì, thì cả thiên hạ lập tức biết ngay, nếu những lời đồn xôn xao ấy mà đến tai kiểm sát trưởng Ngô, anh chắc chắn sẽ từ trưởng phòng trở thành bảo vệ gác cổng.

Hôm gặp mặt, địa điểm được chọn là một nhà hàng đồ ăn Tây duy nhất ở phố huyện, Ngô Ái Khả ngồi một mình trong một góc để giám sát, Giang Dương và Lí Tĩnh ngồi ở một chiếc bàn ở một chỗ khuất cách đó không xa.

Sau một hồi thăm hỏi khách khí, Giang Dương phấp phồng lo lắng liếc nhìn Ngô Ái Khả ở phía xa, hạ thấp giọng hỏi thẳng vào vấn đề: “Cậu đến Bình Khang gặp tớ có việc gì?”

Lí Tĩnh suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói: “Cậu còn nhớ Hầu Quý Bình không?”

“Người yêu của cậu? Tất nhiên là tớ biết.” Giang Dương cau mày. “Về chuyện xảy ra với cậu ấy, tớ rất lấy làm tiếc, hình như xảy ra ở Bình Khang chỗ tớ phải không?”

Lí Tĩnh im lặng gật đầu.

Giang Dương lấy làm lạ nhìn cô: “Có chuyện gì thế, chuyện đã qua đi mấy năm rồi, sao đột nhiên lại nhắc đến cậu ấy?”

Cô gái do dự hồi lâu, cuối cùng nói: “Có một việc, tớ luôn muốn làm rõ, nhưng lại cảm thấy như vậy sẽ phiền cậu quá.”

Nghe ra không phải là có ý ngưỡng mộ, yêu thích mình, Giang Dương thở phào nhẹ nhõm, hỏi rất thoải mái: “Có việc gì, cậu cứ nói, bạn cũ với nhau, nếu không vi phạm quy định công tác, tớ nhất định sẽ giúp.”

“Tớ... tớ nghi ngờ không phải là Hầu Quý Bình chết đuối.”

Giang Dương lập tức tròn mắt: “Thế là gì?”

Lí Tĩnh cắn chặt môi, một lúc lâu sau, khẽ nói: “Anh ấy chết vì bị mưu sát.”

“Cậu nói gì?” Giang Dương thốt lên kinh ngạc, khiến Ngô Ái Khả ngồi đằng xa chú ý, giây lát sau, anh nhận ra thái độ của mình không phải, vội hỏi khẽ, “Sao lại noi thế?”

“Sau khi Hầu Quý Bình mất, cục công an Bình Khang mang hồ sơ kết thúc vụ án đến trường, thông báo cho nhà trường biết việc này, cậu có biết theo nội dung ghi chép trong hồ sơ, Hầu Quý Bình đã chết như thế nào không?”

“Không phải là xuống sông bơi, không cẩn thận bị chết đuối sao?”

Lí Tĩnh khẽ lắc đầu: “Thông báo nói, Hầu Quý Bình đã xâm hại tình dục bé gái không sống cùng cha mẹ, cưỡng bức phụ nữ, chạy trốn khi bị cảnh sát bắt, cuối cùng vì sợ bị xử tội nên đã nhảy xuống hồ tự vẫn.”

Giang Dương tròn mắt, liên miện nói: “Không thể như thế được, Hầu Quý Bình không thể là người như thế. Mặc dù không thân với cậu ấy, nhưng tớ biết cậu ấy không thể là người như thế!”

Trong đầu anh hiện ra hình ảnh Hầu Quý Bình, một thanh niên rạng rỡ, cao lớn, thích vận động, mạnh khỏe vạm vỡ, hơn nữa vô cùng nhiệt thành, để lại cho người khác ấn tượng là một người rất nghĩa khí, tuyệt đối không phải là loại nam sinh chui trong một góc giấu giếm xem phim sex. Anh còn nhớ một lần có một gã ăn trộm xe bị nam sinh lớp họ túm

được, rất nhiều người định nện gã ăn trộm, vì thân hình cao lớn, Hầu Quý Bình đã ngăn được mọi người, kiên quyết không đánh người, mà đưa đến đồn công an. Một chàng trai sáng sủa, nghĩa khí, lương thiện như vậy, làm sao có thể dính líu đến một vụ án xâm hại tình dục?

Mắt Lí Tĩnh đỏ hoe: “Tớ cũng tuyệt đối không tin được là anh ấy lại làm chuyện như vậy, hơn nữa, có một việc cậu không biết, trong thời gian dạy học tình nguyện, tớ đã đến xã Diệu Cao chỗ anh ấy, trước đó không lâu, trong lớp anh ấy có một cô bé uống thuốc trừ sâu tự vẫn, cảnh sát phát hiện ra trước khi tự vẫn, cô bé bị xâm hại tình dục, Hầu Quý Bình đã liên tục tố cáo việc này lên cấp trên, yêu cầu cho điều tra, làm sao lại là anh ấy gây ra được?”

“Cậu nói là Hầu Quý Bình tố cáo việc học sinh tự vẫn vì bị xâm hại tình dục, nhưng cuối cùng công an lại kết luận là cậu ấy xâm hại tình dục cô bé học sinh đó?”

Lí Tĩnh chậm rãi gật đầu.

Nghe đến đó, Giang Dương sa sầm nét mặt, một tầng mây đen u ám che phủ gương mặt anh.

Lí Tĩnh tiếp tục nói: “Khi cục công an Bình Khang đến trường thông báo sự việc này, thầy Trương Siêu đã xem báo cáo kết thúc vụ án mà họ mang đến, sau này thầy Trương có nói với tớ, một chỗ trong hồ sơ có vấn đề. Kết luận khám nghiệm tử thi của Hầu Quý Bình viết là tử vong do đuối nước, nhưng nội dung miêu tả kết quả khám nghiệm tử thi lại viết là, trong dạ dày có tích 150ml nước.”

Giang Dương không rành về mảng kiến thức chuyên ngành này, không hiểu ra: “Cái đó nói lên điều gì?”

“Thầy Trương nói, nếu một người chết vì đuối nước, sẽ phải nuốt rất nhiều nước vào bụng, 150ml chỉ là một ngụm to, cho nên anh ấy không thể chết vì đuối nước được.”

Giang Dương lộ vẻ sợ hãi: “Nếu thế, thầy Trương có nói với cục công an Bình Khang về điểm đáng ngờ này không?”

Lí Tĩnh lắc đầu: “Không. Tớ có hỏi thầy, thầy bảo ở địa phương phá án, có rất nhiều khuất tất, nếu thầy đã nhìn ra được điểm đáng ngờ này, thì bác sĩ pháp y của vụ án tất cũng rất rõ, nhưng cuối cùng họ vẫn mang đến kết luận như vậy. Khi Hầu Quý Bình tố giác, cục công an Bình Khang đã có kẻ tiết lộ thông tin cho đối tượng bị tố giác là anh ấy chính là người tố giác, vụ án này có khả năng liên quan đến những thế lực rất lớn. Thầy Trương nói, muốn lật lại một vụ án ở địa phương, vô cùng khó, sẽ động chạm đến rất nhiều người, nhất là những vụ án đây những điểm đáng ngờ như thế này, những người trong ngành Luật chưa bước ra khỏi cổng trường như chúng ta không hiểu được khó khăn trong công việc thực tế, Hầu Quý Bình đã chết, cho dù có lật lại vụ án hay không cũng không thể thay đổi được sự thực là anh ấy đã chết.”

Giang Dương im lặng, nghĩ ngợi.

Anh làm kiểm sát viên được hơn một năm, đã không còn là cậu sinh viên ngây thơ chưa va chạm xã hội nữa, anh hiểu được những khó khăn trong quá trình phá án thực tế, có những vụ án rõ ràng là đáng ngờ, nhưng cuối cùng vẫn bị thoả hiệp bởi nguyên nhân này hoặc nguyên nhân khác.

Học được cách thoả hiệp, là tiêu chí trưởng thành của một người.

Lí Tĩnh nhìn nét mặt anh, một lúc sau, hỏi thăm dò: “Nếu có thể, cậu có thể giúp tớ xác nhận hồ sơ vụ án, xem xem nội dung ghi chép trong báo cáo khám nghiệm tử thi có đúng là như thầy Trương đã đọc được không?”

“Nếu đúng thì sao?”

“Cậu là trưởng phòng Giám sát điều tra hình sự, cậu có thể...” Trước một sự việc phiền người khác quá như vậy, Lí Tĩnh thật khó mở lời.

“Cậu muốn lật lại vụ án cho cậu ấy?” Giang Dương tỏ ra không nhiệt tình lắm.

Lí Tĩnh chậm rãi gật đầu, không cầm được nước mắt: “Sau khi sự việc xảy ra, tớ nghe nói trạng thái tinh thần của mẹ Hầu Quý Bình trở nên bất thường, sau đó thì mất tích, không lâu sau bố anh ấy cũng nhảy xuống sông tự tử...”

Lúc này, có lẽ nhìn thấy tình địch tiềm ẩn khóc trước mặt người yêu mình, Ngô Ái Khả không kìm được liền bước tới, vừa bước đến nơi, đã cảm thấy bầu không khí không như mình dự đoán: cô người yêu cũ khóc nức nở mắng Giang Dương là kẻ bội bạc, mình cũng lập tức tham chiến, thế là diễn ra màn kịch hai cô tranh giành một anh.

Cả hai người đều rất im lặng, Lí Tĩnh khóc không thành tiếng, còn Giang Dương đang ngồi rất ngay ngắn, cau mày, chưa bao giờ thấy anh nghiêm nghị đến như vậy.

Lí Tĩnh ngược đôi mắt ngấn lệ lên, thấy vẻ mặt kì quặc của Ngô Ái Khả, chợt lúng túng không biết phải làm gì.

Giang Dương vội kìm nén cảm xúc, giới thiệu hai người với nhau, rồi thuật lại sự việc của Hầu Quý Bình cho Ngô Ái Khả nghe, nét giận dữ dần hiện rõ trên gương mặt Ngô Ái Khả, cô đột ngột đâm mạnh vào mặt bàn, giọng lạnh băng: “Giang Dương, nếu sự thật là như vậy, thì anh nhất định phải điều tra! Nhất định phải trả lại sự trong sạch cho anh ấy, tìm ra hung thủ thực sự!”

Giang Dương suy nghĩ nếu điều tra một vụ án của cục công an cơ quan anh em, không những sẽ gặp phải trở lực, một người mới như anh cũng sẽ đắc tội với người của chính quyền, anh do dự không dám hạ quyết tâm đưa ra lời hứa.

Lí Tĩnh nhận ra sự do dự của anh, gượng cười, khẽ mím môi: “Tớ biết việc này rất khó xử, khiến cậu rất khó làm, tớ... tớ chỉ muốn xác nhận xem rốt cuộc Hầu Quý Bình đã chết thế nào, tớ không có yêu cầu gì khác.”

Ngô Ái Khả nói quả quyết: “Chỉ xác nhận làm sao được, vụ án này nhất định phải điều tra đến cùng! Giang Dương, anh còn do dự gì, anh có phải là kiểm sát viên không? Anh không điều tra, em sẽ đi gặp bố em.”

Lí Tĩnh hỏi về nghi hoặc: “Bố chi?”

“Bố mình là viện trưởng viện Kiểm sát, lãnh đạo của Giang Dương.” Ngô Ái Khả có vẻ đắc ý.

Giang Dương lúng túng mím môi, khẳng định sự thực rõ ràng đó.

Lí Tĩnh lập tức lau nước mắt, giọng đầy hi vọng: “Nếu... nếu đúng là có thể, tớ hi vọng...”

Giang Dương đưa tay ngăn lại: “Tớ biết rồi, tớ sẽ cố gắng hết sức.”

CHƯƠNG 18

Sau khi tiễn Lí Tĩnh lên chuyên xe khách về thành phố Hàng Châu, Giang Dương và Ngô Ái Khả đi trên đường, anh im lặng không nói gì, chân mày nhíu chặt.

Ngô Ái Khả không hài lòng, nói khích: “Thế là thế nào! Hình như anh rất không muốn giúp vụ án của bạn mình.”

Giang Dương có những cân nhắc riêng của mình: “Nếu đúng là như lời Lí Tĩnh nói, muốn xử lí việc này không hề dễ dàng. Anh mới công tác được một năm, nếu đi lật lại vụ án của Hầu Quý Bình, sẽ đắc tội với rất nhiều người.”

Ngô Ái Khả nhìn anh, vẻ coi thường: “Anh có phải là kiểm sát viên nữa không? Anh có phải là trưởng phòng Giám sát điều tra hình sự nữa không? Nhiệm vụ của anh không phải là xử lí những vụ án oan sai hay sao?”

Giang Dương bất lực thở dài, nói: “Công việc thực tế không đơn giản như vậy, anh... anh chưa từng lật án bao giờ.”

“Em thực sự không hiểu, việc gì cũng phải có lần đầu tiên, cứ coi vụ án này là vụ án đầu tiên mà anh lật án để điều tra thôi. Anh có gì phải do dự chứ? Nếu là án oan, một trưởng phòng Giám sát điều tra hình sự như anh tất nhiên phải kiên quyết lật án bằng mọi cách, cứ làm theo quy định của pháp luật là được, trời có sụp thì đã có bố em đỡ giúp anh cơ mà, anh sợ gì, em về sẽ nói với bố em về việc này, ông ấy nhất định sẽ ủng hộ anh.”

“Nhưng...”

“Đừng có nhưng nữa!” Ngô Ái Khả xúc động, cô dừng bước, quay đầu nghiêm nghị mở to mắt nhìn Giang Dương, “Anh không nghe Lí Tĩnh nói sao? Rõ ràng là Hầu Quý Bình đã tố giác sự việc học sinh của anh ấy bị xâm hại tình dục, kết quả bị mưu sát, sau khi chết còn bị chụp tội xâm hại tình dục bé gái, cưỡng bức phụ nữ. Chuyện này đã khiến mẹ anh ấy rơi vào trạng thái tâm thần bất thường, sau đó mất tích, bố anh ấy thì tự tử vì xấu

hồ. Một vụ án oan đã hại cả một gia đình, nếu một việc như vậy mà anh còn không ngăn lại, thì anh dựa vào cái gì mà làm kiểm sát viên, em quá thất vọng về anh.”

Giang Dương cắn môi, rồi lập tức cười lấy lòng cô: “Được rồi, được rồi, anh nhất định sẽ tuân theo chỉ đạo tối cao của em, cố gắng hết sức điều tra, được chưa nào?”

“Điều tra vụ án này không phải là vì em, mà là vì chức trách của anh, một kiểm sát viên. Em không hề muốn anh trở thành loại cán bộ gặp việc gì cũng cân nhắc thiệt hơn, những kẻ con ông cháu cha như vậy em gặp quá nhiều rồi!” vẻ mặt Ngô Ái Khả vô cùng nghiêm túc.

Giang Dương hít một hơi thở sâu, vươn thẳng người, nói: “Được, vì chức trách của anh, một kiểm sát viên, được rồi, anh đã sai, anh không được mắc lỗi quan liêu, vụ án này anh lập tức đi điều tra, đại tiểu thư ủy ban Kiểm tra kỉ luật trung ương tha cho anh lần này nhé.”

Ngô Ái Khả trừng mắt nhìn anh hồi lâu, vẻ mặt đầy nghĩa khí, cuối cùng cũng bật cười vì câu nói đùa của anh: “Thế còn tạm được, nhớ đấy, khi sang bên cục Công an, mặc quân phục cho đẹp vào, đừng để em mất mặt!”

“Tất nhiên rồi, anh là kiểm sát viên đẹp trai nhất thành phố Kim Hoa mà - ồ, anh đẹp trai thứ hai thôi, người đẹp trai nhất phải là bố vợ đáng kính của anh.”

Ngày hôm sau, Giang Dương đích thân đưa quân đến cục công an Bình Khang, yêu cầu lấy tư liệu hồ sơ vụ án Hầu Quý Bình.

Người tiếp anh là Lí Kiến Quốc, đội trưởng đội điều tra hình sự Lí Kiến Quốc khoảng tầm bốn mươi tuổi, người không cao, to béo vạm vỡ, mặc dù cấp bậc hành chính ngang với Giang Dương, nhưng quân dưới cấp của đội điều tra hình sự rất đông, dưới đội còn có phân đội, tổng cộng có đến sáu bảy mươi người, quản lí nhiều người như vậy, tự nhiên sẽ có cái uy của lãnh đạo. Một trưởng phòng chỉ có bốn nhân viên cấp dưới như Giang Dương còn xa mới sánh kịp.

Sau khi biết mục đích của Giang Dương, lại thấy anh chỉ là một thanh niên trẻ tuổi non nớt, Lí Kiến Quốc tỏ ra rất coi thường: “Vụ án Hầu Quý

Bình, nghi can phạm tội đã tử vong, hủy án, tư liệu hồ sơ đã niêm phong cất ở phòng lưu trữ hồ sơ, theo quy định không cần phải nộp cho viện Kiểm sát, bên Kiểm sát các anh muốn lấy bộ tư liệu đó làm gì?”

“Chúng tôi nhận được một số thông tin phản ánh, cần điều tra lại vụ án này.”

Lí Kiến Quốc cau mày: “Thông tin phản ánh gì? Ai phản ánh?”

“Theo quy định, phương diện này không được tiết lộ.”

Lí Kiến Quốc cười nhạt, bộ dạng ngang ngược, ngạo mạn: “Thế thì tôi cũng làm việc theo quy định, vụ này đã hủy án, niêm phong, không liên quan đến viện Kiểm sát, các anh về đi.”

Giang Dương kìm nén cơn giận, lấy ra sắc lệnh yêu cầu cho xem hồ sơ, Lí Kiến Quốc cầm lấy liếc một cái rồi trả luôn lại cho anh, cười bảo: “Đưa cho tôi cũng vô ích, tôi không quản lí hồ sơ.” Dứt lời, quay người đi luôn.

Giang Dương mất thể diện với cấp dưới của mình, trong lòng vô cùng bức bối, nhưng không dám nổi nóng ở cục công an. Anh đành đi tìm phòng lưu trữ hồ sơ, kết quả phòng lưu trữ hồ sơ nói muốn lấy hồ sơ các vụ án hình sự phải có chữ kí đồng ý của Lí Kiến Quốc, anh chỉ còn cách đi tìm Lí Kiến Quốc, nhưng cảnh sát hình sự ở đội nói Lí Kiến Quốc có việc phải ra ngoài, đã rời cơ quan, kệ cho Giang Dương và mấy đồng nghiệp ở đó.

CHƯƠNG 19

Giang Dương không ngờ việc lấy hồ sơ lại bị từ chối thẳng thừng như vậy, anh cân nhắc trước sau, Lí Tĩnh đã nói chứng cứ mưu sát nằm ở báo cáo khám nghiệm tử thi, sau khi dò hỏi thông tin, toàn bộ báo cáo khám nghiệm tử thi của cục công an Bình Khang đều từ tay bác sĩ pháp y Trần Minh Chương mà ra, thế nên sáng sớm ngày hôm sau anh đã tìm gặp Trần Minh Chương.

Cửa trung tâm kĩ thuật hình sự, đây là lần đầu tiên anh và Trần Minh Chương gặp mặt.

Trần Minh Chương khoảng ba lăm ba sáu tuổi, đeo kính, tướng mạo nho nhã nhưng lại có một vẻ khôn ranh đặc biệt, sau này mới biết đó là ‘giảo hoạt’.

Khi biết Giang Dương muốn tìm hiểu nguyên nhân tử vong của đối tượng trong một vụ án tử hai năm trước, Trần Minh Chương tỏ ra vô cùng lạnh nhạt, không hề muốn tiếp xúc với đối phương: “Việc này tìm tôi làm cái gì? Toàn bộ tư liệu đều có ở phòng lưu trữ hồ sơ, bên viện Kiểm sát các cậu có thể yêu cầu phòng lưu trữ hồ sơ cung cấp theo thủ tục hành chính cơ mà.”

Giang Dương cau mày, nói thẳng: “Phòng lưu trữ hồ sơ ở cơ quan các anh không hợp tác lắm.”

“Thế thì cậu tìm gặp lãnh đạo mà giải quyết, các cậu là bên viện Kiểm sát, bên công an sợ nhất là các cậu, các cậu cần lấy một bộ tư liệu mà còn sợ họ không đưa?”

Giang Dương không thể kêu ca về chuyện bên công an đùn đẩy không giải quyết với một nhân viên công tác trong cơ quan công an, đành kiên nhẫn nài nỉ: “Bác sĩ pháp y Trần, mong anh thông cảm giúp tôi xác thực nguyên nhân tử vong được không, kết quả này vô cùng quan trọng đối với tôi.”

Trần Minh Chương quan sát anh một lúc rồi cau mày nói: “Rõ ràng là cậu có thể làm theo thủ tục của cơ quan công an, mà lại không làm, người chết này có quan hệ như thế nào với cậu?”

“Nghĩ can đã chết là bạn tôi, vụ án này rất lạ lùng, tôi nghĩ bác sĩ Trần chắc chắn có ấn tượng, tôi muốn...”

“Đợi đã, cậu nói nghĩ can đã chết là bạn cậu?”

“Là bạn học đại học của tôi.”

Trần Minh Chương suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười, hỏi: “Cũng có nghĩa là, cậu nghi ngờ về nguyên nhân tử vong của bạn cậu?”

“Đúng thế, nhưng tôi tuyệt đối không phải là nghi ngờ công việc của anh, tôi chỉ là...”

Trần Minh Chương ngắt lời anh, nói rất thoải mái: “Không sao, công việc thế nào cũng có lúc sai sót, nghi ngờ công việc của tôi cũng không hề gì,” anh ta đột nhiên ghé sát lại, hạ thấp giọng, hỏi: “Việc này là việc công hay việc riêng của cậu?”

Giang Dương không hiểu tại sao đối phương lại đột ngột thay đổi thái độ, đành trả lời: “Giờ là việc riêng của tôi, còn một khi đã điều tra ra chứng cứ, tôi sẽ làm theo việc công.”

“Thế à...” Bác sĩ pháp y Trần gãi đầu, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Giang Dương vội nói: “Anh yên tâm, cho dù kết quả như thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không gây phiền hà cho anh, sau này cũng sẽ không gây phiền hà cho anh.”

“Cậu hiểu nhầm rồi, tôi lại không lo lắng về chuyện phiền hà, tôi có phải là người sợ phiền hà không? Không phải, chỉ có điều...” Bác sĩ pháp y Trần tỏ vẻ khó xử, “Đây là việc riêng của cậu, tôi giúp cậu làm việc riêng, tất nhiên sẽ chiếm dụng thời gian riêng tư ngoài giờ công tác của tôi, thời gian riêng tư của tôi rất quý, dân gian có câu, thời gian là tiền bạc...”

Giang Dương dần hiểu ra, trong lòng thầm chửi nhân viên cơ quan ở địa phương nhỏ mà cũng bần thủ, nghĩ mọi cách để moi tiền, nhưng giờ mình đang có việc nhờ vả người ta, đành nén giận, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Ái chà, nói thế nào nhỉ,” Trần Minh Chương giơ một bàn tay ra, lắc lắc, “Nếu cậu thấy hợp lí, thì tôi sẽ xem lại nội dung ghi chép giúp cậu.”

“Năm mươi tệ?”

“Ừm, chuyện này ầy mà, cậu biết đấy, bây giờ vật giá tăng rất nhanh.”

“Năm trăm tệ?” Giang Dương tròn tròn mắt.

Trần Minh Chương đỏ mặt, cười hì hì, ngượng ngập gật đầu.

Giang Dương nghiêng răng, trong lòng giằng co kịch liệt, nghĩ đến thái độ của người yêu nhất định bắt anh phải điều tra ra sự thật, đành đồng ý dù vô cùng xót ruột: “Được.”

Bác sĩ pháp y Trần cười vui vẻ: “Cậu định điều tra người nào? Hết giờ làm việc, tôi sẽ đến gặp cậu.”

“Hầu Quý Bình, một thầy giáo dạy học tình nguyện bị chết đuối ở xã Diêu Cao hai năm trước.”

“Hầu Quý Bình?” Trần Minh Chương lập tức thay đổi nét mặt, giây lát sau, anh ta vội lắc đầu, “Việc này không được.”

Giang Dương lập tức cảnh giác, chăm chăm nhìn vào anh ta, hỏi: “Tại sao không được, vụ án này có gì đặc biệt, có phải là cái chết của Hầu Quý Bình có vấn đề không?”

Bác sĩ pháp y Trần nghiêm túc nói: “Vụ án này đúng là rất đặc biệt, cho nên năm trăm không được, bắt buộc phải một nghìn tệ.”

“Một nghìn tệ, gần một tháng lương của tôi!” Giang Dương không kìm được thốt lên.

Bác sĩ pháp y Trần vội ra hiệu im lặng, đưa mắt nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn không ai nghe thấy nội dung đối thoại của họ, liền lập tức hạ thấp giọng, nói: “Mặc dù tôi không phải là nhân viên kĩ thuật, không được coi là cảnh sát thực sự, thỉnh thoảng sử dụng kĩ thuật để nhận việc riêng, không đến mức bị coi là vi phạm kỉ luật, nhưng để người khác biết cũng không hay, cậu nói khẽ thôi. Tôi cho cậu biết, trong huyện chỉ có hai bác sĩ pháp y, là tôi và đệ tử của tôi, một năm tôi phải động đến ba bốn mươi xác chết, làm sao tôi nhớ được nhiều cái tên như vậy. Nhưng cái tên Hầu Quý

Bình thì tôi nhớ, chứng tỏ vụ án này chắc chắn có chỗ đặc biệt, có điều là, tôi cũng là người tử tế, dù sao anh ta cũng là xác chết của tôi, cậu là bạn học của xác chết, nể tình xác chết, tôi dành cho cậu mức giá hữu nghị, tám trăm, cậu thấy thế nào? Nếu cậu đồng ý, ngoài báo cáo khám nghiệm tử thi của Hầu Quý Bình ra, tôi tặng thêm cho cậu một thông tin nặng kí, đảm bảo đáng giá hơn số tiền cậu bỏ ra.”

Giang Dương thầm nguyên rửa anh ta, bất luận nhìn từ góc độ nào, người này cũng không giống một bác sĩ pháp y, mà hết như một người làm ăn buôn bán, mặc cả lên xuống, cuối cùng còn nể tình xác chết, khó khăn lắm mới ra giá ở mức hữu nghị.

Anh suy nghĩ hồi lâu, nghĩ đến ngoài thông tin về Hầu Quý Bình, còn một thông tin nặng kí, rõ ràng là bác sĩ pháp y Trần chắc chắn biết rất nhiều chuyện, có lẽ vụ án này có rất nhiều khuất tất.

Anh đã hứa với Ngô Ái Khả là sẽ cố gắng hết sức điều tra ra sự thật của vụ án, nếu ngay từ đầu anh đã bỏ cuộc, e rằng người yêu anh sẽ vô cùng thất vọng về mình. Giằng co hồi lâu, tám trăm tệ là hơn nửa tháng lương, mặc dù rất xót, cũng may là làm ở cơ quan nhà nước không có những khoản chi tiêu khác, đành nghiêng răng đồng ý, hẹn anh ta buổi tối cùng đi ăn.

CHƯƠNG 20

Giang Dương và Ngô Ái Khả ngồi trong một phòng riêng của nhà hàng sốt ruột chờ đợi, cửa phòng hé mở, họ liên tục nhìn qua khe cửa.

“Bẩn thỉu, đúng là quá bẩn thỉu, sao lại có loại người như vậy được chứ! Cắt cổ người ta tận những tám trăm tệ! Một tháng lương của anh mới có bao nhiêu!” Ngô Ái Khả cắn nhả cả nửa tiếng đồng hồ, liên tục tính toán tám trăm tệ là mất bao nhiêu ngày làm việc của Giang Dương, tám trăm có thể mua được mấy bộ quần áo, có thể ăn được bao nhiêu bữa ở bên ngoài, thế mà chỉ cần phẩy tay làm một việc đơn giản, Trần Minh Chương đã dám đòi mức giá tám trăm tệ.

Cuối cùng, cô đành trút sự bức bối lên đầu Giang Dương, nói anh không biết mặc cả, nếu là cô, nhất định sẽ trả xuống ba trăm tệ, không thể nhiều hơn nữa, nếu Trần Minh Chương do dự, cô sẽ quay đầu đi luôn, đối phương nhất định sẽ gọi cô lại bảo trả thêm một trăm tệ nữa, cô sẽ kiên quyết bảo không thể thêm một đồng nào nữa, rồi tiếp tục ra vẻ quay người đi luôn, cuối cùng đối phương chắc chắn sẽ chấp nhận giao dịch với mức giá ba trăm tệ.

Cứ nghĩ đến chuyện sáng nay Giang Dương đồng ý dễ dàng như thế, cô thấy vô cùng điên tiết.

Nếu là bất cứ người nào khác cũng sẽ điên tiết, như thế vốn định vui vẻ tận hưởng sắc hương ngọt ngào, kết quả lại bị chân dài lừa tiền chuồn mất, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Mặc dù mất tám trăm tệ, Giang Dương cũng rất xót, nhưng trong lòng thầm đắc ý. Nghĩ bụng lần này Ngô Ái Khả hẳn đã biết tình yêu của anh dành cho cô rất sâu nặng, cần phải biết rằng, anh bỏ ra tám trăm tệ hoàn toàn là vì Ngô Ái Khả, mặc dù Hầu Quý Bình là bạn cùng học, nhưng tình cảm của họ chưa đến mức để bỏ ra tám trăm tệ.

Anh cười nói: “Đã đồng ý với anh ta rồi thì tháng sau anh đành tiết kiệm một tí vậy. Sáng nay nhìn dáng vẻ của anh ta, anh đoán vụ án của Hầu Quý Bình đúng là có khuất tất, anh còn sợ anh ta hối hận không đến.”

“Anh ta dám!” Ngô Ái Khả bực tức nói, “Anh đã đưa tiền cho anh ta chưa? Nhìn thì biết, loại người như anh ta, đúng là hám tiền hơn cả mạng sống, anh ta chắc chắn không bỏ lỡ tám trăm tệ đâu. Hừ, không ngờ lại có loại cảnh sát dám đòi kiểm sát viên đưa tiền hối lộ, đúng là muốn chết. Anh nhớ đấy, lát nữa nhất định phải bắt anh ta viết một tờ phiếu nhận tiền, đợi đến khi điều tra xong vụ án, anh đưa anh ta đến viện Kiểm sát tra hỏi, nói là anh ta đòi ăn hối lộ, bắt anh ta phải trả cả gốc lẫn lãi.”

Giang Dương mím môi, nói về bất lực: “Anh ta không phải là cảnh sát, anh ta chỉ làm công việc kỹ thuật, không thuộc vị trí chức năng, việc này là việc riêng giữa anh và anh ta, không phải là đòi ăn hối lộ.”

Đang nói chuyện thì Trần Minh Chương đẩy cửa bước vào, kéo ghế ngồi luôn, như thể mình là chủ, chứ không phải là khách, tươi cười nhìn họ: “Đây là bạn gái của cậu? Rất xinh. Thế nào, tiền chuẩn bị xong chưa?” Anh ta không rườm rà, vừa mở lời đã nói thẳng đến tiền, đưa tay ra, như thể đang tiến hành một vụ mua bán ma túy.

Ngô Ái Khả không kìm được, nói: “Đây là một việc rất đơn giản đối với anh, tám trăm tệ quá đắt, ba trăm tệ!”

Trần Minh Chương mỉm cười nhìn về phía Giang Dương: “Mức giá này tôi và người yêu cô đã thương lượng với nhau, cậu ấy đã đồng ý, đúng không?” Giang Dương không nói gì, tỏ ý mặc nhận.

“Nhưng mà quá đắt!”

Trần Minh Chương xòe hai tay, tỏ vẻ bất lực: “Này cô bé, làm người phải giữ chữ tín, hơn nữa, với đàn ông thì lời hứa ngàn vàng, người yêu cô đã đồng ý mức giá này, cô là bạn gái, nên ủng hộ, nếu không, người khác sẽ không biết trong nhà cô ai là chủ gia đình, người đàn ông có quyền quyết, hay là người phụ nữ.”

Câu nói đó khiến Ngô Ái Khả không nói được gì, đành trừng mắt giận dữ nhìn anh ta.

Trần Minh Chương hoàn toàn không thèm để ý, cầm lấy tiền từ tay Giang Dương đút vào túi, vẻ thản nhiên như không, còn vỗ vỗ vào túi, ra vẻ rất hài lòng, cười bảo vụ giao dịch hôm nay đã thành công, nên bữa này anh ta mời, kết quả anh ta chỉ gọi ba bát mì, Ngô Ái Khả thầm nguyền rủa thật quá bủn xỉn.

Giang Dương không quan tâm đến chuyện ăn gì, chỉ muốn sớm biết kết quả, sốt ruột hỏi: “Bác sĩ pháp y Trần, việc anh điều tra...”

“Yên tâm, đối xử chân thành với mọi người là nguyên tắc của tôi!” Anh ta tươi cười lấy từ trong cặp ra một tập văn bản, Giang Dương đang định cầm lấy thì anh ta rút tập văn bản lại, ấn xuống mặt bàn, trịnh trọng nói, “Tôi muốn nhắc cậu, sau khi cậu ra về, tôi đã tìm hiểu tình hình về sau của vụ án Hầu Quý Bình, mặc dù Hầu Quý Bình là bạn của cậu, nhưng thực ra vụ án này không liên quan gì nhiều đến cậu, nếu cậu nhất định muốn xem bản báo cáo khám nghiệm tử thi này, e là sẽ gây ra phiền toái cho cậu. Nếu bây giờ cậu từ bỏ, tôi sẽ trả lại tiền cho cậu. Tất nhiên rồi - cậu phải trả tiền bữa mì này.”

Ngô Ái Khả thầm kêu, chủ đề nghiêm túc như thế này, sao còn phải nhắc đến mì!

Giang Dương do dự, quay đầu nhìn Ngô Ái Khả, mặt cô lộ vẻ kiên quyết phải điều tra vụ án này đến cùng, không hề định lùi bước, anh đành miễn cưỡng nói: “Tôi không sợ phiền, anh đưa cho tôi đi.”

“Ừm... tất nhiên là không vấn đề gì, nếu không phiền, cho phép tôi hỏi cậu thêm mấy câu nữa?”

“Anh cứ nói.”

“Về vụ án của Hầu Quý Bình, cậu biết được bao nhiêu?”

“Tôi còn chưa thấy báo cáo kết thúc vụ án, tôi chỉ biết những thông tin mà cục công an Bình Khang thông báo cho nhà trường.”

“Họ đã thông báo cho nhà trường như thế nào?”

Giang Dương hít thở sâu một hơi, chậm rãi nói: “Trong thời gian dạy học tình nguyện, Hầu Quý Bình đã xâm hại tình dục bé gái không sống cùng

cha mẹ, cường bức phụ nữ, cuối cùng chạy trốn khi công an truy bắt, trong lúc cùng đường quần bách đã nhảy xuống hồ tự tử.”

Đuôi mắt Trần Minh Chương khẽ giật: “Họ thông báo như vậy?”

Giang Dương gật đầu.

Trần Minh Chương mím môi: “Bạn đã đến phòng lưu trữ hồ sơ cơ quan tôi hỏi lấy hồ sơ kết thúc vụ án đúng không?”

“Đúng thế.”

“Tại sao không lấy được?”

“Phòng lưu trữ hồ sơ nói phải có chữ kí của đội trưởng đội điều tra hình sự Lí Kiến Quốc.”

Trần Minh Chương cau mày hỏi: “Lí Kiến Quốc không muốn kí?”

“Anh ta nói việc này thuộc quyền quản lí của phòng lưu trữ hồ sơ.”

Trần Minh Chương gật đầu, mặt lộ vẻ nghĩ ngợi, một lúc sau, anh ta ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi: “Nếu phát hiện ra không phải là Hầu Quý Bình chết đuối, tiếp nữa cậu sẽ làm thế nào?”

“Hầu Quý Bình thật sự không phải là chết đuối?” Giang Dương và Ngô Ái Khả cùng ngồi thẳng người lên.

Trần Minh Chương nhìn thẳng không né tránh, chậm rãi gật đầu: “Đúng thế, tôi chưa bao giờ nói là Hầu Quý Bình chết đuối.”

“Nhưng nghe nói báo cáo khám nghiệm tử thi ban đầu viết là tử vong do đuối nước.”

Trần Minh Chương thờ ơ nói: “Kết luận của bản báo cáo khám nghiệm tử thi đó chắc chắn không phải là tôi viết.”

“Nhưng tôi nghe nói toàn bộ báo cáo khám nghiệm tử thi của các vụ án mạng hình sự ở Bình Khang đều từ tay anh mà ra?”

“Rất đơn giản, có người đã sửa lại kết luận của tôi, thế thôi.”

Nghe vậy, Giang Dương và Ngô Ái Khả đều biết sự việc còn nghiêm trọng hơn dự đoán, họ chìm vào im lặng.

Trần Minh Chương cười, nhìn họ: “Bây giờ hai người còn muốn mua báo cáo khám nghiệm tử thi của Hầu Quý Bình không?”

Giang Dương càng thêm dao động, anh biết sự việc này có lẽ động chạm đến rất nhiều người, làm giả báo cáo khám nghiệm tử thi là mắc tội lạm dụng chức vụ, quyền hạn để làm việc sai trái nghiêm trọng, có nên tiếp tục đi sâu điều tra nữa không? Một kiểm sát viên trẻ tuổi như anh, không có bao nhiêu kinh nghiệm, càng không có mạng lưới quan hệ, hiện tại nhờ có kiểm sát trưởng Ngô đề bạt mà được lên làm trưởng phòng, nếu tiếp tục vững bước, tương lai sẽ rất thuận lợi. Nhưng nếu dính vào một số việc phức tạp ở địa phương, bất luận kết quả thế nào, e rằng đều không có bất cứ lợi ích gì.

Trần Minh Chương im lặng quan sát Giang Dương, không nói gì, vẻ rất kiên nhẫn.

Lúc này, Ngô Ái Khả quả quyết lên tiếng: “Chúng tôi mua, việc này chúng tôi kiên quyết điều tra!”

“Việc này phải xem ý kiến của bạn trai cô.”

Giang Dương cắn môi, im lặng.

Ngô Ái Khả trừng mắt, nói: “Giang Dương!”

Giang Dương lập tức ngẩng đầu lên, đáp: “Tôi mua, vụ án này có khuất tất, là một kiểm sát viên phòng giám sát điều tra hình sự, tôi sẽ điều tra tiếp.” Trong giây lát, ánh mắt Ngô Ái Khả nhìn Giang Dương đầy ngưỡng mộ.

“Thôi được, thế thì tôi giao báo cáo khám nghiệm tử thi cho cậu vậy.” Trần Minh Chương mỉm cười, đưa tư liệu cho anh, rồi chậm rãi nói: “Kết luận ở chỗ tôi rất rõ ràng, không phải là Hầu Quý Bình tử vong do đuối nước, mà chết vì bị mưu sát. Trước khi rơi xuống nước, anh ta đã chết hoặc ở trong trạng thái sắp chết. Bởi vì lượng nước tích trong dạ dày chỉ chứa đầy 150ml, một người chết đuối thì cần phải uống nhiều hơn thế rất nhiều. Trên người anh ta có nhiều thương tích, nhưng đều không phải là chí mạng, nguyên nhân trực tiếp dẫn đến tử vong là do ngạt thở, trên cổ anh ta không có vết thắt, môi bị rách, đại khái là bị người khác thô bạo nhét giẻ hoặc những thứ đại loại như vậy làm cho ngạt thở mà chết. Thân hình anh ta to

cao, muốn làm anh ta ngạt thở đến chết, một người chắc chắn là không đủ, hung thủ ít nhất phải hai người. Đây là kết luận của tôi.”

Trần Minh Chương thường xuyên phải tiếp xúc với xác chết, miêu tả về người chết, cứ như nói về động vật như gà vịt bò cừu, Ngô Ái Khả nghe mà thấy rợn xương sống, trong đầu bất giác hiện ra hình ảnh xác chết của Hầu Quý Bình.

Trần Minh Chương cười nói: “Kết luận trong báo cáo khám nghiệm tử thi của tôi có thể cho kiểm tra thoải mái. Không phải là tôi chém gió, kỹ năng nghề nghiệp về phương diện này của tôi rất xuất sắc, tôi là tiến sĩ pháp y, quê tôi ở đây, vì phải chăm sóc bố mẹ, nên mới đến công tác ở Bình Khang, địa phương nhỏ này. Trình độ của tôi không thua kém bác sĩ pháp y ở cục công an các thành phố lớn. Cho nên hai người có thể yên tâm về độ chính xác của bản báo cáo khám nghiệm tử thi này.”

Một lúc sau, Trần Minh Chương nhìn Giang Dương vẻ như giấu cợt, rồi lại nói: “Bây giờ cậu đã lấy được bản báo cáo này, cũng biết tư liệu hồ sơ ở cục Công an có vấn đề, tôi rất tò mò, cậu thật sự định lật án cho một người đã chết sao?”

Giang Dương nhìn Ngô Ái Khả một cái, lập tức dập tắt sự phân vân trong lòng, giữ vững hình tượng lẫm liệt nghĩa khí của một kiểm sát viên: “Tôi sẽ lật án cho Hầu Quý Bình!”

“Thứ lỗi vì tôi nói thẳng, cậu và người bạn học này có thân nhau lắm không?”

“Bình thường, bạn học bình thường.”

“Thế thì tôi khuyên cậu nên thôi, đây không phải là một việc dễ. Lật án, chưa bao giờ dễ dàng, sẽ đắc tội với người ta. Cậu còn trẻ, đừng mạo hiểm với tiền đồ của mình, vụ án này phức tạp hơn cậu tưởng tượng, lật án, ừm... cấp bậc của cậu không đủ.”

Ngô Ái Khả không hài lòng: “Anh ấy là trưởng phòng.”

“Trưởng phòng?” Trần Minh Chương cười khẩy, “Một trưởng phòng ở cơ quan cấp huyện, có nghĩa là cấp phó bậc huyện nhi? Hơn nữa còn là một trưởng phòng trẻ tuổi, cấp bậc của Lí Kiến Quốc ngang với cậu, cậu còn là

bộ phận giám sát anh ta, thế mà ngay cả Lí Kiến Quốc, cậu cũng không xử lí được, thì lật án thế nào được?”

Thấy Giang Dương bị Trần Minh Chương nói cho không đáng giá một xu, Ngô Ái Khả không kìm được, tức giận nói: “Thế anh bảo lật án thì phải cấp bậc to cỡ nào?”

Trần Minh Chương chỉ vào Giang Dương: “Đội cậu ấy lên kiểm sát trưởng thì còn tạm tạm.”

Ngô Ái Khả cười bảo: ”BỐ tôi chính là kiểm sát trưởng huyện Bình Khang, cấp trưởng, lãnh đạo đứng đầu.”

“Ồ... thế à.” Trần Minh Chương quan sát họ một lần nữa, “Thảo nào, tôi nghĩ chuyện này kể cả là cậu biết không đơn giản như vậy, xử lí các sự việc ở địa phương nhỏ vốn vô cùng phức tạp, chưa nói đến chuyện lật án, một kiểm sát viên vừa mới bắt đầu công tác mà đã dám ra mặt, quả nhiên là dựa váy - ừm,” Anh ta cố chặn lại từ ‘đàn bà’, “có ô dù to.”

Giang Dương xem một lượt từ đầu đến cuối báo cáo khám nghiệm tử thi rồi để sang một bên, hỏi vẻ không hiểu: “Tại sao anh lại có bản báo cáo khám nghiệm tử thi gốc ban đầu, không phải là báo cáo của các anh đều phải đưa vào hồ sơ báo cáo kết thúc vụ án, lưu ở phòng lưu trữ hồ sơ hay sao?”

“Câu hỏi này rất hay.” Trần Minh Chương bật cười, nhìn Giang Dương bằng ánh mắt tán thưởng, rồi nói với Ngô Ái Khả: “Này cô bé, làm việc mà cứ cảm tính nhất thời thì vô ích, người yêu cô thông minh hơn cô nhiều đấy.”

Ngô Ái Khả hứ một tiếng, nhưng thấy anh ta khen Giang Dương như vậy, tự nhiên đắc ý ra mặt.

Trần Minh Chương tiếp tục nói: “Sự việc là như thế này, lúc đầu đội trưởng Lí Kiến Quốc dẫn quân mang xác Hầu Quý Bình đến, tôi còn chưa có kết luận, anh ta đã đi khắp nơi nói với các cảnh sát khác, kết luận là Hầu Quý Bình tự tử chết đuối vì sợ bị xử tội. Sau đó, tôi tìm gặp anh ta, nói ra kết luận của tôi, không phải là Hầu Quý Bình chết đuối, mà chết vì bị mưu sát, tôi còn chưa nói hết, anh ta đã nói với tôi, chắc chắn là tự tử chết đuối,

không thể có khả năng thứ hai, bảo tôi viết kết luận như vậy. Tôi không đồng ý, vì làm như vậy rõ ràng là trái với đạo đức nghề nghiệp của tôi, nhờ đâu sau này lật án, báo cáo khám nghiệm tử thi có vấn đề, chẳng hoá ra là trách nhiệm của tôi? Anh ta cứ khuyên tôi, bảo cảnh sát hình sự bọn họ phải chịu áp lực rất lớn, quá trình phá án phải logic, nếu không phải là Hầu Quý Bình chết đuối, thì bọn họ rất khó báo cáo với cấp trên. Tôi rất nghi ngờ tính chân thực trong cách nói của anh ta, còn chưa tiến hành điều tra, thì làm sao đã biết là không phá được án? Cho nên cuối cùng tôi vẫn không đồng ý, thế là anh ta bảo tôi chỉ cần viết quá trình khám nghiệm tử thi, còn kết luận phía sau để anh ta viết, anh ta sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Không còn cách nào khác, anh ta là đội trưởng đội điều tra hình sự, chuyện này anh ta có quyền quyết định, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức làm công việc của mình. Cho nên, trong hồ sơ vụ án ở phòng lưu trữ hồ sơ, kết luận trong báo cáo khám nghiệm tử thi viết Hầu Quý Bình tử vong do đuối nước, nhất định là Lí Kiến Quốc viết.”

Giang Dương không hiểu, hỏi: “Thế thì bản báo cáo khám nghiệm tử thi gốc trong tay anh...?”

Trần Minh Chương mỉm cười vui vẻ trả lời: “Nếu anh ta thay đổi kết luận báo cáo khám nghiệm tử thi, tôi lo sau này lật án, lại thành ra tôi và anh ta cùng làm giả báo cáo khám nghiệm tử thi, chẳng phải là quá xui xẻo? Cho nên, tôi tự viết một bản báo cáo khám nghiệm tử thi khác, kí tên, đóng dấu, giữ suốt đến giờ, để làm chứng cứ chứng minh tôi hoàn toàn trong sạch.”

Giang Dương suy nghĩ, anh hiểu kiểu cố tình giữ lại một phần tư liệu của Trần Minh Chương, quyền hạn của một bác sĩ pháp y có hạn, anh ta chỉ còn cách đảm bảo để công việc của mình không có rủi ro, cuối cùng đội trưởng đội điều tra hình sự xử lí vụ án như thế nào thì không thể can thiệp được.

Một lúc sau, anh lại hỏi: “Về việc Hầu Quý Bình xâm hại tình dục bé gái không sống cùng cha mẹ, cưỡng bức phụ nữ, anh biết được bao nhiêu?”

Trần Minh Chương cau mày đáp: “Về chuyện Hầu Quý Bình có xâm hại tình dục bé gái hay không, khó nói. Có thể có, cũng có thể không.”

Giang Dương nhìn anh ta vẻ khó hiểu.

Trần Minh Chương nhớ lại: “Một hôm trước khi phát hiện thấy xác Hầu Quý Bình, cảnh sát hình sự mang đến một chiếc quần lót của bé gái, trong quần có vết tinh dịch. Sau khi tìm thấy xác Hầu Quý Bình, tôi lấy tinh dịch trong cơ thể anh ta đối chiếu thì đúng là giống nhau.”

Giang Dương và Ngô Ái Khả đều tròn mắt, không thể tin được, thầm thốt lên, làm sao lại như thế được, không lẽ đúng là Hầu Quý Bình xâm hại tình dục bé gái?

Trần Minh Chương lại nói: “Nhưng chỉ dựa vào vết tinh dịch trong một chiếc quần lót thì không thể kết luận là Hầu Quý Bình xâm hại tình dục bé gái. Cô bé đã chết đó cũng là tôi khám nghiệm tử thi, vết tinh dịch trong chiếc quần lót bé gái đúng là của Hầu Quý Bình, nhưng chưa hề đối chiếu với vết tinh dịch trong cơ thể.”

“Tại sao?”

Nét mặt Trần Minh Chương lộ vẻ phức tạp: “Bởi vì trước khi Hầu Quý Bình chết mấy hôm, có người đã đột nhập vào phòng thí nghiệm pháp y, bị mất một số đồ vật, vết tinh dịch lấy được trong cơ thể cô bé gái đó cũng bị mất.”

Giang Dương ngạc nhiên hỏi: “Sao lại có trộm vào phòng thí nghiệm pháp y của cục công an để ăn trộm đồ?”

Trần Minh Chương mỉm cười: “Có phải là bọn trộm làm hay không, không có chứng cứ, chúng ta đừng có đưa ra kết luận.” Anh ta thở ra một hơi, nói: “Vết tinh dịch trong quần lót bé gái đúng là của Hầu Quý Bình, nhưng chưa đối chiếu với vết tinh dịch trong cơ thể, cho nên tôi mới nói Hầu Quý Bình có xâm hại tình dục bé gái hay không, kết luận là không biết, có điều, có khả năng đúng là anh ta cưỡng bức phụ nữ.”

Giang Dương và Ngô Ái Khả há hốc mồm.

“Sáng sớm ngày thứ hai sau khi người phụ nữ bị cưỡng bức, tôi đã đến xã Diệu Cao, lấy dịch trong âm đạo cô ta, trong đó có vết tinh dịch, sau khi tìm thấy xác Hầu Quý Bình, tiến hành đối chiếu, thì đúng là của anh ta,

chuyện tình dịch của anh ta phóng vào trong cơ thể người phụ nữ đó là có, cái này không thể làm giả được.”

Giang Dương nghe vậy, im lặng hồi lâu, kết luận này phá vỡ hoàn toàn hình tượng Hầu Quý Bình trong anh. Lí Tĩnh nhìn vấn đề từ góc độ là người yêu của Hầu Quý Bình, tất nhiên sẽ tin chắc rằng Hầu Quý Bình tuyệt đối không bao giờ làm những việc như vậy, nhưng về mặt chứng cứ, Hầu Quý Bình đúng là đã làm.

Lật án cho một tội phạm cưỡng bức tình dục, có đáng không?

Trần Minh Chương dường như đoán ra được suy nghĩ của anh, cười nói: “Có phải là cậu đang suy nghĩ xem có nên lật án cho một tội phạm cưỡng bức tình dục không?”

Giang Dương mặc nhận.

“Thực ra Hầu Quý Bình cũng chưa chắc đã là tội phạm cưỡng bức tình dục, kết luận của tôi chỉ có thể chứng minh được rằng Hầu Quý Bình và người phụ nữ đó đã có quan hệ tình dục, có phải là tự nguyện hay không thì ai mà biết được.”

Kể cả là tự nguyện thì sao? Trong thời gian dạy học tình nguyện, quan hệ tình dục với người phụ nữ khác sau lưng bạn gái, Giang Dương cũng cảm thấy là một việc rất bẩn thỉu, cần đặt một dấu hỏi lớn về nhân cách của Hầu Quý Bình.

Trần Minh Chương đứng dậy, nói: “Tiếp theo đây phải làm thế nào, đều do cá nhân cậu quyết định.”

Giang Dương gật đầu, nét mặt trầm trọng, nói một câu: “Cho dù thế nào đi nữa, vẫn rất cảm ơn anh.”

Bác sĩ pháp y Trần vỗ vào túi áo ngực đang để tiền, nói: “Giúp đỡ mọi người là niềm vui, tư tưởng ba đại diện* mà.”

Giang Dương nhìn anh ta hỏi: “Anh nói với tôi nhiều chuyện khuất tất như vậy, anh không lo... không lo sẽ mang lại phiền toái cho anh sao?”

Bác sĩ pháp y Trần bình thản đáp: “Có gì mà phải lo chứ. Trước tiên, trong cơ quan, bác sĩ pháp y là vị trí công tác kỹ thuật, một bộ phận tương

đối độc lập, lãnh đạo cùng lắm là thấy tôi gai mắt, chả làm gì được tôi. Tiếp nữa ấy mà, kể cả là có người thấy tôi lắm chuyện muốn điều chuyển tôi đi chỗ khác thì cũng chả sao, lương bổng của bác sĩ pháp y thấp như vậy, nếu không tôi đã không nhận việc ngoài giờ, không chỉ lần này với cậu, tôi còn rất nhiều cách kiếm tiền, tôi tinh thông tất cả các phương diện như y học, giám định đồ vật, đo lường. Không làm bác sĩ pháp y, còn rất nhiều cơ quan xếp hàng mời tôi, chẳng qua là có tí lí tưởng nghề nghiệp thôi.”

Anh ta bật cười, tiếng cười thoải mái của anh ta lây sang cả hai người, xoá tan không khí u ám vô hình từ câu chuyện khi nãy, họ bật cười theo.

Lúc này, Giang Dương đột nhiên nhớ ra một việc, vội hỏi: “Đúng rồi, ngoài chuyện của Hầu Quý Bình ra, anh còn cho biết một...”

“Một thông tin nặng kị, đảm bảo đáng giá hơn số tiền cậu bỏ ra.” Bác sĩ pháp y Trần chưa quên việc đó, anh ta ho mấy tiếng, mỉm cười nhìn họ, vẻ mặt thần bí như nàng Mona Lisa, “Tôi vừa nói tôi có rất nhiều cách kiếm tiền, một trong số đó là chơi cổ phiếu. Từ sau khi thị trường cổ phiếu Trung Quốc chạm đỉnh năm 2001, đã tụt giảm hơn hai năm rồi, nếu bây giờ các bạn có tiền, có thể mua nhiều cổ phiếu Mao Đài Quý Châu, giữ khoảng năm mười năm, các bạn sẽ phát tài.”

Gương mặt căng đầy hi vọng như quả bóng bay của hai người xẹp luôn tức thì: “Đây chính là thông tin nặng kị mà anh nói sao?”

“Đúng thế, nếu các bạn không tin, mười năm sau nhất định sẽ hối hận vì không nghe lời tôi. Nhân viên phục vụ đâu, thanh toán. - cái gì! Một tệ một bộ đồ ăn, kiếm tiền cũng đừng quá quắt như thế chứ?”

CHƯƠNG 21

Trong khu sân rộng của phân đội điều tra hình sự thành phố Hàng Châu, một chiếc xe Mercedes dòng S từ từ dừng lại, một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, đeo kính, ăn vận nhẹ nhõm ra khỏi xe, thoải mái cất bước về phía toà nhà văn phòng.

Triệu Thiết Dân nhìn qua cửa sổ, chỉ vào anh ta: “Vị khách của chúng ta đến rồi.”

“Anh ta chính là bác sĩ pháp y Trần Minh Chương?” Nghiêm Lương vô cùng ngạc nhiên.

Triệu Thiết Dân nói đùa: “Anh đang nghĩ là thu nhập của bác sĩ pháp y có tí thế, làm sao có tiền mua xe Mercedes để đi? Một giáo sư như anh còn chẳng có tiền mua nổi, cái tay Trần Minh Chương này, hoặc là con nhà giàu, hoặc là phát lên vì được tiền đền bù của nhà nước, hoặc là nhờ đẹp trai mà có bát ăn chứ gì?”

“Mục cuối cùng hơi miễn cưỡng đối với anh ta, đội trưởng Triệu có thể có cái bát ngon hơn nhiều đấy.”

Triệu Thiết Dân bất giác sờ tay lên mặt, cười khà khà: “Bác sĩ pháp y có tiền không có gì là lạ, ông bạn họ Lạc của anh trước đây chẳng phải cũng rất giàu có hay sao?”

Nhắc đến người bạn họ Lạc, Nghiêm Lương cười nhăn nhó, mặt đượm buồn.

“Vị bác sĩ pháp y này, còn giàu hơn ông bạn của anh, vì anh ta là sếp của bạn anh.”

Nghiêm Lương ngạc nhiên: “Anh ta là sếp của Lạc Vãn?”

“Đúng thế. Em nghe người khác nói, vị bác sĩ pháp y Trần này, có rất nhiều mảnh kiếm tiền ngoài luồng, rất giỏi chơi cổ phiếu, từ thời xa xưa đã mua cổ phiếu của Mao Đài Quý châu, găm cho đến tận năm 2007, thị trường giá lên mới bán, kiếm được gấp trăm lần, sau thôi việc chuyển đến

thành phố Hàng Châu tự kinh doanh, mở một công ti máy móc thiết bị đo lường, mấy năm sau anh ta mời Lạc Vãn góp cổ phiếu bằng kỹ thuật, trở thành công ti thiết bị giám định đồ vật, chuyên đáp ứng nhu cầu của bên công an chúng ta như bây giờ. Một lúc nữa, có câu hỏi gì về Giang Dương và Trương Siêu, anh cứ hỏi anh ta, chúng ta là bên A mà.”

Một lát sau, Trần Minh Chương đã đến văn phòng.

Mười năm trôi đi, Trần Minh Chương bây giờ là một người đàn ông trung niên khoảng bốn lăm bốn sáu tuổi, mặt đã ít collagen hơn nhiều so với những năm trước đó, nhưng nét mặt vẫn mang vẻ chơi ngông bất cần, không phù hợp với độ tuổi của anh ta.

Lần này anh ta không đòi tiền Triệu Thiết Dân và Nghiêm Lương như lần ‘chặt chém’ Giang Dương năm ấy, bây giờ quá nửa sản phẩm của công ti anh ta cung cấp cho cơ quan công an, là bên B, vừa vào cửa anh ta đã lấy danh thiếp ra, một điều lãnh đạo hai điều lãnh đạo thừa gửi ngọt nhạt.

Sau khi thăm hỏi xong, Triệu Thiết Dân lại gọi thêm mấy thành viên của ban chuyên án và nhân viên ghi chép tham gia cuộc họp lần này, sau khi giới thiệu xong xuôi, anh nói rõ đây là cuộc họp hưởng ứng lời kêu gọi của công an tỉnh, mọi người cùng cố gắng phá vụ án lớn lần này, với thái độ nói hết những gì mình biết. Cuối cùng, Triệu Thiết Dân cười tươi nói ý để Trần Minh Chương hiểu là nếu anh ta mà giấu giếm điều gì, thì anh sẽ dùng chiêu mạnh.

Sau khi tỏ rõ lập trường, Nghiêm Lương liền bắt đầu hỏi: “Anh Trần, anh còn nhớ năm 2003 có một vụ án mạng, nghi can đồng thời cũng là người chết, tên là Hâu Quy Bình?”

“Nhớ, tôi chính là người khám nghiệm tử thi.” Trần Minh Chương không hề do dự, đáp luôn không cần suy nghĩ.

Nghiêm Lương lấy báo cáo khám nghiệm tử thi có được từ viện Kiểm sát Bình Khang, đưa cho anh ta xem: “Bản báo cáo khám nghiệm tử thi này là anh viết đúng không?”

Trần Minh Chương liếc một cái rồi gật đầu: “Đúng thế, là tôi viết, có điều...” Anh ta hơi cau mày, “Các anh làm thế nào mà lấy được cái này?”

Triệu Thiết Dân neho mắt quan sát anh ta: “Chúng tôi là cơ quan công an, lấy được tư liệu này kì lạ lắm hay sao?”

“Tất nhiên là kì lạ rồi, bản báo cáo này chỉ có viện Kiểm sát Bình Khang có, công an các anh đến viện Kiểm sát lấy bản báo cáo này, hình như không phải là chuyện thường gặp.”

Triệu Thiết Dân nhìn Nghiêm Lương một cái rồi hỏi luôn: “Anh nói bản báo cáo khám nghiệm tử thi này chỉ có viện Kiểm sát Bình Khang có?”

“Đúng thế.”

“Cục Công an Bình Khang thì sao?”

Trần Minh Chương nhìn họ một lượt, rồi thờ ơ nói: “Trước đây cục công an có một bản báo cáo khám nghiệm tử thi giả, bây giờ có khả năng không còn nữa.”

“Làm giả báo cáo khám nghiệm tử thi?” Các thành viên của ban chuyên án đều trợn tròn mắt.

Trần Minh Chương nhớ lại, “Người phụ trách vụ án này là Lí Kiến Quốc, đội trưởng đội điều tra hình sự lúc đó, anh ta yêu cầu tôi viết ở phần kết luận báo cáo khám nghiệm tử thi là tử vong do đuối nước. Tôi là người vô cùng coi trọng đạo đức nghề nghiệp, tất nhiên là không đồng ý, thế là anh ta lấy báo cáo khám nghiệm tử thi của tôi, tự viết vào phần kết luận là tử vong do đuối nước, nên bản báo cáo khám nghiệm tử thi ở cục công an Bình Khang chỉ có dấu, không có chữ kí của tôi. Biết anh ta làm như vậy, để phòng trường hợp sau này lật án, lại thành trách nhiệm của tôi, nên lúc đó tôi đã viết một bản báo cáo khám nghiệm tử thi chân thực khác và lưu lại.”

Nghiêm Lương hỏi anh ta: “Chính là bản của viện Kiểm sát phải không?”

“Đúng thế.”

Nghiêm Lương hơi cau mày: “Tại sao bản báo cáo khám nghiệm tử thi chân thực của anh lại để ở viện Kiểm sát? Tại sao vụ án vốn phải hủy án lại được báo lên viện Kiểm sát?”

Trần Minh Chương lúng túng nở một nụ cười: “Tôi... tôi đã bán báo cáo khám nghiệm tử thi cho Giang Dương.”

“Bán cho Giang Dương?” Tất cả mọi người đều tưởng là mình nghe nhầm, sau khi xác nhận lại một lần nữa, đúng là anh ta nói rằng bán cho Giang Dương.

Nghiêm Lương nuốt nước bọt: “Thôi được, anh nói xem đã bán cho Giang Dương như thế nào?”

Trần Minh Chương đành thuật lại chi tiết chuyện mua bán năm đó cho họ nghe, sau khi lấy được báo cáo, Giang Dương đã vô cùng vất vả, cuối cùng mới lập lại được vụ án của Hầu Quý Bình ở viện Kiểm sát, vì vậy viện Kiểm sát đã giữ lại bản báo cáo này.

Nghiêm Lương nghĩ ngợi một lúc, lại nói: “Lí Kiến Quốc tự ý làm giả báo cáo khám nghiệm tử thi, nhưng trong hồ sơ kết thúc vụ án mà chúng tôi lấy được từ cục Công an không hề có báo cáo khám nghiệm tử thi, bản báo cáo giả ấy đi đâu rồi?”

“Rất đơn giản, sau khi lấy được bản báo cáo khám nghiệm tử thi của tôi, Giang Dương bắt đầu căn cứ vào đó để lật án, bản báo cáo của bên công an rõ ràng là có vấn đề, tất nhiên sẽ bị lấy ra.”

“Bị ai lấy ra? Lí Kiến Quốc à?” Nghiêm Lương truy hỏi.

“Có thể là anh ta, cũng có thể là người khác. Bác sĩ pháp y không quản những việc này.” Trần Minh Chương trả lời lấp lửng.

Nghiêm Lương quan sát vẻ mặt của anh ta một lúc, anh ta rất tự nhiên, có điều khả năng diễn của những người làm ăn lớn thường không đến mức quá giả tạo, không dễ phán đoán được rốt cuộc anh ta đã tiết lộ bao nhiêu phần thông tin. Một lúc sau, Nghiêm Lương hỏi: “Anh hiểu được bao nhiêu về Giang Dương?”

Trần Minh Chương xòe hai tay: “Tôi và Giang Dương chỉ giao dịch có một lần đó, sau này có gặp thêm mấy lần nữa, năm 2007 tôi rời Bình Khang, chuyển đến thành phố Hàng Châu, không hề thân với cậu ta.”

“Anh cảm thấy anh ta là người như thế nào?”

Trần Minh Chương bật cười thành tiếng: “Ý các anh muốn nói đến chuyện cậu ta phải vào tù vì ăn hối lộ, lại còn đánh bạc, quan hệ nam nữ bất chính?” Nghiêm Lương gật đầu.

Trần Minh Chương lắc đầu: “Sau này tại sao cậu ta lại thành ra như vậy, tôi không biết, ít nhất, khi tôi mới quen, Giang Dương tuyệt đối không phải là người như vậy.”

Nghiêm Lương đứng trước khung cửa kính sát mặt đất, chăm chú quan sát Trần Minh Chương ngồi lên chiếc xe Mercedes, dần phóng ra khỏi khoảng sân của phân đội.

Triệu Thiết Dân đứng bên cạnh bữu mô: “Tay này, không nói thật.”

“ít nhất những câu hỏi mà chúng ta đưa ra, anh ta đều trả lời đúng sự thực, có điều, những điều chúng ta không hỏi, anh ta cũng không nói, anh ta giữ lại một phần thông tin.”

“Anh nghĩ tại sao anh ta lại giữ lại một phần thông tin?”

“Có thể anh ta không muốn động chạm đến mình, có thể, tôi cũng không biết, có điều, tôi cảm nhận được, anh ta đánh giá tốt về nhân phẩm của Giang Dương.”

Triệu Thiết Dân liên tục gật đầu: “Khi nói đến chuyện Giang Dương nhận hối lộ, đánh bạc, quan hệ nam nữ bất chính, giọng của anh ta rất thờ ơ.”

“Về con người của Giang Dương, chúng ta cần gặp nhiều người hơn để tìm hiểu cho đúng, có điều, đầu tiên chúng ta nên điều tra Lí Kiến Quốc, theo như Trần Minh Chương nói, chính Lí Kiến Quốc đã làm giả báo cáo khám nghiệm tử thi.”

Lúc này, Triệu Thiết Dân có điện thoại, nghe điện thoại xong, anh cau mày vẻ khó xử: “Sợ là điều tra Lí Kiến Quốc sẽ tương đối khó khăn, hiện tại cấp bậc của anh ta không thấp đâu.”

“Cấp bậc gì?”

“Đại biểu hội đồng nhân dân cục công an thành phố Kim Hoa kiêm chủ nhiệm XX.”

“Cao hơn cả anh.” Nghiêm Lương hít một hơi thở sâu đầy nan giải, ông hiểu đây là một vấn đề rất phiền hà, Triệu Thiết Dân là đội trưởng phân đội thành phố Hàng Châu, hoàn toàn không có quyền điều tra một cảnh sát cấp bậc cao hơn mình ở một thành phố khác.

Triệu Thiết Dân nói giọng bất lực: “Em chỉ có thể gặp những đồng chí bên viện Kiểm sát tối cao của tỉnh trong ban chuyên án, thuyết phục họ là nhất định có một mối liên hệ nào đó giữa vụ án Hầu Quý Bình và vụ Giang Dương bị hại, nhờ họ cử người đi gặp Lí Kiến Quốc để tìm hiểu tình hình.”

Nghiêm Lương nheo mắt: “Nếu năm xưa Lí Kiến Quốc phạm tội vi phạm pháp luật trong vụ án Hầu Quý Bình, thì anh sẽ làm thế nào?”

“Cho dù thời gian đó, anh ta đã làm gì, đều nằm ngoài phạm vi quyền hạn của em. Em chỉ phụ trách vụ án Giang Dương bị hại, nếu anh ta liên quan đến vụ án, cũng sẽ là cơ quan cấp tỉnh xử lí.”

Nghe vậy, Nghiêm Lương đột nhiên khẽ nhắm mắt lại, chìm vào suy nghĩ.

Triệu Thiết Dân phát hiện thấy sự khác thường của ông: “Có phải là anh nghĩ đến điều gì đó không?”

“Động cơ.”

“Động cơ gì?”

Nghiêm Lương đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thầm một mình: “Trương Siêu tự nguyện vào tù, không lẽ là để ép ban chuyên án điều tra Lí Kiến Quốc, lật lại vụ án năm đó? Không đúng, nếu chỉ vì Lí Kiến Quốc thì không cần phải làm đến mức ấy, để lật án cũng không cần phải trả một cái giá như vậy. Rốt cuộc động cơ là gì...”

CHƯƠNG 22

Tháng 3 năm 2004.

Đầu xuân, trời vẫn lạnh.

Ngoài trời, mưa lẫn với tuyết tí tách rơi, trong quán lẩu, ba người ngồi quanh chiếc bếp từ đang bốc khói nghi ngút, nghe Giang Dương thuật lại tiến triển trong mấy tháng vừa rồi.

Từ lúc lấy được báo cáo khám nghiệm tử thi, Giang Dương nhiều lần đến cục công an, yêu cầu lấy hồ sơ vụ án của Hầu Quý Bình, sau mấy lần bị Lí Kiến Quốc tìm cớ thoái thác, Giang Dương đã tìm gặp lãnh đạo cục công an, thủ tục trong tay anh đầy đủ, đúng luật, đúng quy định, bên công an đành giao bản photo tư liệu cho anh theo quy định.

Sau đó, anh bắt đầu công việc lập lại vụ án để điều tra lại. Có điều, trước khi làm việc đó, anh còn phải tìm một người kháng cáo.

Tất nhiên, viện Kiểm sát phát hiện ra điểm đáng ngờ, không cần người kháng cáo, nhưng từ trước tới nay các cơ quan chính quyền rất coi trọng sự đoàn kết, trong trường hợp không có người kháng cáo, mà anh tự ý lôi ra một vụ án cũ từ hai năm trước ra yêu cầu bên công an điều tra lại, sẽ khó tránh khỏi bị nghi ngờ là cố tình kiểm chuyện.

Thế là anh và Ngô Ái Khả đi một chuyến về quê của Hầu Quý Bình, định nhờ người thân của Hầu Quý Bình kháng cáo lên viện Kiểm sát huyện Bình Khang, nhưng gặp phải khó khăn.

Nhà Hầu Quý Bình ở một vùng nông thôn của tỉnh Giang Tô. Sau khi anh mất, đồn công an thông báo cho gia đình là Hầu Quý Bình đã cưỡng bức phụ nữ, xâm hại tình dục bé gái, cuối cùng vì sợ bị xử tội đã tự sát, không lâu sau, bà mẹ hoá điên, cả ngày đi lang thang trong làng, ăn rác bần, một thời gian sau nữa, không ai còn nhìn thấy bà, không biết đã đi đâu, cũng không biết còn sống hay đã chết. Bố anh là một thầy giáo trung học,

luôn là tấm gương về đạo đức trong xã, nhưng vì sự việc của con trai, quá hổ thẹn không chịu nổi, không lâu sau cũng tự sát.

Hầu Quý Bình không có anh chị em, họ hàng trực hệ cũng đều không còn nữa, những người họ hàng khác đều lo lắng nếu kí tên vào đơn kháng cáo sẽ chuốc vạ vào mình, nên từ chối đại diện cho người thân của Hầu Quý Bình kháng cáo. Giang Dương và Ngô Ái Khả đã cố gắng làm công tác tư tưởng, bảo với họ rằng toàn bộ tư liệu anh đã chuẩn bị xong rồi, chỉ cần người nhà kí tên, sau này sẽ không cần ra mặt nữa, mọi việc đều do anh chịu trách nhiệm. Cuối cùng, có một ông cậu họ đã kí tên, còn vì thế mà cãi nhau với người nhà.

Sau khi lấy được đơn kháng cáo, Giang Dương lập tức lập lại vụ án trên danh nghĩa phòng Giám sát điều tra hình sự, yêu cầu bên công an điều tra lại.

Nhưng sau khi quyết định lập án được chuyển đến cục công an, đội trưởng Lí Kiến Quốc đích thân mang đến trả lại, yêu cầu anh hủy quyết định, nói là vụ án từ hai năm trước đã có kết luận, bây giờ chỉ dựa vào một bản báo cáo khám nghiệm tử thi mà yêu cầu lật án, thì sau này họ còn làm việc thế nào? Giang Dương ra sức dùng lí lẽ tranh luận, nói rằng báo cáo khám nghiệm tử thi và kết luận rõ ràng là không khớp, Hầu Quý Bình bị mưu sát, buộc phải điều tra lại toàn bộ để tìm ra hung thủ thật sự. Lí Kiến Quốc cười bảo việc này anh ta không quản, anh ta không có năng lực điều tra sự thật của một vụ án mạng từ hai năm trước, viện Kiểm sát có giỏi thì tự đi mà bắt hung thủ thực sự.

Trước thái độ như vậy, Giang Dương đành gặp kiểm sát trưởng Ngô, sau khi nghe toàn bộ sự việc, lúc đầu ông hơi do dự, sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc sau này của cơ quan anh em, nhưng Ngô Ái Khả ở bên cạnh tích cực thuyết phục, thuật lại tình cảnh vì sự việc đó mà cả gia đình Hầu Quý Bình tan nát, chết cả, kiểm sát trưởng Ngô động lòng, đích thân cử người mang quyết định lập án chuyển đến cục công an.

Đối phương vẫn nể mặt kiểm sát trưởng Ngô, nên lần này không trực tiếp trả lại quyết định lập án, mấy ngày sau, cục phó cục công an gọi điện

thoại hẹn Giang Dương cùng đi ăn tối.

Lãnh đạo đối phương có lời mời, anh không thể không đi.

Đi rồi mới biết, người mời bữa này là Lí Kiến Quốc, cục phó chỉ đi cùng. Đầu tiên Lí Kiến Quốc ngỏ lời xin lỗi, nói là trước đây thái độ không lịch sự, anh ta thừa nhận vụ án hai năm trước đúng là có sai sót, nhưng đó là vì Hầu Quý Bình chết ở trong hồ chứa nước, không có nhân chứng, vật chứng, không thể điều tra được, gần cuối năm cảnh sát hình sự phải chịu áp lực kiểm tra về các vụ án mạng, thêm nữa bởi vì Hầu Quý Bình đúng là đã cưỡng bức Đinh Xuân Muội, không còn cách nào khác mới phải đưa ra kết luận về nguyên nhân gây ra cái chết của Hầu Quý Bình là vì sợ bị xử tội nên tự sát.

Lí Kiến Quốc còn khuyên, vụ án đã qua đi hai năm rồi, không còn hi vọng điều tra ra được sự thật, lập lại vụ án cũng không có ích gì, chỉ khiến những cảnh sát hình sự tham gia vào quá trình phá án trước đây mất mặt, khó xử. Cục phó cũng khuyên vào, còn kể ra hàng loạt những áp lực công tác của công an hình sự.

Cuối cùng, Lí Kiến Quốc lấy ra mấy hộp thuốc lá và rượu biếu anh. Anh không muốn nhận, có điều trước mặt lãnh đạo bên công an, anh không thể từ chối thẳng, khiến đối phương mất mặt.

Sau khi về, Giang Dương kể lại tình hình cho Ngô Ái Khả nghe, một lần nữa anh lại rơi vào trạng thái vô cùng mâu thuẫn.

Một mặt, Hầu Quý Bình đã chết, bây giờ chỉ biết cậu ta chết vì bị mưu sát, lập lại vụ án để điều tra, chẳng qua cũng chỉ là để tìm ra xem lúc đó ai đã giết cậu ta. Nhưng vụ án đã qua đi hai năm, nhân chứng, vật chứng đều không có, cho dù là điều tra lại cũng rất khó phát hiện ra hung thủ thực sự. Cường bức phụ nữ có vết tinh dịch, chứng cứ rõ ràng, đến Trần Minh Chương cũng không phủ nhận, có thể thấy nhân phẩm của Hầu Quý Bình không đáng để anh nhọc sức lật án cho cậu ta. Mặt khác, phó cục trưởng cục công an cũng đã có lời, đội trưởng đã xin lỗi, nếu anh cứ nhất mực làm theo ý mình, cương quyết yêu cầu lập án điều tra lại, thì sẽ thành ra một

mình anh chống lại cả cục công an, sau này anh làm sao còn đứng vững ở Bình Khang được?

Nghe xong những sự việc trong mấy tháng vừa rồi của Giang Dương, Trần Minh Chương gật đầu cảm thông, anh ta đưa mắt nhìn Ngô Ái Khả: “Xem ra cậu Giang đã từ bỏ việc lập án, cô thấy thế nào?”

Lần này, chắc là do đã cùng trải qua gian nan trong mấy tháng vừa rồi, Ngô Ái Khả đã không còn nhuệ khí ban đầu - kiên quyết phải điều tra đến cùng nữa, đã cúi đầu trước hiện thực nan giải, cô cầm tay Giang Dương, nói với Trần Minh Chương: “Anh ấy đã cố gắng hết sức rồi, tôi cũng không ngờ lại khó khăn như vậy.”

Trần Minh Chương thở dài: “Đúng thế, lật án sẽ động chạm đến rất nhiều người, rất khó khăn.”

Giang Dương nói vẻ có lỗi: “Trước đây anh không ngại đắc tội với người khác, đưa cho tôi bản báo cáo khám nghiệm tử thi, bây giờ tôi bỏ cuộc, tôi... tôi thấy rất ngại...”

“Cho nên hôm nay cậu bỗng nhiên gọi điện thoại, nói muốn mời tôi ăn cơm?” Trần Minh Chương mỉm cười.

Giang Dương im lặng.

Trần Minh Chương xòe tay: “Thực ra cậu không cần tự trách mình, lúc đầu cậu đã đưa tiền cho tôi, tôi cung cấp tư liệu cho cậu là chuyện hiển nhiên.” Anh ta lấy trong túi áo ra một chiếc phong bì, đưa cho Giang Dương, “Khi cậu nói mời tôi ăn cơm, tôi đã đoán ra chắc là cậu từ bỏ việc lập án, tiền tôi đã chuẩn bị rồi, trả lại cho cậu.”

“Tôi không có ý đó.” Giang Dương vội từ chối.

“Cầm lấy đi, trong này là tám trăm tệ mà cậu đưa cho tôi lúc đó, tôi không hề động đến, chỉ là đùa cậu chút thôi.” Anh ta mỉm cười, “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, khi biết cậu đến với mục đích là lật án cho Hầu Quý Bình, tôi đã không hề nghĩ đến chuyện lấy tiền của cậu. Đùa với cậu như vậy là vì muốn thăm dò xem cậu có thật sự quyết tâm lật án cho Hầu Quý Bình hay không. Nếu cậu thấy sức nặng của việc này còn không sánh được với tám trăm tệ, tôi nhất định sẽ khuyên cậu đừng quản. Lúc đầu, thấy

cậu kiên quyết như vậy, tôi mới quyết định giao bản báo cáo khám nghiệm tử thi cho cậu.”

Giang Dương đỏ mặt nói: “Lúc đầu đúng là tôi rất kiên quyết, nhưng sau gặp phải những việc như vậy, tôi...”

Trần Minh Chương xua tay: “Tôi hoàn toàn hiểu rất rõ khó khăn của cậu, nếu tôi ở vị trí của cậu, chắc là đã bỏ cuộc từ lâu rồi, cậu cũng đã làm rất nhiều việc. Con người mà, thế nào cũng gặp những việc mà mình muốn theo đuổi nhưng cuối cùng lại từ bỏ. Từ bỏ cũng tốt, kiên trì cũng tốt, rất khó nói thế nào là sai, thế nào là đúng. Kiên trì cũng chưa chắc đã thu được kết quả tốt. Trước đây, thời học đại học, tôi từng khổ sở theo đuổi một cô gái, ngay từ đầu đã bị cô ấy từ chối, nhưng tôi không bỏ cuộc mà kiên trì đến cùng, tin rằng thế nào cũng có ngày sẽ khiến cô ấy cảm động, kết quả người ta vừa tốt nghiệp đã ra nước ngoài, tôi thực sự muốn hỏi thế gian tình yêu là gì.”

Câu chuyện đùa của Trần Minh Chương khiến cả ba người đều cười phá lên, Giang Dương và Ngô Ái Khả càng nắm tay nhau chặt hơn.

Lúc này, điện thoại di động của Trần Minh Chương đổ chuông, anh ta cầm điện thoại di động lên xem, nói xin lỗi, rồi quay người đi ra khỏi phòng nghe điện thoại, mấy phút sau, anh ta quay vào phòng, nói: “Không biết bữa lẩu này thêm một đôi đũa nữa có được không, tôi có một người bạn muốn đến ngồi cùng, bữa này tôi mời.”

Ngô Ái Khả chế giễu anh ta: “Bác sĩ pháp y Trần trở nên hào phóng từ khi nào thế?”

“Này, tôi luôn rất hào phóng đấy!”

Giang Dương cười hỏi: “Người bạn này là ai?”

Trần Minh Chương nhìn ra cửa gọi to: “Bát Giới, vào đi. - Anh ấy tên là Chu Vĩ, là cảnh sát, các bạn có thể gọi anh ấy là Bát Giới, cũng có thể gọi anh ấy là Trư Bát Giới.”

CHƯƠNG 23

Một gương mặt tròn tròn béo béo từ ngoài cửa thò vào, mặc thường phục, trông tầm hơn bốn mươi tuổi, rất to cao vạm vỡ. Chu Vĩ vừa vào phòng, mặt đã lộ vẻ khó xử: “Ông Trần, trước mặt người khác, ông ăn nói có đức một tí được không?”

“Không sao, đều là bạn bè cả, gọi thế cũng không sao, người khác có biết ông tên là Trư Bát Giới đâu.”

“Người khác còn không biết?” Chu Vĩ kể khổ với cặp đôi trẻ tuổi, “Khi anh Trần chưa về cơ quan tôi, tôi chưa bao giờ có cái biệt hiệu đó, từ mùa hè cái năm nhìn thấy tôi ăn dưa hấu ở cơ quan, anh ta bắt đầu gọi tôi là Trư Bát Giới, kết quả cả cơ quan đều biết, đến cả vợ tôi, lúc cãi nhau cũng mắng tôi là Trư Bát Giới. Chỉ là ăn quả dưa hấu thôi, tôi có động chạm gì đến anh ta đâu cơ chứ.”

Ngô Ái Khả cố nén không bật cười: “Xem ra anh Chu Vĩ là người rất nèn tính, gọi anh là Trư Bát Giới mà anh cũng không giận.”

“Ông này mà nèn tính?” Trần Minh Chương phá lên cười, đến cả Chu Vĩ cũng bật cười.

Trần Minh Chương đặc ý ra mặt, nói: “Những người khác trong cục công an đều không dám gọi anh ta là Trư Bát Giới, đấy là đặc quyền của tôi. Nào, tôi giới thiệu với các bạn đây là cảnh sát Trư Bát Giới, người nổi tiếng nhất ở Bình Khang chúng ta.” Anh ta chỉ vào mặt Chu Vĩ, “Chu Vĩ, có biệt danh chính thức là Tuyết Trắng Bình Khang.”

“Tuyết Trắng Bình Khang?” Cả hai người đều không hiểu.

“Đúng thế, chính là Tuyết Trắng Bình Khang.” Sắc mặt Trần Minh Chương bỗng trở nên rạng ngời, “Những năm tám mươi, Bình Khang chúng tôi có một vị lãnh đạo trung ương, sau khi về hưu, có một lần vị lãnh đạo đó về quê thăm người thân, những năm tám mươi chín mươi, lực lượng cảnh sát rất mỏng, trang bị cũng tồi, trình độ bảo vệ an ninh rất kém, khi

đến, vị lãnh đạo đó chỉ mang theo một cảnh vệ. Thời gian đó một người có vai vế trong gia tộc vị lãnh đạo bị nhân viên quỹ tín dụng phố huyện lừa tiền, ông ấy liền đưa người đó đi đàm phán, kết quả đúng vào hôm đó có một nhóm cướp mang theo súng sẵn đến cướp quỹ tín dụng, rất nhiều người, có cả vị lãnh đạo đó, bị kẹt bên trong, mặc dù cảnh sát nhanh chóng bao vây quỹ tín dụng, nhưng bọn cướp bên trong có súng, uy hiếp con tin, cảnh sát không dám manh động. Lúc đó đồng chí Tuyết trẻ tuổi của chúng tôi đơn thương độc mã, không mang theo vũ khí, đi vào đàm phán với bọn cướp. Cuối cùng, bạn Tuyết chớp đúng thời cơ, sử dụng tuyệt kỹ cầm nã* đã thất truyền từ lâu, chỉ loáng một cái...”

“Thôi, được rồi, ông đừng có chém gió hộ tôi nữa,” Chu Vĩ ngắt lời, nói: “Tình hình thực là đám cướp đó không ngờ trong số con tin lại có một vị lãnh đạo lớn, cho nên khi sự việc vừa xảy ra, cảnh sát toàn huyện lập tức có mặt, bao vây vòng trong vòng ngoài quỹ tín dụng, bọn cướp tự biết là không thể thoát ra được, tôi đã sử dụng một số kỹ xảo khiến chúng đầu hàng.”

Bác sĩ pháp y Trần cười: “Đúng là tôi đã phóng đại lên một chút, nhưng mà anh bạn Tuyết này cũng hơi khiêm tốn quá. Thực tế, chỉ có một tên cướp mang súng, sau khi anh Tuyết chế ngự được tên đó, những tên khác cũng đầu hàng theo. Sau khi sự việc xảy ra, vị lãnh đạo đó đã khen ngợi anh ấy là Tuyết Trắng Bình Khang, theo cách nói địa phương của chúng tôi, tuyết trắng có nghĩa là thuần khiết. Sau này anh Tuyết đúng là đã không phụ lòng mong mỏi của mọi người, những năm vừa rồi anh ấy đã bắt được rất nhiều trộm cướp, phá được rất nhiều vụ án, quan trọng nhất là, anh ấy là người ngay thẳng chính trực, nếu nói về tiếng tăm trong nhân dân, anh ấy không hổ danh là người đứng đầu.”

Trần Minh Chương giơ ngón tay cái lên trước mặt Chu Vĩ, Chu Vĩ liền đẩy ra: “Thôi được rồi, thế thôi nhé, thực sự là không chịu nổi ông.”

“Các bạn xem đây, anh ấy cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm, tính khí không được ôn hoà cho lắm, người trong cơ quan đều sợ anh ấy. Cậu Giang

này, cái tay Lí Kiến Quốc cứ đối đầu với cậu ấy mà, sợ anh ấy nhất đấy, thấy anh ấy cứ như thấy bố.”

Chu Vĩ cười khẩy một tiếng, “Đấy là chuyện ngày xưa rồi, bây giờ anh ta không sợ tôi đâu.”

Giang Dương hiểu kì hỏi: “Tại sao anh ta lại sợ anh?”

Trần Minh Chương trả lời thay Chu Vĩ: “Trước đây anh Tuyết vốn là đội trưởng đội điều tra hình sự, Lí Kiến Quốc là đội phó, có một lần, anh Tuyết bắt một tên tội phạm, anh Tuyết đối xử với một số đối tượng phạm trọng tội, đúng là không coi trọng chủ nghĩa nhân đạo lắm, kết quả không ngờ Lí Kiến Quốc liên kết với người nhà tên đó, tố cáo anh Tuyết đánh đập phạm nhân, anh ấy liền bị giáng chức, còn Lí Kiến Quốc lên làm đội trưởng. Tay Lí Kiến Quốc thọc dao đâm từ sau lưng, đuổi lí, toàn bộ đội cảnh sát đều khinh hãn, hãn tất nhiên là sợ anh Tuyết. Giờ, hãn đã làm đội trưởng mấy năm, chân vững, lưng thẳng, oai phong lắm rồi.”

“Thế mấy ông cục trưởng, cục phó chỗ các anh thế nào?”

“Mấy vị lãnh đạo trong cục thì không sợ anh ấy, mà là thấy anh ấy khó chịu.” Trần Minh Chương cười nhăn nhó, “Anh ấy rất thích bắt người, mà đã bắt là không thả, vì thế mà đắc tội với rất nhiều người, ví dụ như là mấy vụ đánh lộn, có thể xử phạt hành chính, cũng có thể bắt giữ hình sự, anh ấy toàn bắt theo tội nặng, các mối quan hệ ở cái địa phương nhỏ này của chúng tôi rất phức tạp, thường xuyên có người đến gặp lãnh đạo trong cục để xin xỏ, anh ấy đều mặc kệ, cho nên, lãnh đạo rất ghét anh ấy, nếu không, chỉ có mỗi chuyện bị Lí Kiến Quốc tố cáo, thì đâu đến mức phải điều chuyển vị trí của họ cho nhau. Nhưng, tính khí của anh Tuyết không thay đổi tí nào, vẫn chính trực như vậy, tôi thích nhất điểm này. Các vị lãnh đạo chắc là nằm mơ cũng muốn đuổi việc anh ấy, nhưng không làm gì được anh ấy.”

Ngô Ái Khả không hiểu, hỏi: “Tại sao lại không làm gì được anh ấy?”

“Thứ nhất ấy mà, tất nhiên là vì anh Tuyết nổi tiếng khắp vùng, tùy tiện điều chuyển đi nơi khác một người đại diện cho chính nghĩa như Tuyết Trắng Bình Khang, vị lãnh đạo nào ra lệnh, mọi người đều nghi ngờ vị đó

có vấn đề. Mặt khác, do đặc điểm của cơ quan nhà nước, anh muốn dễ sống, tất nhiên phải nịnh nọt lãnh đạo, nhưng nếu một người chẳng quan tâm gì đến chuyện thăng tiến, thì không ai làm gì được anh ta. Sếp trong công ti ghét nhân viên, thăng tay cho nghỉ việc là xong chuyện. Trong cơ quan nhà nước, muốn đuổi việc một người thì rất khó, anh ta không phạm tội, dựa vào có gì mà đuổi việc anh ta? Cùng lắm là điều chuyển vị trí công tác. Có điều, với tính khí của Chu Vĩ, lãnh đạo cũng không dám tùy tiện động vào anh ấy, ai biết được anh ấy mà nóng lên thì có bị cho ăn nện hay không. Cho nên, tôi luôn đánh giá, về mặt bản chất, anh ấy là một gã lưu manh mặc quân phục cảnh sát.”

Mọi người đều phá lên cười, Chu Vĩ không giận, lại còn có vẻ rất đắc ý.

“Thế tại sao bác sĩ pháp y Trần không sợ anh ấy?” Ngô Ái Khả hỏi.

“Tôi ấy mà...” Trần Minh Chương đưa tay sờ bộ râu trên thực tế không tồn tại, đầu lắc lư, “Anh ấy muốn bắt người, nếu không có bác sĩ pháp y là tôi giám định thương tật, thì căn cứ vào cái gì mà bắt?”

Trong lúc bốn người cười nói vui vẻ, một mẻ thức ăn mới đã sôi, mọi người cùng cầm đũa gắp ăn, gọi mấy chai bia, chén chú chén anh, chẳng mấy chốc đã trở nên thân tình.

Sau khi ăn khá nhiều, hơi men bốc lên khiến mặt Chu Vĩ ửng đỏ, anh lại rót đầy một cốc bia, đột ngột đưa hai tay nâng cốc, nhìn về phía Giang Dương nói: “Cậu Giang, tôi mời cậu một cốc, tôi nghe nói mấy tháng vừa rồi cậu đã rất cố gắng, đi khắp mọi nơi, vất vả quá, tôi cạn trước nhé.”

Nhìn dáng vẻ đột nhiên vô cùng trịnh trọng của Chu Vĩ, Giang Dương cảm thấy rất ngại.

“Tôi nghe anh Trần nói cậu định từ bỏ việc lập án, chà...” Anh thở dài một tiếng, còn định tiếp tục nói gì đó.

Trần Minh Chương vội ngắt lời anh: “Cậu Giang cũng có cái khó riêng của cậu ấy, ông phải thông cảm cho cậu ấy. Không phải tất cả mọi người đều như ông, không quan tâm gì đến tiền đồ sự nghiệp, ông bao nhiêu tuổi rồi, cậu Giang mới bao nhiêu?”

Giang Dương nhìn họ không hiểu, do dự hỏi: “Anh Chu muốn nói gì?”

“Tôi...”

“Thôi đừng nói nữa, ăn xong rồi về nào.” Trần Minh Chương giục.

Chu Vĩ nuốt khan, rồi lại rót một cốc bia, uống cạn một hơi, im lặng không nói gì.

Giang Dương đã thầm đoán được gì đó, nhưng vẫn không kìm được, muốn hỏi cho rõ: “Anh Chu muốn nói gì, cứ nói đi?”

Chu Vĩ châm một điếu thuốc, rít mạnh một hơi, đập bàn, giận dữ nói: “Hầu Quý Bình bị giết là bởi vì cậu ấy tố giác chuyện bé gái bị xâm hại tình dục, Lí Kiến Quốc làm trái pháp luật, không nhẽ sự thật này vĩnh viễn bị chôn vùi sao?”

Giang Dương há hốc mồm, không lên tiếng, không biết phải nói gì.

Trần Minh Chương thì ngồi im lặng, lại bắt đầu gấp đồ ăn như thể vẫn rất đói bụng.

Dứt lời, Chu Vĩ thở dài một tiếng, lại cầm bia lên uống.

Cả bốn người chìm trong im lặng, không biết bao lâu sau, Trần Minh Chương cầm giấy ăn lên lau miệng rồi nói: “Ông Tuyết, đến đây thôi nhé, tôi đi thanh toán.”

Chu Vĩ nhìn Giang Dương một cái, rồi thở dài, quay đầu, đứng dậy đi theo.

Đúng lúc hai người bước đến cửa, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Giang Dương đột nhiên đứng dậy, nghiêm nghị hỏi: “Anh Chu, anh nói Hầu Quý Bình vì tố giác chuyện bé gái bị xâm hại tình dục nên bị mưu sát, có chứng cứ không?”

Chu Vĩ chậm rãi quay người lại, dừng lại mấy giây, lắc đầu: “Tôi không có chứng cứ.”

“Vậy tại sao anh nói thế?”

“Có người nói cho tôi biết.”

CHƯƠNG 24

Họ rời sang một quán trà, Chu Vĩ châm thuốc lá, nghĩ đến Ngô Ái Khả nên anh chọn vị trí sát cửa sổ. Trong khói thuốc nghi ngút, anh kể lại vụ án Hầu Quý Bình.

Khi vụ án Hầu Quý Bình xảy ra, Chu Vĩ đang phá án ở địa phương khác, cho đến hơn một tháng sau mới về Bình Khang. Sau khi về, Trần Minh Chương đã nói với anh về vụ án này. Chu Vĩ gặp Lí Kiến Quốc, Lí Kiến Quốc kiên quyết không đồng ý cho anh xem hồ sơ vụ án. Anh tự mình điều tra, không có bất cứ manh mối gì.

Mấy hôm sau, bỗng có một người đàn ông bí ẩn gọi điện thoại đến, nói với anh là trước khi chết Hầu Quý Bình đã từng cố gắng tố giác chuyện học sinh của cậu ấy đã tự vẫn vì bị xâm hại tình dục, trong tay Hầu Quý Bình có một chứng cứ vô cùng quan trọng, khiến cậu ấy bị giết để diệt khẩu. Sau đó, Chu Vĩ điều tra thông tin về người đàn ông bí ẩn ấy, thì phát hiện đối phương gọi từ một trạm điện thoại công cộng.

Liên tưởng đến việc Lí Kiến Quốc vội vã kết thúc vụ án, còn vu oan giá họa cho Hầu Quý Bình, đổ cho cậu ấy tội xâm hại tình dục bé gái, mà đúng vào thời gian trước đó phòng thí nghiệm pháp y lại bị kẻ trộm đột nhập, vết tinh dịch lấy được trong cơ thể cô bé học sinh bị hại cũng bị mất, Chu Vĩ không thể không nghi ngờ sự việc này có liên quan đến vị đội trưởng đội điều tra hình sự Lí Kiến Quốc.

Nhưng vụ án đã bị hủy, trong tay anh lại không có chứng cứ, đành bất lực nhìn thời gian vàng để điều tra vụ án trôi đi mất.

Cho đến tận lần này khi Giang Dương xuất hiện, lập lại vụ án trên danh nghĩa viện Kiểm sát, anh lại thấy le lói hi vọng sự thật sẽ được làm rõ.

Giang Dương hỏi về nghi ngờ: “Anh cảm thấy người đàn ông bí ẩn gọi điện thoại cho anh nói là trong tay Hầu Quý Bình có một chứng cứ vô cùng quan trọng, có đúng không?”

Chu Vĩ gật đầu: “Tôi tin là đúng. Trước khi chết Hầu Quý Bình đã liên tục đi tố cáo một thời gian, nhưng sau khi cảnh sát điều tra, những chứng cứ mà cậu ấy tố giác đều không đáng tin. Nếu như cậu ấy tố giác không đúng sự thật, thì hung thủ thật sự ở phía sau cứ mặc cho cậu ấy tiếp tục tố giác có sao đâu, tại sao phải mạo hiểm giết cậu ấy, chấp nhận rủi ro có thể sẽ bị xử mức án cao nhất là tử hình? Cách giải thích duy nhất là, sau này đúng là trong tay cậu ấy đã nắm được một chứng cứ nào đó, có thể đe dọa trực tiếp đến hung thủ thật sự.”

Giang Dương gật đầu tán thành.

Chu Vĩ lại nói: “Xét toàn bộ sự việc Hầu Quý Bình bị giết, cậu ấy tố cáo học sinh bị xâm hại tình dục, sau đó vết tinh dịch lấy được trong cơ thể học sinh ở cục Công an lại bị mất, sau đó cậu ấy bị mưu sát, đồng thời bị vu khống tội xâm hại tình dục bé gái. Mấy sự việc đó, buộc phải có sự phối hợp của cảnh sát, thêm vào đó là thái độ xử lý của Lí Kiến Quốc, cho nên tôi nghi ngờ Lí Kiến Quốc đã nhúng tay vào vụ án.”

Giang Dương rón rén hỏi: “Không lẽ... không lẽ việc xâm hại tình dục bé gái là do Lí Kiến Quốc gây ra?”

“Không thể.” Chu Vĩ lập tức phủ nhận.

Trần Minh Chương cũng lắc đầu.

“Tại sao lại không thể? Nếu không tại sao anh ta phải đổ tội cho Hầu Quý Bình?”

Chu Vĩ đưa ra một lí do rất đơn giản, thực tế: “Anh ta sợ vợ.”

Trần Minh Chương mỉm cười gật đầu: “Anh ta nổi tiếng về chuyện sợ vợ, các mặt khác thì tôi không rõ, nhưng về vấn đề quan hệ nam nữ, từ trước đến giờ Lí Kiến Quốc rất trong sạch.”

Giang Dương cau mày: “Thế thì, ở cương vị một cảnh sát, không có lí do gì để liều lĩnh mạo hiểm đến thế. Làm giả chứng cứ phạm tội, tạo ra một vụ án oan sai, đều là tội nặng.”

Chu Vĩ rút mạnh một hơi thuốc, thở dài nói: “Cho nên vấn đề cũng chính là ở chỗ này.”

Trần Minh Chương cau mày, chậm rãi gật đầu theo.

Giang Dương hỏi họ về không hiểu: “Vấn đề gì?”

Chu Vĩ giải thích: “Nếu chuyện xâm hại tình dục bé gái tuyệt đối không phải là Lí Kiến Quốc làm, mà anh ta lại can dự vào, tình nguyện chấp nhận rủi ro lớn như vậy, thì hung thủ thật sự có khả năng chỉ huy anh ta mạo hiểm làm việc này, ắt phải có thể lực không tầm thường.”

Trần Minh Chương nhìn Giang Dương: “Tình hình chỉ có như vậy, chúng tôi không giấu giếm điều gì, tình tiết vụ án rất phức tạp, động chạm đến cảnh sát, lập án hay không, quyền quyết định ở cậu.”

Chu Vĩ không giữ được bình tĩnh: “Học sinh tiểu học bị xâm hại tình dục, người tố giác bị mưu sát, còn bị vu khống, cha mẹ vì thế mà xấu hổ tự vẫn, người chết nhà tan! Cậu Giang, nếu một vụ án như thế này mà không thể lập án, tôi thực sự... tôi thực sự...”

Ngô Ái Khả không kìm được, mắt đỏ hoe, cũng bắt đầu khuyên: “Anh lập án đi, cho dù khó khăn như thế nào đi nữa, em và bố em đều sẽ ủng hộ anh.” Giang Dương do dự nói: “Vụ án đã qua đi hai năm, nếu bây giờ lập án một lần nữa, ừm... có thể điều tra ra sự thật được không?”

Trần Minh Chương nói: “Trước đây khi Hầu Quý Bình liên tục tố giác việc xã Diệu Cao có một gã lưu manh tên là Nhạc Quân xâm hại tình dục học sinh của cậu ấy, Nhạc Quân đã bị bắt, nhưng tôi đã đối chiếu vết tinh dịch, không phải là hắn, điều này cho thấy có người khác, nhưng Nhạc Quân chắc chắn biết chuyện. Ngoài ra, tôi vẫn luôn nghi ngờ, sự việc Hầu Quý Bình cưỡng bức Đinh Xuân Muội và sự việc cậu ấy bị mưu sát xảy ra cùng một ngày, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Tội xâm hại tình dục bé gái là người khác vu oan cho cậu ấy, tại sao chuyện cưỡng bức lại không thể? Nếu lập lại vụ án, tìm gặp hai kẻ liên quan đến vụ án này, tôi tin chắc chắn sẽ tìm ra sự thật.”

Sự do dự của Giang Dương khiến Chu Vĩ thấy có hi vọng, anh vỗ ngực hứa: “Chỉ cần cậu lập án, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức mình ủng hộ cậu bằng hành động!”

Giang Dương cúi đầu suy nghĩ, mức độ phức tạp của vụ án dần dần lộ rõ, kẻ dính líu đến vụ án mà họ biết là Lí Kiến Quốc đã ở cấp bậc đó, vậy thì thế lực ngầm chỉ huy hẳn từ phía sau còn khủng thế nào. Một kiểm sát viên trẻ tuổi như anh, vất vả mấy tháng liền mới lập án được, lại còn phải lật án, điều tra ra hung thủ thật sự, tìm ra tất cả những kẻ dính líu đến vụ án, có thể thấy khó khăn đến nhường nào.

Nhưng, một vụ án oan như vậy mà không thể lật án, thì anh còn làm kiểm sát viên làm gì, không lẽ chỉ vì tiền đồ sự nghiệp sau này, có thể lên chức làm quan? Anh mà như vậy, dần dần sẽ trở thành một người mà chính bản thân mình rất căm ghét.

Ba người còn lại đều chăm chú nhìn, chờ quyết định cuối cùng của anh.

Rất lâu sau, anh ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt đầy mong đợi của họ, chậm rãi gật đầu: “Được, thế thì sẽ điều tra ra sự thật!”

CHƯƠNG 25

Tháng 7 năm 2004.

Lí Tĩnh một lần nữa đến huyện Bình Khang.

Sau khi tốt nghiệp hai năm, Lí Tĩnh đã trở thành quản lí cấp thấp trong một doanh nghiệp nước ngoài, cô mặc chiếc áo sơ mi cộc tay màu trắng, ôm lấy cơ thể khỏe khoắn, cô gái đã tham gia công tác, so với thời sinh viên, lại có thêm một sự cuốn hút riêng.

“Anh ấy là?” Lí Tĩnh nhìn thấy Giang Dương và Ngô Ái Khả bước vào gian phòng riêng trong quán trà, phía sau còn có một người đàn ông trung niên đi cùng.

Giang Dương giới thiệu: “Anh ấy là cảnh sát hình sự phụ trách điều tra lại vụ án của Hầu Quý Bình, bọn tớ thường gọi anh ấy là tiểu* Tuyết, cậu cũng có thể gọi anh ấy là anh Tuyết.”

“Tiểu Tuyết?” Lí Tĩnh thấy gọi một người đàn ông trung niên vạm vỡ là tiểu Tuyết thì rất buồn cười, đành ngượng ngùng gật đầu chào.

Giang Dương trêu: “Anh ấy tên là Chu Vĩ, chả nhẽ lại gọi anh ấy là anh Vĩ*. Anh ấy là anh cả trong đội ngũ cảnh sát Bình Khang đấy, hoá thân của chính nghĩa, biệt danh là Tuyết Trắng Bình Khang, cho nên bọn tớ gọi anh ấy là tiểu Tuyết.”

Khỏe miệng Chu Vĩ thoáng hiện nụ cười, sau mấy tháng tiếp xúc, anh và Giang Dương đã trở nên thân tình, nên hoàn toàn không để ý đến câu nói đùa của Giang Dương.

Giang Dương lại nói: “Tiểu Tuyết nghe nói cậu đến Bình Khang gặp bọn tớ, nhất định phải qua gặp cậu, muốn tận mắt nhìn thấy bức thư cuối cùng mà Hầu Quý Bình viết cho cậu năm ấy.”

“Thư tớ đã mang đến rồi.”

Sau khi bốn người ngồi vào chỗ, Lí Tĩnh lấy thư ra, bức thư được gói cẩn thận trong giấy bóng kính, có thể thấy cô rất cẩn thận.

Chu Vĩ cầm lấy bức thư, đọc kỹ một lượt, rồi gật đầu nói: “Đây là người yêu chị.”

Lí Tĩnh bối rối ngắt lời anh: “Em... bây giờ em đã có người yêu rồi, nếu có thể, em mong...”

Chu Vĩ vội vỗ tay lên đầu, nói: “Xin lỗi, tôi nói nhầm, đã mấy năm rồi, bây giờ chị còn đến được là tốt lắm rồi, tôi vô cùng cảm ơn chị.”

“Không, em rất quan tâm đến vụ án của Hầu Quý Bình, Giang Dương vừa nói, là em đi ngay, có điều... có điều em không muốn nhắc đến cách gọi là ‘người yêu’, mong anh hiểu cho em.” Lí Tĩnh lịch sự giải thích.

“Tất nhiên là rất hiểu.” Chu Vĩ lập tức sửa lại cách gọi, “Trong bức thư viết cho chị, Hầu Quý Bình có nhắc đến chuyện cậu ấy đã phát hiện ra một chứng cứ quan trọng, điều này cũng giống như chúng tôi phỏng đoán, không biết cậu ấy có nói cho chị biết chứng cứ là gì không?”

Lí Tĩnh nhớ lại một lúc lâu, rồi lắc đầu: “Không.”

“Cậu ấy có thường xuyên gọi điện thoại cho chị không?”

“Không, thời đó chúng em đều chưa có điện thoại di động, ở chỗ anh ấy gọi điện thoại không tiện lắm, phải đến một trạm điện thoại công cộng cách trường khá xa, em chỉ có thể nhận điện thoại trong phòng ngủ, về mặt thời gian, em thường phải tự học buổi tối, lên lớp, đủ loại hoạt động, giờ giấc về phòng không cố định. Nên chúng em chủ yếu liên lạc qua thư.”

“Thế ngoài bức thư cuối cùng này, trong những bức thư khác cậu ấy còn nhắc đến điều gì nữa không?”

“Không, anh ấy không muốn em thấy áp lực, rất ít khi nói đến chuyện tố giác, chỉ an ủi em là Ghế Đầu không gây phiền toái cho anh ấy, Giang Dương nói Ghế Đầu không phải là hung thủ xâm hại tình dục bé gái, em cũng không biết còn ai nữa.” Cô bậm môi, mấy giây sau, chợt nhớ ra, “Đúng rồi, thời gian đó, anh ấy có hỏi mượn máy ảnh của em, em có một cái máy ảnh mới mua chưa được nửa năm, đã gửi cho anh ấy qua đường

bưu điện, sau này anh ấy mất, em cũng không bao giờ thấy cái máy ảnh đó nữa.”

Chu Vĩ cau mày.

Giang Dương nghĩ ngợi nói: “Đáp án chắc là cái máy ảnh đó, trong hồ sơ vụ án có một bản danh sách những di vật ở hiện trường, tôi nhớ là không có máy ảnh.”

Chu Vĩ nói: “Xem ra, Hầu Quý Bình đã chụp được một số bức ảnh gì đó.”

Giang Dương không hiểu, lắc đầu: “Vụ xâm hại tình dục bé gái đã xảy ra rồi, cô bé cũng đã tự sát, Hầu Quý Bình còn chụp được bức ảnh chứng cứ chân thực gì khiến đối phương sợ hãi? Không thể.”

Chu Vĩ cười khẩy một tiếng: “Cho dù là chụp được cái gì, bây giờ cũng đã vô ích, chiếc máy ảnh đã mất, tất nhiên là bị người khác tiêu hủy.”

Hai người chỉ chú tâm vào phân tích, Lí Tĩnh nghe không hiểu, đành hỏi: “Các anh điều tra vụ án thế nào rồi?”

Hai người chột trềm ngâm.

Ngô Ái Khả dẫu môi nói: “Tháng trước cuối cùng mới lập lại được vụ án, họ vừa mới bắt đầu bắt tay điều tra.”

“Sao lại lâu đến thế!” Lí Tĩnh không khỏi thất vọng.

Giang Dương nói vẻ có lỗi: “Từ lần trước gặp cậu đến giờ đã một năm rồi, đúng là... đúng là lâu quá, tớ rất xin lỗi.”

Chu Vĩ nói đỡ cho anh: “Chị đừng trách cậu Giang, không phải là cơ quan nhà nước làm việc dây dưa, ngược lại, cậu ấy đã chạy đôn đáo khắp nơi vì vụ án này. Việc lập lại vụ án rất khó khăn, cậu Giang đã phải làm rất nhiều việc, vượt qua rất nhiều trở lực.”

Lí Tĩnh gật đầu: “Bây giờ có thể chính thức điều tra chưa? Còn bao lâu nữa mới lật án được?”

Chu Vĩ nghiêng rằng: “Bây giờ mặc dù đã lập án, nhưng vụ án này động chạm đến nhiều người, trong cơ quan cũng có người gây khó khăn, không thể triển khai việc điều tra lại với quy mô lớn. Nói một cách thẳng thắn,

quân cấp dưới của tôi có hạn, tôi thật sự chưa biết khi nào có thể làm rõ được sự thật.”

Lí Tĩnh cúi đầu nói: “Thầy Trương Siêu đã nói đúng, cho dù có lập án cũng không có ích gì, việc điều tra nhất định sẽ rất khó khăn.”

“Lại là cái ông chủ nhiệm lớp đấy!” Chu Vĩ không kìm được tức giận, anh có nghe Giang Dương nói về chuyện này, “Cái ông thầy Trương của các bạn thông minh như thế, ngay từ đầu đã phát hiện ra báo cáo khám nghiệm tử thi có vấn đề, tại sao lúc đó không tố giác? Sự việc bị giấu nhem đi, thì có làm rõ sự thật được không?”

“Thầy Trương nói có tố giác cũng vô ích.”

Chu Vĩ đột nhiên mất bình tĩnh: “Mẹ kiếp! Nếu người nào cũng nghĩ như thế, thì làm sao mà phá được án? Nếu người nào cũng muốn cây lặng gió dừng, thì ai lấy lại công lí cho người đã chết, kẻ nào trả giá cho việc phạm tội!”

“...” Lí Tĩnh im lặng không nói gì.

Giang Dương khuyên giải: “Thầy Trương cũng không có ác ý, dù sao thầy ấy cũng là người trước tiên phát hiện ra điểm đáng ngờ trong vụ án của Hầu Quý Bình, thầy chỉ là một giảng viên đại học, không thể làm được nhiều.”

“Ông ta là người phát hiện ra điểm đáng ngờ từ ngay lúc đầu, nhưng không làm bất cứ việc gì, thế thì có ích gì? Nếu ông ta đi tố giác ngay từ đầu, biết đâu ngay lúc đó đã lập lại vụ án, điều tra lại, biết đâu sự thật đã được làm rõ từ lâu rồi, còn phải để mấy năm sau mới điều tra? Chẳng qua là ông ta sợ chuốc phiền vào mình, nhưng người chết là sinh viên của ông ta, một giáo viên đại học như vậy, hừ, tôi nghĩ cũng chỉ thế thôi!” Chu Vĩ phẫn nộ.

Sắc mặt Lí Tĩnh hết đỏ lại trắng, cô im lặng không nói gì.

Một lúc sau, Ngô Ái Khả lái sang chủ đề khác: “Anh Tuyết, bây giờ có nói lại những việc này cũng vô ích, chúng ta phải nghĩ cách điều tra vụ án mấy năm trước như thế nào, chỉ cần đưa chứng cứ ra, thì chắc chắn sẽ có thể lật án, bắt được hung thủ thật sự!”

Chu Vĩ giơ ngón tay cái lên: “Quả là con gái của kiểm sát trưởng, vô cùng nghĩa khí, cao minh hơn bao nhiêu lần so với cái tay giảng viên đại học gì gì đấy.”

Ngô Ái Khả vội khiêm tốn nói: “Đâu có ạ, so với Tuyết Trắng Bình Khang, em chỉ có thể đứng ở chân núi tuyết ngẩng đầu nhìn lên thôi.” Cả bốn người đều bật cười, không khí nặng nề khi nãy tan biến.

Chu Vĩ chỉ vào bức thư của Hầu Quý Bình: “Bây giờ chị có người yêu rồi, giữ các đồ vật của Hầu Quý Bình cũng không nên, hay là để tôi cất giữ cái này nhé?”

“Tất nhiên,” Lí Tĩnh gật đầu cảm ơn, “Vụ án của Hầu Quý Bình, trăm sự nhờ các anh chị.” Chu Vĩ trợn mắt: “Nói thế là sao! Điều tra rõ sự thật của vụ án, vốn là việc của chúng tôi.”

CHƯƠNG 26

Sau khi đưa Nghiêm Lương vào phòng thẩm vấn, Triệu Thiết Dân quay người đóng cửa lại rồi đi ra, Trương Siêu lấy làm lạ nhìn một cái rồi mỉm cười: “Thầy Nghiêm, hôm nay chỉ có hai chúng ta?”

Nghiêm Lương gật đầu, cũng mỉm cười nhìn anh ta: “Đúng, chỉ có hai chúng ta.”

“Thế này hình như không đúng quy định thẩm vấn.”

“Cho nên, hôm nay không phải là thẩm vấn, cũng không cần ghi chép, chỉ là một buổi nói chuyện riêng giữa hai chúng ta, tôi sẽ giữ bí mật những nội dung cần thiết trong cuộc nói chuyện, kể cả với vị đội trưởng Triệu vừa này.” Nghiêm Lương chỉ vào camera giám sát trên đầu, “Camera giám sát cũng đã tắt, đầu ghi hình quay ra chỗ trống, không ghi được hình ảnh của anh, cũng không ghi âm, nếu anh vẫn nghi ngờ, tôi có thể bảo cảnh sát hình sự tạm thời để anh thoải mái, anh có thể khám người tôi.”

Trương Siêu hơi ngả người ra phía sau, nét mặt không biểu lộ sắc thái gì, quan sát đối phương một lúc, rồi đột nhiên bình thản mỉm cười: “Không cần, tôi rất tin tưởng.”

“Rất tốt,” Nghiêm Lương chậm rãi gật đầu, chăm chú nhìn anh ta, rồi tiếp tục chậm rãi hỏi: “Rốt cuộc động cơ của anh là gì?”

“Tôi không hiểu anh nói gì, tôi bị oan, tôi không giết người.”

“Tôi chưa bao giờ nghi ngờ anh là người giết hại Giang Dương, chỉ là...” Ông trầm ngâm giây lát, chợt cười, nói: “Thôi được, vấn đề này để lại sau cùng, chúng ta nói chuyện trước nhé, Giang Dương là người như thế nào?”

“Một kẻ sa đoạ trong đội ngũ kiểm sát viên, từng là công chức ăn hối lộ, đánh bạc, quan hệ nam nữ bất chính.”

“Nhân phẩm của anh ta tồi tệ như thế, thì tại sao anh lại kết bạn với anh ta, còn giúp đỡ cho anh ta vay tiền? Anh là một luật sư lớn, sự nghiệp thành

công, gia đình hạnh phúc, làm bạn với một người khác hoàn toàn như vậy có vẻ vô lí.”

“Tôi là người bác ái, phổ độ chúng sinh mà.”

Hai người cùng bật cười.

Nghiêm Lương nhìn anh ta đầy hứng thú: “Hầu Quý Bình cũng là sinh viên của anh, Hầu Quý Bình là người như thế nào?”

“Ấn tượng của anh thế nào?”

Nghiêm Lương chăm chú nhìn anh ta: “Anh đang thăm dò tiến độ điều tra của chúng tôi đúng không?”

Trương Siêu không nói gì.

“Chúng tôi đã gặp Trần Minh Chương, biết là Hầu Quý Bình bị mưu sát, chứ không phải là tự sát, nhưng trong hồ sơ vụ án hiện có, không ghi lại những sự việc xảy ra trước và sau khi cậu ấy tử vong. Tôi nghĩ, cách trực tiếp nhất là đến hỏi anh.”

Trương Siêu vẫn nhìn ông không nói gì.

“Anh không cần thăm dò thành ý của tôi, tôi là một giảng viên đại học, hoàn toàn không phải là cảnh sát, càng không phải là quan chức, công việc của tôi, chỉ là tìm ra sự thật cuối cùng.”

Trương Siêu chậm rãi vươn thẳng người rồi lên tiếng: “Hầu Quý Bình là một người tốt, một thanh niên chính trực, lương thiện, sáng sủa. Thời gian cậu ấy làm giáo viên tình nguyện ở xã Diệu Cao, xảy ra chuyện một học sinh nữ của cậu ấy tự sát, cậu ấy phát hiện ra trước khi chết cô bé bị xâm hại tình dục, sau đó, cậu ấy liên tục đi tố giác, cho đến tận khi chết.”

“Cậu ấy tố giác ai?”

“Một thằng lưu manh ở địa phương.”

“Cảnh sát có điều tra không?”

“Đã điều tra, có điều, sau khi đối chiếu vết tinh dịch thì không phải.”

Nghiêm Lương nghĩ ngợi hồi lâu rồi cau mày: “Nếu nội dung tố giác không có thật, thì kẻ phạm tội xâm hại tình dục bé gái đó cứ mặc cho Hầu Quý Bình tố giác là xong, tại sao phải mạo hiểm mưu sát cậu ấy?”

Trương Siêu mỉm cười lắc đầu, không đáp lời.

“Anh biết đáp án?”

“Biết.”

“Bây giờ vẫn chưa thể nói cho tôi biết?”

“Không cần phải nói, sớm muộn gì anh cũng sẽ biết.”

Nghiêm Lương không bắt ép anh ta, mỉm cười: “Thế thì tôi cũng không sốt ruột phải biết ngay bây giờ nữa. Chúng ta nói chuyện về một người khác nhé, Lí Kiến Quốc, chắc là anh biết anh ta nhỉ, anh ta là người như thế nào?”

Trương Siêu cười khinh bỉ: “Sau khi vụ án mạng của Hầu Quý Bình xảy ra, Lí Kiến Quốc ngay lập tức kết luận là Hầu Quý Bình chết vì tự sát do sợ bị xử tội, sau khi Giang Dương có được báo cáo khám nghiệm tử thi, yêu cầu lập án điều tra lại, anh ta cũng tìm mọi cách cản trở, cuối cùng, Giang Dương phải nỗ lực bằng mọi cách, mới được lập lại vụ án. Còn về chuyện Lí Kiến Quốc rốt cuộc là vì tỉ lệ phá án, vì thể diện của anh ta, hay là vì mục đích khác, tôi không có chứng cứ, nên không suy diễn.”

“Theo như lời của anh, trước đây Giang Dương là một kiểm sát viên chính trực, tại sao sau này lại thành ra như vậy?”

Trương Siêu cười: “Nếu chỉ cần mấy bản tư liệu mà có thể đánh giá được đó là một người như thế nào, thì định tính về một người có lẽ cũng giống như những tờ tư liệu đó, quá mỏng manh.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Sớm muộn rồi anh cũng hiểu thôi.”

Nghiêm Lương hít một hơi thở sâu rồi nói: “Có lẽ chúng ta quay trở lại với câu hỏi đầu tiên. Nếu chỉ là để lật án, hoàn toàn không cần phải làm đến mức như vậy. Nếu muốn bắt tội phạm và những người có trách nhiệm năm đó phải chịu sự trừng trị của pháp luật, cũng không cần thiết phải đi một đường vòng xa như vậy. Tôi thực sự không hiểu, rốt cuộc động cơ của anh là gì? Nói cách khác, cuối cùng thì anh muốn chúng tôi phải thế nào?”

Trương Siêu nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Người hiền Giang Dương nhất, là Chu Vĩ, các anh có thể gặp anh ta nói chuyện.”

“Chu Vĩ là ai?”

“Tuyết Trắng Bình Khang.”

CHƯƠNG 27

Mùa hè năm 2004, lần đầu tiên Giang Dương đến xã Diệu Cao.

Họ có ba người, Chu Vĩ còn đưa theo một cảnh sát hình sự trẻ tuổi mới tham gia công tác chưa lâu, chuyên phụ trách việc ghi chép, việc điều tra ít nhất phải có hai cảnh sát, nếu không kết quả sẽ không có giá trị.

Dưới cái nóng bỏng rát, đứng ở nơi xuống xe buýt, nhìn những căn nhà hầu hết đều cũ kĩ tồi tàn ở xã Diệu Cao, Giang Dương bất giác thốt lên: “Quả là vùng miền núi đói nghèo!”

So với môi trường xung quanh gần như vẫn còn trong trạng thái nguyên thủy, những công cụ hiện đại mà họ mang theo như điện thoại di động, máy tính xách tay... thật không hoà hợp chút nào.

Chu Vĩ cười bảo: “Đã tiến bộ so với mấy năm trước khi tôi đến, cậu nhìn xem, bên kia có mấy ngôi nhà bằng bê tông đấy, trước đây chỗ này toàn là nhà làm bằng đất.”

Giang Dương đưa tay lau mồ hôi trên trán, cảm thấy mỗi hơi thở hít vào đều rất bỏng, anh kêu ca: “Tiểu Tuyết này, anh mà là tuyết trắng thật thì hay biết mấy, thời tiết ở đây nóng chết người.”

Chu Vĩ vỗ vào đầu Giang Dương: “Kiểm sát viên các cậu ngồi ở văn phòng quen rồi, đâu biết được nổi vất vả của nhân viên điều tra trực tiếp như chúng tôi, hôm nay đã rất dễ chịu rồi đấy, chúng ta đi nói chuyện với người sống, thời tiết này mà xảy ra án mạng, phải tiếp xúc với người chết, thì mới gọi là thảm. Đi thôi, sớm tìm ra người để hỏi tình hình, muộn là không có xe buýt để về đâu, e là phải ở nhờ nhà nông dân đấy. Ở nông thôn nhiều rận, da thịt mong manh của cậu không chịu nổi đâu. Đi tìm Đinh Xuân Muội, cô goá phụ đã báo cảnh sát vụ cưỡng bức trước đây.”

Trước đó, hai người đã cùng nhau trao đổi xem điều tra vụ án này như thế nào, phát hiện thấy khó khăn chồng chất.

Về mặt vật chứng, chỉ có báo cáo khám nghiệm tử thi chứng minh Hầu Quý Bình hoàn toàn không chết vì tự sát, ngoài ra không có bất cứ gì khác. Nhưng rốt cuộc là ai giết? Không biết. Cho dù là Nhạc Quân giết, thì họ cũng không có chứng cứ.

Cho nên chỉ còn nhân chứng.

Họ tin vụ án này dính líu đến nhiều người, chắc chắn sẽ có nhân chứng liên quan. Chỉ cần tìm ra nhân chứng, tiếp tục điều tra sâu hơn, vật chứng tất sẽ xuất hiện, đến lúc đó, thu thập đầy đủ toàn bộ chuỗi chứng cứ là được.

Sau khi hỏi thăm vài chỗ, họ nhanh chóng hỏi ra nhà của Đinh Xuân Muội, cách trường học không xa, mở một quán hàng tạp hoá, bán đồ ăn, đồ uống và đồ chơi trẻ con...

Quầy bán hàng không có người - ngoài một cậu bé khoảng hai ba tuổi, cậu bé đang chăm chú nhìn hòn bi ve có thể phát sáng trong lòng bàn tay.

Giang Dương hỏi to: “Có ai không?”

Cậu bé ngẩng đầu lên nhìn họ, rồi lập tức quay người chạy vào trong phòng, gọi to: “Mẹ ơi, mẹ ơi, có người đến mua đồ.”

Nghe đứa bé gọi Đinh Xuân Muội là mẹ, hai người thấy nghi hoặc trong lòng.

Loáng một cái, cậu bé theo sau một người phụ nữ đi ra, người phụ nữ chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo phông màu trắng, thân hình đầy đặn nhưng rất uyển chuyển nữ tính, mặt xinh hơn nhiều so với phụ nữ nông thôn bình thường, nhìn họ hỏi bằng tiếng địa phương: “Cần mua gì?”

Giang Dương trả lời cô ta bằng tiếng phổ thông: “Cho ba chai Sprite, thêm ba que kem.”

Anh tự mở tủ đá, lấy đồ ra, rồi trả tiền.

Người phụ nữ nghe giọng vùng khác của anh, tò mò hỏi: “Các anh là thương lái đúng không, mùa này đến thu mua cái gì?”

Chu Vĩ lấy thẻ cảnh sát ra, giơ lên trước mặt cô ta: “Chúng tôi không phải là thương lái, mà là cảnh sát.”

Người phụ nữ ngớ ra giây lát rồi mỉm cười, không nói gì.

Chu Vĩ cầm lấy que kem từ tay Giang Dương, vừa ăn vừa hỏi: “Chị là Đinh Xuân Muội phải không?”

“Đúng, các anh biết tôi?” Cô ta có vẻ bất an, bất luận là ai, khi cảnh sát đến tận nhà, cũng đều thấy bất an.

Chu Vĩ chỉ vào cậu bé bên cạnh cô ta: “Đây là con chị?”

“Đúng thế.”

“Sinh khi nào?”

“Cái này...”

“Hình như mấy năm vừa rồi chị không lập gia đình nhỉ?”

“Vâng...”

“Có phải là con đẻ của chị không?”

“Tôi...” Đinh Xuân Muội hoảng sợ.

“Đứa bé này chắc là.”

Chu Vĩ chưa nói hết câu, đã bị Giang Dương ngắt lời: “Chị bảo cháu bé đi ra sau nhà chơi một lúc, chúng tôi có việc muốn hỏi chị.”

Đinh Xuân Muội vâng vâng dạ dạ, cầm một que kem, dẫn đứa bé đi ra sau nhà tự ăn.

Khi cô ta quay lại, Giang Dương nói: “Nghe nói ở nông thôn có rất nhiều người mua trẻ con, đứa bé này của chị không phải là mua từ tay bọn buôn người đấy chứ?”

Đinh Xuân Muội vội xua tay phủ nhận: “Không phải, không phải, không phải là mua đâu.”

Giang Dương cười nhạt: “Ở trong xã chắc hẳn đã tuyên truyền rất nhiều về việc mua bán trẻ em, hành vi này của chị...”

Đinh Xuân Muội vội nói: “Đây không phải là con tôi, là con của bạn tôi, tôi trông hộ.”

Giang Dương nghĩ ngợi một lúc, nghĩ bụng nếu trông hộ con cho bạn, thì đứa bé sẽ không đến mức gọi cô ta là mẹ, hẳn có nguyên nhân gì trong chuyện này, họ vốn định gặp cô ta để hỏi về chuyện tối hôm đó báo án là bị cưỡng bức, không ngờ lại phát hiện ra một đứa bé nghi là bị bắt cóc để bán, vừa hay, năm ngay lấy vấn đề này bắt cô ta khai ra sự thật, anh liền nói: “Con của người bạn nào của chị, tại sao lại gọi chị là mẹ? Chuyện này chúng tôi phải điều tra kỹ càng, nếu đứa bé này bị bắt cóc đưa đến đây, chị sẽ phải ngồi tù.”

“Đúng là... đúng là con của bạn tôi.” Cô ta có vẻ rất hoảng loạn, không biết phải làm gì.

“Người bạn nào? Gọi chị ta đến đây.” Giang Dương nhận ra sự hoảng sợ của cô ta, càng cảm thấy đứa trẻ có vấn đề.

Đình Xuân Muội lấy ra một chiếc điện thoại di động màu xanh da trời, bấm máy, gọi mấy lần liền, đều không có người nghe máy, cô ta càng sốt ruột, mấy phút sau, cuối cùng cô ta thôi không gọi nữa, quay lại bảo: “Không có ai nghe máy, một lát nữa thấy cuộc gọi nhờ sẽ gọi lại cho tôi, thật sự là con của bạn tôi, tôi không nói dối các anh.”

“Được, chuyện này tạm gác lại đã, chúng tôi sẽ điều tra rõ.” Giang Dương nói, “Chúng tôi đến gặp chị, muốn hỏi chị một chuyện.”

Chu Vĩ ra hiệu cho cậu cảnh sát hình sự đi theo bắt đầu ghi chép.

“Chuyện gì?”

“Ba năm trước chị đến đồn công an báo án, chuyện của Hầu Quý Bình, chị chắc chưa quên chứ?”

Vừa nghe tới ba chữ Hầu Quý Bình, mặt Đình Xuân Muội lập tức biến sắc.

CHƯƠNG 28

Thông tin thể hiện qua sắc mặt của Đinh Xuân Muội không lọt khỏi mắt họ.

Chu Vĩ sầm mặt hỏi cô ta: “Ba năm trước, buổi tối hôm đó, chị chạy đến đồn công an báo án, nói là Hầu Quý Bình đã cưỡng bức chị, chuyện này chắc chị còn nhớ rất rõ đúng không?”

Đinh Xuân Muội cúi đầu không nói gì, vẻ mặt nhận.

“Cậu ấy trực tiếp lôi chị từ nhà đến phòng của cậu ấy phải không?”

“Không phải, tôi... tôi đến phòng cậu ta xin nước nóng, cậu ta... cậu ta thừa cơ cưỡng bức tôi.”

“Lúc mấy giờ?”

“7... hơn 7 giờ.”

“Thế à?” Giọng Chu Vĩ rắn đanh, “Tại sao chị phải chạy vào trường xin nước nóng, gần nhà chị có nhiều hàng xóm như vậy, hơn 7 giờ, người ta vẫn chưa đi ngủ chứ hả? Từ nhà chị đến phòng Hầu Quý Bình ít nhất phải mất năm sáu phút, tại sao không đến chỗ gần, mà phải chạy đi xa như thế!” Anh chỉ ra xung quanh, cách đó mấy chục mét còn có mấy nhà xây bằng đá.

Đinh Xuân Muội lập tức tái mặt, trước đây cô ta chưa bao giờ bị cảnh sát hỏi câu này, ậm ừ mãi không trả lời.

Giang Dương lạnh lùng nói: “Trả lời cho tử tế! Trước mặt cảnh sát, đừng có nói dối, nếu chị nói dối sẽ được ném tù đấy.”

“Vâng... vâng, tôi có sang nhà bên cạnh xin, nhưng các nhà khác đều không có nước nóng, cho nên... cho nên tôi chạy vào trong trường xem.”

Chu Vĩ cười nhạt: “Thế à, chị đều sang hết, những nhà khác không có nước nóng, đúng không?”

“Đúng... đúng là như thế.”

“Thế thì, nhà này có đến xin không?” Chu Vĩ chỉ tay về phía một nhà gần nhất bên cạnh.

“Có.”

“Nhà kia có xin không?” Anh chỉ về phía ngôi nhà chếch đối diện.

“Tôi... tôi không nhớ nữa, đã... đã lâu thế rồi, tôi quên rồi, tôi chỉ nhớ là sang mấy nhà xin đều không có, mới chạy vào trường học xem.”

Chu Vĩ nhìn về phía nhân viên ghi chép: “Mấy nhà này đều ghi chưa?” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh hài lòng gật đầu.

Giang Dương ho một tiếng, trừng mắt nhìn cô ta: “Mấy hộ mà chị nói là đã sang xin nước này, chúng tôi đều sẽ đi điều tra, nếu phát hiện ra là chị nói dối, thì...” Anh cười khẩy một tiếng, không nói thêm nữa.

Sắc mặt Đinh Xuân Muội càng tái mét, đầu cúi gằm, không dám nhìn họ.

Chu Vĩ tiếp tục truy hỏi: “Sau khi chị đến phòng Hầu Quý Bình, cậu ta liền bắt ép lôi chị vào trong phòng, trong quá trình đó không có ai nghe thấy sao? Kí túc xá của học sinh ở ngay đối diện với phòng cậu ấy, chỉ cách khoảng hai ba mươi mét.”

“Cậu... cậu ta làm tôi hoảng sợ, không dám kêu lên.”

“Sau đó khi Hầu Quý Bình thả chị ra, chị lập tức đi báo công an?”

“Vâng.”

“Trong khoảng thời gian đó chị có gặp người nào, nói cho người ta biết chuyện Hầu Quý Bình cưỡng bức chị không?”

“Khô... không.” Ánh mắt cô ta lộ rõ sự hoảng sợ.

“Chị nói là khoảng hơn 7 giờ chị đến phòng cậu ấy, trong nội dung ghi chép của đồn công an sau đó viết là khoảng hơn 11 giờ chị đến đồn công an tố giác, trừ đi thời gian chị chạy đến đồn công an, cũng có nghĩa là, Hầu Quý Bình bắt chị ở trong phòng cậu ta đến hơn ba tiếng đồng hồ?”

“Vâng.”

“Trong khoảng thời gian đó, chị không kêu cứu lần nào sao?”

“Khô... không.”

“Trong khoảng thời gian đó có ai đến tìm Hầu Quý Bình không?”

“Không.”

“Sau này Hầu Quý Bình bị chết, chị có cảm thấy cậu ấy vì sự việc này mà tự sát do sợ bị xử tội không?”

“Tôi... tôi không biết, cậu ta tự làm tự chịu.”

Chu Vĩ hứ một tiếng, đang định tiếp tục hỏi cô ta, thì bị ngắt lại bởi giọng nói địa phương của một người đàn ông từ phía sau vọng tới: “Xuân Muội, gọi điện thoại cho anh có việc gì à?”

Chu Vĩ và Giang Dương đồng thời quay người lại, ngay tức khắc ánh mắt của Chu Vĩ lóe sáng, anh lập tức nhận ra người đàn ông đang bước tới này - Ghế Đẩu Nhạc Quân.

CHƯƠNG 29

Giang Dương và hai người còn lại đều mặc thường phục, Chu Vĩ biết Nhạc Quân, nhưng Nhạc Quân không biết Chu Vĩ. Hắn vốn tưởng là hai người ở cửa quán hàng là khách đến mua hàng, sau khi bước vào nhìn thấy còn có một người đang ngồi ghi chép, lại để ý thấy sắc mặt của Đinh Xuân Muội, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

“Ghế Đầu.” Một nụ cười kì quặc hiện ra trên gương mặt Chu Vĩ.

Nhạc Quân thoáng cảm thấy người này không có thiện ý, nhưng vẫn cố lấy uy, bức bối vặn hỏi: “Anh là ai?”

Chu Vĩ bước tới, đưa tay ra tóm lấy vai hắn, dữ dằn hỏi: “Đứa bé trong phòng có phải con của anh không?”

Nhạc Quân giật phắt tay anh ra: “Con mẹ mày là ai hả?”

Chu Vĩ lấy thẻ cảnh sát ra, giơ ra trước mặt hắn.

Nhạc Quân lập tức mất khí thế ban đầu, nhưng vẫn cố nói rắn: “Gặp tôi làm gì, tôi có phạm tội đâu.”

“Đinh Xuân Muội nói đứa bé trong phòng là con anh, đúng không?”

Mặt Nhạc Quân hơi biến sắc, vẫn nói: “Là con tôi đấy, thì sao?”

“Anh lập gia đình chưa, đứa bé ở đâu ra?”

“Tôi... tôi nhặt được.”

Chu Vĩ cười ha ha: “Đâu có dễ nhặt như thế, nhặt cho tôi một đứa xem nào.”

“Tôi... đúng là tôi nhặt được, có người để ở trước cửa nhà tôi, chẳng nhẽ tôi lại để cho nó chết đói? Là tôi nhặt được! Đã đăng kí với cục Dân chính.”

“Đăng kí rồi, cũng chưa chắc đã hợp pháp đâu.” Chu Vĩ quan sát hắn, đột ngột hạ thấp giọng, nghiêm giọng quát, “Quần chúng tố giác anh lừa

gạt bắt cóc trẻ con, đi theo tôi! Đền đồn công an ngoan ngoãn khai cho rõ, đứa bé này rốt cuộc là ở đâu ra!”

Chu Vĩ xắn tay áo lên bước tới, tóm chặt lấy bả vai hăn, Nhạc Quân liền đánh vào tay anh theo bản năng, Chu Vĩ giáng một cái tát vào đầu hăn, Chu Vĩ vốn đã rất vạm vỡ, Nhạc Quân nào phải là đối thủ của anh, cái uy tự nhiên hình thành qua bao nhiêu năm bắt tội phạm càng khiến Nhạc Quân lập tức từ bỏ ngay ý định phản kháng, hăn liên mồm van xin: “Bỏ tay ra, bỏ tay ra, em đi theo anh, ôi đau quá.”

Chu Vĩ lấy còng số tám trong túi ra, còng tay hăn lại, để hăn đứng đó, rồi bước tới ghé vào tai Giang Dương, nở một nụ cười bí ẩn: “Cậu cứ nói chuyện với Đinh Xuân Muội đi, đợi tin tốt của tôi.”

Sau khi họ rời đi, Giang Dương tự kéo lấy một chiếc ghế đầu trong quán hàng tạp hoá ngồi xuống, ra hiệu cho đối phương ngồi theo, làm ra vẻ đang xử lý một vụ án, nói: “Bây giờ tôi hỏi chị, chị phải trả lời đúng sự thật, điều tra viên sẽ ghi âm và viết lại tỉ mỉ, hiểu chưa!”

Anh tham gia công tác chưa lâu, kinh nghiệm xử lý các vụ án không nhiều, nhưng ủy ban Kiểm tra Kỷ luật và viện Kiểm sát làm việc cùng một khu văn phòng, anh đã chứng kiến nhiều quan chức vi phạm kỉ luật bị đưa đến viện Kiểm sát để thẩm vấn.

Chu Vĩ cũng đã truyền cho anh một số kinh nghiệm, thái độ thẩm vấn nhất định phải nghiêm khắc, nghiêm khắc nhưng không được dữ dằn, vì gặp phải những kẻ狡 hoạt, điều tra viên càng dữ, chúng lại càng biết rõ trong tay anh hoàn toàn không có quân bài nào, cố tình dọa dẫm thế thôi. Chơi bài xì tố không thể lần nào cũng chờ đủ bộ năm quân, tất nhiên, khi thẩm vấn cũng phải lúc giả lúc thật.

Quả nhiên, Đinh Xuân Muội trả lời rất phục tùng: “Hiểu rồi.”

“Nói xem, chị và Nhạc Quân có quan hệ gì?”

“Chúng tôi... chúng tôi...”

“Nói thật đi!”

“Chúng tôi... có lúc anh ấy qua đêm ở chỗ tôi.”

Giang Dương gật đầu, mối quan hệ này anh đã đoán ra từ này qua thần thái của hai người, ở thành phố gọi là tình vụng trộm, ở nông thôn gọi là chim chuột.

“Anh ta có thường xuyên đến gặp chị không?”

“Vâng... thỉnh thoảng.”

“Một tháng mấy lần?”

“Không nhất định, ba bốn lần, năm sáu lần.”

“Chị và anh ta bắt đầu mối quan hệ này từ bao giờ?”

“Khoảng... khoảng một năm.”

“Trước khi Hầu Quý Bình chết, chị và Nhạc Quân đã có quan hệ như vậy rồi?”

“Đúng thế.”

Giang Dương nheo mắt, ngừng lại không nói gì. Đinh Xuân Muội ngẩng đầu lên, phát hiện ra đối phương đang nhìn chăm chú vào mắt mình.

Giang Dương nói chậm lại: “Bây giờ chúng tôi đã điều tra ra, không phải là Hầu Quý Bình tự sát, cậu ấy đã bị mưu sát.”

Đuôi mắt Đinh Xuân Muội khẽ giật giật, móng tay cắm sâu vào trong thịt.

“Ai giết Hầu Quý Bình?”

“Tôi... tôi không biết.” Đinh Xuân Muội vô cùng hoảng sợ.

“Trước khi chết, Hầu Quý Bình và Nhạc Quân nhiều lần xảy ra xung đột, Nhạc Quân còn dọa sẽ giết Hầu Quý Bình, chị nói là Hầu Quý Bình đã cưỡng bức chị, quan hệ giữa chị và Nhạc Quân như vậy, chị tất nhiên sẽ nói chuyện này với Nhạc Quân, anh ta ôm hận trong lòng, chạy đến giết Hầu Quý Bình, có đúng không!”

“Không phải, không phải, anh ấy không giết Hầu Quý Bình.”

“Việc này chị cũng biết, chị cũng có phần trong đó, đúng không?”

“Không, không liên quan đến chúng tôi, thực sự không phải là anh ấy giết Hầu Quý Bình.” Đinh Xuân Muội căng thẳng nói to.

Giang Dương chăm chú nhìn cô ta không chớp mắt: “Thế thì là ai giết?”

Đình Xuân Muội hoảng hốt cúi đầu xuống: “Tôi không biết.”

Sau đó, bất luận Giang Dương hỏi thế nào, Đình Xuân Muội đều phủ nhận chuyện cô ta và Nhạc Quân giết Hầu Quý Bình, về câu hỏi ai đã giết Hầu Quý Bình, cô ta nhất mực nói không biết.

Một tiếng sau, Chu Vĩ quay lại, mồ hôi mồ kê đầy đầu, kéo Giang Dương ra một bên, nói khẽ: “Nhạc Quân nhất mực nói đứa bé đó là hẩn nhật được, còn đến cục Dân chính làm thủ tục nhận con nuôi, trên danh nghĩa bố mẹ hẩn, có điều rất kì quặc, trong đăng kí hộ khẩu ở đồn công an, đứa bé này không mang họ Nhạc, mà mang họ Hạ, chữ Hạ trong từ mùa hạ.”

“Tại sao?”

“Không biết, đứa bé này có trong hộ khẩu vào mùa đông, không phải là nhật được vào mùa hạ, Nhạc Quân chỉ nói là hẩn có một người bạn họ Hạ, nhận làm cha nuôi của đứa bé, nên nó theo họ của bạn hẩn ta. Tạm gác chuyện này lại đã, tôi vừa hỏi mấy hộ gia đình ở bên cạnh, họ nói Đình Xuân Muội chưa bao giờ đi xin nước nóng, ở nông thôn không thiếu củi, làm gì có chuyện không có nước nóng.”

Giang Dương hiểu ý.

Chu Vĩ quay người, nhìn Đình Xuân Muội đang đứng ngồi không yên, nghiêm giọng quát: “Mấy nhà xung quanh đều hỏi hết rồi, chị chưa bao giờ sang xin họ nước nóng, chị nói dối!”

“Có thể... có thể là cách mấy năm rồi, họ đã quên mất.” Đình Xuân Muội vội nghĩ ra một lí do.

Chu Vĩ cười nhạt: “Thế à, nhưng Nhạc Quân đã khai ra một số chuyện bất lợi đối với chị ở đồn công an.”

Họ chú ý thấy vẻ mặt Đình Xuân Muội càng hoảng sợ hơn.

Giang Dương khẽ nắm chặt nắm đấm, hỏi một câu thăm dò: “Nói thật ra! Rốt cuộc Hầu Quý Bình có cưỡng bức chị hay không?”

Mặt Đình Xuân Muội lập tức tái mét, khóe miệng khẽ run lên.

Nhìn thấy vẻ mặt đó, cả hai người đều mừng rỡ, căn cứ vào việc Đinh Xuân Muội nói là đi xin nước nóng mà quá trình điều tra không có điểm này, Giang Dương nghi ngờ chuyện cường bức khả năng có uẩn khúc, nên cố ý thăm dò, vẻ mặt của cô ta rõ ràng đã chứng minh là anh đoán đúng.

Giang Dương càng tự tin: “Anh ta nói chị đã báo án giả, ngoài ra, anh ta còn khai ra một số việc, chúng tôi phải xác thực lại với chị cẩn thận, chị đừng có giấu nữa, anh ta đều khai hết rồi, chị thành thực khai ra thì sẽ được khoan hồng. Nếu không...”

“Tôi...” Mắt Đinh Xuân Muội đỏ hoe, không kìm được bật khóc. “Tôi không ngờ sự việc lại thành ra thế này, tôi thật sự không ngờ được là Hầu Quý Bình lại chết.”

CHƯƠNG 30

Bị Chu Vĩ và Giang Dương thay nhau liên tiếp tấn công, tuyến phòng ngự tâm lí của Đinh Xuân Muội, người phụ nữ nông thôn không có bao nhiêu kinh nghiệm đối phó với việc điều tra, nhanh chóng bị phá vỡ, cô ta liền khai ra sự thật năm đó.

Lúc đó Nhạc Quân đưa cho Đinh Xuân Muội một trăm nghìn tệ.

Vào năm 2001, tiền vẫn rất có giá trị, lương của những người bình thường đi làm ở phố huyện khoảng bốn năm trăm, một trăm nghìn tệ xấp xỉ với tổng thu nhập của một người bình thường trong hai năm, đối với nông thôn thì còn nhiều hơn. Việc Nhạc Quân muốn Đinh Xuân Muội làm rất đơn giản, quyến rũ Hầu Quý Bình ngủ cùng, sau đó đến đồn công an tố cáo cậu ta cưỡng bức.

Đối với Đinh Xuân Muội, chuyện quyến rũ Hầu Quý Bình ngủ cùng không khó, cô ta trẻ trung, goá chồng, lại có nhan sắc, lúc nào cũng có thanh niên đến cặp kè, không cần phải giữ mác trinh tiết. Nhưng đến đồn công an tố cáo đối phương cưỡng bức thì Đinh Xuân Muội thấy do dự, như vậy là vu khống, có ai muốn đang yên đang lành lại đến đồn công an chuốc lấy phiền toái?

Nhạc Quân nói mấy câu xoa tan nỗi lo lắng của cô ta, chỉ cần Hầu Quý Bình ngủ với cô ta, ai có thể chứng minh được là cô ta vu khống? Chỉ cần một mực khẳng định Hầu Quý Bình cưỡng bức là được, đồn công an chắc chắn sẽ bênh vực người trong vùng, làm sao có thể giúp người nơi khác được? Hơn nữa, chỉ cần làm một việc đơn giản như thế, là trong tay có một trăm nghìn tệ, sức cám dỗ thực sự quá lớn.

Đinh Xuân Muội chỉ lo một điều là Hầu Quý Bình từ chối cô ta, nhưng Nhạc Quân nói Hầu Quý Bình đã uống rượu, rượu đã bị bỏ thuốc, cậu ta lại đang ở độ tuổi ham muốn mạnh mẽ, một mình ở chỗ họ, một nơi hẻo lánh nghèo nàn, đồng rơm này, chỉ cần một mồi lửa, ắt sẽ bùng cháy.

Tối hôm đó, Nhạc Quân đến gặp cô ta, nói là Hầu Quý Bình đã uống rượu, bảo cô ta đi luôn bây giờ. Cô ta đến tìm Hầu Quý Bình, mượn cốc xin nước nóng, vào phòng quyến rũ Hầu Quý Bình, thế là việc quan hệ với Hầu Quý Bình xảy ra, cô ta làm theo lời dặn của Nhạc Quân, lấy khăn mặt lau tinh dịch của Hầu Quý Bình, mang về.

Chu Vĩ và Giang Dương nghe xong lời thuật đó, sửng sốt.

Họ lập tức suy ra kết luận tiếp theo, chiếc quần lót bé gái phát hiện thấy trong phòng Hầu Quý Bình có vết tinh dịch, chính là quệt từ chiếc khăn mặt đó. Đầu tiên lấy được tinh dịch, sau đó mưu sát Hầu Quý Bình, tiếp đó vu khống, đây là một cái bẫy hoàn chỉnh!

Giang Dương cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng, sự việc này quá đáng sợ, trước khi cảnh sát đi tìm Hầu Quý Bình, cậu đã bị mang đi giết hại, còn bốn người xấu đó đem chiếc quần lót bé gái có vết tinh dịch giấu vào trong phòng Hầu Quý Bình, cuối cùng vu oan giá họa cho Hầu Quý Bình về chuyện cô bé tự sát vì bị xâm hại tình dục. Liên tưởng tới sự việc vết tinh dịch lấy từ cơ thể cô bé bị mất trong cục công an trước đó, khiến bác sĩ pháp y không thể đối chiếu với tinh dịch của Hầu Quý Bình, từ đó mới có thể vu khống một cách hợp lí. Vụ án này lại một lần nữa vượt quá sức tưởng tượng của anh.

Gan to tày trời!

Chu Vĩ nắm chặt nắm đấm, môi run lên, hỏi: “Tất cả những việc này đều là Nhạc Quân bảo chị làm?”

Đinh Xuân Muội gật đầu xác nhận.

“Hầu Quý Bình bị Nhạc Quân giết?”

“Không phải, không phải,” nghe câu hỏi đó, Đinh Xuân Muội liên tiếp lắc đầu, “Sau khi Hầu Quý Bình bị tìm thấy trong hồ chứa nước, Nhạc Quân cũng rất sợ hãi, anh ấy nói với tôi, anh ấy không biết xảy ra chuyện đối với Hầu Quý Bình, nếu gây ra án mạng, anh ấy cũng vô cùng kinh sợ.”

Chu Vĩ chậm rãi định thần nhìn chăm chăm vào cô ta, hỏi: “Mười vạn tệ là Nhạc Quân đưa cho chị?”

“Vâng.”

“Khoản tiền này có phải là của anh ta không, hay là ở đâu ra?”

Đình Xuân Muội hoảng sợ đáp: “Tôi không biết.”

“Chị quan hệ với anh ta mấy năm rồi, làm gì có chuyện chị không hỏi anh ta về việc này, làm gì có chuyện chị không biết?”

“Tôi thật sự không biết, anh đừng hỏi tôi, anh đi hỏi anh ta xem.”

Chu Vĩ nổi giận quát: “Tôi tất nhiên sẽ hỏi nó, bây giờ chị khai thật ra cho tôi, khoản tiền đó rốt cuộc là ai bỏ ra?”

Đình Xuân Muội không biết nói gì, một lúc sau cô ta đưa hai tay bưng mặt, áp dụng chiêu diễn hình nhất, nguyên sơ nhất của đàn bà, khóc tướng lên. Đàn bà bẩm sinh đã giỏi khóc, nhất là trong lúc cãi nhau với đàn ông.

Đại để có hai kiểu khóc, kiểu thứ nhất là để xả hết nỗi lòng, thực sự cảm thấy ảm ức, thể hiện nỗi đau khổ trong lòng, bà mày phận bạc như vôi, sao lại gặp phải cái loại đàn ông khốn nạn như mày. Kiểu thứ hai là phòng vệ mang tính kỹ thuật, ví dụ như cãi nhau với người yêu, rõ ràng là mình đuối lý, nhưng chỉ cần khóc thì cuối cùng thế nào cũng diễn biến thành nam giới đuối lý, phải xin lỗi. Rất nhiều nam giới đều bó tay trước chiêu này, thực ra biện pháp rất đơn giản, anh có thể chửi thề trong bụng, nhưng chỉ cần ngoài mặt xin lỗi một tí, cuối cùng viết một đồng chi phiếu không có tiền bảo chứng, chắc chắn cô nàng sẽ từ khóc chuyển thành cười.

Chu Vĩ còn có một biện pháp thẳng thừng hơn, anh quát một câu: “Khóc cái cục cứt, còn lãng phí thời gian nữa, tôi đưa chị vào đồn công an giam lại tra hỏi!”

Đình Xuân Muội lập tức thôi khóc. “Nói, ai bỏ tiền ra?”

Đình Xuân Muội sụt sịt, vẻ rất lưỡng lự: “Tôi... tôi có hỏi Nhạc Quân, anh ấy nói, anh ấy nói chuyện này tuyệt đối không được nói ra, chúng tôi không thể đắc tội với họ được, nếu không, cuối cùng cũng sẽ phải chịu cảnh như Hầu Quý Bình.”

“Tôi hỏi chị, họ là ai?”

“Tôi... tôi không rõ lắm, có nghe Nhạc Quân nhắc đến một lần, hình như... hình như là người của Tôn Hồng Vận.”

“Tôn Hồng Vận!” Chu Vĩ nghiêng răng, nắm chặt nắm đấm, khớp ngón tay kêu răng rắc.

Đây là lần đầu tiên Giang Dương nghe thấy cái tên này, nhưng nhìn dáng vẻ của Chu Vĩ, hiển nhiên là biết người này.

Chu Vĩ hít một hơi thở sâu, lại hỏi: “Cái khăn mặt đó đâu rồi?”

“Sau khi tôi cầm chiếc khăn về, đầu tiên là về nhà, Nhạc Quân thấy tôi lấy được chiếc khăn, liền gọi điện thoại cho họ, họ bảo anh ta đem chiếc khăn đến cho họ ngay.”

“Sau đó bao lâu thì chị đi báo công an?”

“Sau khi quay lại, Nhạc Quân bảo tôi ở trong nhà đợi, khoảng một tiếng sau, Nhạc Quân nhận được điện thoại của họ, bảo tôi bấy giờ đi báo công an.”

Giang Dương suy nghĩ về những thông tin đó, rõ ràng, sau khi lấy được chiếc khăn mặt, đối phương đã nhân lúc tinh dịch chưa khô, lau vào chiếc quần lót của bé gái, sau đó đến phòng của Hầu Quý Bình làm trò bẩn thỉu, dàn dựng xong xuôi mới báo Đình Xuân Muội đến đồn công an báo án, tất cả đều nằm trong kế hoạch!

Sau khi hỏi xong, Giang Dương đưa nội dung đã ghi cho Đình Xuân Muội, bảo cô ta chép lại toàn bộ, viết thành đơn nhận tội.

Lúc này, anh thấy Chu Vĩ cau mày, tự mình đi ra cửa, châm một điếu thuốc, rít thật lực. Anh cũng đi theo, nói: “Sao thế? Có phải là... vừa nghe đến cái tên Tôn Hồng Vận, là sắc mặt anh có vẻ khác thường.”

Chu Vĩ mở to mắt nhìn về khoảng trời đằng xa, rít mạnh mấy hơi thuốc, lại châm thêm một điếu, tức giận gật đầu.

Giang Dương hỏi giọng nghi hoặc: “Tôn Hồng Vận là ai?”

Chu Vĩ cười khẩy đáp: “Một thằng cha làm ăn buôn bán trong huyện.”

“Có phải là người này rất khó xử lí?”

Chu Vĩ hít một hơi thở sâu, một lúc lâu sau mới thở dài, đáp: “Tay này nghe nói thời trẻ bươn chải ngoài xã hội, làm ăn rất tốt, quan hệ tốt cả với chính quyền và xã hội đen. Vào thập kỉ chín mươi, một nhà máy giấy quốc

doanh cũ trong huyện chúng tôi thay đổi cơ chế, thời điểm đó tiền của họ không đủ để trả nợ, Tôn Hồng Vận đã mua lại nhà máy giấy này, tôi nghĩ, chắc cậu cũng đã đoán ra, sau này nhà máy này đổi tên thành công ti sản xuất giấy Ca Ân. Sau khi anh ta mua lại, hiệu ích kinh tế của nhà máy mỗi ngày một tốt hơn, trở thành trụ cột tài chính của huyện. Mấy hôm trước, vừa lên sàn ở sàn giao dịch Thâm Quyến, đây không chỉ là huyện Bình Khang, đây là công ti đầu tiên lên sàn chứng khoán của thành phố Kim Hoa.”

Giang Dương im lặng không nói gì, toà nhà cao nhất huyện Bình Khang chính là của tập đoàn Ca Ân, khoảng đất rộng nhất cũng là của Ca Ân. Thành phố Kim Hoa nằm ở phía tây Chiết Giang, đa phần là địa hình núi, kinh tế kém xa so với mấy thành phố ven biển của Chiết Giang, huyện Bình Khang tất nhiên còn lạc hậu hơn, Ca Ân là doanh nghiệp lớn nhất trong toàn huyện, mang lại thu nhập chiếm một phần ba tài chính của huyện, số lượng nhân công lên đến mấy nghìn người, là nền tảng vững chắc có tầm ảnh hưởng quan trọng đến sự ổn định xã hội. Vừa mấy hôm trước, Ca Ân thông báo lên sàn chứng khoán ở sàn giao dịch Thâm Quyến, toàn bộ lãnh đạo thành phố đã cùng đến huyện để chúc mừng, đang tuyên truyền rộn rã khắp cả huyện.

Nếu ông chủ Ca Ân là Tôn Hồng Vận liên quan đến vụ án, làm thế nào mà bắt được ông ta vào lúc này?

Công ti duy nhất lên sàn trong thành phố Kim Hoa, vừa lên sàn, ông chủ đã bị bắt? Trong nhà máy còn mấy nghìn nhân công, dưới con mắt của lãnh đạo, đây là một việc lớn ảnh hưởng đến sự ổn định xã hội.

Bắt thế nào?

Công an huyện có duyệt không? Công an thành phố có duyệt không? Ban bộ lãnh đạo chính quyền có đồng ý không?

Giang Dương lập tức cảm thấy khó khăn lớn chưa từng có. Đường như con đường phía trước mờ mịt vô cùng, cho dù bây giờ, chính tay Tôn Hồng Vận giết người sờ sờ ngay trước mặt anh, muốn bắt hắn, e rằng anh cũng phải vượt qua rất nhiều cửa ải gian nan.

Lúc này, Chu Vĩ nhận được một cú điện thoại, nghe xong điện thoại, anh quay đầu bảo: “Cục thông báo, tối nay tôi phải đi bắt một nhóm cướp, tôi đi trước đây. Cậu ở lại chờ cô ta viết xong, tạm thời không cần đưa về đồn công an, cậu là kiểm sát viên, không làm được thủ tục của bên công an, cứ để cô ta ở đấy, không chạy mất được đâu. Đợi mấy hôm nữa, tôi xử lí xong vụ bắt cướp, sẽ qua gặp cậu.” Anh dừng lại giây lát, lồng ngực phập phồng, nói: “Mặc xác nó là sếp của công ti lên sàn gì, một vụ án mạng hình sự lớn như thế này, một khi chứng cứ xác đáng, có là cậu giỏi thì cũng không cứu được, cứ chờ xem!”

CHƯƠNG 31

Mấy ngày tiếp theo, Giang Dương gọi vào điện thoại di động của Chu Vĩ mấy lần liền, nhưng anh toàn tắt máy, chỉ có một lần trả lời là anh đang dẫn quân rình phục ngày đêm chờ bắt nhóm tội phạm, mấy hôm nữa sẽ qua gặp Giang Dương.

Sau khi từ xã Diêu Cao trở về, biết được cái tên Tôn Hồng Vận, ngày nào trên đường đi làm, Giang Dương cũng vòng một quãng xa, đi qua toà nhà của tập đoàn Ca Ân.

Anh không hề hi vọng sẽ phát hiện được manh mối gì khi nhòm ngó vào trong đó, chỉ là từ khi biết Tôn Hồng Vận liên quan đến vụ án, theo bản năng, anh muốn tận mắt nhìn xem rốt cuộc Tôn Hồng Vận là người như thế nào.

Có điều, không như anh mong muốn, chưa lần nào anh nhìn thấy Tôn Hồng Vận, nhưng một hôm trên đường đi làm, anh nhìn thấy Nhạc Quân ôm đứa bé nghi là bị bắt cóc đi ra từ toà nhà Ca Ân, trong lòng anh có một dự cảm chẳng lành.

Ngày hôm sau, anh lên xe khách trở lại xã Diêu Cao, tìm đến quán hàng nhỏ của Đinh Xuân Muội, thì thấy quán hàng đóng cửa, gõ cửa một hồi, không có ai, hỏi thăm nhà hàng xóm bên cạnh, được cho biết mấy hôm nay Đinh Xuân Muội đều không mở quán hàng, hình như không có nhà.

Bỏ trốn vì sợ tội?

Anh vội lôi điện thoại di động ra gọi cho Chu Vĩ, may sao lúc đó Chu Vĩ lại không tắt máy.

“Nhà Đinh Xuân Muội không có người, hàng xóm bên cạnh nói là mấy hôm nay cô ta đều không có nhà, e là bỏ trốn rồi!”

Chu Vĩ có năm mơ cũng không ngờ được là Đinh Xuân Muội lại chọn con đường bỏ trốn, mặc dù cô ta báo án giả, nhưng không phải là cô ta giết Hầu Quý Bình, hôm đó họ cũng đã phổ biến chính sách với cô ta là hành vi

của cô ta đã phạm tội, tạo chứng cứ giả, nhưng tính chất không nghiêm trọng, về mặt chủ quan, cô ta hoàn toàn không dự đoán được kết quả là Hầu Quý Bình sẽ chết, đồng thời lại có tình tiết chủ động khai báo, chỉ cần sau này cô ta ra toà làm chứng, viện kiểm sát sẽ đề nghị toà án xử nhẹ.

Nhưng không ngờ cô ta lại bỏ trốn!

Một nhân chứng có thể được xử nhẹ, lại chọn con đường ngu ngốc nhất, bỏ trốn!

Chu Vĩ vội dặn: “Cậu cứ đợi ở đó, đừng đi đâu, tôi đưa người tới ngay bây giờ!”

Một tiếng đồng hồ sau, Chu Vĩ lái xe cảnh sát, dẫn theo hai cảnh sát hình sự và Trần Minh Chương đến cửa nhà Đinh Xuân Muội.

Giang Dương lấy làm lạ, hỏi: “Bác sĩ pháp y Trần đến để.”

Chu Vĩ nói giọng lạnh băng: “Nói chuyện điện thoại với cậu xong, tôi suy ngẫm thấy chuyện này rất khả nghi, tôi không tin là Đinh Xuân Muội vì việc này mà bỏ trốn, trở thành tội phạm bị truy nã, nghe xong sự việc, anh Trần bảo anh ấy đến hiện trường xem thế nào.”

Chu Vĩ điện thoại gọi hai cảnh sát ở đồn công an thị trấn đến làm chứng, họ cạy tung cánh cửa gỗ của quán hàng, vừa nhìn họ đã thấy có vấn đề.

Trên chiếc giá để hàng trong quán, có một miếng thủy tinh bị rạn, vết rạn lan ra từ một điểm, một tấm khác bị gỡ bỏ, không biết đi đâu mất.

Trần Minh Chương chậm rãi bước vào trong căn phòng, đứng nguyên tại chỗ nhìn cảnh tượng trước mắt, nói: “Kính vốn đã như thế này à?”

Giang Dương và Chu Vĩ đồng thanh đáp: “Không phải.”

Trần Minh Chương sờ tay lên trán, chậm rãi đi một vòng xung quanh căn phòng, giảng giải: “Nhìn từ dấu vết trên nền nhà, căn phòng này mới có người dùng chổi quét.”

Anh đi đến khoảng tường bên cạnh chiếc giá để hàng, ở đó có một chiếc móc treo, anh cúi đầu nhìn kỹ chiếc móc treo, chặc lưỡi: “Có máu.”

Giang Dương và mấy người còn lại vội bước tới quan sát, quả nhiên, khúc phía trước của chiếc móc treo có một tí vết màu đỏ nhạt, không chú ý

sẽ không thể phát hiện ra được.

Chu Vĩ cau mày hỏi: “Ông khẳng định là máu?”

Trần Minh Chương cười đáp: “Trình độ chuyên môn của tôi không thể lẫn giữa máu và sơn, là máu, thời gian chưa lâu lắm, chỉ vài ngày.”

Lúc này, Giang Dương kể ra chuyện tối hôm trước, sau khi hết giờ làm việc, anh đi qua toà nhà Ca Ân, nhìn thấy Nhạc Quân bê cậu bé đó từ trong đi ra, cậu bé vốn được Đinh Xuân Muội nuôi dưỡng, giờ Nhạc Quân bê trong tay, cho nên anh mới có dự cảm chẳng lành.

Chu Vĩ nghiêng rằng, một lúc lâu sau, anh đâm mạnh một cú vào tường, giận dữ nói: “Bắt Nhạc Quân, đưa về!”

Anh quay xe rời khỏi quán hàng, ra đến ngoài, dặn hai cảnh sát hình sự đến cùng đi hỏi những người xung quanh xem có gì bất thường xảy ra trong mấy hôm vừa rồi. Còn anh dẫn công an đến thẳng nhà Nhạc Quân.

CHƯƠNG 32

“Tôi không nói nhiều với anh, đuổi luật sư của hắn về, Nhạc Quân bị tôi giam chắc rồi, mà cái thằng ôn Nhạc Quân ấy lấy đâu ra luật sư! Anh mời hộ nó chứ gì! Anh bảo trong tay tôi không có chứng cứ, huh, lát nữa tôi sẽ mang chứng cứ đến!” Trong quán ăn nhỏ, Chu Vĩ miệng ngậm điếu thuốc lá trông giống như tàu thủy thời xưa phả khói ra ngoài, bưng bưng giận dữ hét vào điện thoại di động.

Sau khi ngắt điện thoại, Chu Vĩ xắn ống tay áo lên bực bội chửi: “Mẹ kiếp, mới bắt một hôm, Lí Kiến Quốc đã giục tôi thả ra, can thiệp cả vào vụ án của tôi, tên này một trăm phần trăm là được Tôn Hồng Vận nuôi!”

“Có phải là anh chưa nói với cục về việc trong tay chúng ta có đơn nhận tội của Đinh Xuân Muội?”

“Tất nhiên, tôi cố ý giữ lại, không cho bọn nó biết quân bài chủ của chúng ta. Tôi muốn xem xem, rốt cuộc những người nào trong cơ quan sốt ruột về vụ án này. Nhạc Quân mới bị bắt một hôm, cậu xem, Lí Kiến Quốc đã cuống lên rồi.”

Giang Dương lo lắng hỏi: “Thế lãnh đạo của các anh thì thế nào?”

“Mấy ông cục trưởng cục phó thì không nói gì, nếu họ đều là đồng đảng của Tôn Hồng Vận, chẳng hoá ra cục công an này là của Tôn Hồng Vận à? Vốn là hôm đó chúng ta có thể bắt Đinh Xuân Muội về luôn, tiện thể bắt luôn cả Nhạc Quân, nhưng hôm đó Lí Kiến Quốc gọi điện thoại bảo tôi đi bắt nhóm cướp, bỏ lỡ thời gian, vì thế mới xảy ra chuyện với Đinh Xuân Muội. Hôm qua, tôi bắt Nhạc Quân về, định đích thân thẩm vấn, Lí Kiến Quốc lại cố ý giao cho tôi một vụ án, định điều tôi đi chỗ khác, một nhóm trộm là phụ nữ có bầu! Kệ mẹ phụ nữ có bầu trộm cướp, cả Bình Khang chỉ còn mỗi mình tôi là cảnh sát chắc! Tóm mấy con mụ có bầu mà cũng phải tôi đưa quân đi rình bắt? Nếu không có người ngăn lại, tôi đã động thủ với hắn lâu rồi.” Chu Vĩ bưng bưng tức giận châm thêm một điếu thuốc.

“Hoá ra chính là Lí Kiến Quốc báo cho anh về cơ quan...” Giang Dương chột suy nghĩ, “Hôm đó chúng ta vừa điều tra xong, là anh nhận được điện thoại của Lí Kiến Quốc, yêu cầu anh về xử lí một vụ án ngay, chuyện này có vẻ trùng hợp nhỉ? Hình như là cố ý lôi anh về, nếu không, Đinh Xuân Muội và Nhạc Quân đã bị đưa về thẩm vấn ngay hôm đó.”

Chu Vĩ lập tức cau mày suy nghĩ, nói: “Theo như cách phân tích của cậu, nhóm cướp đó chúng tôi đúng là đã theo dõi một thời gian rồi, nhưng trình sát vẫn chưa nắm rõ toàn bộ tình hình, tối hôm đó khi tôi đưa quân đi rình, còn nói với họ là tội phạm chính vẫn chưa xuất hiện, bây giờ mà bắt thì sẽ rút dây động rừng, nhưng họ nói Lí Kiến Quốc ra lệnh phải bắt ngay tối hôm đó. Tôi thấy thời cơ chưa chín muồi, cho nên không vội ra tay, mà cử người thay nhau phục mấy hôm liền. Lí Kiến Quốc ra lệnh bắt vào hôm đó, đúng là quá sớm.”

Giang Dương suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu là Lí Kiến Quốc cố ý tìm cơ để kéo anh về, thế thì ai đã thông báo cho hẳn?”

“Chắc chắn là người của Tôn Hồng Vận.”

“Tôn Hồng Vận làm thế nào mà biết được chúng ta có mặt ở Diệu Cao điều tra Nhạc Quân và Đinh Xuân Muội?”

Mắt Chu Vĩ sáng lên: “Tôi đưa Nhạc Quân về đồn công an, bảo họ điều tra lai lịch của thằng bé, sau đấy tôi vội qua chỗ cậu, nhất định là Nhạc Quân nhân lúc tôi vắng mặt, đã tìm cơ hội lấy điện thoại di động gọi.”

Giang Dương gật đầu cười: “Chỗ anh chắc là điều tra được điện thoại di động của Nhạc Quân đã gọi cho ai đúng không?”

“Tất nhiên là điều tra được.”

Giang Dương cười nhạt: “Khả năng thứ nhất là Nhạc Quân gọi trực tiếp cho Lí Kiến Quốc, nghi can gọi điện thoại cho đội trưởng đội điều tra hình sự trong thời gian bị tạm giữ, tôi là kiểm sát viên, tôi có lí do để gọi Lí Kiến Quốc đến cơ quan chúng tôi nói chuyện. Khả năng thứ hai là Nhạc Quân gọi điện thoại cho người của Tôn Hồng Vận, tiếp đó Tôn Hồng Vận thông báo cho Lí Kiến Quốc, chỉ cần đối chiếu lời giải thích của ba bên về

chuyện điện thoại, nếu cách trả lời có sơ hở, tôi cũng có lí do để gọi Lí Kiến Quốc đến viện Kiểm sát.”

Chu Vĩ lập tức vỗ tay kêu lên: “Hay quá, tôi cho người đi điều tra luôn.”

“Không vội, về việc Đinh Xuân Muội, có tiến triển gì không?”

“Thăm vấn suốt cả buổi tối hôm qua, Nhạc Quân một mực nói không biết Đinh Xuân Muội đi đâu. Hăn nói hôm đó sau khi chúng ta về, Đinh Xuân Muội đưa cậu bé con đến nhà hăn ta, sau đó không biết đi đâu. Hàng xóm của Đinh Xuân Muội nói, khoảng 11 giờ tối hôm đó, nghe thấy tiếng kính vỡ, còn nghe thấy một tiếng kêu khóc của phụ nữ, ông ta không chắc chắn có phải là Đinh Xuân Muội hay không. Các nhà ở nông thôn đều nuôi chó, lúc đó chó nhà ông ta nghe động cũng sủa toáng lên, ông ta còn dậy đi ra ngoài xem, nhưng bên ngoài tối đen, cũng không nghe thấy động tĩnh gì nữa, ông ta tưởng là vợ chồng nhà nào cãi nhau, không để tâm. Xem ra, chắc là Đinh Xuân Muội đã xảy ra chuyện vào lúc đó.”

“Liệu có phải là Nhạc Quân làm không?”

Chu Vĩ lắc đầu vẻ phiền não: “Không, hôm đó Nhạc Quân bị tạm giữ trong đồn công an cả đêm, cho đến tận sáng ngày hôm sau, công an đến cục Dân chính để xác thực, đúng là có thủ tục nhận nuôi hợp pháp, mới thả hăn ra.”

“Chúng ta vừa mới điều tra Đinh Xuân Muội, đã lập tức xảy ra chuyện với nhân chứng này.” Giang Dương giận dữ nghiêng răng.

Chu Vĩ nắm chặt nắm đấm, tức giận nói: “Anh Trần nói, kết hợp với lời kể của hàng xóm và tình hình khám nghiệm hiện trường, anh ấy phán đoán khoảng 11 giờ tối hôm đó đã xảy ra chuyện với Đinh Xuân Muội, không chỉ một người động thủ. Đối phương còn quét dọn hiện trường, Đinh Xuân Muội có lẽ là lành ít dữ nhiều. Đúng là gan to tày trời, ra tay với nhân chứng ngay trước mắt cảnh sát. Nếu sự việc này điều tra ra là Tôn Hồng Vận sai người làm, tôi phải bắt thẳng khốn này bằng mọi giá!”

CHƯƠNG 33

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu Vĩ điện thoại gọi Giang Dương từ cơ quan ra, hai chiếc xe cảnh sát đỗ ở trước cửa viện Kiểm sát, Chu Vĩ thò ra từ chiếc xe phía trước, mặt mũi rạng rỡ bảo anh lên xe.

“Đi đâu?”

“Đưa cậu đi bắt người.”

Chu Vĩ nôn nóng nói cho anh biết tiến triển mới nhất của vụ án, quả nhiên lúc ở đồn công an, Nhạc Quân đã gọi một cú điện thoại bằng điện thoại di động, đối phương là Hồ Nhất Lãng, phó tổng giám đốc của tập đoàn Ca Ân, trợ lý của Tôn Hồng Vận. Hơn nữa, không lâu sau khi nhận được điện thoại của Nhạc Quân, Hồ Nhất Lãng đã dùng điện thoại di động gọi một cú đến văn phòng đội trưởng đội điều tra hình sự, cuộc điện thoại kéo dài tận năm phút. Chỉ tiếc là thằng ôn Nhạc Quân nhất định không khai hẳn gọi điện thoại là để báo tin.

“Anh định bắt ai?” Giang Dương hỏi.

“Tất nhiên là Hồ Nhất Lãng.”

Giang Dương nói vẻ nghi hoặc: “Anh có chứng cứ gì để bắt hẳn?”

“Không có chứng cứ, cứ tóm về hỏi, tôi chắc chắn hẳn sẽ khai ra sự thật phạm tội.”

“Hẳn có gốc đâu, lương tâm đột nhiên cắn rứt hay sao?”

Chu Vĩ cười nhạt một tiếng: “Nếu tôi bắt luôn cả Tôn Hồng Vận thì sao, Hồ Nhất Lãng hoảng sợ, tất sẽ khai ra thôi!”

“Anh định bắt luôn cả Tôn Hồng Vận?”

“Tất nhiên.”

“Cho đến giờ, chưa có bất cứ chứng cứ nào cho thấy hẳn ta liên quan trực tiếp đến những sự việc này, anh bắt hẳn thế nào?”

“Lí do không quan trọng,” Chu Vĩ hứ một tiếng vẻ khinh thường, nói: “Tạm giữ hình sự hai tên này, rồi tra hỏi vài tuần. Hừ, cảnh sát chúng tôi thẩm vấn có một cách, chiếu đèn sáng rực, thiếu ngủ liên tục mấy hôm, tâm trạng bọn chúng sẽ rất tồi tệ, tư duy cũng sẽ hỗn loạn, đến lúc đó chỉ cần sử dụng tí kĩ xảo thẩm vấn, thông thường không quá năm ba ngày là nghi phạm khai ra hết, tôi chưa thấy tên tội phạm nào có tố chất tâm lí chịu được vài tuần. Hầu Quý Bình đã chết gần ba năm rồi, đi đâu tìm ra vật chứng trực tiếp, chỉ có thể dựa vào lời khai để phá án.”

Giang Dương là một kiểm sát viên rất tuân thủ phép tắc trình tự, nghe Chu Vĩ nói vậy, liền lắc đầu lia lịa: “Anh bắt người không có căn cứ, hoàn toàn không đúng quy tắc.”

“Quy tắc? Tôi cũng muốn tuân thủ quy tắc, nhưng chúng có tuân thủ không?” Chu Vĩ trợn mắt lên, “Hầu Quý Bình đã chết như thế nào? Chúng ta vừa mới điều tra Đinh Xuân Muội, cô ta đã xảy ra chuyện dữ. Lũ này tàn ác tột cùng, cậu còn muốn nói chuyện quy tắc với chúng? Đừng có mơ nữa, đối phó với lũ chúng nó, không thể chỉ sử dụng những biện pháp thông thường. Bây giờ trong tay chúng ta chỉ còn mỗi lá đơn nhận tội mỏng dính của Đinh Xuân Muội, không có chứng cứ nào khác, chỉ có thể cưỡng chế tạm giữ bọn chúng trước, ép chúng khai ra sự thật, rồi thu thập chứng cứ liên quan.”

Giang Dương vẫn phản đối: “Anh định trực tiếp bắt giữ Tôn Hồng Vận, đã lấy được lệnh bắt giữ chưa?”

Chu Vĩ nở một nụ cười, đắc ý lấy từ trong cặp tài liệu ra mấy tờ giấy, giơ lên.

Giang Dương cầm lấy xem, trên tờ lệnh bắt giữ có chữ kí của phó cục trưởng chỗ họ, không khỏi ngạc nhiên: “Phó cục trưởng bên anh lại ủng hộ anh bắt giữ Tôn Hồng vận?”

Chu Vĩ che tay ghé sát vào tai Giang Dương nói: “Việc này lãnh đạo trong cục không biết, mấy hôm vừa rồi tôi bắt mấy đám liên, sáng sớm nay cầm một đồng lệnh bắt giữ đến gặp phó cục trưởng lấy chữ kí, đóng dấu, chỉ có điều trong đó có kẹp thêm hai tờ. Lát nữa, sau khi bắt người, chúng

ta không đưa về cục, mà đưa thẳng đến đồn công an, ở đó tôi đã nhờ người kín đáo bố trí cho tôi mượn hai phòng để sử dụng vài hôm, tôi và mấy anh em cấp dưới đều tắt điện thoại di động, không ai liên lạc được, không người nào biết Tôn Hồng Vận bị giam ở đây, không thể ngăn cản tôi thăm vấn được. Những việc này tôi đều bố trí ổn thoả rồi, chiều nay cục trưởng và phó cục trưởng phụ trách điều tra hình sự đều lên thành phố họp mấy ngày, hôm nay là thời cơ tốt nhất. Có điều, việc này sớm muộn lãnh đạo cũng biết, tôi phải làm gấp, phải nhanh chóng hỏi ra kết quả trước khi lãnh đạo biết. Hừ, chỉ cần có chứng cứ, ván đã đóng thuyền.”

“Anh... anh còn định lén lút giam chúng lại, như thế là bắt giữ trái pháp luật.” Giang Dương há hốc mồm sững sốt.

“Kệ bố nó đúng luật với trái luật, cứ nghĩ đến chuyện chúng nó dám ra tay với nhân chứng ngay trước mắt cảnh sát là tôi không chịu nổi!” Chu Vĩ tỏ vẻ không hề quan tâm.

“Anh... anh lừa lấy chữ kí của lãnh đạo, còn thêm cả tội bắt giữ người trái pháp luật, anh làm như thế.”

“Biết đâu trong quá trình thăm vấn, bọn chúng không hợp tác, thì tôi lại thêm một tội sử dụng nhục hình để ép cung đấy.” Anh bật cười, không hề quan tâm, “Tôi ở trong cơ quan vốn đã không cần thẳng tiến, tội phạm to gan tà trời như vậy mà còn nhớn nhoe ngoài vòng pháp luật, tôi gặp là thấy đau đầu, cho nên tôi cũng to gan tà trời một lần. Yên tâm, đưa cậu đi là để làm chứng, sau này cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi đều nói là cậu bị tôi lừa, một mình tôi chịu trách nhiệm.” Chu Vĩ cười ha hả, hoàn toàn không thấy có gì quan trọng.

Giang Dương thấy lòng mình cuộn sóng.

Làm như vậy hoàn toàn không có bất cứ lợi ích gì đối với Chu Vĩ.

Phá được vụ án này, cũng sẽ gây ra những ồn ào rất lớn, công ti duy nhất lên sàn trong toàn thành phố, vừa lên sàn, ông chủ đã phạm tội hình sự nặng, bị bắt, lãnh đạo chính quyền có vui không? Thế cũng không sao, nhưng nếu cuối cùng không thăm vấn ra được kết quả, phó cục trưởng biết là Chu Vĩ kẹp lệnh bắt giữ vào trong để lừa lấy chữ kí và con dấu, âm thầm

bắt giữ trái pháp luật một ông chủ lớn, nhân vật có thể ngồi cùng với lãnh đạo thành phố khi họp, thậm chí còn sử dụng nhục hình để ép cung, thì sẽ thế nào? Chu Vĩ rất có khả năng phải vào tù!

Cho dù kết quả thế nào, Chu Vĩ cũng sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc. Nhưng anh vẫn liều mình mạo hiểm.

Giang Dương không hiểu, rốt cuộc cái đích mà Chu Vĩ theo đuổi là gì?

Giang Dương tự hỏi, anh điều tra lại vụ án này, lúc bắt đầu chỉ là vì người bạn cùng học, anh đã nhanh chóng dao động, vì bị Ngô Ái Khả ‘ép buộc’ nên mới kiên trì đi tiếp, sau khi gặp quá nhiều khó khăn, anh lại liên tục dao động, nhận được sự động viên từ những người khác, cuối cùng anh mới quyết định lập án. Sự kiên trì ở giai đoạn sau đó, giống như một bánh răng đã lên cốt, đã làm nhiều việc như thế rồi, không muốn công sức bỏ ra đều đổ xuống sông xuống biển, thế là giống như một chiếc xe đã lên đường cao tốc, đành tiến lên một cách bất đắc dĩ.

Nhưng nếu bảo Giang Dương vì vụ án này mà lừa lấy chữ kí của lãnh đạo và con dấu của cơ quan, anh sẽ tuyệt đối không làm.

Nghề nghiệp, lương tâm, tiền đồ, những cái đó nhất định phải là tam giác bất khả thi hay sao?

Anh không biết, nhưng anh mong được sống trong một tam giác trong sạch, ổn định.

Khó khăn lớn nhất trước mắt họ, là thiếu chứng cứ, cơ hội đột phá duy nhất, đúng như Chu Vĩ nói, phải cho nghi can khai ra trước, nếu Chu Vĩ đã mạo hiểm bất chấp tất cả, thì anh cũng để bầu máu nóng sục sôi một lần, cùng đi một chuyến xem.

CHƯƠNG 34

Rất nhanh chóng, họ đã đến tập đoàn Ca Ân, Chu Vĩ dẫn theo quân sai bước xông vào, cô bé ở quầy lễ tân thấy cảnh sát, không dám ngăn lại, thừa nhận ông chủ đang ở công ti, lập tức dẫn họ lên tầng.

Tầng trên cùng là khu vực văn phòng làm việc của lãnh đạo cấp cao trong tập đoàn, họ xông luôn vào phòng chủ tịch hội đồng quản trị, lúc này, một người đàn ông đeo kính khoảng ba lăm ba sáu tuổi ở một văn phòng bên cạnh đi ra, ngăn họ lại: “Các anh là?”

Chu Vĩ đưa thẻ cảnh sát và hai tờ lệnh bắt giữ ra, nói: “Hồ Nhất Lãng và Tôn Hồng Vận ở đâu? Chúng tôi phải đưa họ đi.”

Mặt người đó hơi biến sắc, tiếp đó nói: “Tôi là Hồ Nhất Lãng.”

Chu Vĩ quan sát anh ta một lúc, trông anh ta rất thư sinh, mắt nhỏ nhưng ánh lên sự giao hoạt.

Chu Vĩ cười nhạt: “Tôn Hồng Vận ở đâu? Cả hai người đi cùng chúng tôi.”

Hồ Nhất Lãng bình thản như không cảm lấy lệnh bắt giữ, xem đi xem lại mấy lần, rồi ngẩng đầu lên, bình tĩnh mỉm cười hỏi: “Bắt giữ hình sự à, chắc chắn, không biết vì nguyên nhân gì mà các anh phải bắt giữ hình sự tôi và tổng giám đốc Tôn?”

“Liên quan đến nhiều vụ án hình sự, đi rồi sẽ biết.”

“Thế à? Hình như hơi phiền đấy nhỉ.” Hồ Nhất Lãng cúi đầu thở dài một tiếng.

Lúc này, người trong khu vực văn phòng đều ra vây quanh hóng xem.

Chu Vĩ hoàn toàn không quan tâm, anh quát bằng giọng lạnh băng: “Không phải nhiều lời, đi theo chúng tôi!”

Anh lấy còng tay ra, chuẩn bị sử dụng biện pháp cưỡng chế.

“Đợi đã,” một giọng đàn ông từ phía sau những người đang vây quanh xem vọng ra, mọi người tự động lui vào hai bên, một người đàn ông mặc chiếc áo phong ngắn tay kiểu thoải mái sạch sẽ, chừng hơn bốn mươi tuổi bước ra, nhìn họ một cái, rồi bình thản hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Tổng giám đốc Tôn!” Hồ Nhất Lãng bước tới cạnh ông ta, đưa lệnh bắt giữ, giải thích một hồi.

Tôn Hồng Vận cau mày nhìn lệnh bắt giữ, Hồ Nhất Lãng thì thào vào tai ông ta mấy câu.

Hồ Nhất Lãng quay người mỉm cười nói: “Đồng chí cảnh sát, thủ tục của các anh hình như có chút vấn đề.”

Chu Vĩ bất giác thấy chột dạ, nhưng vẫn lên giọng hỏi: “Vấn đề gì?”

“Tổng giám đốc Tôn là đại biểu hội đồng Nhân dân tỉnh, không được phép bắt giữ, các anh phải xin phép ủy ban thường trực hội đồng Nhân dân trước, sau khi hội đồng Nhân dân đồng ý, mới có thể đi theo các anh được.”

Họ giật mình sửng sốt.

Giang Dương không hề biết, Tôn Hồng Vận là đại biểu hội đồng nhân dân, Chu Vĩ càng bức bối, anh đã sơ ý bỏ qua, nhưng chuyện này vốn không được phép bỏ qua, một nhân vật như Tôn Hồng Vận làm sao lại không có tí địa vị xã hội? Anh đã quá sốt ruột, muốn nhanh chóng phá án, vì vậy mới liều mình mạo hiểm lừa lấy con dấu và chữ kí, nhưng anh đã không suy nghĩ thấu đáo, cứ tưởng là lén lút bắt bọn chúng đi cưỡng chế thẩm vấn là xong, nhưng cuối cùng, công sức đi tong!

Chu Vĩ sầm mặt, Tôn Hồng Vận khoanh hai tay, nhìn anh như thể xem kịch.

Giang Dương đột ngột lên tiếng: “Tôn Hồng Vận tạm thời không cần đi cùng chúng tôi, Hồ Nhất Lãng, anh không phải là đại biểu hội đồng Nhân dân đúng không?”

Sắc mặt Hồ Nhất Lãng thoáng hiện vẻ hoảng hốt.

“Thế thì anh đi theo chúng tôi.”

Quai hàm Hồ Nhất Lãng khê giật giật, anh ta ngẩng đầu nhìn Tôn Hồng Vận, như thể đang cầu xin sự trợ giúp, sắc mặt Tôn Hồng Vận thản nhiên như không.

Giang Dương chạm vai vào Chu Vĩ, anh nghiêng răng, lấy lại tinh thần, nghĩ đến chuyện đã lừa lấy lệnh bắt giữ, không thể thoát khỏi trách nhiệm, không bắt được cả hai thằng, bắt một thằng cũng tốt, anh cầm còng tay lên bảo: “Hồ Nhất Lãng, đi thôi.”

Lúc này, Tôn Hồng Vận lại lên tiếng: “Cậu Hồ, khi này cậu giới thiệu vị cảnh sát này tên là gì nhỉ?”

“Chu Vĩ!”

“Ồ,” ông ta cố tình làm ra vẻ ngạc nhiên, liên tiếp gật đầu, “Chu Vĩ, tôi biết, người Bình Khang chúng ta đều biết. Tuyết Trắng Bình Khang, tấm danh thiếp của giới cảnh sát! Ừm, đồng chí cảnh sát Chu, vốn là theo quy định thì tôi không cần đi cùng các anh, nhưng tên của anh ở Bình Khang này không người nào không biết, anh đã đích thân đến điều tra, có cả lệnh bắt giữ, tôi và cậu Hồ chắc hẳn là đã bị nghi ngờ về mặt nào đó, nếu tôi mượn danh là đại biểu hội đồng Nhân dân, không hợp tác với công việc điều tra của anh, mà người dân Bình Khang biết được, ắt sẽ chửi tôi, cũng sẽ loan ra những tin đồn thất thiệt sau lưng tôi. Anh yên tâm, tôi chắc chắn phải nể mặt anh, tôi và cậu Hồ đều đi với anh, sẽ hết sức hợp tác với công việc điều tra của anh.”

Dứt lời, ông ta nói thêm vài câu vào tai Hồ Nhất Lãng, lại khê dặn dò những người khác trong công ti mấy câu, rồi bước lên, dáng vẻ vô cùng tự tin.

CHƯƠNG 35

Chu Vĩ biết đã không thể lảng lạng bắt Tôn Hồng Vận đi cưỡng chế thẩm vấn, anh không muốn liên lụy đến Giang Dương, nên bảo Giang Dương về viện Kiểm sát trước. Anh đưa Tôn Hồng Vận và Hồ Nhất Lãng về cục, phó huyện trưởng phụ trách chính pháp, chánh văn phòng huyện ủy và các lãnh đạo khác trong cục đã đứng ở đó, anh vờ như không nhìn thấy ánh mắt khiển trách của họ, vẫn bảo cấp dưới đưa Hồ Nhất Lãng đi ghi lời khai, rồi cùng những người khác vào phòng họp của cơ quan.

Không đợi Chu Vĩ nói hết quá trình sự việc, Tôn Hồng Vận đã bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Các vị lãnh đạo chắc đều biết, nhà máy sản xuất giấy thực tế đã phá sản mà tôi mua từ ủy ban Quản lý giám sát tài sản quốc hữu huyện năm xưa, đã giữ được việc làm cho mấy trăm cán bộ nhân viên, lúc đầu tình hình kinh doanh rất khó khăn, tiền vốn, kĩ thuật, tổ chức người lao động đều là những vấn đề nan giải, Bình Khang chúng ta vốn không phát triển, giao thông bất tiện, khi đó, cả ngày lúc nào cũng suy nghĩ làm thế nào để nuôi sống được ngần ấy con người. Sau này, tình hình kinh doanh của doanh nghiệp dần đi vào quỹ đạo, tập đoàn Ca Ân chúng tôi cũng tiên bộ rất nhanh, đến tháng này đã lên sàn ở sàn giao dịch Thâm Quyển, trở thành công ti đầu tiên trong thành phố lên sàn, cũng coi như đã gạt hái được chút thành tích. Trước đây khi tình hình kinh doanh của tôi còn khó khăn, ngoài xã hội không có người nào nói tôi không tốt, mấy trăm nhân viên trong nhà máy đều biết tôi vất vả, đều gọi tôi một cách thân mật là Giám đốc Tôn. Bây giờ tập đoàn Ca Ân của chúng tôi bắt đầu phát triển, giải quyết vấn đề việc làm cho mấy nghìn người ở Bình Khang, có tiền rồi, ngoài xã hội bắt đầu loan tin đồn nhảm. Có người nói thời xưa tôi dựa vào xã hội đen để gây dựng cơ nghiệp, có người nói tôi đã nuốt tài sản quốc hữu, có người nói bây giờ tôi vẫn tổ chức những hoạt động phi pháp. Trước những tin đồn đó, cá nhân tôi không bao giờ phản hồi, cây ngay không sợ chết đứng, cơ quan

lãnh đạo các cấp cũng đều tiến hành điều tra đối với tập đoàn Ca Ân chúng tôi, nếu thật sự có vấn đề, có lên sàn được không?”

Các lãnh đạo thì nhau gật đầu tán đồng.

Ông ta tiếp tục nói: “Dân chúng là gì, dân chúng có thể cùng anh nghèo khó, nhưng không chịu được nếu anh phát triển hơn họ. Bình Khang chúng ta lại là khu vực miền núi lạc hậu trong tỉnh, rất nhiều người dân vẫn còn tư tưởng tiểu nông, tin đồn, một thì thành mười, mười thành một trăm, lúc đầu tôi cũng không thấy làm sao, nhưng hôm nay cảnh sát Chu đã đích thân đến gõ cửa, tôi cảm thấy nếu tin đồn cứ tiếp tục lan truyền như thế, sẽ ảnh hưởng đến tình hình kinh doanh và sự ổn định của tập đoàn chúng tôi, tôi buộc phải giải thích rõ ràng.”

Toàn bộ lãnh đạo có mặt ở đó bắt đầu phê bình Chu Vĩ, phó huyện trưởng nghiêm giọng khiển trách: “Chu Vĩ, chúng tôi biết, về phương diện phá án, anh luôn tận tâm làm hết trách nhiệm, nhưng khi phá án, anh cũng phải quan tâm đến chính trị, suy xét đến cục diện lớn, chú ý cách thức, phương pháp. Người nổi tiếng thường bị nhiều thị phi, tổng giám đốc Tôn là lãnh đạo doanh nghiệp kiệt xuất ở Bình Khang chúng ta, anh chưa điều tra tìm ra chứng cứ kỹ càng đã trực tiếp bắt giữ người ta, đại biểu hội đồng Nhân dân có tùy tiện bắt giữ được không, anh có hiểu luật pháp không hả, ai duyệt lệnh bắt giữ cho anh, phó cục trưởng của các anh? Chuyện này mà để bên ngoài biết sẽ thành cái gì? Xã hội sẽ nói thế nào? Dân chúng sẽ nhìn nhận thế nào? Ca Ân là trụ cột trong huyện, là tấm danh thiếp của huyện, anh tùy tiện bắt giữ chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn, sẽ ảnh hưởng đến sự ổn định kinh doanh của một doanh nghiệp, anh có hiểu không hả!”

Hiển nhiên, lúc này họ còn chưa biết Chu Vĩ đã dùng mẹo lừa lấy chữ kí của lãnh đạo, nên vẫn còn tương đối mềm mỏng đối với anh.

Chu Vĩ hít một hơi thở sâu, nghiên chặt răng, chọn cách tiếp tục sa sầm nét mặt, im lặng đối kháng.

“Cũng không nghiêm trọng đến thế,” không ngờ Tôn Hồng Vận lại nói đỡ cho Chu Vĩ. “Tinh thần chính nghĩa của cảnh sát Chu chúng ta đều biết, tôi ở Bình Khang đã nghe được rất nhiều sự tích của cảnh sát Chu, cũng vô

cùng khâm phục anh ấy. Có lẽ cảnh sát Chu đã nghe được một số tin đồn thất thiệt ngoài xã hội, cho nên nghi ngờ tôi. Điều tra như vậy cũng tốt, có thể chứng minh là tôi trong sạch, khiến một số người phải ngậm miệng lại.”

Chu Vĩ không thể nhịn thêm được nữa, lên tiếng lạnh lùng chất vấn: “Đinh Xuân Muội đã đi đâu, chắc chắn là anh biết rồi!”

Tôn Hồng Vận ngơ ngác: “Đinh Xuân Muội nào? Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy cái tên mà anh nói, đó là ai? Tôi có quen không?” Chu Vĩ lấy một phong bì từ túi áo ngực trong người ra, lấy ra lá đơn nhận tội của Đinh Xuân Muội, để lên mặt bàn: “Anh tự xem đi.”

Tôn Hồng Vận cầm lấy xem một lượt, tiếp đó mấy vị lãnh đạo cũng cầm lấy xem một lượt.

Tôn Hồng Vận nói vẻ không hiểu: “Trong này xuất hiện Hầu Quý Bình, Nhạc Quân, là ai? Tôi chưa bao giờ nghe nói.”

Phó cục trưởng hỏi: “Bản tư liệu này anh lấy đâu ra?”

“Đơn nhận tội do Đinh Xuân Muội tự tay viết.”

“Đinh Xuân Muội là ai?”

“Một phụ nữ ở xã Diệu Cao.”

“Những cảnh sát hình sự nào giám sát việc ghi chép?”

“Tôi và một thành viên cấp dưới trong đội, còn có một người bạn nữa.” Chu Vĩ không nói ra tên của Giang Dương, trước lãnh đạo chính quyền cấp huyện, anh không muốn Giang Dương bị liên lụy.

“Bạn của anh?” Phó cục trưởng cau mày. “Có phải là cảnh sát không?”

Chu Vĩ phủ nhận: “Không.”

“Anh dẫn một người bạn không phải là cảnh sát đi gặp Đinh Xuân Muội để điều tra, cô ta đã viết lá đơn nhận tội này trước mặt các anh?”

“Đúng thế.”

“Thế bây giờ Đinh Xuân Muội đâu?”

“Tôi hôm chúng tôi điều tra xong, Đinh Xuân Muội đã mất tích, sơ bộ nghi ngờ là đã bị bắt cóc, bây giờ phải hỏi ông chủ Tôn xem cô ta đi đâu rồi?”

Tôn Hồng Vận lắc đầu, cười nhản nhó.

Phó huyện trưởng nói: “Nếu cô ta đã viết đơn nhận tội, bất luận nội dung là thật hay giả, có liên quan đến tổng giám đốc Tôn hay không, anh cũng nên đưa Đinh Xuân Muội về cơ quan tiếp tục điều tra, cô ta đã mất tích thế nào? Bị bắt cóc ở cục công an?”

Chu Vĩ cúi đầu trả lời: “Hôm đó tôi đột xuất có việc, nhất thời sơ suất, không đưa cô ta về ngay lúc đó.”

Phó huyện trưởng cười nhạt: “Một phụ nữ ở xã Diệu Cao, làm sao mà biết tổng giám đốc Tôn được chứ? Chỉ có một tờ giấy viết, có thể làm chứng cứ? Bây giờ không tìm thấy cô ta, có đảm bảo được tính chân thực của bản tư liệu này không?”

Chu Vĩ không thể phản bác.

“Cái tên Hầu Quý Bình trong này là ai?”

“Là một giáo viên tình nguyện.”

Phó huyện trưởng bật cười: “Trong thư viết Nhạc Quân đưa tiền cho Đinh Xuân Muội, bảo cô ta quyến rũ Hầu Quý Bình, cuối cùng báo công an vụ khống anh ta, khoản tiền đó là tổng giám đốc Tôn bỏ ra, tổng giám đốc Tôn có thể có mối thâm thù với một giáo viên tình nguyện ở xã Diệu Cao hay sao? Tổng giám đốc Tôn có phải là người Diệu Cao đâu, làm sao mà có mâu thuẫn được?”

Tôn Hồng Vận nói: “Đúng thế, tôi ở Bình Khang bao nhiêu năm nay, chưa từng đến xã Diệu Cao, càng không biết cái người tên là Nhạc Quân này.”

Chu Vĩ nghiêng chặt răng, bây giờ anh không có chứng cứ, nếu nói Tôn Hồng Vận liên quan đến chuyện xâm hại tình dục bé gái, thì đúng là hoàn toàn không có căn cứ, có lẽ tất cả những người có mặt ở đó đều sẽ nổi giận ngay tại chỗ, khiến trách anh bịa đặt vô căn cứ tin đồn thất thiệt về lãnh đạo doanh nghiệp.

Một lát sau, anh chăm chăm nhìn vào Tôn Hồng Vận, nói: “Nhạc Quân và Hồ Nhất Lãng đều đang bị tạm giữ ở đằng sau, bây giờ đợi lời khai của họ xem thế nào!”

Tôn Hồng Vận thủng thẳng nói: “Hồ Nhất Lãng là trợ lí của tôi, tôi tin tưởng nhân cách của cậu ấy, tôi cũng chưa bao giờ nghe nói cậu ấy có mâu thuẫn gì với một giáo viên tình nguyện ở xã Diệu Cao, mong cảnh sát Chu hôm nay có thể điều tra ra một kết luận đáng tin cậy, rốt cuộc cậu Hồ có phạm tội hay không, nếu cậu ấy phạm tội, tôi tuyệt đối không bao che, nhất định sẽ tích cực phối hợp với công an để điều tra. Nếu cậu ấy vô tội,” Tôn Hồng Vận dừng lại giây lát, ho một tiếng, giọng đột ngột lạnh băng, “tôi cũng quyết không cho phép những tin đồn thất thiệt đó tồn tại, nhất định sẽ tố giác lên cơ quan cấp trên!”

CHƯƠNG 36

“Quá ghê tởm, thực sự là quá ghê tởm!” Trong quán ăn, Chu Vĩ ừng ực tu hết cả chai bia, bực bội nói với Giang Dương.

Buổi trưa, Tôn Hồng Vận nói chuyện chưa đầy nửa tiếng ở cục công an, đã lấy cớ là công ti có việc, phải về trước. Tất cả lãnh đạo đều khiến trách Chu Vĩ làm việc lỗ mãng, yêu cầu anh lập tức thả Hồ Nhất Lãng ra. Anh nhất mực không đồng ý, gỡ phù hiệu cảnh sát xuống, dọa sẽ thôi việc, kết quả các lãnh đạo đều bảo anh lập tức thôi việc luôn đi, họ tuyệt đối không nín giữ.

Chu Vĩ không còn cách nào khác, đành cầm phù hiệu lên, không thêm để ý đến các lãnh đạo, vào phòng thẩm vấn đóng cửa lại, ở trong đó đích thân tra hỏi Hồ Nhất Lãng.

Thẩm vấn cả buổi chiều, không thu được kết quả gì.

Hồ Nhất Lãng nhất mực nói chỉ là bạn bè thông thường với Nhạc Quân, nội dung cuộc điện thoại hôm đó, anh ta đã quên mất rồi, nói chung không phải là chuyện quan trọng, còn về chuyện sau đó gọi điện thoại đến văn phòng của Lí Kiến Quốc, cũng không nhớ đã nói gì.

Nhạc Quân cũng như vậy, không nhớ đã nói gì trong điện thoại. Đinh Xuân Muội đi đâu, hẳn càng không biết.

Sau đó, cả cục trưởng và phó cục trưởng đang họp ở trên thành phố đều gọi điện thoại đến, giận dữ phê bình anh đã lừa lấy chữ kí của lãnh đạo, về rồi sẽ gặp anh để xử lí, Lí Kiến Quốc và những vị lãnh đạo khác càng ép anh phải thả người, luật sư cũng đến cục công an, tất cả cảnh sát hình sự cấp dưới đều không dám tiếp tục thẩm vấn, mọi người đều đứng về phía kia.

Anh một tay khó bắt gà, đành thôi. Thả cả hai người đó ra.

Hồ Nhất Lãng kiên quyết yêu cầu cục công an cấp cho anh ta bản chứng minh vô tội, trả lại sự trong sạch cho anh ta, để tập đoàn Ca Ân và tổng

giám đốc Tôn không phải bị dư luận chỉ trích, lãnh đạo trong cục đồng ý, cuối cùng Chu Vĩ không còn cách nào khác, đành kí tên vào bản chứng minh vô tội.

Giang Dương cảm thấy con đường phía trước thật mờ mịt, thất vọng buồn rầu: “Bây giờ mọi ngã đường đều bị chặn đứng, nhân chứng, vật chứng đều không có, còn làm thế nào được nữa đây?”

Chu Vĩ dẫn giọng nói: “Điều tra, nhất định phải điều tra! Càng như vậy, càng phải điều tra! Tôi không làm gì được Tôn Hồng Vận, kiểu gì cũng đối phó được với Nhạc Quân!”

“Nhưng cuối cùng không phải cả hãn cũng được thả ra rồi hay sao?”

Chu Vĩ cau mày suy nghĩ, ánh mắt dữ dằn, một lúc lâu sau anh trầm giọng nói: “Nhạc Quân tất nhiên là biết nội tình, trực tiếp ép hãn khai ra, sau đó chúng ta sẽ căn cứ vào tình hình mà hãn khai báo để tìm chứng cứ!”

Giang Dương lộ vẻ lo lắng: “Anh bảo ép hãn khai ra, ép thế nào? Anh lừa lấy chữ kí của lãnh đạo đã vi phạm kỉ luật rồi, may mà cuối cùng anh không tạm giữ trái pháp luật, đối phó với hãn, không lẽ anh định...”

“Cậu đoán đúng rồi đấy, đối phó với cái loại vô lại này, tôi phải nện cho đến khi hãn thành thật khai ra mới thôi!”

“Như vậy...” Giang Dương hết sức phản đối, “Như vậy không đúng quy trình!”

“Cần cái quy trình gì! Cái loại này tôi gặp nhiều rồi, trình tự pháp luật gì cuối cùng cũng biến thành lá chắn cho chúng nó, chỉ còn cách sử dụng thủ đoạn!”

Giang Dương có vẻ sợ, anh cảm thấy hoảng sợ trước ý tưởng này, anh khác với Chu Vĩ - người cảnh sát già này, anh tốt nghiệp chính quy từ một khoa luật nổi tiếng, mang đậm khí chất thư sinh, luôn coi trọng sự công bằng trong trình tự, sử dụng nhục hình để ép cung là việc mà anh tuyệt đối không muốn can dự vào.

Chu Vĩ nhìn Giang Dương rồi khuyên nhủ: “Cậu đừng sợ, có trách nhiệm gì tôi sẽ gánh, cậu không cần lo lắng, cậu vẫn muốn tiếp tục cùng tôi điều tra vụ án chứ?”

Vẻ mặt Giang Dương đầy do dự, nghe Chu Vĩ nói, trong lòng anh bắt đầu thôi chí.

Anh công tác chưa lâu, phía trước là tiền đồ sự nghiệp rực rỡ, cánh buồm hành trình cuộc đời vừa mới căng lên, sự việc này đã gây ra cho anh rất nhiều phiền toái, không ít người trong cơ quan kín đáo khuyên anh, đừng có theo Chu Vĩ làm loạn nữa, cho dù Tôn Hồng Vận thực sự có vấn đề, với cấp bậc của anh cũng không thể xử lí được.

Nhưng nhìn tinh thần chính nghĩa toả ra từ con người Chu Vĩ, lại nghĩ đến chuyện Chu Vĩ mặc dù thiếu bình tĩnh, nhưng suy nghĩ lại rất thấu đáo, buổi sáng bảo anh về trước, tránh không để anh phải khó xử khi đối mặt với lãnh đạo huyện, đồng thời cũng tránh không gây phiền hà cho viện Kiểm sát, anh vô cùng cảm kích.

Anh suy nghĩ hồi lâu rồi nói giọng nặng nề: “Nếu... nếu anh nhất định sử dụng nhục hình ép cung Nhạc Quân, thì tôi xin rút khỏi vụ án này.”

“Nếu chỉ là dọa dẫm tí thì thế nào?”

Giang Dương suy nghĩ một lúc rồi nhìn Chu Vĩ vẻ rất nghiêm túc: “Về mặt thái độ, tôi luôn đứng về phía anh, nhưng anh tuyệt đối không được gây tổn hại đối với thân thể nghi can, đây là nguyên tắc của tôi.”

Chu Vĩ thở phào nhẹ nhõm: “Cậu yên tâm, tôi làm cảnh sát hình sự bao nhiêu năm rồi, biết chừng mực. Cái loại như Nhạc Quân tôi gặp nhiều rồi, dọa một tí là khai ra hết, sẽ không gây thương tích cho hấn đâu.”

Giang Dương hỏi: “Anh định làm thế nào?”

Chu Vĩ nghĩ ngợi giây lát rồi đáp: “Hay là tối nay đi luôn trong đêm đến xã Diêu Cao, hôm nay sau khi Nhạc Quân được thả, bọn Tôn Hồng Vận chắc chắn sẽ cảnh báo hấn sau này phải ứng phó với công tác điều tra của tôi như thế nào, đêm nay cho hấn không kịp trở tay, không để lâu hấn sẽ có chuẩn bị về tâm lí, đến lúc đó càng khó hỏi ra kết quả.”

Giang Dương nghĩ một lúc, thấy nếu đã quyết định sử dụng thủ đoạn điều tra không đúng quy định, thì tất nhiên là càng sớm càng tốt.

Chu Vĩ nói tiếp: “Tôi qua cơ quan mượn một chiếc xe thông thường dùng để điều tra hình sự, để phòng thẳng oắt đó nhìn thấy xe cảnh sát sẽ

bỏ chạy. Lát nữa cậu lái xe, tôi thì...” anh chỉ vào một lốc bia chai dựng trước mặt, say bia lái xe không tốt, anh nháy mắt, “tôi về cục lấy khẩu súng.”

“Mang súng?” Giang Dương hoảng hốt hỏi.

“Yên tâm, tôi có muốn chết đâu, chẳng nhẽ lại cho hăn đi thật? Doạ dẫm tí thôi, diễn kịch tất nhiên phải diễn cho thật.”

CHƯƠNG 37

Màn đêm buông xuống, Giang Dương lái xe, chở Chu Vĩ thẳng tiến đến xã Diêu Cao. Họ nói chuyện về gia đình, về cuộc sống và những trải nghiệm của mình.

Gia đình Chu Vĩ rất hạnh phúc, cô vợ hiền làm giáo viên tiểu học, có một con trai, vừa lên cấp ba, rất giống anh, cao ráo, lại mạnh khỏe vạm vỡ, từ nhỏ đã thích thể thao, có luyện võ, tính cách cũng giống hệt như anh, rất nghĩa khí. Hồi học cấp hai, bạn cùng học bị bọn học sinh lưu manh thu phí bảo vệ, cậu bé đi qua thấy bất bình, một mình đánh ba thằng, mà còn làm cả ba thằng đều bị thương, thầy giáo mời tất cả phụ huynh cùng đến, sau đó đám học sinh lưu manh và bọn đầu gấu ngoài trường biết được cậu bé có ông bố là Tuyết Trắng Bình Khang, uy phong lừng lẫy bốn phương, không dám động đến cậu nữa. Duy chỉ có điều, cậu con trai này học hành không ra làm sao, có chí hướng muốn thi vào trường cảnh sát, sau này cũng làm cảnh sát.

Nói đến con trai, nụ cười đặc ý ngời sáng trên gương mặt Chu Vĩ, như thể nhìn thấy hình ảnh hai bố con cùng hợp tác bắt tội phạm.

Giang Dương cũng kể về quá khứ của mình, anh sinh ra ở một thị xã nhỏ, mẹ anh đã mất vì bị bệnh từ khi anh còn học tiểu học, sau này bố lập gia đình mới, sinh được một người con gái, trong gia đình mới, bố anh dành tình cảm nhiều hơn cho người vợ mới và con gái, vì vậy trong anh luôn ẩn chứa một nỗi lòng. Từ hồi học cấp hai, anh đã ở nội trú trong trường, vạn bất đắc dĩ mới về nhà. Anh rất hài lòng về cuộc sống hiện tại, tốt nghiệp đại học một cách suôn sẻ, gặp được cô bạn gái có tình cảm với nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, cuộc đời vừa mới bắt đầu, tương lai đầy hứa hẹn.

Thời gian trôi đi rất nhanh theo mạch câu chuyện.

Họ đến xã Diệu Cao vào khoảng chín giờ tối, cuộc sống của người dân nông thôn rất đơn điệu, hầu hết đều không quan tâm đến chuyện hưởng ứng chính sách sinh đẻ có kế hoạch, đều tắt đèn lên giường từ rất sớm. Trong xã không có đèn đường, tối đen như mực.

Đường đến nhà Nhạc Quân đi qua một ao cá, khi xe đi qua, đột nhiên nghe thấy một tiếng “cứu...”. Họ vội dừng xe lại, vánh tai lắng nghe giây lát, nhưng âm thanh đã biến mất.

“Cậu Giang, cậu có nghe thấy không?” Chu Vĩ tập trung cao độ lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Hình như... hình như vừa có người kêu cứu?” Giang Dương không chắc chắn lắm, anh nhìn ngó bốn phía xung quanh, ngoài khoảng đường phía trước được rọi sáng bởi ánh đèn xe, chỗ xa hơn và bốn phía xung quanh đều là một vùng tối đen.

“Xuống xe xem thế nào.” Giọng nói đó nghe rất thật, Chu Vĩ không dám lơ là.

Sau khi xuống xe, Chu Vĩ bật đèn pin, soi về phía phát ra âm thanh dò tìm, phía trước là một bãi đất trống, họ vừa đi được vài bước, liền nhìn thấy một chiếc xe bánh mì* đỗ ở bãi đất trống, một người đứng bên ngoài chiếc xe, đang chăm chăm nhìn thẳng vào họ.

Lúc này, từ phía sau chiếc xe bánh mì vọng tới một tiếng ‘cứu tôi với’ rất rõ, nguồn phát ra âm thanh lập tức bị bịt chặt miệng, Chu Vĩ chú ý thấy phía sau chiếc xe còn có bóng người, anh lập tức xông tới.

Người đó hướng về phía họ quát: “Biến ngay!” Rồi kéo luôn cửa buồng lái ra, nhảy lên xe, lại có ba người nữa thò ra từ phía đằng sau xe, hai trong số đó đang giữ lấy người kia, bịt chặt miệng anh ta, định cưỡng chế đẩy người đó lên xe, nhưng người đó kéo lê hai chân trên mặt đất, ra sức giãy giụa, không muốn lên xe.

Thấy là bọn xấu làm càn, Chu Vĩ vội rút súng từ thắt lưng ra, bắn một phát chỉ thiên: “Đừng có chạy, cảnh sát đây!”

Hai người nghe thấy tiếng súng, lập tức buông tay vứt người kia ở bên ngoài xe, nhảy lên xe, đóng cửa lại, chiếc xe bánh mì rồ ga phóng thẳng về

phía họ, Chu Vĩ và Giang Dương đành phải né tránh, nhảy sang một bên, trơ mắt nhìn chiếc xe trốn mất, chiếc xe bánh mì không có biển số, rõ ràng là loại xe trái phép chuyên dùng để phạm tội.

Chu Vĩ quay đầu lo lắng nhìn Giang Dương: “Cậu không sao chứ?”

Giang Dương đứng dậy phủi tay: “Không sao, qua xem người kia xem thế nào đã.”

Lúc này, họ còn chưa kịp đến gần, người đó đã bò ngay dậy, co cẳng chạy.

“Đứng lại, tôi là cảnh sát, anh chạy cái gì hả!” Chu Vĩ vừa gọi to vừa đuổi theo, Giang Dương cũng ra sức đuổi theo ở phía sau.

Chạy chưa được bao xa, Chu Vĩ đã túm được cổ áo của người đó, kéo mạnh và ấn anh ta xuống đất, sau khi nhìn rõ mặt, Chu Vĩ dẫn giọng cười nhạt: “Giẫm tan giày sắt không sao thấy, vô tình lại bắt được mới hay, Ghế Đẩu, không ngờ hôm nay ông lại cứu mạng mày!”

CHƯƠNG 38

“Nói, rốt cuộc là thế nào!” Chu Vĩ buông tay ra, để cho Nhạc Quân ngóc dậy.

“Không, không thế nào cả.” Nhạc Quân vẫn bộ mặt nhơn nhơn vô lại.

Giang Dương vẫn còn hoảng hồn vì khi này suýt bị đâm chết, thấy giờ này mà hắn vẫn cái bộ dạng đấy, cơn giận bỗng chốc bốc lên đỉnh đầu, anh quát: “Chúng tao đã cứu mạng mày, mày còn không khai ra? Ba thằng vừa trốn thoát vừa này có phải là người của Tôn Hồng Vận không?”

“Em... em không biết, em không quen họ, ba người nào?”

Chu Vĩ túm ngay lấy cổ áo hắn, ánh mắt như muốn nuốt chửng hắn vào trong bụng: “Vừa này, nếu không phải là chúng tao, đêm nay mày sống chết thế nào chắc không ai biết! Tôn Hồng Vận đã định giết mày diệt khẩu rồi, mày còn định che giấu cho chúng nó bao lâu nữa!”

“Em không biết, các anh đừng hỏi em nữa được không?”

“Mẹ kiếp...”

Giang Dương ngăn Chu Vĩ đang nổi nóng lại, bảo: “Tốt nhất là anh thành thực một tí, nói thật ra cho chúng tôi biết, chỉ có bắt giữ Tôn Hồng Vận, anh mới có thể thực sự an toàn, nếu không sau này sớm muộn gì anh cũng sẽ lâm vào cảnh như ngày hôm nay. Tôi hỏi anh, có phải Đinh Xuân Muội đã bị bắt đi như vậy không?”

“Em thực sự không biết Đinh Xuân Muội đã đi đâu.”

Giang Dương thở hắt ra một hơi, hoàn toàn mất kiên nhẫn với thằng oắt lưu manh này, anh nói với Chu Vĩ: “Thôi được, anh cứ xem nên làm thế nào.”

“Rất tốt!” Chu Vĩ gằn giọng quát một câu, một tay túm lấy cổ áo Nhạc Quân, một tay dấm túi bụi vào đầu, vào bụng hắn, Nhạc Quân đau quá kêu ầm lên, liên mồm van xin.

Giờ thì Giang Dương đã không còn chút thương hại nào, anh lạnh lùng nhìn hẳn: “Bây giờ chắc anh biết rồi chứ?”

“Em thực sự không biết, các anh đừng hỏi em nữa, em xin các anh, em không biết gì về chuyện của Tôn Hồng Vận, em không biết anh ta.”

“Còn già mồm!” Chu Vĩ lập tức sôi tiết lên, lấy luôn khẩu súng lục ra, hướng về phía bộ hạ của hẳn, nước bọt bắn cả vào mặt hẳn. “Hôm nay mày đã làm ông mày mất hết thể diện, đêm nay nếu mày không khai ra, ông mày sẽ bắn một phát chết luôn.”

Nét mặt Nhạc Quân dần dần dờ ra, hẳn khó nhọc nhe răng nở một nụ cười méo xệch: “Anh... anh là cảnh sát, anh... anh... anh mà giết em, sẽ phải ngồi tù, anh... anh sẽ không giết đâu.”

“Mày cá xem tao có giết không!”

Chu Vĩ càng lăm lăm khẩu súng chĩa ra, Nhạc Quân cảm thấy phần thân dưới cứng đờ, hẳn nhắm mắt lắc đầu: “Anh là một cảnh sát tốt, anh sẽ không làm thế, giết em anh sẽ phải ngồi tù, anh không dám, anh chắc chắn là không dám!”

Chu Vĩ cười nhạt: “Cứ thế này mà giết mày, tất nhiên tao sẽ phải ngồi tù. Nhưng nếu là mày tấn công cảnh sát thì sao?” Anh thu súng lại, lấy từ thắt lưng ra một con dao găm, đưa cho Giang Dương.

Giang Dương không hiểu, hỏi: “Làm cái gì?”

“Cậu cửa mấy nhát vào người mình.”

“Tôi cửa mấy nhát vào người tôi?” Giang Dương tròn tròn mắt.

Chu Vĩ làm ra vẻ đương nhiên: “Nhạc Quân trốn tránh điều tra, cầm dao tấn công cậu, để bảo vệ cậu, tôi không còn cách nào khác, đành nổ súng bắn chết hẳn.”

Nghe chừng có vẻ rất hợp tình hợp lý. Nhưng Giang Dương vẫn không hiểu: “Đợi đã, tại sao là tôi? Anh rất lợi hại, anh cửa vào người mình mấy nhát, rồi bắn chết hẳn, không phải là hay hơn à?”

Chu Vĩ cười bảo: “Chính vì tôi rất lợi hại, Nhạc Quân cầm dao tấn công tôi, không nhẽ tôi còn phải rút súng đối phó với thằng nhãi nhép này? Nói

ra phòng Giám sát cũng không tin. Cho nên hôm nay cậu phải hi sinh một chút.”

“Hi sinh một chút, tôi...” Giang Dương khó nhọc nuốt nước bọt, đưa tay sờ con dao găm sắc lạnh dưới ánh trăng, nhìn bộ quần áo mỏng manh trên người, lúc này anh thấy mình hết như một đứa bé ngoan, chỉ muốn được ôm một cái thật chặt.

“Coi như là hiến máu nhân đạo ấy.” Chu Vĩ nháy mắt với anh một cái.

Anh lập tức hiểu ý, quay ra nói với Nhạc Quân: “Được, hôm nay anh không khai ra, làm chúng tôi mất hết danh dự trước đồng nghiệp trong cơ quan, vụ này nhất định phải tính sổ với anh! Tôi tự làm mình bị thương, sau đó Tuyết Trắng Bình Khang sẽ bắn chết anh, việc này coi như chấm hết tại đây, chúng tôi cũng khôi phục được danh dự trong cơ quan.”

Nhạc Quân kinh ngạc nhìn Giang Dương, anh đang từ từ đưa con dao lên cánh tay mình, dường như toàn bộ hình ảnh đều trở nên rất chậm, anh có thể cảm nhận được những giọt mồ hôi đang dần túa ra trên trán.

Đúng lúc ấy, đột nhiên một tiếng ‘pằng’ vang lên, Chu Vĩ đã trực tiếp bắn luôn, Giang Dương giật bắn mình, lần đầu tiên nghe thấy tiếng súng ở cự li gần như vậy, anh nháy dừng lên. Nhạc Quân nhắm chặt mắt, liên mồm kêu gào khóc lóc: “Em nói, em nói, em nói hết!”

Viên đạn không bắn trúng Nhạc Quân, mà xuyên qua đũng quần hắn, bắn xuống nền nhà phía sau, Chu Vĩ buông hắn ra, người hắn mềm nhũn, oặt luôn ra đất.

Chu Vĩ ra sức vẩy tay, vì cả tay anh và khẩu súng đều ướt đẫm, đũng quần Nhạc Quân ướt sũng.

CHƯƠNG 39

Nhạc Quân bị đưa vào trong xe, Giang Dương lập tức hỏi: “Nói đi, mấy người trong chiếc xe bánh mì hôm nay là ai?”

“Là... là Hồ Nhất Lãng cử đến.” Mắt Nhạc Quân ánh lên nỗi sợ hãi bất an.

“Cử đến làm gì?”

“Em... em không biết, có lẽ...”

“Có lẽ gì?”

“Em không biết.” Nhạc Quân cúi đầu.

Giang Dương cười nhạt: “Định giết anh diệt khẩu đúng không?”

Nhạc Quân cúi đầu, chậm rãi gật mấy cái: “Họ... họ gọi em ra, lúc đó, em... em thấy tình hình không ổn, liền phản kháng. Sau đó xe các anh đi qua, em chớp lấy cơ hội kêu cứu, họ bịt chặt miệng em, không cho hét. May... may mà các anh đến kịp, em mới... em mới thoát.”

“Đinh Xuân Muội bị mất tích, có phải cũng là bị bọn chúng giết người diệt khẩu không?”

“Em không biết.”

Chu Vĩ túm tóc hăn: “Mày còn không khai?”

“Em thực sự không biết, Hồ Nhất Lãng không nói với em, em càng không dám hỏi, em đoán... em đoán chắc là thế.”

Giang Dương nói: “Ở cục công an, anh cũng không tiết lộ cho chúng tôi biết, bọn họ cũng biết điều này, tại sao vẫn mạo hiểm giết anh diệt khẩu?”

Nhạc Quân mặt méo xệch: “Hồ Nhất Lãng cho rằng chính là em đã khai ra anh ta, nếu không các anh sẽ không biết là em gọi điện thoại cho anh ta, em giải thích thế nào anh ta cũng không tin.”

Hoá ra là như vậy, hai người đã hiểu ra, Hồ Nhất Lãng không biết là họ đã điều tra ra qua cú điện thoại di động Nhạc Quân gọi đi hôm đó, cứ tưởng

là Nhạc Quân khai ra, nếu đã khai ra lần đầu, thì sau này chưa biết chừng sẽ khai ra nhiều chuyện hơn, thế nên mới mạo hiểm giết người diệt khẩu.

Giang Dương gật đầu, nói: “Rất tốt, cuối cùng anh cũng bắt đầu hợp tác.” Giang Dương lấy điện thoại di động ra, bật chức năng ghi âm, bắt đầu ghi âm lại. “Lần này Hồ Nhất Lãng cử người đi giết anh diệt khẩu, cho dù hôm nay anh có sống sót trở về, sau này cũng sẽ tiếp tục tìm thời cơ khử anh. Anh phải suy nghĩ cho kỹ, cơ hội bình an vô sự duy nhất nằm trong tay anh, chỉ cần anh hợp tác với việc điều tra của chúng tôi, bắt toàn bộ đám Tôn Hồng Vận, Hồ Nhất Lãng về quy án, mới có thể đảm bảo được sự an toàn cho anh sau này. Nếu không, để lại một quả lựu đạn hẹn giờ như anh, bọn chúng có yên tâm được không? Còn bản thân anh, nếu đồng ý làm nhân chứng, sau này sẽ được khoan hồng, thậm chí có thể được miễn xét xử hình sự.”

Nhạc Quân không lên tiếng, im lặng suy nghĩ.

“Anh có đồng ý hợp tác với công việc của chúng tôi không?”

Một lúc sau, Nhạc Quân chậm rãi gật đầu: “Đồng ý.”

“Thế thì trước hết, anh thuật lại chi tiết cho chúng tôi nghe về vụ việc Đinh Xuân Muội, Hầu Quý Bình.”

Nhạc Quân thừa nhận, năm đó Hồ Nhất Lãng đến gặp hãn, bảo hãn tìm một phụ nữ quyến rũ Hầu Quý Bình, rồi vu cáo Hầu Quý Bình cưỡng bức, đưa cho hãn hai trăm nghìn tệ, hãn đưa cho Đinh Xuân Muội một trăm nghìn tệ. Nhưng hãn nhất mực nói tuyệt nhiên không biết Hầu Quý Bình sẽ chết, nếu biết sẽ xảy ra án mạng, hãn tuyệt đối không dám nhận tiền, còn về chuyện ai đã giết Hầu Quý Bình, hãn hoàn toàn không biết.

“Tại sao Hồ Nhất Lãng phải đối phó với Hầu Quý Bình, lúc đầu Hầu Quý Bình tố giác anh cưỡng bức học sinh của cậu ấy, cuối cùng công an đã điều tra và loại trừ anh, không phải đã thả anh ra rồi sao? Cho dù Hầu Quý Bình có tiếp tục tố giác anh cũng vô ích. Hầu Quý Bình chắc là không biết Hồ Nhất Lãng đứng sau anh đúng không?”

“Đúng... nhưng... nhưng...”

“Nhưng gì?” Giang Dương hỏi.

Chu Vĩ giận dữ quát: “Nói mau.”

Nhạc Quân sợ quá buột miệng phun ra: “Nhưng cậu ta có một bản danh sách những học sinh bị xâm hại, còn chụp được cả ảnh.”

Giang Dương cố gắng kìm nén nhịp tim đang đập thình thịch, hỏi: “Ý anh là không chỉ một học sinh nữ bị xâm hại?”

Nhạc Quân gật đầu.

“Em... theo em biết thì có tới bốn học sinh...”

Giang Dương thấy lòng mình càng nặng nề hơn, vụ án này mỗi lúc một sâu không nhìn thấy đáy. Anh hít một hơi thở sâu, điều hoà lại nhịp tim đang đập mạnh, lúc này, điều anh quan tâm nhất là rốt cuộc Hầu Quý Bình đã chụp được ảnh gì, mà khiến bọn chúng phải giết người diệt khẩu.

Nhạc Quân khai: “Em chỉ nghe Hồ Nhất Lãng nhắc đến một câu, Hầu Quý Bình đã chụp được mấy bức ảnh, em không biết cụ thể là ảnh gì.”

“Ảnh ở đâu?”

“Lúc đó Hầu Quý Bình đã nộp cho cục công an rồi.”

Giang Dương nhìn Chu Vĩ, Chu Vĩ buông một tiếng thở dài thườn thượt: “Tôi chưa bao giờ thấy những bức ảnh mà Hầu Quý Bình chụp được ở cơ quan.” Giang Dương hỏi Chu Vĩ: “Năm đó, Hầu Quý Bình đến cục công an tố giác, người tiếp nhận là Lí Kiến Quốc đúng không?”

Chu Vĩ nặng nề gật đầu.

Giang Dương quay đầu nói với Nhạc Quân: “Bây giờ đưa anh về cục công an, anh có đồng ý viết lại tỉ mỉ toàn bộ những gì mình biết không?”

Nghe thấy phải viết ra toàn bộ sự thật, Nhạc Quân lại bắt đầu lưỡng lự.

Giang Dương đành lại làm công tác tư tưởng: “Anh thấy rồi đấy, Hồ Nhất Lãng đã ra tay với anh, hơn nữa anh cũng vừa tiết lộ cho chúng tôi những thông tin quan trọng, chúng tôi tất sẽ căn cứ vào đó để điều tra. Anh nghĩ xem, nếu anh ta biết là anh đã nói với chúng tôi những chuyện này, sau này anh ta có tha cho anh không? Chỉ còn một cách có thể cứu được anh, đó là hợp tác với việc điều tra của chúng tôi, bắt Hồ Nhất Lãng và đồng bọn quy án. Còn về hành vi phạm tội của cá nhân anh, tôi là kiểm sát

viên, tôi hứa với anh, khi kết thúc vụ án, tôi sẽ cố gắng xin cho anh cơ hội được khoan hồng ở mức cao nhất.”

Nhạc Quân suy nghĩ rất lâu, cuối cùng gật đầu: “Em đi theo các anh.”

CHƯƠNG 40

Trên đường về, Nhạc Quân đã khai ra nhiều chuyện hơn.

Mấy năm trước bắt đầu làm lái xe ở tập đoàn Ca Ân, hẳn quen Hồ Nhất Lãng, sau khi Hồ Nhất Lãng biết được hẳn là lưu manh ở xã Diệu Cao, có một lần đã nói với hẳn, nếu hẳn có thể đưa học sinh nữ lên phố huyện chơi, sẽ cho hẳn tiền, nhiều hơn rất nhiều so với lương của hẳn, thế là năm 2000 hẳn bắt đầu dựa vào uy của mình ép buộc dụ dỗ các cô bé trong xã, đưa đến khách sạn Ca Ân, giao cho Hồ Nhất Lãng. Những cô bé ấy hầu hết đều là bố mẹ đi làm thuê ở địa phương khác, hoặc là trẻ mồ côi, tính cách yếu đuối, nhút nhát, sợ phiền hà. Hẳn tổng cộng đã đưa bốn cô bé đi, lần nào đưa các cô bé đến khách sạn cũng là Hồ Nhất Lãng đón nhận, ngày hôm sau lại đưa chúng về, mỗi lần Hồ Nhất Lãng cho hẳn một nghìn, chuyện gì đã xảy ra đối với các cô bé ở khách sạn, hẳn không hỏi nhưng có thể đoán ra được. Ngoài ra, hẳn còn nghe nói, Hồ Nhất Lãng đã gặp mấy thằng lưu manh khác như hẳn giúp anh ta tìm các bé gái, cho nên số lượng bé gái bị hại sẽ nhiều hơn nhiều so với bốn cô bé mà hẳn biết, về tên của bốn cô bé mà hẳn đã đưa đi, ngoài Ông Mĩ Hương ra, ba cô bé còn lại hẳn chỉ biết tên gọi thân mật ở trong làng, không biết họ tên thật, nếu có danh sách của trường, thì hẳn có thể tìm ra được.

Giang Dương lái xe, trong lòng cuộn cuộn dậy sóng.

Hoá ra không chỉ có một cô bé bị hại!

Sự thật liên quan đến vụ án này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của anh.

Thấy mà kinh sợ, khiến người ta rợn tóc gáy.

Sau khi về đến cục công an, Chu Vĩ bảo cảnh sát trực ban bố trí phòng thẩm vấn, anh dẫn theo hai cảnh sát hình sự cùng đi thẩm vấn Nhạc Quân, Giang Dương ở bên cạnh giám sát.

Vừa bắt đầu thẩm vấn chưa được bao lâu, cánh cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, Lí Kiến Quốc vội vã xông vào, chỉ vào họ quát: “Đi ra hết, đi ra hết!”

Chu Vĩ đứng dậy, đứng chặn phía trước hai cảnh sát hình sự đang định đi, diên tiết nhìn Lí Kiến Quốc: “Tại sao phải đi ra?”

“Anh vừa mới cho gọi Nhạc Quân, thẩm vấn không ra kết quả gì, đã thả ra rồi, giờ anh lại bắt về, liên tục gọi đến thẩm vấn như vậy là nghiêm trọng vi phạm pháp luật!”

“Vi phạm pháp luật?” Chu Vĩ cười nhạt, “Tôi mới phát hiện ra manh mối quan trọng, tiếp tục điều tra, cậu ta cũng đồng ý hợp tác với việc điều tra, không được sao?”

“Không đúng quy trình, là không được, đi ra, đi ra ngoài hết!” Anh ta quát hai cảnh sát hình sự còn lại.

Hai cảnh sát hình sự không biết phải làm thế nào, cân nhắc thấy Lí Kiến Quốc là đội trưởng, có quyền quyết định hơn, giây lát sau, họ đành dịch bước về phía cửa.

“Đứng yên đấy!” Chu Vĩ gầm to một tiếng ngăn họ lại, đưa tay ra chỉ vào Lí Kiến Quốc, “Nửa đêm anh đến can thiệp vào vụ án của tôi làm cái gì? Có phải là anh sợ tôi điều tra ra chứng cứ gì không!”

“Tôi... tôi có gì mà phải sợ, hành vi của anh vi phạm pháp luật, với tư cách là đội trưởng, là lãnh đạo của anh, tôi sửa lỗi sai của anh.” Lí Kiến Quốc ưỡn thẳng lưng, lấy khí thế, để có uy hơn.

“Sửa hành vi vi phạm pháp luật của tôi? Ha ha, Lí Kiến Quốc, ông hỏi mà, vụ án Hưu Quý Bình năm xưa là mày tiếp nhận đúng không, ảnh để ở đâu, ảnh để ở đâu?”

“Ảnh gì, tôi không biết, anh đang nói gì?” Lí Kiến Quốc có vẻ hoảng sợ.

“Mày cứ tiếp tục giả vờ đi, nếu mày không có quan hệ gì với Tôn Hồng Vận, Hồ Nhất Lãng, thì ông đã lãng phí hai mươi năm làm cảnh sát hình sự! Vụ án xâm hại tình dục hàng loạt bé gái chưa thành niên thế này mà mày cũng dám bao che, mày có còn là người nữa không?”

Lí Kiến Quốc giận dữ hét lên: “Chu Vĩ! Tôi nói cho anh biết, anh mà còn ăn nói bậy bạ nữa, tôi sẽ giam anh lại!”

Chu Vĩ xòe bàn tay lớn ra: “Thử xem, ai dám giam tao, ai dám giam tao, mày hả? Cái loại thối tha, con sâu bỏ rầu nòi canh!”

“Mày nói năng cho tử tế!” Lí Kiến Quốc điên tiết chỉ tay vào anh.

“Tao chửi mày là cái loại thối tha trong đội ngũ cảnh sát hình sự, ô dù của bọn xã hội đen!” Chu Vĩ nhìn thẳng vào hắn, không hề sợ hãi.

“Mẹ kiếp, mày nói lại một lần nữa xem!” Lí Kiến Quốc không nhịn được nữa xông tới.

Chu Vĩ không hề nể nang, giờ luôn nắm đấm lên nghênh tiếp, trong phút chốc hai người xông vào đánh nhau, tất cả cảnh sát hình sự đang trực ban trong cơ quan đều sửng sốt, vội chạy tới can ngăn.

Sau khi bị tách ra, hai người vẫn tiếp tục chửi bới, Chu Vĩ chửi Lí Kiến Quốc là ô dù của Tôn Hồng Vận, loại thối tha của cảnh sát, Lí Kiến Quốc đỏ mặt tía tai quát bảo anh ngậm miệng, dọa sẽ giam anh lại, nhưng cấp dưới cũng không dám động thủ với Chu Vĩ.

Lúc này, một nhóm người đi vào, người đàn ông mặc comple dẫn đầu xuất trình chứng minh thư, tự xưng là luật sư của Nhạc Quân, muốn gặp riêng Nhạc Quân.

Chu Vĩ giận dữ chửi: “Một thằng lưu manh ở nông thôn như Nhạc Quân lấy đâu ra luật sư, là luật sư của tập đoàn Ca Ân chứ gì?”

Vị luật sư mỉm cười nhìn về phía Nhạc Quân: “Tôi là luật sư được Nhạc Quân ủy thác.”

Chu Vĩ quay đầu nhìn Nhạc Quân: “Có phải anh mời anh ta làm luật sư không?”

Nhạc Quân cúi đầu, không dám thừa nhận, cũng không dám phủ nhận.

Vị luật sư nhìn anh: “Bây giờ có thể để tôi gặp riêng Nhạc Quân được không?”

“Không được!” Chu Vĩ quát. “Công tác điều tra hình sự đang trong giai đoạn giữ bí mật, công an có quyền từ chối.”

Lí Kiến Quốc dẫn giọng quát: “Anh có giấy tờ hợp lệ cho phép điều tra hình sự không? Anh không có, anh vi phạm pháp luật.”

Giang Dương bỗng lên tiếng: “Tôi có, đây là vụ án do viện kiểm sát chúng tôi lập án, chúng tôi cần điều tra Nhạc Quân.”

Lí Kiến Quốc hoàn toàn không coi anh ra gì: “Thế thì anh đưa người bên viện kiểm sát các anh đến xem nào, chạy sang cục công an làm gì, có giỏi thì tự đi mà điều tra. Nhưng anh nhớ lấy, đây là cục công an, còn chưa đến lượt một kiểm sát viên quèn như anh ra oai.”

“Anh...” Giang Dương sôi tiết, nhưng một mình thế cô ở cục công an, xung quanh toàn là người của Lí Kiến Quốc, lại kém hăn so với cái uy của hăn, nửa câu sau nghẹn lại không nói được thành lời.

Chu Vĩ chặn phía trước Giang Dương, quát: “Lí Kiến Quốc, tao nói cho mày biết, trước khi tao thẩm vấn xong thằng Nhạc Quân này, tao quyết không thả, tao biết vì sao mày lại cuống đít lên như vậy rồi, hừ, lấy được lời khai xong, tao sẽ bắt luôn Hồ Nhất Lãng, mấy hôm nữa mày cũng không chạy được đâu.”

Lí Kiến Quốc mất bình tĩnh định vùng ra khỏi những người can ngăn, hăn gào lên chửi bới: “Chu Vĩ, hôm nay mày to tiếng làm nhục tao, tao nhất định sẽ tố giác với phòng Giám sát, mày cứ đợi đấy! Luật sư của Nhạc Quân ở đây, mày buộc phải tuân theo quy định! Hôm nay mày đã lừa lấy chữ kí lãnh đạo, bắt giữ đại biểu hội đồng Nhân dân trái pháp luật, vi phạm pháp luật nghiêm trọng, vụ này còn chưa tính sổ, bây giờ mày còn hiếu luật mà vi phạm pháp luật, việc này tao nói với mày cũng vô ích, tao gọi điện thoại cho cục trưởng và cục phó, để họ nói chuyện với mày!”

Lí Kiến Quốc quay người đi ra, bước sang một bên, lôi điện thoại di động ra gọi cho lãnh đạo giữa đêm khuya. Sau đó, phó cục trưởng phụ trách gọi điện thoại đến cơ quan, nói không phản đối Chu Vĩ điều tra, nhưng buộc phải làm theo quy định, nếu luật sư của Nhạc Quân đã đến, thì phải bố trí cho họ gặp riêng. Còn về chuyện Chu Vĩ lừa lấy chữ kí, đợi ông về rồi sẽ xử lí.

Chu Vĩ không còn cách nào khác, anh có thể thách thức Lí Kiến Quốc, nhưng không thể thách thức lãnh đạo. Lí Kiến Quốc bảo những cảnh sát hình sự khác bắt Chu Vĩ giam lại, không ai dám làm, nhưng nếu phó cục trưởng ra lệnh, họ sẽ không thể không làm. Không có cảnh sát hình sự nào dám chống lại lệnh của phó cục trưởng.

Anh nuốt cục tức vào bụng, cuối cùng đành dẫn Giang Dương ra đợi ở văn phòng bên ngoài, để luật sư gặp riêng Nhạc Quân.

Đến 3 giờ sáng, Lí Kiến Quốc đột nhiên đưa người đến đẩy cửa xông vào, tay cầm một chiếc còng số tám, nói to: “Chu Vĩ, anh vi phạm pháp luật nghiêm trọng, phòng Giám sát tác phong cảnh sát cục công an thành phố chính thức lập án điều tra đối với anh, bây giờ trước hết sẽ tạm giữ anh, anh không có ý kiến gì chứ?”

Chu Vĩ sững sốt nhìn hăn ta: “Không thể nào, mà...”

“Văn bản đang trên đường đến, sáng sớm mai người của phòng Giám sát sẽ đến, vừa này phòng Giám sát gọi điện thoại tới, các đồng nghiệp khác đều có thể làm chứng.”

Hai cảnh sát hình sự cầm lấy còng số tám, sợ sệt bước tới, nói khẽ: “Anh Chu, thực sự xin lỗi anh.”

Chu Vĩ đưa tay ra như liệt sĩ, để họ còng tay lại, lạnh lùng nhìn Lí Kiến Quốc: “Không ngờ mà làm đến nước này, rất được, rất được!”

Anh quay đầu lại, trịnh trọng nhìn Giang Dương một cái, Giang Dương cắn môi, khó nhọc gật đầu với anh.

Sau khi Chu Vĩ bị đưa đi, Lí Kiến Quốc khinh bỉ nhìn Giang Dương, nói: “Bây giờ theo quy trình còn chưa đến lượt viện Kiểm sát nhỉ? Về sớm mà nghỉ đi.”

Giang Dương hít một hơi thở sâu, lặng lẽ bước ra khỏi cửa không nói gì, tay nắm chặt chiếc điện thoại có nội dung ghi âm lời nói của Nhạc Quân.

Ra đến bên ngoài, anh ngẩng đầu nhìn lên trời, màn đêm vẫn đen thẫm, đêm nay dài một cách khác thường ...

CHƯƠNG 41

Triệu Thiết Dân đưa cho Nghiêm Lương một bản đối chiếu sổ dư tài khoản của ngân hàng, bảo: "Trước khi chết một tuần, Giang Dương đã gửi cho vợ cũ của anh ta một khoản tiền, tất cả là năm trăm nghìn tệ."

"Anh ta lấy đâu ra nhiều tiền thế?"

"Theo như thông tin chi tiết tài khoản, ba trăm nghìn tệ trong số đó là mấy tháng trước Trương Siêu gửi cho anh ta, anh ta không hề động đến số tiền này."

Nghiêm Lương cau mày hỏi: "Cũng có nghĩa là, anh ta không hề đem số tiền này đi đánh bạc như lời khai ban đầu của Trương Siêu?"

"Vâng."

"Thế thì, đối với kết luận về nhân cách Giang Dương, mục đánh bạc này cần phải xem lại?"

Triệu Thiết Dân tất nhiên hiểu ý của ông, chỉ mỉm cười không tỏ rõ thái độ: "Có thể thấy, vụ án này càng lúc càng phức tạp."

"Khoản tiền hai trăm nghìn tệ còn lại là thế nào?"

"Sau khi điều tra xác thực, khoản tiền hai trăm nghìn tệ đó là do một nhân viên tài vụ của tập đoàn Ca Ân gửi cho Giang Dương hơn một tuần trước, không sử dụng tài khoản của công ti để chuyển tiền, mà chuyển qua tài khoản cá nhân."

"Tập đoàn Ca Ân?" Nghiêm Lương suy nghĩ một lúc, "Là cái..."

"Vâng, chính là tập đoàn Ca Ân, công ti bất động sản nổi tiếng ở thành phố Hàng Châu chúng ta, Thiên Đô Thành Kha Ân ở khu Dư Hàng là dự án bất động sản lớn nhất toàn thành phố Hàng Châu."

Nghiêm Lương hỏi vẻ không hiểu: "Trước đây Giang Dương là một kiểm sát viên quen ở huyện Bình Khang, sao lại có quan hệ với tập đoàn Ca

Ân? Tại sao phòng tài vụ của tập đoàn Ca Ân phải gửi cho anh ta một khoản tiền như vậy?”

“Lúc đầu tập đoàn Ca Ân là công ti ở huyện Bình Khang, vào những năm chín mươi ông chủ tập đoàn là Tôn Hồng Vận đã mua lại nhà máy giấy quốc doanh ở phố huyện, sau này quy mô càng ngày càng lớn, đã lên sàn. Chỉ vài năm, tập đoàn này đã mở rộng lĩnh vực kinh doanh sang làm bất động sản ở Hàng Châu, tranh thủ mấy năm bất động sản bùng nổ, đã nhanh chóng trở thành một trong mấy công ti bất động sản lớn nhất ở thành phố Hàng Châu, trụ sở chính của tập đoàn này cũng đã dời đến Hàng Châu. Cho nên, em nghĩ mối quan hệ giữa Giang Dương và tập đoàn Ca Ân, chắc là bắt đầu từ thời gian anh ta làm kiểm sát viên ở Bình Khang.”

Anh tiếp tục nói: “Một điều thú vị hơn nữa là, chúng em điều tra lịch sử liên lạc trong điện thoại di động của Giang Dương, phát hiện ra trước khi chết một thời gian, có một số điện thoại liên tục liên lạc với anh ta, chủ nhân của số điện thoại này tên Hồ Nhất Lãng, là thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn Ca Ân kiêm thư kí giám đốc hội đồng quản trị của công ti sản xuất giấy Ca Ân.”

Nghiêm Lương phân tích: “Nếu Giang Dương vẫn là kiểm sát viên, cũng có thể giữa họ sẽ có những giao dịch giữa quyền và tiền, nhưng Giang Dương đã không còn là kiểm sát viên từ lâu rồi, tại sao họ phải gửi khoản tiền này cho anh ta? Có phải là Giang Dương đã nắm được trong tay vết đen nào đó của tập đoàn Ca Ân hoặc là của tay Hồ Nhất Lãng này? Thậm chí, họ có dính líu đến vụ án này?”

Triệu Thiết Dân sờ tay lên trán, cúi đầu khẽ buông một tiếng thở dài: “Đây cũng là điều mà em lo lắng, nếu chỉ một mình Hồ Nhất Lãng có một vài vấn đề gì đó, thì cũng không phiền. Nhưng nếu tập đoàn Ca Ân dính đến vụ án này, công tác điều tra sẽ khá phiền hà. Doanh nghiệp tư nhân làm được đến quy mô như Ca Ân, thì mạng lưới tiếp xúc rất phức tạp, có một câu nói đại để là chỉ cần rút một sợi tóc là ảnh hưởng đến toàn bộ cơ thể.”

Nghiêm Lương gật đầu, ông rất hiểu nỗi lòng của Triệu Thiết Dân, mặc dù không muốn, nhưng ông không thể không thừa nhận, trong hệ thống

chính quyền nơi vùng xa này có rất nhiều ràng buộc, đối với cảnh sát, có những vụ án không phải cứ muốn điều tra là điều tra được. Suy nghĩ giây lát, mắt ông chợt sáng lên: “Cao Đông từng nói với anh, anh chỉ quan tâm đến sự thật, anh chỉ là đang làm hết trách nhiệm của trưởng ban chuyên án, đối với những nhân tố khác phía sau, anh phải giả vờ như không biết, xem ra câu nói này của Cao Đông là để nói với anh trong ngày hôm nay.”

Triệu Thiết Dân ngậy ra, đi đi lại lại vài vòng, rồi chậm rãi bật cười, như thể trút được một gánh nặng, quay ra nói: “Em biết phải làm thế nào rồi. Đúng rồi, viện kiểm sát cao cấp của tỉnh đã cử người hẹn nói chuyện với Lí Kiến Quốc, anh ta nói một vụ án từ bao nhiêu năm trước như vậy, anh ta không còn nhớ rõ nữa, nếu thời gian đó công tác phá án có sơ hở, cũng là do hoàn cảnh điều kiện lúc đó, không phải cá nhân anh ta có thể quyết định được.”

“Thế thì tại sao sau khi vụ án xảy ra anh ta lại vội vàng hủy án ngay lập tức?”

“Anh ta không thừa nhận mình vội vàng hủy án, các tình tiết cụ thể đều bảo là không nhớ.”

“Các đồng chí bên viện Kiểm sát có tin lời anh ta không?”

Triệu Thiết Dân mỉm cười: “Anh có tin không?”

“Không.”

“Không tin cũng chả làm thế nào được? Ai có chứng cứ chứng minh anh ta cố tình gây ra án oan, cũng chỉ là kết thúc vụ án không chặt chẽ, cùng lắm là năng lực công tác có vấn đề.”

Nghiêm Lương cau mày suy nghĩ một mình, nếu động cơ của Trương Siêu là để lật án, điều tra xử lí Lí Kiến Quốc, lúc này hẳn đã đưa ra quân Át chủ bài rồi, nhưng anh ta lại chưa. Anh ta muốn đối phó với tập đoàn Ca Ân? Anh ta chưa bao giờ ám chỉ điều này. Rốt cuộc anh ta muốn gì?

Ông vẫn không nghĩ ra.

CHƯƠNG 42

“Lần này, Chu Vĩ gặp phiền lớn đấy.” Trần Minh Chương cau mày nhìn Giang Dương.

Giang Dương lo lắng hỏi: “Rốt cuộc cục công an thành phố căn cứ vào cái gì để tạm giữ hình sự anh Tuyết?”

Trần Minh Chương mím môi, liếc nhìn anh: “Việc này, cậu cũng có mặt tại hiện trường, anh ấy chĩa súng vào Nhạc Quân, hơn nữa cuối cùng đã nổ súng.”

Mặt Giang Dương đột ngột biến sắc.

Trần Minh Chương tiếp tục nói: “Sau khi anh ấy bị phòng Giám sát dẫn đi, họ phát hiện thấy trong nội dung đăng kí trang bị cảnh sát của anh ấy thiếu mất hai viên đạn. Phòng Giám sát hỏi anh ấy đạn đi đâu mất rồi, anh ấy bảo khi nhìn thấy Nhạc Quân bị khống chế bắt cóc, trong tình huống cấp bách, đã bắn chỉ thiên hai phát, sau khi sự việc xảy ra, còn chưa kịp viết báo cáo về việc bắn súng, thì đã bị đưa đi. Ngay sau đó, phòng Giám sát thẩm vấn Nhạc Quân, nhưng hắn không nói như vậy.

“Nhạc Quân nói tối hôm đó khi cậu và Chu Vĩ đến gặp hắn, hắn thấy Chu Vĩ đã uống say, vẻ rất dữ dằn, định bắt hắn đi, nói rằng lúc chiều hắn đã làm cho Chu Vĩ mất hết thể diện trước cơ quan, định dạy cho hắn một bài học. Nhạc Quân sợ quá định chạy trốn, Chu Vĩ liền bắn chỉ thiên một phát cảnh cáo hắn. Hắn đành dừng lại, Chu Vĩ không những nện hắn, mà còn rút súng chĩa vào bộ hạ hắn, bắt hắn phải làm chứng Tôn Hồng Vận là xã hội đen, nếu không sẽ giết hắn luôn với lí do là hắn đã tấn công kiểm sát viên là cậu, để bảo vệ cậu nên Chu Vĩ đã nổ súng giết hắn. Nhạc Quân nói hắn chỉ làm thuê cho tập đoàn Ca Ân, biết Hồ Nhất Lãng, hoàn toàn không biết Tôn Hồng Vận, Chu Vĩ không tin, bắn một phát xuyên qua đũng quần hắn, khiến hắn sợ đến mức đái cả ra quần, hắn không còn cách nào khác, đành phải bịa ra chuyện Hồ Nhất Lãng phạm tội, các cậu mới thôi, tiếp đó

lại đưa hân về cục Công an. Phòng Giám sát đã kiểm tra súng của Chu Vĩ, đúng là có nước tiểu của Nhạc Quân dính trên súng, cũng đã đến cái quán mà các cậu ăn cơm, chủ quán thừa nhận hôm đó Chu Vĩ uống rất nhiều bia, cho nên khẳng định Chu Vĩ với cương vị là cảnh sát, uống rượu say nổ súng uy hiếp người dân, sử dụng bạo lực để thi hành luật pháp.”

Giang Dương cuống lên nói: “Nhạc Quân nói dối! Tại sao phòng Giám sát lại không đến điều tra tôi, hôm đó tôi không rời khỏi Chu Vĩ một bước, tại sao không đến gặp tôi để hỏi chuyện?”

Trần Minh Chương thở dài đáp: “Sau khi phòng Giám sát đối chiếu xác thực những gì Nhạc Quân khai ra với Chu Vĩ, Chu Vĩ nói tất cả đều là anh ấy làm, anh ấy đã uy hiếp ép kiểm sát viên là cậu cùng anh ấy đi điều tra, anh ấy đã uống say, cậu bị anh ấy dùng bạo lực ép buộc, không thể không đi, không liên quan đến cậu. Hơn nữa, tôi nghe nói họ đã đến gặp viện trưởng Ngô bên các cậu, viện trưởng Ngô đỡ cho cậu, cho nên, họ mới không đến gặp cậu.”

Giang Dương cảm thấy trời đất quay cuồng, lập tức tỏ thái độ: “Không được, tôi phải đi gặp phòng Giám sát, tôi phải nói rõ tình hình, tuyệt đối không như Nhạc Quân nói.”

“Vô ích thôi.” Trần Minh Chương lắc đầu. “Tôi hỏi cậu, có phải là Chu Vĩ chĩa súng vào đũng quần Nhạc Quân, cuối cùng còn nổ súng không?”

“Đúng, nhưng...”

“Cậu đừng có tự đi chuốc phiền vào mình nữa. Hai viên đạn đều tìm thấy rồi, đã phân tích đường đạn, trên súng có nước tiểu của Nhạc Quân, mấy cái này không sai được, đấy là sự thực, đúng không?”

“Nhưng...”

“Sự thực là sự thực, cho dù các cậu có bao nhiêu lí do lay động lòng người, Chu Vĩ đã chĩa súng vào đũng quần Nhạc Quân, đồng thời đã nổ súng, đây chính là sự thực. Tính chất sự việc này vô cùng nghiêm trọng, còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với việc sử dụng nhục hình ép cung, cậu là kiểm sát viên, cậu hiểu rất rõ. Cảnh sát sử dụng súng uy hiếp dân thường không có một tắc sắt trong tay, cuối cùng còn nổ súng, sự việc này nếu làm

lớn chuyện có thể coi là giết người không thành. Hơn nữa, Lí Kiến Quốc tố giác Chu Vĩ công khai nhục mạ hãn trong cơ quan, chửi hãn là ô dù bảo vệ của xã hội đen, gây tổn hại nghiêm trọng đối với danh dự cá nhân hãn. Tôn Hồng Vận tố giác hôm đó Chu Vĩ bắt giữ trái pháp luật đại biểu hội đồng Nhân dân là anh ta, mà không có bất cứ chứng cứ sự thực nào, gây ra ảnh hưởng rất xấu đối với danh tiếng của cá nhân anh ta và việc kinh doanh của doanh nghiệp. Phó cục trưởng nói Chu Vĩ tự ý lừa lấy chữ kí, làm giả lệnh bắt giữ. Những việc này đều là sự thực, ôi...”

Giang Dương nghe mà toàn thân nổi da gà, nếu những lời buộc tội này đều thành sự thật, e là Chu Vĩ sẽ bị xử tội nặng! Anh không kìm được, thốt lên: “Không được, tôi buộc phải nói rõ tình hình, tôi không thể để Chu Vĩ ngồi tù oan như thế được, còn tội phạm thực sự lại nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.”

Trần Minh Chương nói: “Lúc này cậu tuyệt đối không được đứng ra, tuyệt đối!”

“Tại sao?” Mắt Giang Dương vẫn lên những tia máu.

“Cậu không được phụ lòng tin của Chu Vĩ, anh ấy nói cậu đã bị anh ấy ép buộc, anh ấy đã một mình gánh toàn bộ trách nhiệm, viện trưởng Ngô bên cậu chắc hẳn cũng đã phải tác động rất nhiều mới có thể đỡ được cho cậu. Bởi vì họ đều biết, cậu còn trẻ. Bây giờ, cậu không được làm bất cứ việc gì.”

“Nhưng phạm vi của vụ án này rất lớn, không chỉ một bé gái bị hại đâu, nhiều hơn rất nhiều!”

Trần Minh Chương thở dài nói: “Tôi biết, Chu Vĩ bảo tôi nói với cậu, vụ án này, dừng lại ở đây thôi.”

Toàn thân Giang Dương như bị rút rỗng, anh đổ phịch ra ghế.

CHƯƠNG 43

“Viện trưởng Ngô, mặc dù Nhạc Quân bị chúng cháu ép, nhưng những điều hãn khai ra tuyệt đối là sự thực, cháu xin được lập án điều tra vụ xâm hại tình dục bé gái.”

“Chỉ cần cứ vào cái này hả?” Viện trưởng đưa điện thoại di động cho Giang Dương, mím môi. “Cháu biết đấy, tư liệu ghi âm không làm chứng cứ trực tiếp được, hơn nữa lại là chứng cứ các cháu lấy được bằng cách trái pháp luật.”

Giang Dương cuống lên: “Mặc dù là chứng cứ lấy được bằng cách trái pháp luật, nhưng nếu những điều Nhạc Quân nói là sai sự thật, thì hãn không thể khai ra toàn bộ các chi tiết một cách tường tận như vậy.”

Viện trưởng thở dài một tiếng: “Tiểu Giang này, nói thẳng ra, cá nhân chú tin vào tính chân thực của nội dung ghi âm này, nhưng pháp luật sẽ không tin. Nếu bây giờ cháu lại đi gặp Nhạc Quân, hãn có thừa nhận nội dung ghi âm không? Hãn nhất định sẽ nói nội dung ghi âm hoàn toàn là do bị các cháu dùng bạo lực uy hiếp ép buộc nên lúc đó hãn tự ý bịa ra.”

Giang Dương nghiêng chặt răng, mắt ánh lên sự bất lực và thất vọng.

Viện trưởng lại nói: “Cảnh sát Chu Vĩ, người bạn tên là Tuyết Trắng Bình Khang của cháu, đã bị bắt giữ, cục công an đã lập án điều tra cậu ấy, đơn xin bắt giữ hình sự đã gửi lên viện Kiểm sát thành phố, họ cũng đến cơ quan chúng ta tìm cháu, chú đã ngăn lại và sử dụng rất nhiều mối quan hệ trong thành phố để hủy bỏ việc điều tra đối với cháu, vì cháu và Ngô Ái Khả, việc này, dừng lại ở đây thôi nhé.” Sự mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt ông.

“Làm sao có thể dừng lại ở đây được?” Giang Dương không nén được cảm xúc. “Rất nhiều bé gái đã bị xâm hại, một cô bé tự sát, thầy giáo Hầu Quý Bình bị mưu sát, vu khống, nhân chứng Đinh Xuân Muội mất tích, không rõ sống chết thế nào, nghi can Nhạc Quân bị dừng thẩm vấn, cảnh

sát phụ trách chính là Chu Vĩ bị tạm giữ, một vụ án như vậy làm sao có thể dừng lại ở đây được!”

Viện trưởng Ngô bình tĩnh nhìn anh một lúc, vẫn kiên nhẫn khuyên anh: “Không được mang cảm xúc vào trong công việc.”

Giang Dương hít một hơi thật sâu, kiềm chế cảm xúc, ngừng đầu nghiêm túc nói: “Viện trưởng Ngô, trước đây chú đã ủng hộ cháu điều tra vụ án này.”

“Trước đây chú ủng hộ, nhưng phải hiểu rõ tình thế hiện tại, đừng làm việc theo cảm tính. Theo lệ thường, ngoài những vụ án tham ô hủ lậu ra, những vụ án hình sự khác đều do cơ quan công an phụ trách điều tra, viện Kiểm sát sẽ không can dự vào giai đoạn điều tra. Cho dù chúng ta có lập án, thì ai đi điều tra? Cháu à, cháu có khả năng điều tra hình sự không? Chẳng vẫn phải cần công an đi điều tra. Trước đây là Chu Vĩ và cháu cùng điều tra, bây giờ Chu Vĩ không còn nữa, bên công an ai giúp cháu điều tra?”

Giang Dương cố gắng nói lí: “Kể cả là một mình cháu đi điều tra cũng không sợ, cháu nhất định sẽ tìm ra chứng cứ, vụ án này cháu nhất quyết không từ bỏ.”

Viện trưởng ngồi trên ghế im lặng hồi lâu, chậm rãi nói: “Về vụ việc nhiều bé gái bị xâm hại tình dục trong nội dung ghi âm, chú cũng vô cùng đau lòng, chú cũng rất muốn lập án điều tra, muốn điều tra ra sự thật, nhưng lúc này chú cũng không có cách nào cả. Vụ án này vô cùng phức tạp, Chu Vĩ đã vào tù rồi, nếu cháu lại tiếp tục điều tra, chưa biết chừng, cháu sẽ trở thành một Chu Vĩ tiếp theo.”

“Chuyện đó là không thể, cháu không bốc đồng như Chu Vĩ, cháu coi trọng sự công bằng trong quy trình.” Về mặt Giang Dương rất bình thản.

Viện trưởng lắc đầu: “Chú tin rằng đây không phải lần đầu tiên Chu Vĩ thiếu bình tĩnh như vậy, trước đây hành động phá án bốc đồng của cậu ấy được trao bằng khen, trở thành giai thoại đẹp trong cơ quan, nhưng lần này cậu ấy đã vào tù. Tại sao cùng là bốc đồng mà kết quả thu được lại hoàn

toàn khác nhau? Cháu làm thế nào đảm bảo được rằng cháu sẽ không trở thành một Chu Vĩ tiếp theo?”

“Mọi hành động của cháu đều nằm trong khuôn khổ pháp luật, cháu sẽ không làm bất cứ việc gì trái quy định.”

“Thế Hầu Quý Bình có vi phạm pháp luật gì không?”

Giang Dương đột nhiên ngậm miệng lại.

“Chú tin rằng cháu là một kiểm sát viên tốt, chú chưa bao giờ nghi ngờ điều đó, chú cũng đánh giá rất tốt về cháu.” Viện trưởng thở dài, chân thành nhìn anh. “Nhưng về việc này, chú thành tâm khuyên cháu nên dừng bước.”

“Cháu sẽ không dừng lại,” Giang Dương trả lời rất quả quyết. “Khi bắt đầu tiếp xúc với vụ án của Hầu Quý Bình, cháu rất do dự, nhưng sau khi biết nhiều sự thật hơn, cháu không thể dừng lại được. Viện trưởng Ngô, cháu chỉ xin viện Kiểm sát lập án, toàn bộ việc điều tra, cháu sẽ cố gắng hết khả năng của mình để hoàn thành.”

“Không được.” Câu trả lời của viện trưởng Ngô cũng rất quả quyết.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, im lặng rất lâu, sắc mặt viện trưởng Ngô dần trở nên lạnh lùng, mắt ánh lên sự thất vọng, ông mím môi, nhìn Giang Dương: “Ngô Ái Khả đang chuẩn bị thi công chức nhà nước, chú nghĩ cháu... đừng làm phiền nó nữa, để nó tập trung ôn thi.”

Cơ mặt Giang Dương co giật, một lúc sau, anh gật đầu rồi quay người đi ra khỏi văn phòng.

CHƯƠNG 44

*Tháng 3 năm 2005,
bên hồ Tây thành phố Hàng Châu.*

“Tớ đã sớm đoán được, Hầu Quý Bình đã tự nguyện quan hệ với người phụ nữ đó.” Lí Tĩnh lắc đầu thờ dài, đặt chén trà trong tay xuống.

Giang Dương định giải thích: “Nhưng cậu ấy một mình ở nơi đất khách quê người, hơn nữa đã uống rượu, nghe nói rượu bị bỏ thuốc, cậu ấy lại đang ở độ tuổi tràn đầy.”

Lí Tĩnh ngắt lời anh: “Tớ không hề trách anh ấy, cũng không cho rằng anh ấy đã phản bội tớ, càng không hề nghĩ là anh ấy đáng phải bị chết, khi bị một người phụ nữ không quen quyến rũ vào thời điểm như vậy, hầu hết đàn ông đều sẽ không cưỡng lại được sự cám dỗ.” Cô cười buồn, rồi lại nói, “Không có bất cứ mối liên hệ nào giữa những việc anh ấy đang làm và chuyện liệu anh ấy có quan hệ với người phụ nữ đó hay không. Một vết đen về đạo đức cá nhân không thể che phủ được tinh thần chính nghĩa trong những việc mà anh ấy đã nỗ lực.”

Giang Dương gật đầu tán đồng, anh phát hiện ra cô bạn học cũ cũng đã thay đổi, không còn là cô sinh viên trong trường học, dần dần đã trở thành một cô gái trưởng thành bước ra ngoài xã hội.

Mỗi người, đều đang trưởng thành, đều đang thay đổi.

Lí Tĩnh mỉm cười, chuyển sang chủ đề khác: “Tớ không ngờ là cậu và Ngô Ái Khả lại chia tay.”

Giang Dương cười buồn, vẻ như không quan tâm: “Tớ nghĩ cô ấy thực sự sợ rồi. Khi mới tiếp xúc với vụ án Hầu Quý Bình, tớ có do dự, chính cô ấy là người rất kiên định ủng hộ tớ, nếu không, tớ đã bỏ cuộc từ lâu. Có điều sau khi Chu Vĩ vào tù, thái độ của cô ấy đã thay đổi rất rõ, cô ấy khuyên tớ từ bỏ, tớ không đồng ý. Dần dần, bọn tớ càng ngày càng ít liên

lạc, sau đó mấy tháng, viện trưởng Ngô chuyển về thành phố, tớ và Ngô Ái Khả không liên lạc lại nữa. Gần đây nghe nói cô ấy đã yêu một người làm thẩm phán, mong là cô ấy sống hạnh phúc.”

Lí Tĩnh nhìn vào mắt Giang Dương, ánh mắt xa xăm, cứ nhìn như thế hồi lâu rồi lắc đầu: “Viện trưởng chỗ cậu chuyển về thành phố, không để cậu chuyển về cùng?”

“Viện trưởng Ngô đã hỏi ý tớ, tớ bày tỏ mong muốn được ở lại Bình Khang, ông không ép tớ chuyển về, tớ nghĩ, đây cũng là một cách ủng hộ khi không còn cách nào khác của ông.”

Lí Tĩnh gật đầu: “Cảnh sát Chu sau này sao rồi?”

Nói đến chủ đề này, Giang Dương bất giác bật cười: “Anh ấy đã thoát được nạn lớn. Tớ nghe anh Trần nói, lãnh đạo thành phố định làm thật mạnh trong việc xử lí Chu Vĩ, lúc đầu viện Kiểm sát đã duyệt lệnh bắt giữ hình sự, anh ấy bị nhốt vào trại tạm giam, có người yêu cầu đưa anh ấy ra toà xét xử. Sau đó nhiều người trong giới chính trị, pháp luật đứng ra lên tiếng, yêu cầu xử nhẹ, họ viết thư cho các cấp lãnh đạo, thêm vào đó còn có những quần chúng trước đây được Chu Vĩ phá án giúp đỡ, tự động viết thư tập thể xin cho anh ấy, một số cán bộ trong hệ thống công an ở các vùng khác cũng đã nêu ra với lãnh đạo tỉnh về những điểm đáng ngờ trong vụ án đó. Trước sự nỗ lực của đông đảo mọi người, sau khi trấn an được dư luận của các bên, cuối cùng cấp trên quyết định cho anh ấy được bảo lãnh chờ xét xử, tạm thời cắt mọi chức vụ, đưa vào trường cảnh sát học tiến tu ba năm. Hồi tết, tớ có đến nhà anh ấy, mọi việc của anh ấy đều bình thường, tinh thần, sức khỏe đều tốt, duy chỉ có điều hể nhắc đến ba chữ Lí Kiến Quốc, là trông anh ấy cứ như muốn ăn sống nuốt tươi. Anh ấy nói ba năm sau anh ấy vẫn là cảnh sát hình sự, sẽ tiếp tục điều tra.”

“Cậu cũng tiếp tục à?”

“Tất nhiên rồi, nếu từ bỏ việc điều tra, thì tớ đã về thành phố lâu rồi, tớ ở lại Bình Khang chính là vì muốn điều tra đến cùng.”

Lí Tĩnh vui mừng gật đầu: “May mà cảnh sát Chu chỉ phải đi tiến tu ba năm, nếu anh ấy phải ngồi tù thật, thì cái thế giới này cũng thật quá không

công bang.”

“Thế giới vốn dĩ không công bằng.” Giang Dương cười thoải mái. “Cho nên tớ mong muốn bằng sự nỗ lực của mình, trong phạm vi chức trách của bọn tớ, làm cho thế giới công bằng một chút chút.”

Lí Tĩnh trêu anh: “Hình như cậu coi mình là đại anh hùng cứu rỗi cả thế giới.”

“Cứu rỗi cả thế giới thì không dám, nguyện vọng của tớ là bắt những kẻ xấu này phải chịu sự trừng trị của pháp luật.”

“Nhìn dáng vẻ của cậu, hình như vụ án có tiến triển mới?”

Giang Dương gật đầu đáp lời: “Mấy tháng trước, tớ đã lấy danh sách học sinh Hầu Quý Bình dạy năm đó, sau đó đến từng nhà học sinh nữ trong danh sách để hỏi thông tin, điều tra thông tin sơ bộ. Trước đây, Nhạc Quân có nói với bọn tớ, những cô bé mà hắn chọn đều là bé gái không sống cùng cha mẹ, hoặc là trẻ mồ côi, không có bố mẹ ở bên cạnh, sau khi điều tra một vòng, đã khoanh được mấy học sinh nữ nghi là đối tượng bị hại, tớ định gặp họ nói chuyện, xem có tìm ra thêm manh mối nữa không.”

“Những việc này đều là cậu điều tra một mình?”

“Đúng thế.”

“Thế thì hắn là rất khó khăn.”

Giang Dương cười: “Lúc mới bắt đầu điều tra đúng là tương đối gian nan, tớ chỉ có một mình, lại là người vùng khác, đến vùng nông thôn ở địa phương, không hiểu tiếng địa phương, rất khó trao đổi. May mà vụ án đã qua lâu rồi, điều tra lại cũng không cần gấp rút ngay lập tức, tuần nào thời tiết đẹp, tớ lại đến xã Diệu Cao hỏi thông tin một vòng, sau mấy tháng đã sơ bộ xác định được mấy học sinh nữ nghi là đối tượng bị hại.”

“Mấy cô bé đó giờ đều học cấp ba rồi nhỉ?”

“Đúng thế, năm đó chúng là học sinh lớp sáu, giờ đều lên cấp ba rồi, trong những cô bé nghi là bị hại, có mấy em đã theo bố mẹ đi nơi khác làm thuê, có mấy em đang học cấp ba ở phố huyện, vừa hay, trong danh sách

của tớ có một cô bé đang học ở trường trung học chuyên nghiệp phố huyện, tớ định đến nói chuyện với cô bé này trước.”

“Cậu tự đi hỏi về vụ xâm hại tình dục bé gái?”

“Đúng thế, bây giờ Chu Vĩ vẫn đang học tiến tu, tớ đành đi điều tra một mình thôi.”

Lí Tĩnh bất giác che miệng cười: “Một ông đàn ông như cậu đi hỏi con gái người ta xem có phải hồi học tiểu học bị xâm hại tình dục? Có phù hợp không?”

“Tớ làm thế nào được?”

“Tớ giúp cậu nhé, tớ là con gái, điều tra phương diện này sẽ tiện hơn.”

“Cậu thực sự có thể giúp tớ điều tra?”

“Tất nhiên rồi!” Lí Tĩnh tỏ ra rất nhiệt tình, nhưng lại lập tức do dự. “Nhưng tớ không phải là cảnh sát, cũng không phải là kiểm sát viên, có thể giúp cậu điều tra được không?”

“Không phải là ghi lời khai chính thức, tất nhiên là không sao. Chỉ có điều cậu có công việc của mình ở thành phố Hàng Châu, về mặt thời gian...”

“Mỗi lần cậu cần tớ hỗ trợ, tớ có thể xin nghỉ, cơ quan tớ rất nhân văn.”

Giang Dương có vẻ bất an, mặt ửng đỏ: “Cậu giúp tớ như vậy, vì... vì sao?”

Lí Tĩnh bật cười: “Tại sao tớ lại chủ động giúp cậu như vậy? Đừng nghĩ nhiều, tớ có người yêu, không phải là tranh thủ cậu còn độc thân cố ý tiếp cận cậu đâu, chàng Giang đẹp trai ạ. Tớ chỉ là, ừm... có lẽ là cảm động trước sự nỗ lực của các cậu, có lẽ là đã biết rất nhiều nội tình, có lẽ... có lẽ là cảm thấy cái chết của Hầu Quý Bình quá oan ức.”

CHƯƠNG 45

Lí Tĩnh từ trường trung học chuyên nghiệp Bình Khang đi ra, Giang Dương vội chạy tới đón: “Thế nào, cô bé đó có phải là đối tượng bị hại không?”

Lí Tĩnh lắc đầu: “Chắc là không phải.”

“Cậu hỏi kĩ chưa?”

“Tớ đã thăm dò rất nhiều lần, phản ứng của cô bé đều không có gì khác thường, về Hầu Quý Bình, cô bé chỉ nhớ anh ấy là giáo viên tiểu học dạy lớp sáu, dạy được mấy tháng thì chết. Nói đến Nhạc Quân, cô bé cũng bảo chỉ biết là lưu manh, chưa tiếp xúc bao giờ.”

Mặt Giang Dương lộ vẻ thất vọng: “Lúc trước khi khai ra, Nhạc Quân chỉ nhắc đến tên cô bé đã chết là Ông Mĩ Hương, họ tên thật của những cô bé bị hại khác hẳn ta đều không biết. Nếu cô bé này không phải, tớ tiếp tục nghĩ cách liên lạc với mấy cô bé có khả năng là đối tượng bị hại khác vậy, đến lúc đó sẽ nhờ cậu hỗ trợ.”

Sau khi chia tay Lí Tĩnh, Giang Dương nhận được một cú điện thoại từ một người lạ.

“Có phải là Giang Dương không?” Đầu kia điện thoại di động vọng đến một giọng nói có phần quen thuộc.

“Vâng, là tôi, anh là ai?”

“Thầy giáo đại học của em, Trương Siêu.”

“Thầy Trương?” Giang Dương hơi bất ngờ, mấy năm nay, từ sau khi tốt nghiệp, họ chưa từng liên lạc lại.

“Lí Tĩnh còn ở chỗ em không?”

“Cô ấy về thành phố Hàng Châu rồi, sao ạ?”

“Tôi đã đến Bình Khang, nếu em có thời gian, tôi muốn gặp em nói chuyện một lúc.”

Họ hẹn gặp nhau ở quán trà trước đây anh thường cùng Chu Vĩ phân tích tình hình vụ án, sau khi gặp mặt, hai người không ngớt lời cảm thán về những thay đổi trong suốt mấy năm không gặp.

Trương Siêu, người thầy chủ nhiệm tràn đầy sức xuân, thích chơi bóng rổ, chỉ hơn họ có vài tuổi trong ấn tượng của anh năm xưa đã không còn, thay vào đó là một Trương Siêu đang bước vào độ tuổi trung niên, đeo kính rất nghiêm túc, ăn mặc trang trọng.

Giang Dương cũng không còn là cậu sinh viên trên mặt luôn nở nụ cười rạng rỡ, tinh thần phấn chấn cả ngày, mắt lúc nào cũng ánh lên sự tự tin, lạc quan. Anh bây giờ lúc nào cũng cau mày như một thói quen tự nhiên, những nếp nhăn trên trán hằn sâu hơn, phảng phất cảm giác trầm buồn.

Cả hai người đều đã thay đổi theo thời gian.

Trương Siêu nhìn anh hồi lâu, giơ tay chỉ lên trán anh: “Em có tóc bạc rồi đấy, có phải là... công việc mấy năm vừa rồi rất áp lực không?”

Giang Dương mỉm cười phủ nhận: “Cũng bình thường thôi ạ, ra xã hội, thế nào mà chẳng có đủ các loại áp lực.”

Mắt Trương Siêu nhắm hờ, dường như đang hồi tưởng lại: “Các bạn trong lớp, rất ít người thi vào viện Kiểm sát, hình như chỉ có hai ba người, em luôn rất xuất sắc.”

Giang Dương cười buồn, đáp: “Thầy Trương được xét lên phó giáo sư rồi nhỉ?”

Trương Siêu gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Được xét rồi, có điều tôi đã thôi việc ngay sau đó, giờ tôi là luật sư.”

“Ở trường làm giảng viên không tốt ạ? Em thấy trường học là nơi thuần khiết nhất, không như ngoài xã hội. Tất nhiên rồi, với trình độ chuyên môn như thầy, làm luật sư chắc chắn sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.”

“Cũng không hoàn toàn vì tiền,” Trương Siêu mỉm cười, mặt có vẻ hơi ngại ngùng, “tôi thôi việc, là vì tôi yêu một cô sinh viên, tiếp tục làm giáo viên, ừm... cứ cảm giác không hay lắm.”

“Là... Lí Tĩnh phải không ạ?” Giang Dương đã cảm nhận được điều gì đó qua ánh mắt của đối phương.

“Kiểm sát viên phán đoán quả nhiên là rất sắc bén,” Trương Siêu bật cười, không hề giấu giếm, “đúng thế, tôi và Lí Tĩnh đã đính hôn, nửa năm nữa bọn tôi sẽ cưới.”

“Ồ...” Giang Dương đã lờ mờ đoán được mục đích đến gặp của Trương Siêu, chợt cảm thấy trong lòng vô cùng hụt hẫng, nhưng vẫn gượng đùa, “Thầy thông báo trước cho em từ bây giờ, vì biết là đồng lương của kiểm sát viên bọn em ít ỏi, ý bảo em tiết kiệm dần đi để chuẩn bị tiền mừng đúng không?”

“Ha ha,” Trương Siêu bật cười thành tiếng, nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất, cả hai người chìm vào im lặng vì đều đã đoán được dụng ý của đối phương, một lúc lâu sau, Trương Siêu mới lại lên tiếng, vẫn thẳng thắn biểu đạt dụng ý của mình ra bằng ngôn ngữ, “tôi đến gặp em, với mong muốn là đừng để Lí Tĩnh tham gia vào vụ án chỗ em nữa. Cô ấy không hiểu nhiều về các quy tắc ngoài xã hội, em chắc cũng hiểu, vụ án này rất khó khăn.”

“Em hiểu rồi.” Giang Dương mím môi, mặt không biểu lộ cảm xúc.

“Hồ sơ vụ án Hầu Quý Bình, ngay từ đầu tôi đã nhận ra là có vấn đề, tôi biết những vụ án oan ở một địa phương nhỏ như thế này rất khó lật án, không phải là vấn đề chứng cứ, không phải là vấn đề pháp luật, cũng không phải là vấn đề quy trình, mà vấn đề nằm ở toàn bộ môi trường tư pháp, nếu là mười năm nữa có lẽ sẽ khác. Trước đây, tôi nhận ra vấn đề, đáng lẽ phải giấu kín trong lòng, giờ tôi rất hối hận đã nói cho Lí Tĩnh biết, rồi lại gián tiếp cho em biết, khiến cho anh cảnh sát Chu và em...”

Giang Dương cau mày nhìn anh ta: “Những chuyện đó thầy đều biết ạ?”

Trương Siêu gật đầu: “Tôi có người bạn ở Bình Khang, tôi vẫn luôn theo dõi chuyện của các em, cũng có nghe Lí Tĩnh kể một vài điều. Nếu trước đây khi phát hiện ra điểm đáng ngờ, tôi không nói với bất cứ ai, thì đã không dẫn đến hàng loạt những việc về sau như vậy. Tình thế khó khăn như bây giờ, tôi tin rằng em còn rõ hơn tôi. Tôi thật lòng khuyên em nên từ bỏ,

em là một người thông minh, em có thể tiếp tục làm kiểm sát viên, cũng có thể làm luật sư, với năng lực của bản thân, em có thể có rất nhiều lựa chọn.”

Giang Dương lạnh lùng thở dài: “Cảm ơn thầy, em biết rồi, em sẽ không làm phiền Lí Tĩnh nữa.”

CHƯƠNG 46

“Tuyệt Trắng Bình Khang Chu Vĩ cũng giống như Giang Dương, đã bị kỉ luật nhiều lần?” Nghiêm Lương nhìn tập hồ sơ cá nhân trước mặt, trong đầu dấy lên những suy nghĩ.

“Nói một cách chính xác, lẽ ra anh ta cũng phải ngồi tù như Giang Dương, nhưng có người đỡ cho, nên được xử nhẹ.” Triệu Thiết Dân tỏ vẻ không thấy có gì đáng bàn, anh nhìn tập tài liệu. “Trong thời gian làm cảnh sát hình sự, anh ta nhiều lần sử dụng nhục hình để ép cung, thậm chí còn cầm súng uy hiếp bắt nghi can tạo chứng cứ giả, bắn thẳng qua đũng quần nghi can, hành vi nghiêm trọng như vậy, thế mà cuối cùng anh ta không phải ngồi tù, chỉ bị cách chức, buộc phải vào trường cảnh sát tiên tu ba năm, cuối cùng lại khôi phục chức vụ. Ôi trời, chuyện quản lí pháp chế ở Bình Khang, đúng là như trò đùa.”

“Các anh đã tìm được Chu Vĩ chưa?”

“Vẫn chưa liên hệ được, bắt đầu từ tháng 6 năm ngoái, anh ta đột ngột xin cơ quan cho nghỉ không lương vì lí do sức khỏe, cứ nghỉ suốt, nghe nói là thường xuyên đến thành phố Hàng Châu, cũng không biết là làm gì. Điện thoại cũng tắt máy, người nhà chỉ biết là gần đây anh ta ở thành phố Hàng Châu, không ai biết anh ta ở đâu, có điều sớm muộn rồi cũng sẽ liên hệ được với anh ta thôi.”

“Tháng 6 năm ngoái anh ta đột ngột xin nghỉ phép? Đến khi vụ án của Trương Siêu xảy ra, anh ta đã xin nghỉ được hơn nửa năm.” Nghiêm Lương quay người, giậm chân đi đi lại lại, một lúc lâu sau, ông bỗng lên tiếng, “Xin nghỉ phép lâu như vậy, lại ở thành phố Hàng Châu suốt, Giang Dương cũng ở thành phố Hàng Châu, cho đến giờ anh ta vẫn chưa xuất hiện, ừm... phải nhanh chóng tìm cho ra anh ta, anh ta rất có khả năng là nhân vật mấu chốt của vụ án này.”

Triệu Thiết Dân gật đầu tán đồng, anh ngả người nằm ra ghế sofa, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười bí ẩn: “Cho anh biết một thông tin thú vị nữa, khi kiểm tra tài khoản vợ cũ của Giang Dương, bọn em bất ngờ phát hiện ra sau khi Giang Dương chết hai ngày, một khoản tiền là năm trăm nghìn tệ được chuyển vào tài khoản, người chuyển tiền là vợ Trương Siêu. Vợ Trương Siêu tên là Lí Tĩnh, không chỉ là học sinh cũ của Trương Siêu, bạn học của Giang Dương, khi bọn em tìm hiểu tình hình qua những người bạn học khác của họ còn biết được, năm xưa Lí Tĩnh là bạn gái của Hầu Quý Bình.”

Nghiêm Lương chợt nhớ lại lần gặp vợ Trương Siêu, khi nhìn thấy cái tên Hầu Quý Bình, cô ta chỉ hờ hững nói cậu ấy là học trò của Trương Siêu, bạn học của Giang Dương, không hề đưa thêm bất cứ thông tin gì nữa, giọng nói cũng không có bất cứ sắc thái tình cảm gì.

Nghiêm Lương cau mày hỏi: “Cô ta chưa bao giờ tiết lộ về mối quan hệ giữa mình và Hầu Quý Bình à?”

Triệu Thiết Dân xòe tay: “Em vừa mới biết thông tin này, nghe nói năm đó tình cảm giữa cô ta và Hầu Quý Bình vô cùng sâu nặng. Em nghĩ, mặc dù Hầu Quý Bình đã chết hơn mười năm, nhưng, nếu thời gian đó hai người đã định cưới luôn sau khi tốt nghiệp, mà giờ không còn một chút hoài niệm, thậm chí không buồn nhắc đến một chữ, chẳng phải là rất kì lạ sao?”

“Tôi cần gặp cô ta nói chuyện.”

Triệu Thiết Dân cười trêu: “Vâng, em đã hẹn cô ta đến cơ quan vào ngày mai, tới lúc đó, toàn bộ thời gian của cô thiếu phụ xinh đẹp, chồng ngồi tù, đang phòng không gối chiếc này giao hết cho thầy Nghiêm đấy.”

Lí Tĩnh chậm rãi đẩy cửa, bước vào văn phòng, dáng đi thanh thoát uyển chuyển.

Nhìn thấy Nghiêm Lương, cô mỉm cười chào rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Sau khi giới thiệu ngắn gọn, Nghiêm Lương không dám nhìn cô quá lâu, ông cảm thấy khi tiếp xúc với cô, hầu hết đàn ông đều sẽ tự nhiên bị cuốn

hút bởi sức hấp dẫn từ vẻ đảm thắm vừa đến độ chín của cô.

Ông đành cúi đầu nhanh chóng đi thẳng vào chủ đề: “Chị từng là bạn gái của Hầu Quý Bình?”

“Vâng.” Không ngờ cô ta thẳng thắn thừa nhận luôn.

“Tình cảm giữa chị và cậu ấy thế nào?”

“Rất sâu sắc, đến mức chúng tôi đã hẹn ước đợi anh ấy kết thúc việc dạy học tình nguyện là cưới.” Cô trả lời một cách tự nhiên, bình thản.

Nghiêm Lương ngẩng đầu lên nhìn cô: “Nhưng lần gặp trước, chị không hề cho chúng tôi biết điểm này, thậm chí... khi thấy cái tên Hầu Quý Bình, chị hình như... hình như...”

“Hoàn toàn không hề quan tâm đúng không?” Không ngờ Lí Tĩnh nói luôn thay cho lời ông.

“Vâng, đúng là như vậy.”

“Rất bình thường mà,” cô khéo léo đáp lời. “Chuyện của Hầu Quý Bình đã trôi qua hơn mười năm rồi, chuyện của anh ấy có liên quan gì đến tình cảnh của chồng tôi bây giờ đâu? Tôi chỉ quan tâm đến chồng tôi, tại sao phải nhắc đến quan hệ với Hầu Quý Bình cơ chứ? Thêm nữa, các anh có hỏi tôi không?”

Lí do này hiển nhiên đến mức không ai phản bác được.

Nghiêm Lương mím môi, chuyển sang chủ đề khác: “Về vụ án của Hầu Quý Bình trước đây, chị biết được bao nhiêu?”

“Hầu Quý Bình bị mưu sát rồi bị vu khống, kết tội oan.”

“Chị cũng biết?”

“Tất nhiên là tôi biết, lúc đầu chính tôi là người nói với Giang Dương, cho nên cậu ấy mới lập lại vụ án để điều tra.”

Mạch suy nghĩ của Nghiêm Lương đã sáng rõ hơn, ông lập tức hỏi: “Chị làm thế nào mà biết được?”

“Lúc đầu, khi cục công an đến trường thông báo tình hình, Trương Siêu là giáo viên chủ nhiệm lớp, được xem hồ sơ, khi đó anh ấy phát hiện thấy nội dung giám định trong báo cáo khám nghiệm tử thi không khớp với kết

luận, có nói với tôi. Tôi biết chuyện Hầu Quý Bình liên tục tố giác học sinh bị xâm hại tình dục, liên hệ đến cái chết của anh ấy, rõ ràng là anh ấy bị mưu sát, rồi bị vu khống hãm hại.”

“Trương Siêu là người đầu tiên phát hiện ra điểm đáng ngờ trong cái chết của Hầu Quý Bình?” Nghiêm Lương cảm giác như sắp sờ thấy được điểm cốt lõi của vụ án. “Tại sao lúc đó anh ta không tố giác?”

“Anh ấy nói cấp trên đã đưa ra kết luận về vụ án, với môi trường tư pháp lúc đó, lật án là việc vô cùng khó khăn.”

Nghiêm Lương có phần tức giận: “Cho dù có khó khăn nữa thì cũng phải thử xem thế nào chứ, anh ta dạy luật, nạn nhân bị chết lại là sinh viên của anh ta!”

“Nhưng anh ấy không làm.” Lí Tĩnh mỉm cười, vẻ khinh miệt. “Sau này, sau khi tốt nghiệp, Giang Dương làm kiểm sát viên ở Bình Khang, tôi cứ hi vọng vụ án Hầu Quý Bình có thể lật án, nên mới gặp cậu ấy. Không ngờ hành động của tôi năm ấy làm cậu ấy mất cả mười năm điều tra lại vụ án, lại còn hại cậu ấy phải vào tù, tôi có lỗi với cậu ấy.”

Ánh mắt Nghiêm Lương lóe sáng, ông vội hỏi: “Hại cậu ấy phải vào tù, nghĩa là sao?”

“Các anh cứ gặp bạn thân của Giang Dương là Chu Vĩ mà hỏi, anh ấy biết nhiều hơn tôi rất nhiều. Biệt danh của anh ấy là Tuyết Trắng Bình Khang, được coi là hoá thân của chính nghĩa ở địa phương. Mười năm nay tôi không hề tham gia vào bất cứ việc gì, tình hình cụ thể tôi không nắm được, có nói cũng không chính xác, chắc chắn là Chu Vĩ có thể kể cho các anh biết tường tận toàn bộ câu chuyện.”

Lại là Chu Vĩ!

Quả nhiên, Chu Vĩ là mấu chốt của toàn bộ sự việc.

Nghiêm Lương càng khẳng định hơn về phán đoán này.

Giây lát sau, ông lại hỏi: “Ngày thứ ba sau khi Giang Dương chết, chị đã chuyển cho vợ cũ của anh ta năm trăm nghìn tệ, đúng không?”

Lí Tĩnh không hề ngạc nhiên, thẳng thắn thừa nhận: “Đúng thế.”

“Tại sao chị lại gửi tiền cho cô ta?”

Lí Tĩnh không nghĩ ngợi, trả lời luôn: “Chồng tôi bị nghi là đã sát hại Giang Dương, phải vào tù, tôi gửi cho vợ cũ của Giang Dương năm trăm nghìn tệ, là để cô ta miêu tả Giang Dương xấu xa một chút, người bị hại càng xấu xa, thì chồng tôi càng nhận được nhiều sự thông cảm từ các bên, mới có thể được xử nhẹ. Lúc đó tôi hoàn toàn không biết chồng tôi không hề sát hại Giang Dương.”

Nghiêm Lương bật cười: “Cho nên vợ cũ của Giang Dương quả nhiên đã miêu tả anh ta thành một gã ăn hối lộ, đánh bạc, quan hệ nam nữ bất chính, còn nói năm xưa vì thế mới li dị anh ta, cũng vì thế mà anh ta bị bắt vào tù.”

“Đúng vậy.”

“Anh ta là một người như thế nào?”

Ánh mắt cô ta nhìn xa xăm, vẻ như đang hồi tưởng lại: “Cậu ấy là một người vô cùng chính trực, không phù hợp với bất kì một điểm nào ở trên, nếu phải dùng một từ để miêu tả cậu ấy, tôi sẽ chọn cho cậu ấy - tâm sáng như ngọc.”

“Rất hay, tâm sáng như ngọc.” Ánh mắt Nghiêm Lương trở nên sắc bén. “Nhưng chị chuyển cho vợ cũ của anh ta năm trăm nghìn tệ, để cô ta miêu tả một người tâm sáng như ngọc thành một kẻ thối nát trong xã hội, đầy những vết đen, như vậy có thể bị buộc tội dụ dỗ người khác làm chứng cứ giả, là hành vi vi phạm pháp luật!”

Lí Tĩnh bật ra tiếng cười lạnh lót vui tai, như thể đang giấu cột: “Những lời tôi bảo cô ta nói, đều là nguyên văn lời phán quyết của toà án đối với Giang Dương, nếu tôi bị nghi là làm giả chứng cứ, thì trước hết các anh cần thay đổi kết luận của chính quyền đã.”

Cô ta nhìn thẳng vào mắt ông như một người đang trong tư thế thắng cuộc.

Nghiêm Lương nhìn một lúc, chậm rãi mỉm cười, khẽ nói: “Chị đúng là một người phụ nữ ghê gớm, những lời này đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, chỉ chờ hôm nay thôi đúng không?”

Lí Tĩnh hơi nghiêng đầu sang một bên, không trả lời.

“Có điều... có điều chị đã sơ ý bỏ qua một chi tiết nhỏ.” Nghiêm Lương đột nhiên hạ thấp giọng.

Lí Tĩnh quay đầu nhìn ông.

“Sau khi biết chị đã chuyển cho vợ cũ của Giang Dương năm trăm nghìn tệ vào ngày thứ ba sau khi anh ta chết, tôi đã kiểm tra lịch sử cuộc gọi của chị, phát hiện thấy sau khi chuyển tiền xong, chị có gọi điện thoại cho cô ta, tất nhiên, về chuyện tại sao chị lại biết số điện thoại của cô ta, có thể có rất nhiều cách giải thích, tôi không hề có ý nhằm vào điểm này. Nhưng trong một tháng trước đó, chị chưa từng liên lạc qua điện thoại với vợ cũ anh ta, thế thì chị làm thế nào mà biết được tài khoản ngân hàng của vợ cũ anh ta?”

Lí Tĩnh bỗng cau mày, căng thẳng nói: “Tôi... tôi tìm thấy một tờ giấy ở chỗ ở của Giang Dương, trên tờ giấy có ghi số tài khoản ngân hàng của vợ cũ cậu ta... Căn nhà mà Giang Dương ở chính là của nhà tôi, cho nên... cho nên tôi...”

Nghiêm Lương ngắt lời cô: “Mấy hôm nay sau khi xảy ra vụ án, căn nhà bị cảnh sát niêm phong suốt, chị không vào được. Ngoài ra, cho dù chị có tìm được số tài khoản, năm trăm nghìn tệ là một khoản tiền không nhỏ, ít nhất chị cũng phải gọi điện thoại cho đối phương trước để xác nhận số tài khoản, rồi mới chuyển tiền chứ.”

“Tôi... tôi...”

Nghiêm Lương xua tay: “Chị không cần lo lắng, chi tiết này chắc là ngoài tôi ra, những người khác đều không chú ý đến. Về toàn bộ diễn biến của vụ án này, tôi cơ bản đã rõ, chỉ có điều còn một vài chi tiết cần xác thực, chị yên tâm, tôi không phải là cảnh sát, tôi là giảng viên đại học, điều duy nhất tôi muốn làm là điều tra ra sự thật - cho dù cái sự thật này có tàn khốc thế nào đi nữa. Tiếp theo đây, theo như kế hoạch của các anh chị, chúng tôi nên gặp Chu Vĩ nói chuyện, đúng không?”

Lí Tĩnh ngậy ra hồi lâu, cuối cùng định lên tiếng nhưng cổ họng khô khốc không thốt ra tiếng, đành gật đầu theo ý ông. Nghiêm Lương mỉm

cười: “Phiền chị thông báo cho Chu Vĩ, anh ta có thể xuất hiện được rồi.”

CHƯƠNG 47

Tháng 5 năm 2007.

Hai chai rượu Mao Đài đã mở để trên bàn, đầy bàn toàn những món ngon đắt đỏ, ba người đã ngà ngà say đang chén chú chén anh.

“Ông Trần hào phóng với anh em quá đấy, tôi sống gần ấy năm, đây là lần đầu tiên uống Mao Đài đến no.” Chu Vĩ cười ha hả, lại uống thêm một chén Mao Đài.

Trần Minh Chương lim dim mắt, uể oải nói: “Ông vào ba năm, mãi mới ra, tôi không hào phóng được một lần hay sao?”

“Cái gì mà tôi vào ba năm, cứ như tôi ngồi tù không bằng, tôi nói cho ông biết, tôi đi tiến tu, tôi đi học luật, không phải ra rồi vẫn làm cảnh sát đấy thôi, cái thằng khốn nạn Lí Kiến Quốc làm gì được tôi?”

“Hắn lên phó cục trưởng rồi đấy, muốn làm gì ông là làm gì ông ngay được đấy, ông đừng có to mồm nữa, cẩn thận không lại đi tiến tu thêm ba năm nữa.” Trần Minh Chương chọc tức.

Giang Dương bật cười: “Bây giờ Tuyết Trắng Bình Khang mà còn động vào Lí Kiến Quốc, chưa biết chừng đến lúc con trai làm cảnh sát, người ta hỏi bố cậu làm gì? Cảnh sát. Cơ quan nào? Trường đại học An ninh, ồ, là giáo viên trường cảnh sát hả? Đang học trong trường cảnh sát. Chà, sắp về hưu đến nơi rồi còn đi học? Học, học nữa, học mãi mà. Thế thì chắc là trình độ cao lắm rồi nhỉ? Cũng tạm tạm, đang học dở cao đẳng.”

“Ái chà, nhìn cái kiểu của hai ông, giờ đứng về phe Lí Kiến Quốc cả rồi hả?” Chu Vĩ chỉ vào họ, ba người cùng lăn ra cười.

Trần Minh Chương ho mấy tiếng, cố gắng mở hai mắt đang riu lại vì hơi men, làm ra bộ uống rượu tổng kết: “Bữa rượu ngày hôm nay, là để chúc mừng ba việc. Thứ nhất, ông Tuyết xong vụ tiến tu trong trường An ninh, đã được về, tất nhiên rồi, chuyện ngoại ngữ thi được mấy điểm thì thôi

không nhắc nữa, còn chuyện đi thi mở sách chép bài gì gì đấy, chúng ta coi như chưa nghe thấy, tóm lại, ông Tuyết vẫn là cảnh sát hình sự, vẫn là đội phó, thế là được rồi. Việc thứ hai, là tôi, thời gian trước, tôi đã thôi việc, không làm nữa rồi.”

Chu Vĩ và Giang Dương đồng thời kinh ngạc: “Anh không làm bác sĩ pháp y nữa?”

“Đàn ông có tiền là hư hỏng mà, ai bảo tôi có tiền.” Trần Minh Chương đắc ý cười lớn. “Mấy năm nay, thị trường chứng khoán lên giá, cổ phiếu kiếm được rất nhiều tiền, tôi bán hết đi, thôi việc rồi. Cậu Giang này, cậu thật là, năm đó tôi đã bảo là cho cậu biết một thông tin cực kì có giá trị, cậu không tin, hối hận chưa?”

Giang Dương xòe tay nói: “Tôi bẩm sinh đã không giỏi kiếm tiền.”

Chu Vĩ hỏi: “Ông thôi việc rồi làm gì?”

“Lên thành phố Hàng Châu tự khởi nghiệp, ông cụ nhà tôi đã mất năm kia, tôi cũng không muốn tiếp tục ở cái địa phương nhỏ Bình Khang này nữa, định một thời gian nữa, tình hình ở Hàng Châu ổn ổn thì sẽ đón mẹ tôi lên, tôi cũng mở công ti làm ăn thử xem thế nào.”

Nghe nói người bạn lâu năm chuẩn bị rời khỏi Bình Khang, cả hai người đều có vẻ buồn rầu, hụt hẫng.

Trần Minh Chương mỉm cười an ủi: “Đừng giương cái bộ mặt đấy ra, cứ như là tôi với các ông có tình cảm khó nói, tôi sẽ về thăm các ông, các ông đến thành phố Hàng Châu, tôi tất sẽ nhiệt tình tiếp đón, bao ăn bao ở, thế còn gì nữa.”

Chu Vĩ cười to: “Được, mình cạn một li, chúc ông Trần làm nên sự nghiệp ở thành phố Hàng Châu. Đúng rồi, còn việc thứ ba?”

“Việc thứ ba là tin vui của Giang Dương.” Trần Minh Chương nghiêng đầu nhìn Giang Dương.

“Ồ?” Chu Vĩ quay về phía Giang Dương, chăm chú nhìn vào mặt anh, một lúc sau bật cười: “Không phải là cậu Giang sắp cưới vợ đấy chứ?”

Giang Dương xấu hổ cúi đầu.

Chu Vĩ vội kéo anh: “Có gì mà ngại, nói xem nào, con gái nhà ai, có ảnh không? Để tôi giám định xem, đừng có quên mất nghề của tôi đấy, tôi nhìn một cái là biết ngay cô ấy có tốt hay không.”

Trần Minh Chương trêu: “Ông có phải là bố cậu ấy đâu, nếu ông thấy không tốt, thì cậu Giang hủy hôn với người ta được chắc?”

Giang Dương ý tứ lấy điện thoại di động, mở ảnh trong đó ra đưa cho Chu Vĩ.

Chu Vĩ vừa ngăm ngía vừa hỏi: “Quen nhau thế nào?”

“Mấy năm anh đi tiến tu không ở nhà, cuối tuần tôi tranh thủ lúc có thời gian đi Diệu Cao, định dò tìm manh mối, nhưng bất lực, không tìm thấy gì, thu hoạch lớn nhất là quen được cô ấy, bọn tôi nói chuyện khá hợp, cô ấy biết việc tôi làm cũng rất ủng hộ. Cô ấy tên là Quách Hồng Hà, đang làm ở nhà máy dệt may phố huyện, trình độ văn hoá không cao lắm, có điều, cô ấy rất tốt với tôi, rất hiểu và ủng hộ tôi.” Mặt Giang Dương ngời lên vẻ hạnh phúc.

Chu Vĩ liên tục gật đầu: “Rất tốt, rất tốt, cô Quách này trông được đấy, có điều... hình như, trông cô ấy có vẻ nhiều tuổi hơn cậu?”

“Hơn tôi bốn tuổi.”

Chu Vĩ bật cười: “Hơn ba mươi, cũng là gái già rồi, tôi cứ nghĩ không biết một anh chàng đẹp trai, tốt nghiệp đại học Chiết Giang như cậu, cuối cùng sẽ lấy một cô vợ thế nào cơ.”

Bác sĩ pháp y Trần lắc lư cái đầu: “Bây giờ đang một chị yêu em đấy, già thì có sao, đẹp nhất vẫn là ánh mặt trời lúc hoàng hôn, vừa ấm áp vừa ung dung tự tại, mặt trời lúc hoàng hôn là tình yêu đến muộn, mặt trời lúc hoàng hôn là tình nồng mãi mãi. Tất nhiên rồi, cô gái nhiều tuổi này hiển nhiên không thể so được với Ngô Ái Khả, nghĩ lại trước đây...”

Chu Vĩ bỗng đánh giọng quát: “Trần Minh Chương!”

Trần Minh Chương lập tức bưng tỉnh, liên miệng nói: “Ài chà, tôi say rồi, say rồi, tôi chịu phạt một chén, tự phạt, cậu Giang, cậu đừng để bụng nhé.” Giang Dương mỉm cười nói: “Không sao, đùa thôi mà, cô ấy tốt với tôi, tôi thấy cô ấy tốt, thế là đủ rồi.”

Giọng Chu Vĩ lại trở nên vui tươi: “Nào, nào, chúng ta cạn chén, chúc mừng ba tin vui, uống cạn chỗ rượu còn lại, ông Trần, ông đừng có giả vờ say, chốc nữa ông phải thanh toán đấy... Ông mà còn giả vờ say, có tin là tôi tố cáo ông tội tống tiền hai cán bộ chức trách, giam luôn lại không.”

Đêm hôm đó, họ uống thoải mái tới bến, cười vui hết cỡ, uống cho đến lúc trời đất quay cuồng. Họ đều không nhắc đến chuyện vụ án nữa, như thể là nói lời tạm biệt với quá khứ.

Chao ôi thời gian, làm thay đổi xã hội, thay đổi cả con người.

CHƯƠNG 48

Tháng 3 năm 2008

Lại thêm một trận tuyết nữa rơi xuống ở Bình Khang. Trong tuyết lớn, Giang Dương đưa hai đồng nghiệp ở viện Kiểm sát và Chu Vĩ đến trại tạm giam Bình Khang.

Bởi vì đúng vào ngày hôm qua, Giang Dương có được một manh mối vô cùng quan trọng.

Có một người tên là Hà Vĩ, biệt hiệu Đầu To, là một gã lưu manh nổi tiếng ở địa phương, sau khi bỏ học cấp hai, hăng liên tập hợp những phần tử không nghề nghiệp ngoài xã hội thành băng nhóm lưu manh “Mười ba thái bảo*”, trước đây từng ngồi tù sáu năm vì tội cố ý gây thương tích, ra tù không lâu lại đánh nhau, đâm chết người, sau khi sự việc xảy ra, công an điều tra phát hiện, hăng không chỉ phạm tội cố ý giết người, mà còn phạm ít nhất hai tội cố ý gây thương tích, ngày hôm sau khi công an đi bắt, hăng đã chạy trốn, tiếp đó trên mạng đã công bố lệnh truy nã. Tháng trước hăng lén lút về nhà đón tết, bị quần chúng tố giác, và bị công an bắt sau ba năm lần trốn.

Sau khi sơ bộ tra hỏi, xác định danh tính, hiện hăng đang bị nhốt ở trại tạm giam Bình Khang. Hôm qua, hai kiểm sát viên ở viện Kiểm sát đến trại tạm giam xác thực tình hình vụ án theo trình tự quy định, Hà Vĩ biết lần này vào tù rất có khả năng sẽ bị xử tử hình, để bảo toàn mạng sống, hăng xin viện Kiểm sát giảm cho hăng án tử, hăng sẽ khai ra một vụ án mạng mà công an chưa điều tra làm rõ, năm 2004 một thành viên của băng ‘Mười ba thái bảo’ đã giết hại một phụ nữ ở xã Diệu Cao.

Sau khi nhận được thông tin về một vụ án quan trọng khác, các đồng nghiệp ở viện Kiểm sát liền về cơ quan báo cáo ngay với lãnh đạo, Giang

Dương biết tin, lập tức liên tưởng đến Đinh Xuân Muội, nhận được sự đồng ý của lãnh đạo, anh liền đích thân sang thăm vấn cho rõ ràng.

Vừa đến trại tạm giam là họ lập tức tra hỏi Hà Vĩ, sau khi xác thực danh tính theo thông lệ, Giang Dương giảng giải rõ về chính sách cho hắn biết: “Vụ án mà anh khai ra ngày hôm qua, sau khi điều tra, nếu đúng sự thực, tôi thay mặt viện Kiểm sát đảm bảo, khi toà xử, nhất định sẽ nộp tài liệu lập công của anh lên toà án, cố gắng xin cho anh được giảm án ở mức cao nhất.”

“Có thể đảm bảo không bị xử tử hình không?” Ánh mắt Hà Vĩ nặng nề, hắn biết không thể thoát được mức án nặng, bây giờ chỉ mong có cơ hội được sống.

“Tôi không thể đảm bảo, nhưng tôi hứa sẽ cố gắng hết sức, chỉ cần lời khai của anh có tác dụng quan trọng đối với vụ án chưa được điều tra rõ, viện Kiểm sát chúng tôi khá chắc chắn về khả năng có thể đảm bảo cho anh không bị tử hình!” Giang Dương nhìn hắn rất chân thành.

Hắn hít sâu một hơi, gật đầu: “Tôi đồng ý nói ra hết những gì mình biết.”

“Rất tốt,” Giang Dương không nói thêm gì khác, hỏi thẳng vào vấn đề: “Người bị hại tên là gì?”

“Tôi không biết, chỉ biết là một phụ nữ mở một quán hàng nhỏ ở xã Diệu Cao.”

Anh giật thót tim, lại càng tin chắc hơn: “Hung thủ là ai?”

“Nó tên là Vương Hải Quân, trước đây tôi kết tình huynh đệ với mười hai anh em, lập băng Mười ba thái bảo, thời gian đó nó là đệ tử của tôi.”

“Chuyện Vương Hải Quân giết người, anh làm thế nào mà biết được?”

“Anh em chúng tôi vẫn giữ liên lạc, khoảng vào đầu năm 2005, tôi ăn cơm với Vương Hải Quân, sau khi say rượu, nó nói với tôi, một buổi tối năm ngoái, nó và một người nữa, tôi không quen, quên mất tên rồi, đến xã Diệu Cao, bắt một phụ nữ đi, sau đó giết hại cô ta, cho xác vào trong bao tải, vứt xuống một cái giếng bỏ hoang trên một ngọn đồi hoang bị cháy trụi phía ngoài xã Diệu Cao.”

“Tại sao hần lại giết người?”

“Nó nói là nhận tiền của người ta thuê làm.”

“Nhận tiền của ai?”

“Tôi có hỏi nhưng nó không nói, nó bảo không được nói đến người đó, nói ra là mất mạng.”

Giang Dương nhìn chiếc đài ghi âm bên cạnh, rồi lại nhìn đồng nghiệp đang ghi chép ở bên cạnh, trong lòng thấy yên tâm, lần này những thông tin quan trọng đều đã được lưu lại, hơn nữa quy trình đầy đủ, chứng cứ được pháp luật công nhận. Lần này, chắc chắn không giống như lần trước, bị coi là lấy chứng cứ trái pháp luật, không được pháp luật công nhận.

Anh lập tức tập trung suy nghĩ vào việc hiện tại, tiếp tục hỏi: “Bây giờ Vương Hải Quân làm gì, ở đâu?”

“Nó làm quản lý phòng bảo vệ ở tập đoàn Ca Ân.”

Trong lòng Giang Dương đã hoàn toàn chắc chắn.

Sau khi thăm vấn xong, anh vội ra ngoài, Chu Vĩ đã vô cùng nóng ruột: “Người bị hại có phải là Đinh Xuân Muội không?”

Giang Dương đưa bản ghi lời khai cho anh xem, cười nhạt bảo: “Một trăm phần trăm là Đinh Xuân Muội, anh đưa theo người tin tưởng được của mình đi bắt Vương Hải Quân ngay, nhân thể bố trí cảnh sát hình sự và người bên đồn công an đi tìm xác Đinh Xuân Muội, xác chết ở trong cái giếng cạn trên một ngọn đồi bỏ hoang bị cháy phía ngoài xã Diệu Cao, ngọn đồi đó tôi có ấn tượng, lần nào đến Diệu Cao cũng đi qua đó, một quả đồi rất nhỏ, chắc là không đến một ngày là tìm thấy.”

Chu Vĩ gật đầu: “Tôi lập tức đi luôn.”

Giang Dương kéo anh lại, trịnh trọng nói: “Thời điểm quan trọng nhất định phải cẩn thận, nếu không, công sức cố gắng bao nhiêu năm của chúng ta đều sẽ đổ sông đổ biển. Anh phải đưa theo người đáng tin cậy của mình, đồng thời hành động phải nhanh, không được cho bọn chúng thời gian phản ứng!”

Chu Vĩ hiểu ý: “Tôi hiểu, bây giờ Lí Kiến Quốc là phó cục trưởng phụ trách điều tra hình sự, có quyền mệnh lệnh tuyệt đối cho tôi, không thể để hẫng biết trước. Tôi sẽ đưa mấy cảnh sát hình sự mới đi cùng để bắt người, mấy đồn công an trong huyện đều có bạn thân của tôi, tôi nhờ họ cử người đi tìm xác chết. Việc này, đã đến lúc kết thúc rồi!”

Ánh mắt anh thâm trầm nhìn về phía xa.

CHƯƠNG 49

Giang Dương vội đến chỗ đội điều tra hình sự, Chu Vĩ hớn hở thông báo, đã bắt được Vương Hải Quân một cách suôn sẻ, giờ hẳn vẫn đang kháng cự lại đội thẩm vấn hình sự, không hợp tác khai ra, có điều chỉ cần tìm ra xác nạn nhân, thêm vào đó là tư liệu lời khai của Hà Vĩ ở trại tạm giam, hẳn có chổi đằng trời!

Không lâu sau, tin vui báo về, trong cái giếng cạn trên ngọn đồi hoang phía ngoài xã Diệu Cao, quả nhiên phát hiện thấy một xác chết, xác chết đã hoàn toàn thối rữa, chỉ còn bộ xương, nhưng qua bộ xương có thể phán đoán là xác chết của phụ nữ, bác sĩ pháp y trong huyện đang đưa người đến để khám nghiệm.

Chu Vĩ nói xong, hai người gần như vui đến phát khóc.

Chu Vĩ xúc động nói: “Thật không ngờ, tôi thật không ngờ mấy năm sau lại xuất hiện thời cơ quan trọng để phá vụ án này, tôi... tôi cứ tưởng là kiếp này không bao giờ... không bao giờ...” Mắt anh đỏ lên, nghẹn ngào không nói nên lời.

Nhớ lại những gì mình và Giang Dương đã trải qua trong quá trình phá án trước đây, trong lòng anh trào dâng cảm xúc.

Giang Dương nắm chặt nắm đấm, dần giọng nói: “Tốt quá, đúng là tốt quá, vụ án mạng đã hé lộ, Vương Hải Quân rất có khả năng sẽ bị xử tử hình, một khi phải chịu án tử thì Tôn Hồng Vận có dùng tiền cũng không thể mua chuộc được hẳn. Vương Hải Quân tất sẽ khai ra, đến lúc đó Tôn Hồng Vận và Hồ Nhất Lãng đều phải đối mặt với án tử hình, không còn kẻ nào có thể cứu được chúng!”

Đang nói chuyện thì Lí Kiến Quốc dẫn mấy cảnh sát hình sự vội vã chạy đến, thấy Chu Vĩ liền hỏi: “Vương Hải Quân ở đâu?”

Chu Vĩ giận dữ trợn mắt nhìn hẳn: “Anh định làm gì?”

Lí Kiến Quốc cười nhạt: “Nghe nói đã xảy ra một vụ án mạng nghiêm trọng, bây giờ tôi đích thân phụ trách vụ này, anh không cần quản nữa.”

“Vụ án này do tôi điều tra, tôi bắt người, tôi cử người tìm ra xác chết, anh dựa vào cái gì mà đòi tiếp quản?” Chu Vĩ nắm chặt nắm đấm, hai người gầm gừ nhìn nhau.

Lí Kiến Quốc hoàn toàn không coi anh ra gì, làm ra vẻ đương nhiên: “Tôi là lãnh đạo của anh, anh phải nghe theo tôi, diễn biến vụ án nghiêm trọng, tôi phải đích thân thăm vấn. Tất nhiên, anh cứ yên tâm, sau khi phá được vụ án, lúc báo cáo với cấp trên, công lao sẽ là của anh hết, được chưa?”

“Không được!” Chu Vĩ quát to một tiếng, toàn bộ các cảnh sát hình sự đều nhìn về phía họ.

“Chu Vĩ!” Quai hàm Lí Kiến Quốc co giật. “Anh là cảnh sát, anh buộc phải phục tùng mệnh lệnh!”

Chu Vĩ gầm lên: “Tôi nói cho anh biết, vụ án này tôi quyết không buông tay, anh muốn làm gì mọi người đều biết rõ, Vương Hải Quân đã bị bắt thì chỉ vài hôm nữa, sẽ là anh...”

Lí Kiến Quốc giáng một cú đấm vào mặt Chu Vĩ, Chu Vĩ định xông vào đánh trả, nhưng đã bị Giang Dương và người cảnh sát hình sự bên cạnh ôm chặt, kêu to bảo không được mất bình tĩnh.

“Anh đúng là vô kỉ luật ở cơ quan quen rồi, đội Giám sát lẽ ra phải gặp anh lần nữa nói cho rõ.” Lí Kiến Quốc đánh giọng nói, “Tôi là lãnh đạo, tôi có quyền ra lệnh cho anh làm gì. Bây giờ nghi phạm đã bị bắt, xác chết cũng đã tìm thấy, chỉ còn lại việc thăm vấn, không cần anh quản, công phá vụ án này đều thuộc về anh, tôi không tranh công với anh, điều này có mọi người làm chứng. Bây giờ một vụ án khác đang rất cần anh, tôi yêu cầu anh lập tức đi xử lí.”

Chu Vĩ nghiêng răng: “Còn vụ án gì mà nhất định phải tôi đi mới được?”

“Vụ nhóm mấy phụ nữ có bầu đi ăn trộm, đồn công an liên tục rất nhiều ngày nhận được tin báo án...”

Chu Vĩ không thể nhẫn nhịn được thêm nữa, gầm lên: “Mẹ kiếp, lại là nhóm của mấy con mụ có bầu đi ăn trộm, nhất định phải tôi đi bắt?”

“Diễn biến vụ án nghiêm trọng.”

“Nghiêm trọng cái cục cứt!”

Lí Kiến Quốc quát: “Chu Vĩ, tôi cảnh cáo anh lần cuối, nếu anh còn nhục mạ lãnh đạo, ngày mai đội Giám sát sẽ đưa anh đi.”

Chu Vĩ cười nhạt: “Được, tôi không chửi anh, hôm nay ông mày cứ ngồi đây, không đi đâu hết.”

Lí Kiến Quốc hít sâu một hơi, giận dữ gật đầu: “Được, anh không đồng ý đi phá vụ án phụ nữ có bầu đi ăn trộm, tôi cũng không làm gì được anh, nhưng sau này bất cứ vụ án nào, anh đều không phải quản nữa, tất cả mọi người đều không phối hợp với anh, anh tự quyết định đi.”

Chu Vĩ nghiêng răng, quai hàm giật mạnh.

Trong hệ thống cơ quan, anh không vi phạm kỉ luật nghiêm trọng, lãnh đạo không thể khai trừ được anh, nhưng sẽ lệnh cho tất cả mọi người đều không phối hợp với công việc của anh, anh sẽ bị tất cả mọi người xa lánh, cô lập, không ai giúp đỡ, còn khó chịu hơn bị đuổi việc. Phá án buộc phải có từ hai người trở lên, một khi Lí Kiến Quốc đưa ra mệnh lệnh đó, sau này Chu Vĩ sẽ không còn cơ hội tham gia phá án, chẳng khác nào bức tử chằng đường làm cảnh sát còn lại của anh.

Giang Dương nói khẽ vào tai anh, khuyên nhủ: “Tuyết Trắng, chịu nhịn thêm vài ngày nữa, bây giờ Vương Hải Quân giết người chứng cứ đã rất rõ ràng, không thể chối cãi được, mấy hôm nữa sau khi đưa sang trại tạm giam, sẽ là viện Kiểm sát thẩm vấn, anh yên tâm, phía sau có tôi.”

Chu Vĩ nhìn Giang Dương rồi hít một hơi thở sâu, hướng về phía Lí Kiến Quốc giận dữ gật đầu: “Được, tôi đi bắt nhóm phụ nữ có bầu đi ăn trộm ngay đây, thưa phó cục trưởng Lí!”

CHƯƠNG 50

Sáng ngày hôm sau, Chu Vĩ xông vào văn phòng viện Kiểm sát, mặt trắng bệch, một tay túm chặt lấy bả vai Giang Dương, chậm rãi nói: “Các cậu... các cậu mau đi bắt Lí Kiến Quốc.”

Giang Dương và chánh văn phòng Ngô cùng các nhân viên khác vội dìu Chu Vĩ ra ghế, Chu Vĩ thở hỗn hển, lồng ngực co rút dữ dội.

Chánh văn phòng Ngô vội rót trà, vỗ vào ngực anh: “Cảnh sát Chu, đã xảy ra chuyện gì thế? Anh cứ bình tĩnh nói.”

“Loại điên rồ vô lương tâm, đúng là loại điên rồ vô lương tâm!” Chu Vĩ run run cầm chặt cốc trà. “Vương Hải Quân chết rồi, Vương Hải Quân chết rồi!” Anh nhắc đi nhắc lại câu nói đó.

Giang Dương chậm rãi lùi về phía sau mấy bước, thẳng người lên, cố gắng kìm nén cơn sóng đang dội lên trong lòng, quá đổi kinh ngạc, gương mặt thất thần: “Không phải là hãn đang bị giam trong cục công an sao, chết thế nào?”

“Tôi không biết, không cần nghĩ cũng biết, là Lí Kiến Quốc làm.”

Chánh văn phòng Ngô nói nhỏ: “Không... Không thể nào, phó cục trưởng Lí bên các anh làm sao lại có thể... làm vậy với nghi phạm được?”

Chu Vĩ nhìn cốc trà trong tay, ánh mắt vô hồn: “Nửa đêm Vương Hải Quân được đưa đến bệnh viện cấp cứu, không cứu được, đã chết, tôi có lên hỏi bác sĩ nắm được tình hình, bác sĩ nói là lúc Lí Kiến Quốc đưa đến, Vương Hải Quân đã chết rồi, Lí Kiến Quốc vẫn yêu cầu bệnh viện cấp cứu bằng mọi cách, đến sáng hôm sau mới nói với bên ngoài... nói là Vương Hải Quân đã chết.”

Chánh văn phòng Ngô run run nói: “Làm sao... làm sao lại như thế được!”

Giang Dương hít một hơi thở sâu, một lúc sau, trầm giọng hỏi: “Bây giờ thi thể ở đâu?”

“Nhà xác bệnh viện.”

Giang Dương lập tức quay người chạy đi gặp lãnh đạo để báo cáo tình hình, đối với sự việc này, lãnh đạo viện Kiểm sát không hề vị nể Lí Kiến Quốc là phó cục trưởng mà do dự, nghi phạm tử vong trong quá trình tạm giữ, tất nhiên viện Kiểm sát sẽ nhập cuộc điều tra, yêu cầu điều tra của Giang Dương lập tức được phê duyệt.

Sự việc không thể chậm trễ, Giang Dương dẫn luôn mấy nhân viên kiểm sát đến bệnh viện, họ bị cảnh sát trực bên ngoài chặn lại ở cổng nhà xác.

“Tôi cần khám nghiệm thi thể!”

Hai cảnh sát thể hiện rõ thái độ theo đúng lời dặn của cấp trên: “Lãnh đạo dặn không cho ai vào.”

Giang Dương nổi giận: “Chúng tôi là bên viện Kiểm sát, điều tra nghi phạm tử vong bất thường ở cục công an theo quy định của pháp luật.”

Cảnh sát thấy họ mặc quân phục, tất nhiên cũng biết là người của viện Kiểm sát, nhưng lãnh đạo đã ra lệnh, họ không dám tự tiện đưa ra quyết định: “Chúng tôi thực sự không làm khác được, muốn khám nghiệm thi thể phải được sự đồng ý của lãnh đạo chúng tôi, đồng chí kiểm sát viên, đừng làm khó chúng tôi.”

“Lệnh điều tra của viện Kiểm sát cũng không được?”

“Không được!”

“Tránh ra!” Giang Dương quát to.

Hai cảnh sát ưỡn ngực đứng thẳng, hoàn toàn không có ý lùi bước.

Giang Dương nghiêng răng, căn dặn đồng nghiệp phía sau: “Chụp ảnh, quay lại.”

Anh lấy ra giấy tờ và lệnh điều tra, bước đến trước mặt hai cảnh sát, đọc to theo đúng trình tự điều tra, hai cảnh sát lập tức hoang mang, vội nói: “Đồng chí kiểm sát viên, các anh đợi một chút, tôi lập tức báo cáo tình hình với lãnh đạo.”

Dứt lời, liền bước sang một bên gọi điện thoại, một lúc sau, quay lại nói thầm vào tai cảnh sát kia mấy câu, hai người ra hiệu họ có thể vào trong.

Họ bước vào nhà xác, Giang Dương kéo tấm vải trắng ra, thi thể Vương Hải Quân hiện ra trước mặt họ trong trạng thái loã thể.

Anh kìm nén cơn giận dữ đang bốc lên ngùn ngụt trong người, hít sâu một hơi, kiểm tra tử thi, phía trước không có thương tích rõ rệt, chỉ trên cánh tay có mấy vết hằn của ngón tay.

Anh không phải là bác sĩ pháp y, không có năng lực chuyên môn về lĩnh vực này, suy nghĩ giây lát rồi lấy điện thoại di động ra gọi cho Trần Minh Chương, nghe anh miêu tả xong, đầu kia đề nghị: “Xem xem vùng sọ có thương tích không.”

Giang Dương lật tóc ra, kiểm tra theo hướng dẫn của Trần Minh Chương, không phát hiện thấy có thương tích.

Trần Minh Chương vừa nghĩ vừa nói: “Có vẻ vô lí nhỉ, không có thương tích gì thì làm sao lại đột ngột chết được, trừ phi trúng độc. Cậu xem trên người hằn có vết kim tiêm không, nếu không có vết kim tiêm, thì có khả năng là trúng độc khi ăn, thế thì phải có bác sĩ pháp y có chuyên môn tiến hành khám nghiệm hoá lí đối với tử thi.”

Giang Dương xem cẩn thận một hồi, thất vọng nói vào điện thoại: “Không tìm thấy vết kim tiêm.”

“Cậu không phải là người có chuyên môn, rất khó phán đoán vết kim tiêm, cậu có thể xem kĩ lại vùng cánh tay và cổ, kéo căng da ra xem, nếu có vết kim tiêm, thường sẽ ở những chỗ đó, nếu vẫn không tìm thấy, thì hết cách rồi, chỉ có thể yêu cầu công an cử bác sĩ pháp y tiến hành phân tích khám nghiệm tử thi.”

Sau khi ngắt điện thoại, Giang Dương kéo căng da ở mấy chỗ đó ra quan sát cẩn thận, lúc kiểm tra vùng cổ, kéo căng nếp da, bỗng nhìn thấy một chấm đỏ rất nhỏ, anh vội bảo đồng nghiệp chụp lại bằng máy ảnh chuyên dụng.

CHƯƠNG 51

Sau khi rời khỏi bệnh viện, họ đến thẳng cục công an, lãnh đạo chính quyền huyện và cục trưởng cục công an tiếp họ. Cục trưởng kiêm bí thư Đảng bộ chính pháp, là lãnh đạo cấp trên của viện Kiểm sát, Giang Dương không dám trực tiếp yêu cầu ông ta giao người đã phụ trách công việc phá án tối hôm qua để dẫn về thẩm tra, chỉ có thể xuất trình thủ tục điều tra theo quy trình.

Cục trưởng mời họ vào phòng họp, bảo Lí Kiến Quốc đích thân nói rõ tình hình.

Sau khi các bên đã vào chỗ ngồi, Lí Kiến Quốc cúi đầu xuất hiện trước mọi người, buồn bã kể lại toàn bộ diễn biến sự việc: “Hôm qua đích thân tôi thẩm vấn Vương Hải Quân, đến quá nửa đêm, hắn vẫn không khai ra bất cứ điều gì, cân nhắc vấn đề thời gian và trạng thái tinh thần của nghi phạm, tôi bảo điều tra viên trong đội thẩm vấn hình sự về nghỉ trước, hôm sau tiếp tục. Sau khi những người khác về hết, tôi chuẩn bị đưa Vương Hải Quân về phòng tạm giam, lúc đó tôi thấy hắn co giật, lúc đầu tôi tưởng là hắn diễn kịch, sau khi xác nhận không phải là hấn cố tình làm trò, tôi vội gọi người cùng đưa hắn đến bệnh viện cấp cứu, nhưng cuối cùng vẫn không cứu sống được. Bác sĩ nói do đường huyết quá thấp dẫn đến đột tử. Về việc này, là trách nhiệm của tôi, tôi đã không quản lý tốt nghi phạm, tôi xin chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Một vị lãnh đạo huyện lên tiếng: “Cảnh sát các anh có sử dụng nhục hình ép cung nghi can không?”

Lí Kiến Quốc vội phủ nhận: “Chúng tôi tuyệt đối không sử dụng nhục hình ép cung, tuyệt đối không phải là đột tử vì bị dùng nhục hình để ép cung, các đồng chí bên viện Kiểm sát có thể nói chuyện riêng với từng điều tra viên phụ trách thẩm vấn tối hôm qua để điều tra.”

Giang Dương hứ một tiếng, Lí Kiến Quốc sợ nhất là Vương Hải Quân khai ra, làm gì lại có chuyện sử dụng nhục hình để ép cung. Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn đối phương: “Tôi hôm qua người đầu tiên phát hiện ra hắc đột tử là anh?”

“Đúng thế.”

“Chỉ có một mình anh à?”

“Vâng.”

“Sau khi các anh thẩm vấn xong, hắc vẫn bình thường chứ?”

Lí Kiến Quốc do dự đáp: “Sau khi kết thúc thẩm vấn, phạm nhân thường đều rất mệt, chuyện... chuyện này cũng rất bình thường, nhưng lúc đó chúng tôi không phát hiện thấy trạng thái sức khỏe của hắc có biểu hiện bất thường rõ rệt.”

“Bệnh viện nói hắc đột tử vì đường huyết thấp?”

“Vâng, bệnh viện nói như vậy.”

Giang Dương nhìn chăm chăm vào mắt hắc ta: “Chúng tôi sẽ xem hồ sơ bệnh án.”

Lí Kiến Quốc cau mày, không nói gì.

“Tôi cần xem camera giám sát.”

Lí Kiến Quốc cúi đầu, lén đảo mắt nhìn tất cả mọi người một lượt, nói khẽ: “Do sơ suất, tối hôm qua đã không bật camera giám sát.”

“Không bật camera giám sát!” Giang Dương trợn mắt. “Bất cứ cuộc thẩm vấn nào cũng phải bật camera giám sát, làm sao lại có thể không bật được!”

Lí Kiến Quốc thở dài: “Đúng là chúng tôi làm việc sơ suất, tôi xin chịu toàn bộ trách nhiệm về việc này.”

“Anh chịu trách nhiệm thế nào, người đã chết rồi! Anh phải chịu trách nhiệm hình sự!” Giang Dương không kìm được nổi giận.

Lúc này, phó huyện trưởng phụ trách tư pháp lên tiếng: “Đồng chí kiểm sát viên, các đồng chí hiểu rõ pháp luật, nói chuyện cũng phải có tinh thần pháp luật. Nghi phạm đột tử, cục công an không sử dụng nhục hình để ép

cung, sơ suất duy nhất là quên không bật camera giám sát, lỗi này thường là kỉ luật nội bộ, không cần nâng tầm đến mức hình sự chứ?”

Giang Dương nghiêng rằng, danh giọng chất vấn Lí Kiến Quốc: “Vết kim tiêm trên cổ Vương Hải Quân là ở đâu ra?”

Mặt Lí Kiến Quốc lập tức lộ vẻ hoảng hốt: “Vết kim tiêm gì?”

“Phía sau gáy Vương Hải Quân có vết kim tiêm, anh có cần xem ảnh không?”

“Tôi không biết.” Lí Kiến Quốc làm ra vẻ vô tội.

Giang Dương trừng mắt nhìn hằm: “Tôi sẽ yêu cầu thành phố cho làm khám nghiệm tử thi.”

Lúc này, cục trưởng Cục công an lên tiếng: “Đây tất nhiên là quyền của viện Kiểm sát, các anh có thể căn cứ theo trình tự xin thành phố cử nhân viên kĩ thuật hình sự. Còn về việc quyết định trách nhiệm của đồng chí Lí Kiến Quốc, nội bộ cơ quan chúng tôi sẽ trao đổi và xử lí, sau đó nếu bên viện Kiểm sát vẫn cảm thấy không hợp lí, có thể đưa ra kháng cáo.”

Cục trưởng nói như vậy, rõ ràng là có ý bảo lãnh cho Lí Kiến Quốc hôm nay, viện Kiểm sát không thể đưa hằm về thẩm vấn.

Giang Dương im lặng một lúc, cuối cùng đành bất lực cúi đầu thoả hiệp.

CHƯƠNG 52

Hơn một tuần sau đó, Giang Dương liên tục xin cơ quan công an cấp trên cử bác sĩ pháp y điều tra việc Vương Hải Quân tử vong bất thường tại cục Công an, nhưng nhận được câu trả lời là người nhà của Vương Hải Quân đã từ chối không cho công an tiến hành khám nghiệm tử thi vì muốn giữ tôn nghiêm cho người chết. Giang Dương biết, nhất định là Tôn Hồng Vận đã cử người xúc tiến việc này, người có tiền luôn có rất nhiều cách để mua chuộc người sống, người đã chết, cho dù là người thân của mình, nhưng nếu đã là sự thực, thì tất nhiên là tiền vẫn quan trọng hơn.

Giang Dương đành hỏi ý kiến Trần Minh Chương, Trần Minh Chương giúp anh liên hệ mấy bác sĩ pháp y có kinh nghiệm, còn đang công tác ở địa phương khác, sau khi xem ảnh cổ Vương Hải Quân, họ đều nói vết kim tiêm còn rất mới, chắc là xảy ra không lâu trước khi chết. Kết hợp với báo cáo chẩn đoán của bệnh viện là do đường huyết thấp dẫn đến đột tử, mà sau khi điều tra, phát hiện bệnh án của Vương Hải Quân không có tiền sử đường huyết thấp, nghi là hắc đã bị tiêm insulin quá liều. Những vết bầm trên cổ và cánh tay là do hắc bị khống chế túm chặt để tiêm insulin vào cổ. Tất cả những điều này đều cần được bác sĩ pháp y tiến hành giám định tử thi.

Giang Dương căn cứ vào đó nhiều lần nộp đơn đề nghị lên cấp trên, nghi ngờ đây không chỉ là đột tử đơn giản, có khả năng là phạm tội hình sự, mà việc khám nghiệm tử thi trong trường hợp phạm tội hình sự thì người nhà không có quyền phản đối, nhưng cấp trên mãi không đưa ra câu trả lời rõ ràng. Còn người nhà nhiều lần yêu cầu cho hỏa táng xác Vương Hải Quân, chỉ vì viện Kiểm sát kiên trì phản đối, mới tạm thời giữ lại.

Chập tối hôm đó, sau khi hết giờ làm việc, Giang Dương ở lại cơ quan miệt mài viết báo cáo, bỗng thấy Quách Hồng Hà - vợ anh cuống cuống

chạy vào, vừa nhìn thấy anh liền hỏi luôn: “Có phải anh nhờ người đón Lạc Lạc rồi không?”

Lạc Lạc là con trai duy nhất của họ, mới ba tuổi, đang học mẫu giáo, hàng ngày tan học vào 4 giờ. Quách Hồng Hà phải đi làm, toàn để con ở trường mẫu giáo đến 5 giờ mới đón.

Kết quả 5 giờ hôm nay, khi cô đi đón, cô giáo nói với cô là có một người đàn ông trung niên lái ô tô riêng, tự xưng là bạn của Giang Dương, đến đón con hộ anh, thông tin về bố mẹ đều nói chính xác, người dân ở địa phương nhỏ đơn giản mộc mạc, thế là cô giáo để ông ta đón đưa bé đi. Quách Hồng Hà biết gần đây chồng mình rất bận vì vụ án, cũng không có người bạn nào đi ô tô, càng không cử người đi đón con, cảm thấy bất thường, vội tìm đến cơ quan anh.

“Không, anh chưa bao giờ cử người đi đón Lạc Lạc cả!” Giang Dương lập tức thấy thần kinh tế liệt, anh nhảy dựng ra khỏi ghế.

Quách Hồng Hà liền bật khóc, nghẹn ngào nhắc lại lời cô giáo.

Giang Dương không biết phải làm thế nào, ruột gan nóng như lửa đốt.

Chánh văn phòng Ngô ở bên cạnh vội bước tới nói: “Đừng chậm trễ nữa, mau chóng đến đồn công an báo án, tìm con về trước đã.”

Hai người nghe vậy liền quay đầu vội chạy ra ngoài, chánh văn phòng Ngô mặt buồn rười rượi nhìn theo bóng dáng tất bật của Giang Dương, buông một tiếng thở dài đắng lòng, trở về chỗ ngồi, lấy ra một chiếc phong bì, ông cầm chiếc phong bì nhìn rất lâu, cuối cùng thở dài, rồi lại nhét chiếc phong bì vào trong tủ.

Báo án xong, đồn công an làm thủ tục đăng kí, nói mất tích chưa đến hai tư giờ đồng hồ, tạm thời chưa điều tra, Giang Dương tranh cãi rất lâu, cuối cùng gọi Chu Vĩ đến, Chu Vĩ mắng cho nhân viên ở đồn công an một trận té tát, bảo họ nhanh chóng đi tìm đứa bé mới xong. Suốt dọc đường Chu Vĩ khuyên nhủ, an ủi Giang Dương và Quách Hồng Hà đang hoảng hốt lo lắng, đưa họ về nhà, vừa đến cửa nhà thì nhìn thấy một chiếc xe con, một người trên xe bước xuống, ôm Lạc Lạc đang cầm một chiếc máy bay đồ chơi cười hớn hở.

Hồ Nhất Lãng từ xa đã cười đơn đả chào họ: “Sao bây giờ mới về nhà, đợi anh chị rất lâu rồi, tôi đưa con anh chị đi ăn một bữa ngon, tặng cho cháu mấy món đồ chơi, anh chị không giận chứ?”

Quách Hồng Hà vừa nhìn thấy con trai, vội lao tới đón lấy, vừa xoa đầu con vừa khóc, vừa xoay con lại vừa mắng, đứa bé liền khóc ầm lên.

Hồ Nhất Lãng cau mày nói: “Nó còn nhỏ đã hiểu gì đâu, sao lại làm thế?”

Giang Dương lạnh lùng chăm chú quan sát Hồ Nhất Lãng, anh bước qua đỡ vợ, ra hiệu cho cô vào nhà trước, đợi vợ lên trên tầng, đóng cửa lại, anh không kìm nén được nữa, xông tới giáng luôn một cú đấm vào mặt Hồ Nhất Lãng, Chu Vĩ cũng xông tới, đá túi bụi vào Hồ Nhất Lãng.

Lúc này, phía bên cạnh vang lên tiếng máy ảnh, Hồ Nhất Lãng ôm đầu kêu to: “Chụp ảnh chúng nó lại, tôi sẽ tố giác!”

Chu Vĩ không thèm quan tâm, đấm luôn một cú vào đầu hắn: “Hôm nay có mất việc cũng phải cho mày chết!”

Thuộc hạ của Hồ Nhất Lãng thấy đối phương quá dữ dằn, vội xông tới, cố gắng kéo hai người gần như phát điên ra.

Hồ Nhất Lãng lau máu me be bét khắp mặt, dẫn giọng nói: “Chúng mày được lắm, cứ đợi đấy!”

CHƯƠNG 53

Trần Minh Chương cầm chai rượu Mao Đài, rót rượu cho hai người, cười nói: “Giờ cả hai ông đều bị tạm thời đình chỉ công tác rồi, cứ ở thành phố Hàng Châu thêm một thời gian, tôi đưa các ông đi chơi cho thoải mái, mọi khoản chi tiêu tôi bao.”

“Ông chủ Trần vẫn cứ tốt nhỉ.” Chu Vĩ nâng chén rượu lên uống cạn một hơi, rồi lại tự rót một chén đầy. “Chỗ ông có ăn có uống, tôi không về đâu, ở thành phố Hàng Châu hay chứ, về Bình Khang làm gì, đúng không cậu Giang?”

Giang Dương im lặng giây lát rồi đáp lời: “Tôi ở mấy hôm rồi về, tôi về cơ quan gặp lãnh đạo bảo họ nhanh chóng cho tôi công tác trở lại.”

Chu Vĩ lắc đầu: “Tạm thời đình chỉ công việc, chứ có phải là đuổi việc đâu, cậu sốt ruột cái gì?” Anh dừng lại một lúc, rồi hỏi với giọng ngạc nhiên, “Không phải là cậu vẫn chưa từ bỏ, muốn tiếp tục điều tra Tôn Hồng Vận đấy chứ?”

Giang Dương im lặng mặc nhận.

Trần Minh Chương khẽ thở dài một tiếng, cũng bắt đầu khuyên nhủ: “Cậu Giang này, bây giờ đến cả Tuyết Trắng cũng bỏ cuộc rồi, cậu còn kiên trì làm gì nữa?”

“Đúng thế, xác Vương Hải Quân đã bị hoả táng rồi, bây giờ cậu còn có thể điều tra gì được nữa? Chúng ta vốn đã bỏ cuộc từ mấy năm trước rồi, lộ rõ manh mối về vụ án Đinh Xuân Muội, cứ tưởng là sẽ có một bước đột phá, kết quả thế nào, hừ, Vương Hải Quân đã bị cục công an mưu sát, cậu còn điều tra cái gì hả!”

Giang Dương uống cạn một hơi hết chén rượu, rồi rót luôn một chén nữa: “Tôi không ngờ chúng ta gan đến mức này, thời điểm này, nếu tôi bỏ cuộc, thì cuối cùng sẽ không thể có cách nào xử được bọn chúng nữa. Sau khi về, tôi sẽ viết lại toàn bộ mọi việc trong suốt những năm qua, gửi cho

viện Kiểm sát thành phố, viện Kiểm sát tỉnh, các ủy viên trong ủy ban Kiểm tra của viện Kiểm sát tối cao, cả lãnh đạo công an tỉnh, bộ công an nữa, tôi tin chắc rằng, thế nào cũng có người quan tâm đến những vụ án này, vụ án như thế này thế nào cũng có ngày được làm rõ sự thật!”

Trần Minh Chương mím môi, hạ thấp giọng nói: “Nếu cậu tiếp tục làm như vậy, đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

Giang Dương cười buồn: “Tôi đã không còn như mấy năm trước nữa, tôi bây giờ không còn kì vọng bất cứ điều gì vào tiền đồ tương lai, tôi bây giờ còn tồi tệ được hơn nữa không? Cùng lắm thì bọn chúng sẽ tìm cơ hội mưu sát tôi như mấy lần trước chứ gì, khi bọn chúng lấy con trai tôi ra để uy hiếp tôi, thì tôi đã không còn sợ hậu quả tồi tệ hơn nữa.”

“Thế thì cậu cũng phải nghĩ cho Quách Hồng Hà và Lạc Lạc một chút chứ?” Câu nói khê của Trần Minh Chương chạm vào tuyến phòng ngự yếu đuối nhất trong lòng Giang Dương, “Đầu tiên bọn chúng giết Hầu Quý Bình, sau đó giết Đinh Xuân Muội, rồi lại giết Vương Hải Quân, giết nhiều người như vậy, bọn chúng đã lộng hành từ lâu rồi, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ, tại sao bọn chúng chỉ lợi dụng quy định để đồn gục cậu và ông Tuyết, nhưng chưa bao giờ ra tay đe dọa an toàn tính mạng của hai người?”

Giang Dương nở một nụ cười khinh bỉ: “Tôi và anh Tuyết luôn đề phòng bọn chúng, bọn chúng ra tay thế nào?”

“Nếu thật sự muốn ra tay với hai người, cũng rất dễ, ít nhất cũng không khó bằng mưu sát Vương Hải Quân trong cục công an.” Trần Minh Chương lắc đầu, nói tiếp, “Họ không dám ra tay với hai ông, một là, các ông là công chức nhà nước, hai là, có rất nhiều người thầm lặng ủng hộ và bảo vệ đằng sau các ông.”

“Ngoài anh ra, còn ai ở đằng sau ủng hộ việc điều tra của chúng tôi?” Giang Dương cười nhạt.

“Có, mà còn rất nhiều. Mấy năm vừa rồi, các ông điều tra Tôn Hồng Vận, rất nhiều người bên toà án, công an, viện Kiểm sát đều ngầm biết từ lâu, rất nhiều người đều tin các ông, có điều họ không dám dũng cảm ra mặt chống lại băng đảng lớn đó như các ông, nhưng trong lòng họ ủng hộ

các ông. Phải biết rằng, hầu hết mọi người đều có tấm lòng lương thiện, đều đứng về phía chính nghĩa. Lấy Chu Vĩ làm ví dụ, năm đó, Chu Vĩ bắn súng vào đống quần Nhạc Quân, nhìn từ bên ngoài, đó là hành vi cực kì tồi tệ, có vào tù mấy năm cũng không quá, nhưng tại sao cuối cùng chỉ phải đi tiến tu ba năm, rồi lại quay về vị trí công tác cũ? Bọn Tôn Hồng Vận còn muốn ông ấy tiếp tục làm cảnh sát hình sự chắc? Tất nhiên là không. Kể cả lần này, đánh Hồ Nhất Lãng bị chụp ảnh, cấp trên đều có lí do điều chuyển các ông khỏi vị trí công tác thực sự, nhưng họ không làm như vậy, chỉ là tạm thời đình chỉ công tác một ông ba tháng, một ông một tháng. Ai cho ông tiếp tục ở lại làm cảnh sát hình sự? - Ai cho cậu tiếp tục ở lại viện Kiểm sát? Chỉ có lãnh đạo của các ông. Mặc dù họ giữ im lặng, nhưng họ biết các ông đang làm gì. Bây giờ đen và trắng đang cân bằng, nếu các ông gặp rủi ro, thì hầu hết những người giờ phút này đang im lặng sẽ bật lại rất mạnh. Mỗi người đều có một mạng lưới quan hệ xã hội, biết đâu đấy, sẽ có người trong số họ tố giác với bộ công an, viện Kiểm sát tối cao, cũng có thể có những người trong số họ vốn đã quen biết lãnh đạo cấp cao. Khi những nhân viên điều tra đại diện cho chính nghĩa như các ông, đến mạng sống của mình cũng không giữ được, thì bên im lặng đó sẽ thực sự nổi giận, thế cân bằng giữa đen và trắng bị phá vỡ, bọn Tôn Hồng Vận biết rõ điều đó, cho nên, bọn chúng tuyệt đối không dám ra tay với cá nhân hai ông. Nhưng, mặc dù bọn chúng không dám ra tay với cá nhân hai người, nhưng lại dám dùng vợ cậu, con trai cậu để uy hiếp cậu, đến lúc đó sẽ phải làm thế nào? Cậu có thể liều mình như chẳng có, nhưng gia đình cậu vô tội. Thôi, nghe lời khuyên của tôi, đừng quản nữa, cứ giữ thế cân bằng này, có thể nhiều năm sau, sự thật bỗng nhiên được làm rõ vào một ngày nào đó, vì một nhân tố nào đó thì sao?”

Chu Vĩ cũng nói: “Cậu Giang ạ, ông Trần nói rất đúng, cậu phải nghĩ cho Quách Hồng Hà và Lạc Lạc, cậu là chỗ dựa của mẹ con cô ấy, chắc cậu cũng không muốn vì mình mà mẹ con cô ấy gặp nguy hiểm.”

Giang Dương cầm chén rượu, tay dừng lại giữa chừng, một lúc lâu sau, anh chậm rãi đưa chén rượu lên miệng uống cạn, sức lực trong cơ thể anh

dường như bỗng chốc bị rút kiệt, anh nhìn về phía trước, ánh mắt vô hồn, bật ra một câu nói khó nhọc và kiên định: “Tôi sẽ li dị.”

CHƯƠNG 54

Tháng 11 năm 2009

Hết giờ làm việc, Giang Dương gặp Hồ Nhất Lãng.

Đối phương khách sáo lên tiếng chào: “Kiểm sát viên Giang, giữa chúng ta e là có chút hiểu lầm, mong anh chiếu cố, chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện một chút được không?”

Giang Dương liếc xéo: “Có gì mà nói? Không có thời gian.”

Hồ Nhất Lãng mỉm cười nói: “Anh bận như thế, có nghĩ đến chuyện nhờ người đưa đón con trai giúp không?”

Giang Dương bất giác nắm chặt nắm đấm, im lặng giây lát, lạnh lùng nói: “Tôi đã li dị vợ rồi, con trai vợ nuôi, các anh còn muốn thế nào nữa!”

Hồ Nhất Lãng xòe hai tay: “Anh đừng nói thế, tôi chỉ là muốn tìm một chỗ trao đổi một vài tình hình với anh thôi, không cần phải bức bối đâu nhỉ?”

Giang Dương hít một hơi thở sâu, kìm nén cơn giận: “Được, tôi nói chuyện với anh!”

Bọn chúng đưa Giang Dương đến phòng riêng trong một nhà hàng lớn, Hồ Nhất Lãng bảo nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, Giang Dương ngăn hãm lại: “Không cần, tôi sẽ không ăn bất cứ thứ gì của các anh, anh có chuyện gì mau nói, nói xong để tôi còn đi.”

Hồ Nhất Lãng không hề bức bối, hần cười nói: “Thôi được, nếu kiểm sát viên Giang không muốn ăn thì chúng ta sang bên cạnh nói chuyện một chút được không?”

Họ ngồi ra bộ sofa trong gian phòng phụ bên cạnh, Hồ Nhất Lãng lấy một tập tài liệu từ trong cặp ra, đẩy sang phía đối diện, cười nói: “Anh Giang, nghe nói anh đã viết một số tư liệu, gửi cho một số lãnh đạo cấp trên, có phải là bản này không?”

Nghe hần nói, Giang Dương không hề bất ngờ, đây không phải là lần đầu tiên bọn chúng lấy được tư liệu tổ giác, anh thản nhiên thừa nhận: “Đúng là tôi viết.”

“Trong này, nhất định là có một số hiểu lầm, tổng giám đốc Tôn của chúng tôi từ trước đến giờ luôn rất khâm phục cách cư xử của anh, mong muốn có thể trở thành bạn của anh, còn về chuyện tư liệu, anh có thể không gửi nữa được không? Tổng giám đốc Tôn nhất định sẽ...”

“Không thể.”

Hồ Nhất Lãng gượng gạo ngậm miệng lại, lời định nói mắc lại ở cổ họng, hần lắc đầu cười vờ ngán ngẫm, lấy một bộ bài trong túi ra, rút lấy một nửa, đặt trước mặt Giang Dương, nửa còn lại đặt trước mặt mình.

Giang Dương hồ nghi quan sát hần: “Anh làm cái gì thế?”

Hồ Nhất Lãng không trả lời trực tiếp, mà nhắc một chiếc va-li từ phía sau lưng ra, mở va-li, bên trong toàn là những cọc tiền Nhân dân tệ đều tăm tắp, hần đổ cả đồng tiền lên mặt bàn uống nước, nói: “Hay là chơi một trò chơi, kiểm sát viên Giang có thể rút một quân bài bất kì trong tay anh, tôi cũng rút một quân trong tay tôi, mỗi lần chỉ cần quân bài của anh lớn hơn quân bài của tôi, một cọc tiền sẽ thuộc về anh, nếu nhỏ hơn của tôi, anh không cần trả bất cứ gì cả, thế nào?”

Giang Dương cười nhạt một tiếng rồi đứng lên, nở một nụ cười khinh bỉ: “Tôi hoàn toàn không có hứng thú với cái trò này, các anh cứ giữ lấy mà chơi với nhau!”

“Chà, đợi đã,” Hồ Nhất Lãng vội đứng dậy, gượng cười đơn đả kéo anh lại, “trò chơi dân dã này của chúng tôi, đúng là rất tầm thường, không đạt đến tầm hứng thú của kiểm sát viên Giang, cho phép tôi được làm một việc để bù đắp, anh cũng li dị một thời gian rồi, đàn ông mà, thế nào cũng phải có một vài sở thích chứ.”

Hần ho mạnh mấy tiếng, lập tức hai cô gái xinh đẹp trẻ trung, rãnh ngực sâu hun hút đi vào phòng, mỉm cười rất chuyên nghiệp, đồng thời nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay Giang Dương, lả lơi ngọt ngào gọi ‘anh Giang’.

Giang Dương hất luôn họ ra, quát lớn: “Các anh đừng có hòng kéo tôi xuống bùn bằng cái trò này, tôi không phải là Lí Kiến Quốc, tôi cũng tuyệt đối không bao giờ trở thành Lí Kiến Quốc!”

Dứt lời, anh sải bước đi ra khỏi phòng.

Hồ Nhất Lãng dừng bước, đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng anh xa dần, thở dài một tiếng: “Là một người tốt, có điều, không phải là người thông minh.”

CHƯƠNG 55

Ngày thứ hai sau khi Nghiêm Lương nói chuyện với Lí Tĩnh, ban chuyên án đã liên lạc được với Chu Vĩ, nói là muốn gặp ông để tìm hiểu về tình hình vụ án Giang Dương bị giết hại. Chu Vĩ vui vẻ nhận lời, nhưng đưa ra một điều kiện đi kèm, toàn bộ kiểm sát viên trong viện Kiểm sát cao cấp của tỉnh phải có mặt, vì ông còn muốn tổ giác một sự việc với ban chuyên án.

Triệu Thiết Dân kín đáo xin ý kiến Cao Đông, Cao Đông ngầm ý là có thể chấp nhận điều kiện đi kèm đó, để tất cả những đồng chí của viện Kiểm sát cao cấp của tỉnh đều tham dự.

Thế là, Triệu Thiết Dân bố trí một văn phòng ở phân đội điều tra hình sự, đưa Nghiêm Lương và một vài lãnh đạo của viện Kiểm sát cao cấp tỉnh, sở Công an tỉnh trong ban chuyên án đến gặp Chu Vĩ, Nghiêm Lương là người hỏi trước, những người khác sẽ bổ sung.

Đó là lần đầu tiên Nghiêm Lương gặp Chu Vĩ, đối phương khoảng hơn năm mươi tuổi, để đầu húi cua, hai bên tóc đều đã ngả màu, thân hình vạm vỡ, khuôn mặt đầy đặn, đường nét như dao tạc, lưng lúc nào cũng thẳng đờ.

Vào đến cửa, thấy nhiều người có dáng vẻ lãnh đạo như vậy, nhưng ông ta không hề tỏ ra hoảng hốt, thoải mái ngồi xuống, bình tĩnh đảo mắt nhìn khắp một lượt, cuối cùng nhìn vào Nghiêm Lương, ông ta quan sát mấy giây với vẻ rất trọng thị rồi mới quay đầu đi.

Sau khi giới thiệu sơ qua, liền đi vào vấn đề chính, Nghiêm Lương hỏi ông ta: “Anh và Giang Dương quen nhau bao lâu rồi?”

“Mười năm.”

“Quan hệ giữa các anh thế nào?”

“Rất thân, không thể thân hơn được!” Chu Vĩ trả lời chắc nịch, khí thế đó khiến tất cả mọi người có mặt ở đó đều cảm giác trong lòng ông ta nhất định chất chứa một sự bất mãn nào đó.

Nghiêm Lương quan sát ông ta một lúc, rồi chậm rãi nói: “Về vụ án Giang Dương bị giết hại, anh biết được những gì?”

Chu Vĩ thở ra một hơi lạnh: “Tôi dám khẳng định, chắc chắn là Hồ Nhất Lãng sai người làm việc đó.”

“Ý anh là Hồ Nhất Lãng ở tập đoàn Ca Ân?”

“Đúng thế.”

“Tại sao, anh ta và Giang Dương có mâu thuẫn gì?”

Chu Vĩ nhìn khắp một lượt: “Tôi và Giang Dương vừa mới gặp nhau trước khi cậu ấy chết mấy ngày, cậu ấy nói với tôi, trong tay cậu ấy có mấy tấm ảnh, mấy tấm ảnh đó có thể đổi cho Hồ Nhất Lãng lấy một khoản tiền lớn, lúc đó Hồ Nhất Lãng đã sai người đưa cho cậu ấy hai trăm nghìn tệ, cậu ấy yêu cầu đối phương đưa thêm bốn trăm nghìn tệ, nhưng đối phương mãi không chịu. Chắc chắn là nguyên nhân này đã khiến Hồ Nhất Lãng làm liều, cho người giết cậu ấy.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nhau, mọi người đã biết đúng là bộ phận tài vụ của tập đoàn Ca Ân có chuyển cho Giang Dương hai trăm nghìn tệ trước khi anh ta chết, nhưng không hề biết tại sao lại chuyển tiền cho anh ta, theo như lời Chu Vĩ, họ càng tin chắc, mấy tấm ảnh trong tay Giang Dương, chắc là vết đen gì đó của Hồ Nhất Lãng.

Nghiêm Lương hỏi câu hỏi mà mọi người đều thắc mắc: “Là ảnh gì mà Giang Dương có thể dùng để đổi cho Hồ Nhất Lãng lấy một khoản tiền lớn như vậy?”

Chu Vĩ im lặng hồi lâu, rồi đột ngột đánh giọng nói: “Một tập ảnh mà Hầu Quý Bình chụp hơn mười năm về trước, về quá trình tập đoàn Ca Ân dụ dỗ ép buộc thiếu nữ vị thành niên phục vụ tình dục để hồi lộ quan chức.”

Nghe đến ‘tập đoàn Ca Ân hồi lộ tình dục quan chức’, mọi người đều tập trung cao độ, biết rằng đây là một vụ việc nghiêm trọng.

Nghiêm Lương lập tức hỏi: “Trước khi chết, Hầu Quý Bình liên tục tố giác việc một học sinh nữ của cậu ấy đã tự sát sau khi bị xâm hại tình dục, không lẽ...”

“Đúng thế, không chỉ một học sinh nữ bị hại, không phải cô bé đó bị Nhạc Quân cưỡng bức, mà là bị Nhạc Quân đưa đến khách sạn Ca Ân, để tập đoàn Ca Ân bao gồm cả Tôn Hồng Vận hối lộ tình dục quan chức. Tôn Hồng Vận sai Hồ Nhất Lăng tìm những thằng lưu manh như Nhạc Quân chuyên tìm kiếm những cô bé không sống cùng cha mẹ, nhút nhát, sợ phiền ở nông thôn, phục vụ tình dục cho những gã quan chức có sở thích quái đản, hồng mưu lợi.”

Phòng họp im phăng phắc, mọi người đều suy xét về tính chân thực của thông tin này.

Tập đoàn Ca Ân là một trong những doanh nghiệp tư nhân mạnh nhất tỉnh, có sức ảnh hưởng rất lớn trong khu vực, ông chủ là Tôn Hồng Vận lại kiêm rất nhiều vị trí chính trị quan trọng như đại biểu hội đồng Nhân dân, lãnh đạo hiệp hội..., mối quan hệ giữa chính trị và kinh tế vô cùng mật thiết, nếu thông tin này là thật, tất sẽ dẫn tới một vụ đại án dính líu đến rất nhiều người.

Một vị kiểm sát viên của viện Kiểm sát cao cấp tỉnh lập tức hỏi: “Những bức ảnh đó ở đâu?”

“Ảnh ở chỗ Giang Dương, khi đó cậu ấy nói đã cất vào một chỗ kín, cho nên tôi không nhìn thấy.”

“Thế anh có chứng cứ gì để chứng minh lời anh nói là đúng sự thật?”

Ánh mắt Chu Vĩ không hề né tránh, nhưng ông ta chậm rãi lắc đầu: “Tôi không có chứng cứ.”

Những người tham dự bàn tán một hồi, kiểm sát viên chỉ thẳng ra không hề nể nang: “Thông tin của anh rất chấn động, mặc dù hôm nay giữa chúng ta là cuộc họp nội bộ, cuộc nói chuyện với anh sẽ không được thông báo ra ngoài, có điều anh không có căn cứ, bằng chứng gì mà nói như vậy là không nên, nếu bên ngoài biết được, anh sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lí.”

Chu Vĩ cười nhạt: “Tôi và Giang Dương đã điều tra sự việc này mười năm rồi, thời gian đầu từ cách đây rất lâu từng có chứng cứ, kết quả cứ bị phá hoại hết lần này đến lần khác, tiêu hủy hết. Bây giờ tôi nói như vậy, đúng là không có căn cứ bằng chứng, có điều, nói đến chịu trách nhiệm

pháp lí, ha ha, chúng tôi đã thanh toán xong từ lâu rồi. Đầu tiên tôi bị kỉ luật, rồi đi tiến tu, sau đó điều chuyển công tác, từ một cảnh sát hình sự trở thành công an ở đồn khu vực, hàng ngày xử lí những vụ cãi cọ, mâu thuẫn của các ông bà già, có lẽ trong mắt các vị lãnh đạo lớn, như vậy vẫn còn chưa đủ, nhưng Giang Dương ba năm ngồi tù oan, từ một kiểm sát viên trẻ tuổi đầy triển vọng, bị hãm hại phải vào tù, trở thành thợ sửa điện thoại di động, ha, như vậy cũng đủ trách nhiệm pháp lí rồi chứ!”

“Anh nói Giang Dương là một kiểm sát viên trẻ tuổi đầy triển vọng, anh ta ngồi tù oan mất ba năm?” Một kiểm sát viên khác hỏi.

“Đúng thế, tôi muốn tố giác vụ án oan khiến Giang Dương phải vào tù!” Cảnh mũi Chu Vĩ phập phồng, hệt như một con trâu đực đang giận dữ.

Kiểm sát viên cau mày hỏi: “Tư liệu về người chết là Giang Dương, chúng tôi đều đã xem rất nhiều lần, bao gồm cả phán quyết của toà án và nội dung phiên toà. Về mấy tội danh về việc vi phạm kỉ luật và phạm tội của anh ta, đều có vật chứng là ảnh, nhân chứng hồi lộ, và lời khai cùng đơn nhận tội của chính anh ta, chứng cứ đầy đủ, sao lại là án oan được?”

Chu Vĩ hứ một tiếng: “Trương Siêu giết hại Giang Dương, ngay từ đầu không phải là chứng cứ đầy đủ đấy thôi, sao các anh không xử anh ta tử hình rồi bắn luôn, mà bây giờ lại điều tra lại từ đầu?”

“Chuyện... Tình hình khác nhau.” Kiểm sát viên kiên nhẫn trả lời.

Chu Vĩ cười ha hả, tiếp tục nói: “Trước khi vào tù, Giang Dương đang điều tra Lí Kiến Quốc, vị phó cục trưởng công an Bình Khang thời đó, lãnh đạo cục Công an thành phố Kim Hoa bây giờ, anh ta bị nghi ngờ đã mưu sát nghi phạm để diệt khẩu, tiêu hủy bằng chứng.”

Tất cả mọi người nghe thông tin đó đều trợn tròn mắt.

“Kết quả Giang Dương bị Hồ Nhất Lãng lấy người nhà ra để uy hiếp, bắt đi đàm phán, trên bàn đàm phán, Hồ Nhất Lãng bày ra một đồng tiền mặt, lấy ra một bộ bài, bảo cậu ấy thắng tiền, Giang Dương không thèm đếm xỉa, Hồ Nhất Lãng lại tìm gái đến để mua chuộc cậu ấy, Giang Dương vẫn không động lòng, quay người bỏ đi. Nhưng không ngờ, Hồ Nhất Lãng đã lấy máy ảnh chụp trộm lại cảnh Giang Dương cầm tiền, các cô gái bám vào

người cậu ấy, tố giác với ủy ban Kiểm tra kỉ luật, nói là cậu ấy dựa vào vị thế là kiểm sát viên, nhiều lần yêu cầu doanh nghiệp hối lộ, doanh nghiệp không còn cách nào khác mới phải tố giác. Không chỉ như vậy, đúng là rất trùng hợp, mấy hôm đó thẻ lương của Giang Dương đột nhiên có thêm hai trăm nghìn tệ, một đương sự trong một vụ án hình sự mà cậu ấy từng xử lí, thấy lương tâm cắn rứt, đến viện Kiểm sát tự thú, nói rằng, Giang Dương đã giúp cho anh ta được xử nhẹ, anh ta đã hối lộ Giang Dương, vì vậy, Giang Dương bị bắt, sau đó bị viện Kiểm sát thành phố Kim Hoa khởi tố, phiên xét xử sơ thẩm tuyên mười năm tù, Giang Dương không phục, yêu cầu phúc thẩm, phiên phúc thẩm tuyên án ba năm tù, cho đến tận khi cậu ấy ra tù. Một vị kiểm sát viên chính trực như vậy cuối cùng đã bị dồn ép đến tận nước này, các anh là lãnh đạo ở viện Kiểm sát cao cấp của tỉnh thấy thế nào?” Ông nghiêng rằng, mắt vẫn lên những tia máu đỏ.

Một vị lãnh đạo của viện Kiểm sát cao cấp tỉnh nói: “Nhưng chính Giang Dương đã viết đơn nhận tội, đồng thời trong phiên toà phúc thẩm, đã nhận tội trước toà, nếu đúng như lời anh nói, tất cả đều là bị người khác hãm hại, tại sao anh ta lại tự mình viết đơn nhận tội?”

Chu Vĩ thở hắt ra một hơi: “Cậu ấy nhận tội trước toà, là vì đã mắc bẫy của Trương Siêu! Hồ Nhất Lăng là tiểu nhân thực sự, còn Trương Siêu đúng thật là một tên đạo đức giả! Rốt cuộc có phải là Trương Siêu giết Giang Dương hay không, tôi không biết, nhưng Trương Siêu nhất định đã tham dự vào!”

CHƯƠNG 56

“Chu Vĩ nói không sai, Giang Dương ngồi tù ba năm đúng là bị oan, hơn nữa ba năm tù oan của cậu ấy, về cơ bản, là do tôi gây nên.” Trước mặt Triệu Thiết Dân và Nghiêm Lương, Trương Siêu không hề giấu giếm, thẳng thắn thừa nhận.

Triệu Thiết Dân quát: “Tại sao anh chưa bao giờ nhắc đến chuyện này?”

Trương Siêu mỉm cười: “Tôi không biết chuyện này có liên quan đến việc Giang Dương bị giết hại, hơn nữa các anh cũng chưa từng hỏi tôi về chuyện này.”

“Chúng tôi làm sao mà biết được đã xảy ra chuyện gì liên quan đến các anh trong những năm vừa rồi, chúng tôi hỏi thế nào hả!” Triệu Thiết Dân giận dữ nhìn anh ta, vô cùng bức bối về sự giấu giếm của anh ta trước đó.

Anh ta mỉm cười rất bình tĩnh: “Bây giờ chắc các anh đã cơ bản hiểu được những sự việc đã xảy ra trong mười năm qua rồi đúng không?”

“Chúng tôi...”

Nghiêm Lương giơ tay lên, ngắt lời Triệu Thiết Dân, nói: “Câu chuyện mười năm qua giống như một toà nhà, bây giờ chúng tôi chỉ biết phần ngoại quan của toà nhà, cấu trúc nội bộ cụ thể thế nào, chúng tôi không hề rõ. Bây giờ điều mà tôi tò mò nhất là, câu chuyện mười năm này được chúng tôi lắp ghép lại qua lời kể của nhiều người khác nhau, nhưng rõ ràng là anh biết toàn bộ câu chuyện, đồng thời đã luôn dẫn dắt để chúng tôi biết toàn bộ câu chuyện, tại sao anh không chịu nói cho chúng tôi biết toàn bộ câu chuyện ngay từ đầu, mà phải vòng một đường xa như vậy?”

Trương Siêu mỉm cười: “Du khách đến trước mặt toà nhà, chỉ khi có hứng thú với phần ngoại quan, thì mới tìm hiểu sâu về nội bộ của nó. Nếu phần ngoại quan của toà nhà khiến du khách hoảng sợ, không dám đến gần, thậm chí giả vờ như không nhìn thấy, quay đầu đi luôn, thì cấu trúc nội bộ của toà nhà sẽ tiếp tục được lưu giữ, cho đến khi có khách muốn vào.”

Nghiêm Lương và Triệu Thiết Dân cùng nhìn nhau, ông chậm rãi gật đầu: “Tôi hiểu rồi, cũng đã hiểu được dụng ý sâu xa của anh. Bây giờ, có thể hé lộ trước một góc được không, nói xem anh đã làm gì khiến Giang Dương phải vào tù ba năm?”

“Sau khi chụp được ảnh trước mặt Giang Dương có tiền, bộ bài và phụ nữ ôm cậu ấy, Hồ Nhất Lãng đã tố giác cậu ấy với ủy ban Kiểm tra kỉ luật. Trong quá trình ủy ban Kiểm tra kỉ luật điều tra, bỗng nhiên có một đương sự trong một vụ án mà Giang Dương xử lí trước đây chạy đến viện Kiểm sát, nói là Giang Dương nhận tiền của anh ta để giúp anh ta giảm nhẹ án phạt, lương tâm anh ta bị cắn rứt bởi sự việc này, anh ta tỉnh ngộ, hối hận và đến tự thú. Ủy ban kiểm tra kỉ luật tiến hành điều tra, quả nhiên phát hiện trong thẻ lương của Giang Dương có hai trăm nghìn tệ do người đó chuyển khoản. Thế là Giang Dương chính thức bị tạm giữ hình sự. Trong thời gian bị tạm giữ, Lí Tĩnh đã nói cho tôi biết chuyện này, vì năm xưa tôi không tố giác vụ án oan sai của Hầu Quý Bình mới dẫn đến hàng loạt những chuyện bất hạnh sau này, trong lòng vô cùng day dứt, tôi lập tức đến thành phố Kim Hoa, làm luật sư biện hộ cho Giang Dương. Lúc ở trong trại tạm giam Giang Dương kiên quyết không nhận tội, các anh là người có kinh nghiệm, chắc cũng hiểu cách thức tra hỏi thời đó, tình hình cụ thể, không cần phải nói nữa, nói tóm lại, tôi vô cùng khâm phục nghị lực của Giang Dương, cậu ấy là một người cực kì ngoan cường. Trước khi mở phiên toà sơ thẩm, toà án đã tổ chức xét xử diễn tập nhiều lần, riêng về mặt chứng cứ, ngoài khoản tiền hai trăm nghìn tệ có thêm trong tài khoản, những chứng cứ khác đều không được coi là chứng cứ thực sự, hơn nữa số tiền hai trăm nghìn tệ đó được chuyển vào trong quá trình cậu ấy bị điều tra, tất nhiên có thể coi là chứng cứ đáng ngờ để tranh biện trong phiên toà, về vụ án này, tôi rất tin tưởng có thể cãi để cậu ấy thoát tội. Chỉ có điều...”

Anh ta cúi đầu, thở dài: “Chỉ có điều cuối cùng phiên sơ phẩm vẫn tuyên án mười năm tù. Giang Dương không chịu, yêu cầu kháng cáo. Trước khi mở phiên toà kháng cáo, toà án tổ chức xét xử diễn tập nhiều lần, lí do bào chữa của tôi hoàn toàn trên cơ công tố viên, lúc này, toà án đột ngột tuyên

bổ hoãn mở phiên toà xét xử. Mấy hôm sau, tôi có vài người bạn học tương đối thân thiết, làm việc trong hệ thống toà án, đến gặp tôi, nói với tôi là lãnh đạo đã kết luận về tính chất tội danh của Giang Dương hiện tại. Bản thân cậu ấy nhất mực không nhận tội, mà tôi lại biện hộ cho cậu ấy vô tội, khiến cho việc xét xử rất bị động. Họ nói với tôi, lãnh đạo sẽ không thay đổi kết luận về tính chất vụ án này, nếu tôi không quan tâm đến cục diện tổng thể, mà biện hộ cho Giang Dương vô tội, sau này e là tôi sẽ gặp phiền hà khi sát hạch chứng chỉ hành nghề luật sư hằng năm. Còn Giang Dương, nếu không chịu nhận tội, thì toà án sẽ tiếp tục hoãn mở phiên toà xét xử, cậu ấy còn bị nhốt trong trại tạm giam chịu khổ.”

Nghe đến đó, sắc mặt Nghiêm Lương dần dần xám lại, đây rõ ràng là uy hiếp người khác trên danh nghĩa quan tâm đến cục diện tổng thể.

Trương Siêu mím môi: “Họ dẫn tôi đi gặp một vị lãnh đạo, vị lãnh đạo đó nói, ông ta có thể hứa chắc chắn, chỉ cần Giang Dương nhận tội, tính chất vụ án không thay đổi, nhưng số tiền trong vụ án chỉ có hai trăm nghìn tệ, có thể tuyên án ở mức độ thấp nhất, thậm chí có thể được hưởng án treo, cậu ấy đã bị giam trong tù một thời gian rồi, đến khi có kết quả xét xử, trừ vào thời gian tuyên án, có thể sẽ được ra tù luôn, về vị trí công tác của Giang Dương, ông ta cũng hứa có thể giữ nguyên. Đây là cách giải quyết tốt nhất cho cả tôi và Giang Dương, đồng thời lại giữ được thể diện cho họ, khuyên tôi đi thuyết phục Giang Dương.”

Anh ta thở dài: “Tôi đến gặp Giang Dương làm công tác tư tưởng, lúc đầu cậu ấy không đồng ý, cậu ấy cho rằng có tội là có tội, vô tội là vô tội, có tội thì phải chịu trách nhiệm pháp lí, làm sao có thể vừa nhận tội, lại không phải chịu trách nhiệm pháp lí? Tôi nói chuyện với cậu ấy rất lâu, cuối cùng nói đến gia đình cậu ấy, vợ cũ của cậu ấy không có việc làm ổn định, phải nuôi con trai, cậu ấy cần thoả hiệp với sự thực, giữ lấy công việc công chức nhà nước, đây là trách nhiệm mà một người đàn ông nên gánh vác. Cậu ấy cúi đầu, viết đơn nhận tội, cũng nhận tội trước toà.”

Anh ta cười buồn: “Kết quả phía sau các anh cũng biết rồi đấy, vị lãnh đạo toà án đó đã hoàn toàn lừa gạt chúng tôi, cuối cùng vẫn tuyên án ba

năm tù giam, bị đuổi việc.”

Nghiêm Lương và Triệu Thiết Dân im lặng, không nói gì.

Một lúc lâu sau, Triệu Thiết Dân ho lên một tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh nặng nề đó, anh nói: “Bây giờ, anh có thể cho chúng tôi biết, rốt cuộc là ai đã giết hại Giang Dương được không?”

“Đây là trách nhiệm điều tra của các anh, không nên hỏi tôi.”

“Anh vẫn không muốn nói sao?”

“Cái chết của Giang Dương, các anh nên đi hỏi Hồ Nhất Lãng và Tôn Hồng Vận.”

Triệu Thiết Dân nheo mắt: “Yên tâm, chúng tôi sẽ hỏi.”

Trương Siêu khẽ mỉm cười: “Nói như vậy, có nghĩa là các anh không hề khiếp sợ trước phần ngoại quan của toà nhà, có hứng thú xem phần bên trong.”

Nghiêm Lương hỏi: “Thế bên trong thế nào, bây giờ có thể nói cho chúng tôi biết được không?”

“Được, có điều,” mắt Trương Siêu lóe lên một ánh nhìn狡 hoạt, “có điều, tôi có một điều kiện đi kèm.”

“Anh nói đi.”

“Tôi muốn các anh phá cách, lần thẩm vấn này đối với tôi, cần có mặt toàn bộ các thành viên trong ban chuyên án.”

Triệu Thiết Dân cau mày hỏi: “Tại sao?”

Trương Siêu cười đáp: “Nếu điều kiện này được đáp ứng, mới có thể chứng minh rằng các anh thực sự muốn vào trong toà nhà xem tỉ mỉ.”

CHƯƠNG 57

Tháng 4 năm 2012

Tiết xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, vạn vật sinh sôi.

Chánh văn phòng viện Kiểm sát Ngô cầm trong tay một phong bì thư to, đến một con phố rất náo nhiệt.

Trong dòng người qua lại tấp nập, ánh mắt ông nhìn về phía một cửa tiệm nhỏ cách đó không xa, cửa tiệm chỉ chừng ba bốn mét vuông, được ngăn ra từ cửa hàng bên cạnh để cho thuê, bên ngoài treo một tấm biển hiệu in dòng chữ ‘Sửa chữa, dán màn hình điện thoại di động, mua bán điện thoại di động cũ, sặc nhanh’. Phía ngoài cửa được ngăn bằng một chiếc tủ kính trưng bày hàng, phía sau chiếc tủ, một người đàn ông đang cúi đầu chăm chú sửa điện thoại di động.

Chánh văn phòng Ngô dừng chân, nhìn về phía người đó rất lâu, dường như vô cùng quyết tâm, chậm rãi bước về phía anh ta. Bên chiếc tủ trưng bày hàng, ông dừng chân và đứng yên tại chỗ, im lặng chăm chú ngắm nhìn người đàn ông ở bên trong.

Một lúc sau, người đàn ông chú ý thấy ánh nắng mặt trời hắt bóng một người lên mình, bóng người đứng yên rất lâu, lúc này anh mới ngẩng đầu lên, phải mất một lúc mới nhận ra, nụ cười hiện ra trên gương mặt vẫn rạng rỡ như xưa: “Chánh văn phòng Ngô!”

“Cậu Giang!” Ánh mắt chánh văn phòng Ngô chứa chan tình cảm, ông nhìn người thanh niên này, anh mới hơn ba mươi tuổi, nhưng tóc đã bạc nhiều đến mức chỉ nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhận ra, anh đang cười, những nếp nhăn hằn sâu trên trán và vết chân chim nơi khóe mắt lộ rõ, anh không còn trai trẻ nữa, cũng không còn là chàng trai mang tên Giang Dương đẹp trai, cương nghị, chín chắn giỏi giang, luôn tràn đầy năng lượng ngày nào.

Giang Dương đẩy chiếc tủ trưng bày ra, nhiệt tình mời ông vào.

Chánh văn phòng Ngô ngồi dựa vào tường, ngắm một lượt khắp gian tiệm nhỏ, rồi lại đưa mắt nhìn người kiểm sát viên đã từng làm việc với mình nhiều năm, do dự hồi lâu, cuối cùng ông chậm rãi lên tiếng hỏi: “Năm nay, sau khi ra tù, cuộc sống của cậu có ổn không?”

Giang Dương gãi gãi đầu, thùng thảng đáp lời: “Cũng tạm tạm, trong thời gian chịu án có được học nghề, cháu đã học được kỹ thuật sửa điện thoại di động, dù sao cũng biết một nghề.”

“Cậu, sinh viên ưu tú của trường đại học Chiết Giang...” chánh văn phòng Ngô nuốt nước bọt, giọng nghèn nghẹn.

Giang Dương thản nhiên mỉm cười: “Cái này thì có liên quan gì đến trình độ học vấn đâu, ai bảo là tốt nghiệp đại học Chiết Giang thì không sửa điện thoại di động được, người ta tốt nghiệp đại học Bắc Kinh còn đi giết lợn kia kìa, dù sao bây giờ cũng nuôi sống được mình, cuộc sống cũng tạm ổn.”

“Cậu vào tù đúng là...” Chánh văn phòng Ngô bóp bóp khớp tay. “Tôi nghe nói cậu vẫn đang kháng cáo lên viện Kiểm sát thành phố và viện Kiểm sát cao cấp tỉnh.”

Nụ cười trên mặt Giang Dương tắt ngấm, anh nghiêm nghị nói: “Cháu đã mất ba năm tù oan, cháu bị người ta hãm hại, còn bị lừa viết đơn nhận tội, cháu nhất định phải cố gắng giành lại sự công bằng, cho dù có bị bác lại hết lần này sang lần khác, cháu vẫn sẽ cố gắng.”

“Đây là quyết định tuyên án có sự phối hợp của cả ba bên - công an, viện Kiểm sát và toà án, cậu muốn lật án, khó vô cùng, khó vô cùng...”

Ánh mắt Giang Dương thoáng vẻ đề phòng, giọng anh trở nên rất lạnh lùng: “Chánh văn phòng Ngô, chú đến để khuyên cháu từ bỏ không kháng cáo nữa đúng không?”

Chánh văn phòng Ngô cúi đầu không nói gì.

“Làm sao có thể!” Giang Dương cười nhạt lắc đầu. “Tuyệt đối không thể, lật án tù oan của mình chỉ là bước thứ nhất, cháu hoàn toàn không phải là vì bản thân mình...”

Chánh văn phòng Ngô xua tay, chậm rãi gật đầu: “Tôi biết, cậu không phải là vì bản thân mình, cậu muốn bắt bọn Tôn Hồng Vận phải chịu tội trước pháp luật.”

Giang Dương không kìm nén được cảm xúc: “Nhưng cháu không có chứng cứ, những chứng cứ điều tra được trong những năm qua đi đâu cả rồi?” Mắt anh bỗng đỏ hoe. “Điều tra ra nhân chứng, bị giết luôn; điều tra ra hung thủ, chết trong cục công an; tình cảnh của cháu và Chu Vĩ thì thế nào? Cháu không cố gắng sao được? Những việc như thế này nếu không lấy lại được công lí, cháu còn học Luật làm gì!”

Chánh văn phòng Ngô đứng dậy, nắm lấy vai Giang Dương, bóp mạnh, một lúc lâu sau, nói một cách rất khó nhọc: “Tháng này là tôi về hưu, những năm vừa rồi, có một việc tôi giấu mãi trong lòng, từng ngày trôi qua, tôi đều nghĩ ngợi có phải năm xưa mình đã đưa ra một quyết định sai lầm?”

Giang Dương ngẩng đầu lên, phát hiện thấy ông đã giàn giụa nước mắt.

“Tôi đang giữ mấy tấm ảnh của Hầu Quý Bình. Hầu Quý Bình đến viện Kiểm sát tố cáo Nhạc Quân xâm hại tình dục bé gái ba lần, đều là tôi tiếp đón. Lần cuối cùng, cậu ấy nói với tôi, cậu ấy đến cục Công an tố giác, cục công an nói đã cho điều tra từ lâu rồi, tình dịch trong cơ thể cô bé tự sát không trùng khớp với Nhạc Quân, không phải là Nhạc Quân gây ra, không lập án. Cậu ấy không tin, nên đã mang máy ảnh đi theo dõi, cuối cùng có một lần, cậu ấy theo dõi thấy Nhạc Quân lái xe đưa một cô bé đến khách sạn Ca Ân, ở cửa khách sạn, Nhạc Quân giao cô bé cho mấy người đàn ông khác, một trong số đó dẫn cô bé vào khách sạn. Đợi mấy người còn lại rời đi, Hầu Quý Bình liền xông vào khách sạn định giải cứu cô bé đó, nhưng bị bảo vệ đuổi ra. Quá trình Nhạc Quân giao cô bé cho mấy người đó và một trong bọn họ đưa cô bé vào khách sạn, đều bị cậu ấy chụp ảnh lại, cậu ấy nói mặc dù không trực tiếp chứng minh được sự thực là cô bé bị ép bán dâm, nhưng manh mối này đủ để công an triển khai điều tra. Nhưng sau khi cậu ấy nộp ảnh cho cục công an, họ vẫn không lập án điều tra. Cậu ấy đành rửa thêm mấy tấm, mang đến viện Kiểm sát chúng ta.”

Chánh văn phòng Ngô sắp xếp lại mạch suy nghĩ, nhớ lại cảnh hôm Hầu Quý Bình đến gặp ông, nhớ lại người thầy giáo tình nguyện trẻ tuổi đầy nhiệt huyết đó, không cầm được nước mắt.

“Sau đó thế nào?” Giang Dương cau mày, lật xem mấy tấm ảnh, toàn bộ số ảnh đều là chụp ngoài trời, dường như không có thông tin nào có thể chứng minh được một cách thực chất về hành vi phạm tội của bọn chúng.

“Ngoài những bức ảnh này, Hầu Quý Bình còn mang đến một danh sách ghi tên mấy cô bé, nói là mấy cô bé đó đều bị Nhạc Quân đưa đi và bị xâm hại tình dục, danh sách không chắc hoàn toàn chính xác, là cậu ấy thăm dò qua những học sinh khác, nhưng nếu căn cứ vào đó để điều tra, trong số đó chắc chắn có đối tượng bị hại.”

Giang Dương sốt ruột hỏi luôn vấn đề rõ ràng nhất: “Thế chú có cử người đi điều tra không?”

Chánh văn phòng Ngô mím môi hồi lâu, cuối cùng cúi đầu: “Không, tôi khuyên Hầu Quý Bình đừng quản việc này nữa, không tốt cho cậu ấy, cậu ấy rất giận, rất rất giận, rồi đi luôn.”

Giang Dương đau khổ kêu lên: “Tại sao chú không điều tra, có ảnh, có danh sách, manh mối như vậy còn chưa đủ sao! Nếu lúc đó chú điều tra luôn, thì còn có người phải chết không! Còn có người phải ngồi tù không!”

“Tôi...” Chánh văn phòng Ngô buông một tiếng thở dài, cảm giác vô cùng có lỗi, “Tôi không dũng cảm như cậu, người trong ảnh, quá quyền lực, tôi... tôi không dám...” Ông đưa hai tay bưng mặt, bật khóc đau khổ.

Đây là lần đầu tiên Giang Dương thấy chánh văn phòng Ngô trong trạng thái như vậy, một người già đã sắp về hưu đau khổ khóc nghẹn, anh cũng không nỡ lòng trách cứ thêm nữa, anh vỗ vai đối phương, chợt cảm thấy kiệt sức vì bất lực.

CHƯƠNG 58

“Hoá ra là như thế, hoá ra là như thế!” Tóc Chu Vĩ đã bạc quá nửa đầu, anh cầm tấm ảnh đã ố vàng lên cười ha hả, cuối cùng cười đến mức thấy cay nơi sống mũi, mắt đỏ hoe mới thôi.

Giang Dương nhìn anh vẻ hồ nghi: “Ảnh có vấn đề gì à? Bức ảnh rất bình thường, không thể làm chứng cứ được, không chứng minh được bất cứ điều gì. Nhưng hình như anh và chánh văn phòng Ngô đều cảm thấy những tấm ảnh này rất quan trọng?”

Chu Vĩ gật đầu liên tiếp: “Quan trọng, quá quan trọng, cậu có biết không, chính vì chụp bức ảnh này Hầu Quý Bình mới chết đấy!”

Giang Dương vẫn không hiểu.

“Cậu có nhận ra những người trong ảnh không?”

“Nhạc Quân, Lí Kiến Quốc, Hồ Nhất Lãng, Tôn Hồng Vận, những người này đều xuất hiện trong ảnh, còn mấy người trông quen quen nhưng không biết, người đàn ông dẫn cô bé gái vào bên trong hình như cũng gặp rồi, nhưng hoàn toàn không thể nhớ ra được.”

Chu Vĩ đập mạnh lên đầu người đàn ông dẫn cô bé gái vào bên trong trong bức ảnh: “Hạ Lập Bình, phó X trưởng thường vụ thời gian đó, bây giờ là phó X trưởng tỉnh X!”

Giang Dương rung mình hít một hơi thở sâu.

Chu Vĩ tiếp tục nói: “Thời gian đó Hạ Lập Bình chủ trì công việc thường nhật ở thành phố Kim Hoa, quyền lực cực lớn, cho nên chánh văn phòng Ngô bên cơ quan cậu vừa nhìn thấy Hạ Lập Bình, là biết ngay vụ án này ông ấy không thể làm gì được, mới khuyên Hầu Quý Bình dừng lại. Nhưng Hầu Quý Bình không nghe, cậu ấy cứ tưởng tìm được ra chứng cứ quan trọng, nên đã giao cho cục công an, tất nhiên Lí Kiến Quốc sẽ nhìn thấy bức ảnh này. Mặc dù bức ảnh này không phải là chứng cứ thực chất, nhưng nếu bức ảnh này lộ ra thì sẽ thế nào? Cậu bảo Hạ Lập Bình giải thích thế

nào về chuyện dẫn một cô bé vào khách sạn? Bọn Tôn Hồng Vận hồi lộ tình dục đối với người như Hạ Lập Bình, để có được những lợi ích phi pháp, một khi vụ án này bị điều tra, mọi chuyện sẽ vỡ lở, cho nên bọn chúng buộc phải mạo hiểm phạm tội nghiêm trọng hơn, mưu sát Hầu Quý Bình, bất chấp mọi giá để lấy lại được bức ảnh! Cái chết của Đinh Xuân Muội và Vương Hải Quân sau này, đều là hành vi tội ác của bọn chúng, nhằm che giấu sự thực ban đầu, mỗi một bước lại phạm thêm tội nghiêm trọng hơn, bao gồm cả tình cảnh của tôi và cậu, tất cả đều là nhờ vào bức ảnh này!”

Giang Dương lắc đầu, không muốn tin: “Trước đây, khi chúng ta ép cung Nhạc Quân, hẳn chưa bao giờ khai ra điều gì liên quan đến quan chức cấp cao.”

Chu Vĩ hứ một tiếng khinh bỉ: “Nhạc Quân cũng lắm là biết Lí Kiến Quốc, nó còn biết quan chức cấp cao gì, trong chuyện này nó chỉ đóng vai trò sẵn mồi phục vụ ở tầng đáy, những giao dịch bên trên làm sao mà nó biết được, cho nên bây giờ nó vẫn còn sống, chưa bị bọn chúng diệt khẩu.”

Giang Dương nằm ngả người ra ghế, những kí ức suốt mười năm qua hiện về rõ mồn một trước mắt.

Chu Vĩ một tay chống cằm, một tay sờ dẫn cầm điều thuốc lá, mắt nhìn xa xăm.

Cứ như vậy rất lâu sau, Giang Dương thẳng người dậy, Chu Vĩ cũng thẳng người dậy.

Giang Dương nhìn anh, mỉm cười: “Anh Tuyệt, anh nói xem, mình điều tra thế nào?”

Chu Vĩ đấm anh một nhát, bật cười: “Tôi biết ngay là cậu vẫn muốn điều tra tiếp.”

“Còn làm thế nào được? Tôi ngồi tù ba năm vô ích? Anh mất mấy năm đi học cũng vô ích? Lại còn các môn đều không đạt, ối giời, tôi thấy dốt như anh mà làm cảnh sát không hiểu rốt cuộc làm thế nào mà phá án được không biết?”

Chu Vĩ phá lên cười ha hả: “Đúng thế, dốt quá không thể phá án, nên bây giờ không làm cảnh sát hình sự nữa, điều sang đồn công an, hằng ngày khuyên giải các cặp vợ chồng cãi vã, tìm ví tiền cho người ta, nói chuyện phiếm với đủ loại người cho qua ngày, cậu thì sao, một sinh viên ưu tú của trường đại học Chiết Giang, thông minh như thế, cũng không thể làm kiểm sát viên được, mà đi sửa điện thoại di động, rất có hoài bão đấy chứ.”

“Anh coi thường nghề sửa điện thoại di động hả? Dù gì tôi cũng tiết lộ cho anh manh mối trộm cướp điện thoại di động, anh còn lập công, được biểu dương đấy.”

“Chứ còn gì nữa, được hai trăm tệ tiền thưởng, mời cậu ăn lẩu, quẹt thẻ mất ba trăm tệ.”

“Anh đưa cả anh em trong đồn của anh đi ăn cùng mà, có phải là mình tôi ăn hết đâu.”

Hai người gục đầu cười lớn, một lúc lâu sau dường như đã trút bỏ hết tâm trạng, Chu Vĩ trình trọng nói: “Bấy nhiêu năm đã trôi qua, cho dù việc xâm hại tình dục thời điểm đó xảy ra thế nào, bây giờ cũng không còn vật chứng nữa, không còn bất cứ chứng cứ trực tiếp nào nữa, nhưng chúng ta có thể tìm gặp những cô bé trong danh sách của Hầu Quý Bình, để họ thừa nhận cảnh ngộ của mình năm đó, rồi đem bức ảnh này tố giác với ủy ban Kỷ luật, ủy ban Kỷ luật cấp tỉnh, rồi ủy ban Kỷ luật quốc gia, ủy ban Kỷ luật quốc gia nhất định sẽ quan tâm, chỉ cần họ cử người đi điều tra, đây chỉ là ngòi dẫn, trong đám Tôn Hồng Vận, Hạ Lập Bình nhất định sẽ có chứng cứ tham ô suy đồi, nhất định phải lật đổ!”

Giang Dương giơ lòng bàn tay ra, đập vào tay Chu Vĩ, thể hiện quyết tâm: “Rất ăn ý, giống hệt như tôi nghĩ!”

CHƯƠNG 59

“Có chút niềm tin được không? Trong danh sách tất cả có bốn người, Ông Mĩ Hương chết rồi, chúng ta mới hỏi có một, vẫn còn hai mà.” Chu Vĩ khoác vai Giang Dương bước đi.

“Đối tượng hôm qua, từ đầu đến cuối đều không thừa nhận hồi nhỏ đã từng bị Nhạc Quân dẫn đi, giọng rất khẳng định, không giống như là nói dối, liệu có phải là danh sách của Hầu Quý Bình bị sai không?”

“Ai mà biết được, chánh văn phòng Ngô cũng nói rồi đấy thôi, Hầu Quý Bình nói với ông ấy, bản danh sách đó là cậu ấy kín đáo thăm dò qua lời học trò, không chắc đã chính xác, nhưng trong đó nhất định có đối tượng bị hại. Xem kìa, đến nhà đối tượng thứ hai rồi đấy, hi vọng sẽ gặp may.”

“Là ở đây... Anh không nhầm...”

“Vụ này tôi phải mất rất nhiều công sức đấy, từ một người bạn cùng quê với đối tượng tên là Vương Tuyết Mai trong danh sách này, rồi lại hỏi thăm qua rất nhiều người mới biết đấy. Đi thôi, đánh nhanh thắng nhanh, tối nay ông Trần thiết yến chào đón chúng ta đến Hàng Châu kiểm tra giám sát đấy, ha ha!”

Chu Vĩ kéo anh vào trong, nhưng Giang Dương không dịch bước, anh đứng yên tại chỗ ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu màu sắc rực rỡ trên cửa ‘Mát xa bằng chân Mĩ nhân ngư’, dòng chữ ‘mát xa bằng chân, mát xa tinh dầu, xoa bóp, thư giãn’ chạy trên màn hình LED.

Giang Dương quay đầu nghiêm túc nhìn Chu Vĩ: “Anh khẳng định là ở đây?”

“Tất nhiên rồi, số 11, rất dễ nhớ, ăn ở đều trong tiệm, chắc chắn người ở trong đó.” Chu Vĩ kéo luôn anh vào trong.

Bên trong tiệm chia thành hai tầng, sau khi họ vào trong cửa, một cô gái đầy đà mặc đồng phục siêu ngắn màu hồng ở quầy phục vụ lập tức đứng

dậy, nhiệt tình chào đón: “Hai người đứng không? Xin mời các anh lên tầng.”

Cô gái rời khỏi quầy phục vụ, dẫn họ lên tầng, Giang Dương đứng yên, đỏ mặt hỏi: “Phiền cô gọi giúp Vương Tuyết Mai, chúng tôi... chúng tôi muốn hẹn cô ấy ra ngoài nói chuyện một lúc.”

Cô gái lập tức cau mày: “Thế thì các anh phải trao đổi riêng với cô ấy, chúng tôi không được ra ngoài tiệm.”

“Chúng tôi... chúng tôi muốn...”

Chu Vĩ vội ngắt lời: “Không sao, không sao, cứ lên tầng đã, cho một em, số 11.”

Giang Dương quay đầu kinh ngạc nhìn Chu Vĩ, ý bảo, anh sành ghê nhỉ.

“Các anh có hai người, số 11, còn cần cô nào nữa, em có được không?”

Chu Vĩ vội từ chối: “Tôi còn có việc bận, chăm sóc ông bạn này của tôi chu đáo nhé, nhớ phải chăm sóc cẩn thận đấy, lát nữa tôi sẽ thanh toán.”

Anh đẩy Giang Dương đang ngây ra vì kinh ngạc lên lầu, rồi khoái chí chuồn ra ngoài.

Giang Dương lớ ngớ bị dẫn vào một căn phòng chừng bảy tám mét vuông, ánh đèn mờ ảo, cô gái chỉ vào phòng tắm ở trong góc, bảo anh tắm trước, số 11 sẽ đến ngay.

Giang Dương đứng yên tại chỗ, không động vào bất cứ thứ gì, cứ thế quan sát bốn phía xung quanh. Một lúc sau, một cô gái trẻ mặc đồng phục giống như vậy đẩy cửa bước vào, mặt mũi không xinh xắn lắm, nhưng cũng thanh tú.

“Lần đầu tiên đến à?” Cô gái dịu dàng hỏi, “Anh tắm trước đi, muốn chọn loại gì?”

“Loại... loại gì?” Giang Dương hết sức căng thẳng.

Cô gái nở nụ cười tình tứ: “Mát xa bằng ngón tay và cầm 228, mát xa bằng ngực 328, mát xa bằng chân trọn gói 598, cởi hết 789.”

Giang Dương nuốt nước bọt, vội chỉnh lại tư thế cho ngay ngắn, lắp bắp nói: “Tôi... tôi không phải là..., tôi không cần những cái này, tôi muốn...”

Cô gái ngắt lời anh: “Chỗ chúng em không có dịch vụ từ A đến z, chỉ có loại một nửa, anh cứ yên tâm, đảm bảo sẽ làm anh hài lòng.”

Vừa nói, cô gái vừa bước tới, định giúp Giang Dương kéo khoá.

Giang Dương vội lùi lại, buột miệng: “Cô còn nhớ Hầu Quý Bình không?”

Cô gái lập tức dừng lại, mấy giây sau, đột ngột nghiêm túc nhìn anh: “Anh là ai?”

“Tôi... Tôi là bạn học cũ của Hầu Quý Bình.”

“Anh muốn làm gì?”

“Cô... Lúc nhỏ cô có bị thằng Ghế Đầu Nhạc Quân...”

“Im ngay!” cô gái đánh giọng quát, “Tôi không phục vụ anh nữa, anh tìm người khác đi.”

Cô ta lập tức quay người đi ra.

Giang Dương vội gọi cô ta lại: “Hầu Quý Bình là thầy giáo của cô, năm xưa đã phải chết quá oan ức, sau khi chết còn bị vu khống là hung thủ cường bức Ông Mĩ Hương, cô có biết không?”

Cô gái bất động trong mấy giây, rồi quay người, giận dữ trừng mắt nhìn anh: “Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi, chuyện từ bao giờ rồi, sao anh còn chạy đến hỏi?”

“Tôi... tôi hi vọng những người bị hại năm đó có thể đứng ra, năm đó cô là lớp trưởng, Hầu Quý Bình rất tốt với học sinh, cô có thể...”

Mặt cô gái đỏ hoe, giơ ngón tay chỉ vào mũi anh, nghẹn ngào: “Việc đã trôi qua bao nhiêu năm rồi, anh còn hỏi đến làm gì, rốt cuộc anh là ai?”

“Tôi... trước đây tôi là kiểm sát viên, từng điều tra vụ án này.”

“Thế tại sao trước đây anh không bắt bọn chúng đi, bây giờ đến gặp tôi làm gì? Anh thấy bây giờ tôi như thế này, tại sao tôi lại như thế này? Tại sao hả, tại sao hả?”

“Tôi xin lỗi, tôi...”

“Anh đi đi, anh đi ngay! Anh nghĩ là tôi còn muốn nhắc lại nữa sao? Cho dù ai đã chết, ai còn sống, liên quan gì đến tôi? Tôi tuyệt đối không bao giờ

nhắc lại sự việc này nữa, tôi chỉ muốn quên đi, tôi không biết ai là Ghế Đầu, tôi không biết bất cứ người nào hết, cho dù anh muốn gặp tôi làm gì đi nữa, tôi chỉ có một câu, không thể, tôi còn phải sống chứ. Anh đi đi!”

Ngón tay cô gái cứ thế chỉ thẳng vào Giang Dương.

Sau khi nhìn vào mắt cô gái mấy giây, Giang Dương im lặng đi qua người cô gái, mở cửa, từ từ đi ra.

CHƯƠNG 60

“Nào nào, đừng khách sáo, bây giờ ông chủ Trần của chúng ta làm ăn lớn như thế, không phải lo uống hết tiền của ông ấy.” Chu Vĩ vừa cười ha hả vừa rót rượu, rót đầy chén cho cả ba người.

Trần Minh Chương nhìn họ, Chu Vĩ hớn hờ cười, còn Giang Dương cứ cau mày suốt, Trần Minh Chương không hiểu ra làm sao liền hỏi: “Việc lúc chiều của hai ông có thuận lợi không?”

Chu Vĩ cười phá lên: “Đối tượng gặp buổi chiều ở trung tâm giải trí, chỗ đó, tôi vốn định để sau khi cậu Giang nói chuyện xong thì đổi một nhân viên mát xa khác, cho cậu ấy thư giãn tí, dù gì thì mấy năm vừa rồi cậu ấy có ra ngoài chơi bao giờ đâu.”

Trần Minh Chương không nhịn được cười: “Cậu Giang chắc chắn là không dám. Có điều, tôi bảo này, dù sao trước đây ông cũng là Tuyết Trắng Bình Khang, sao giờ lại sành sỏi thế hả?”

“Mấy năm nay tôi làm ở đồn công an, không tiếp xúc với những trung tâm giải trí đó sao được.” Chu Vĩ xua tay. “Các ông đừng có hiểu lầm, tôi vẫn rất giữ mình đấy.”

“Sau đó thì sao? Cậu Giang thế nào?”

Chu Vĩ thở dài thườn thượt, nói: “Cô gái đó đúng là đối tượng bị hại, nhưng không dám nhắc một câu về chuyện trước đây.”

Trần Minh Chương gật đầu: “Lẽ thường tình thôi mà, hơn mười năm rồi, nếu là ông, ông có muốn nhắc lại không?”

Giang Dương im lặng không nói gì, uống cạn một hơi hết chén rượu trắng, rồi cầm chai lên, tự rót thêm cho mình một chén.

Chu Vĩ an ủi: “Không sao, không phải vẫn còn một đối tượng cuối cùng hay sao, biết đâu cô bé cuối cùng tên là Cát Lệ này lại đồng ý đứng ra thì sao, đừng có nản. Thôi, cậu Giang, hôm nay mình không nói những chuyện này nữa, mình đến thành phố Hàng Châu lần này là để du lịch mà, ông Trần

mời ăn ngon, uống ngon, chơi vui, mình không phải bỏ ra đồng nào, nghĩ mà thấy sướng ghê đây, mặt mũi đừng có rầu rĩ nữa, nào, nâng cốc cùng hưởng sự phồn vinh!”

Giang Dương không muốn làm Chu Vĩ mất hứng, làm ra vẻ tươi cười thoải mái, cùng họ nâng cốc cụng li.

Uống được vài chén, Trần Minh Chương lại quan tâm đến hai ông bạn cũ: “Ông Tuyết, con trai ông cũng là cảnh sát rồi, tôi còn chưa đưa phong bì chúc mừng đâu.”

“Có gì mà đưa phong bì chúc mừng.” Chu Vĩ xua tay vẻ coi thường: “Thằng nhóc này chả có tí gen nào của tôi, nó bảo làm cảnh sát hình sự quá vất vả, nên thi vào... thi vào đội điều tra kinh tế, ôi dào, ông biết đội điều tra kinh tế làm gì không, ngày nào cũng có cả đám các bà các cô luống tuổi đến báo án, nào là bị lừa tiền, nào là gặp phải bọn bán hàng đa cấp, thái độ với họ tử tế một tí, là họ lên mặt, mắng ông là biết họ bị lừa tiền, sao còn không đi điều tra. Nếu ông giải thích với họ mà thái độ không tử tế một cái, là họ lập tức tố cáo ông. Tôi đang chờ xem sau này nó làm được nên trò trống gì!”

“Tốt đấy chứ, việc của con, ông can thiệp vào nhiều thế làm gì, làm cảnh sát hình sự như ông, rồi cuối cùng lên chức đến tận đồn công an, mấy năm nữa nhà nước mà có chính sách kéo dài độ tuổi về hưu, đảm bảo trước khi về hưu, ông sẽ lên chức thành bảo vệ.” Trần Minh Chương khích bác.

Cả ba người đều cười ha hả.

Trần Minh Chương lại nhìn Giang Dương: “Cậu Giang, con trai cậu học mẫu giáo lớn rồi nhỉ, cuối năm vào tiểu học, tôi đã chuẩn bị một phong bì chúc mừng cậu.”

Anh lấy ra một chiếc phong bì dày cộp, Giang Dương ra sức từ chối, nhưng cuối cùng bị hai người bắt ép, đành nhận lấy, anh cầm chiếc phong bì mắt đỏ hoe, nước mắt chực trào ra.

Chu Vĩ vội cầm chén rượu lên nói to ‘cạn li’, chặn những giọt nước mắt của Giang Dương lại.

Trần Minh Chương nhìn anh đầy quan tâm: “Cho dù cuối cùng có thành công hay không, qua đợt này, cậu và bà xã tái hôn đi, nghe ông Tuyết nói, cô ấy vẫn giữ cái siêu thị nhỏ ở trước nhà, chưa tái giá, vẫn chờ cậu. Cậu ra tù nửa năm vừa rồi, đã về thăm cô ấy chưa?”

Giang Dương khẽ khịt mũi: “Có về thăm vài lần, việc kháng cáo của tôi vẫn chưa xong, cho nên tôi...”

“Cậu nghe lời tôi, cho dù cuối cùng việc kháng cáo có thành công hay không, cuối năm nay, cùng lắm là đến cuối năm nay, dừng lại ở đó, được không, sang năm tái hôn, chúng tôi đều đến dự.” Trần Minh Chương nhìn Giang Dương, ánh mắt rất chân thành.

Anh im lặng không nói gì, một lúc lâu sau, chậm rãi gật đầu.

Họ cùng cười giòn giã, vội nâng cốc mời Giang Dương.

Giang Dương thấy lòng mình thật ấm áp, anh đưa chiếc phong bì xuống dưới bàn, nhét vào trong túi quần, mấy giây sau, anh đột nhiên đứng dậy, lục tìm khắp người.

“Sao thế?” Chu Vĩ hỏi.

“Mất ví rồi,” Giang Dương cuống cuống lục tìm lại một lượt nữa, sau khi chắc chắn đã bị mất, mặt mũi rầu rĩ, “Chắc là buổi chiều lúc chuồn ra ngoài không để ý, rơi từ trong túi ra.”

Chu Vĩ hỏi: “Mang bao nhiêu tiền?”

“Cũng không nhiều, chưa đến một nghìn...”

Chu Vĩ vội bảo: “Ông Trần thanh toán - ông Trần, không vấn đề gì chứ?”

“Không vấn đề gì.”

“Thế thì mặc kệ đi, uống rượu đã.”

Mắt Giang Dương bắt đầu đỏ hoe: “Chứng minh thư, thẻ ngân hàng đều phải làm lại, tôi...”

Chu Vĩ xua tay: “Đồn công an chỗ tôi chuyên quản việc này, cứ yên tâm, buổi chiều chỉ phục vụ năm mươi phần trăm, về rồi tôi sẽ tìm người phục vụ một trăm phần trăm.”

“Nhưng tôi làm mất ví tiền rồi, mất ví tiền rồi...” Giang Dương vẫn lầm bầm một mình, mấy giây sau, anh oà lên khóc, ngồi vật ra ghế, ngả người vào ghế, khóc âm lên.

Chu Vĩ và Trần Minh Chương im lặng nhìn anh, không ai nói gì, không ai có bất cứ hành động gì.

Mười năm nay anh chưa từng rơi một giọt nước mắt nào.

Nhưng hôm nay, chỉ là mất ví tiền, anh đã khóc, khóc to, chưa bao giờ khóc to như thế...

Một lúc lâu sau, Giang Dương thấm mệt, bắt đầu ho rất to, Chu Vĩ và Trần Minh Chương bước tới bên cạnh, vỗ vào anh, anh vẫn ho, ho dữ dội, đột nhiên, miệng phun ra một vệt máu tươi, tiếp đó người xui đi, không còn biết gì nữa.

CHƯƠNG 61

Cao Đông sờ tay lên mũi nghĩ ngợi: “Trương Siêu yêu cầu toàn bộ các thành viên của ban chuyên án phải có mặt mới đồng ý khai?”

“Vâng,” Triệu Thiết Dân lộ vẻ khó xử, “không biết rốt cuộc anh ta định nói gì trước đông đảo mọi người như vậy, sợ là những việc tương đối nhạy cảm.”

“Nghiêm Lương nói thế nào?”

“Ông ấy bảo thế thì cứ cho triệu tập thôi, nhưng ông ấy không phải là người trong ngành, tất nhiên không cần quan tâm đến tình hình đại cục.”

Cao Đông cau mày suy nghĩ giây lát rồi nói: “Nếu cậu không đáp ứng điều kiện của anh ta, hình như tạm thời cũng không làm gì được anh ta đúng không?”

“Thái độ của anh ta rất kiên quyết.”

Cao Đông vừa cười vừa đưa ra ý kiến: “Thế thì cậu cứ làm theo thôi, cậu chỉ làm đúng trách nhiệm, nhằm mục đích phá vụ án Giang Dương bị hại, không cần quan tâm đến các nhân tố ảnh hưởng phía sau.” Ông dừng lại giây lát, đột ngột hạ thấp giọng nói, “Phải nhớ rằng, cậu hoàn toàn là vì công việc trong phạm vi trách nhiệm của mình, nhằm mục đích phá án, chỉ hướng vào sự việc, không hướng vào con người, không định nhằm vào bất cứ ai.”

Ngày hôm sau, Triệu Thiết Dân liên hệ với tất cả các cơ quan, một lần nữa triệu tập cuộc họp chuyên đề toàn ban chuyên án, trong cuộc họp, anh tiết lộ Trương Siêu đồng ý khai ra sự thật về vụ án, nhưng yêu cầu toàn bộ các thành viên trong ban chuyên án đều phải có mặt.

Hầu hết các thành viên đều không phản đối yêu cầu này, vụ án có tầm ảnh hưởng rất lớn, các giới trong xã hội luôn theo dõi tiến triển điều tra của

cảnh sát, nhiệm vụ cấp bách trước mắt của ban chuyên án là phải nhanh chóng phá án, trấn an dư luận. Nhưng cũng có người cho rằng nghi phạm cố ý lừa đảo, coi thường các cơ quan chức năng của nhà nước, không chấp nhận yêu cầu này.

Cuối cùng, sau khi trao đổi bàn bạc, ban chuyên án bỏ phiếu thông qua quyết định này, trong mấy vị không đồng ý, có người đi ra ngoài gọi điện thoại, Triệu Thiết Dân cố tình giả vờ như không thấy, chỉ chuyên tâm vào việc phá án, anh lập tức dẫn mọi người đến trại tạm giam.

Trong một phòng họp được tạm thời bố trí thành phòng thẩm vấn, Trương Siêu được gặp toàn thể các vị lãnh đạo trong ban chuyên án, bao gồm cả bên công an và viện Kiểm sát, anh ta lén nhìn một cái về phía Nghiêm Lương và Triệu Thiết Dân, Nghiêm Lương nhận ra, đó là ánh mắt cảm kích.

Tiếp đó, Trương Siêu bắt đầu kể từ vụ án Hầu Quý Bình.

Giang Dương đã tiếp quản vụ án như thế nào, bọn Lí Kiến Quốc đã ngăn cản ra sao, cuối cùng phải dùng mọi biện pháp mới có thể lập án. Sau khi triển khai điều tra, nhân chứng Đinh Xuân Muội đã mất tích ngay vào buổi tối hôm đó, rồi bật vô âm tín. Một nhân chứng khác là Nhạc Quân bị đưa đến đồn công an phối hợp điều tra, lại bị bọn Lí Kiến Quốc ngăn cản không cho thẩm vấn, sau đó suýt nữa đã bị mưu sát, Chu Vĩ liệu lĩnh ép cung, nội dung ghi âm bằng điện thoại di động bị coi là chứng cứ trái pháp luật và bị loại trừ, Chu Vĩ bị tạm giam, đình chỉ công tác, buộc phải đi tiến tu ba năm. Giang Dương bị cô lập hoàn toàn trong cơ quan, trong ngành, cô người yêu lúc đầu hết sức ủng hộ anh cũng bỏ anh. Mấy năm sau, tìm ra được Vương Hải Quân, nghi can đã giết Đinh Xuân Muội theo sự sai khiến của Hồ Nhất Lãng, kết quả không ngờ Vương Hải Quân bị đột tử ở đồn công an, trên người có vết kim tiêm, cảnh sát hình sự trực tiếp liên quan đến sự việc là Lí Kiến Quốc không phải chịu bất cứ hình thức xử lý nào. Giang Dương tiếp tục điều tra vụ án Vương Hải Quân tử vong bất thường, nhưng vì con trai bị Hồ Nhất Lãng đe dọa, anh và Chu Vĩ đã đánh nhau với Hồ Nhất Lãng, cả hai đều bị đình chỉ công tác. Sau đó, anh li dị vợ, một mình ngoan cường

chiến đấu, viết tư liệu tố giác với cấp trên về câu chuyện xảy ra trong nhiều năm đó, nhưng mắc bẫy của Hồ Nhất Lãng, bị vu tội nhận hối lộ và bị bắt. Trương Siêu trở thành luật sư bào chữa của Giang Dương, trong môi trường tư pháp thời điểm đó, biết cách biện hộ để có thể giành được phần thắng về mặt pháp lí trong vụ án, nhưng rất khó thay đổi kết luận về tính chất vụ án, sau khi thoả hiệp với hiện thực, cả tin vào lời hứa của người khác là chỉ cần Giang Dương nhận tội sẽ được xử án treo đồng thời giữ nguyên vị trí công tác, sau khi thuyết phục Giang Dương làm theo, kết quả vẫn là phải ngồi tù ba năm.

Con đường lật lại vụ án oan sai mười năm trời, thực sự thấy mà thất kinh.

Khởi điểm là cái chết của Hầu Quý Bình, nhằm che giấu vụ án dùng học sinh nữ để hối lộ tình dục ban đầu, bằng nhóm tội phạm đã liên tục gây ra những hành vi phạm tội ngày càng nghiêm trọng hơn, đánh vào người tố giác, tiêu hủy chứng cứ phạm tội, khiến cho sự dối trá càng che đậy càng kinh rợn.

Có thể khẳng định rằng lần đầu khi mới hối lộ quan chức, trong lòng Tôn Hồng Vận cũng sợ hãi, nhưng dần dần, khi che giấu hành vi phạm tội trước đó bằng một hành vi phạm tội khác nghiêm trọng hơn, việc phạm tội đã trở thành thói quen.

Người ta đã không còn nhớ ra lần đầu tiên vượt đèn đỏ là khi nào nữa, có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...

Một cảnh sát cố gắng điều tra ra sự thật và một kiểm sát viên tâm sáng như ngọc, cuối cùng đều bị dồn ép đến mức độ như thế!

Cuộc thẩm vấn diễn ra rất lâu, trong thời gian đó không có ai đặt câu hỏi, tất cả đều yên lặng lắng nghe Trương Siêu thuật lại sự thật khó tin đó.

Từ đầu đến cuối, Trương Siêu đều rất bình tĩnh, không xúc động, không trách móc, không oán thán, chỉ kiên nhẫn kể lại.

Câu chuyện rất dài, suốt mười năm trời, những người nghe cũng cảm thấy rất dài, như thể mười năm trôi qua.

Cho đến khi anh ta kể xong, tất cả mọi người dường như mới lấy lại được nhịp thở, sau một khoảng im lặng rất lâu, cuối cùng một kiểm sát viên đặt một câu hỏi mà rất nhiều người đang quan tâm: “Những điều anh kể có chứng cứ không?”

Trương Siêu chậm rãi lắc đầu: “Toàn bộ mọi chứng cứ thực chất đều đã bị tiêu hủy, giữ lại được đến bây giờ, chỉ còn những thứ gọi là chứng cứ mà trước đây bị nhận định là được lấy một cách trái phép.”

Sau một hồi xì xầm trao đổi, có người hỏi: “Anh không có chứng cứ, những việc xảy ra từ bao nhiêu năm trước, bây giờ cũng không thể lấy được chứng cứ, anh bảo chúng tôi tin anh thế nào?”

Trương Siêu bình tĩnh lắc đầu: “Tôi không định bảo các anh tin tôi, tôi chỉ muốn cho các anh biết có một câu chuyện như thế.”

Người đó nhìn anh ta vẻ hồ nghi: “Anh biết rất rõ, hôm nay chúng tôi tập trung ở đây, không phải để nghe câu chuyện như thế này của anh.”

Trương Siêu mỉm cười: “Tất nhiên, các anh là lãnh đạo lớn, có rất nhiều việc phải làm, hôm nay có duyên có mặt ở đây, đều là vì cái chết của Giang Dương. Có điều trước vấn đề này, tôi vẫn phải lãng phí thêm mấy phút của mọi người để kể một việc. Lúc đầu, khi Giang Dương biết Hầu Quý Bình bị mưu sát, cũng nghi ngờ nguyên nhân là vì cậu ấy tố giác Nhạc Quân xâm hại tình dục bé gái, nhưng sau đó dần dần phát hiện thấy có điểm đáng ngờ, hoàn toàn không phải là Nhạc Quân xâm hại các bé gái, tại sao hung thủ vẫn mạo hiểm giết người, đối mặt với tội danh nghiêm trọng hơn? Cho đến tận sau khi ra tù, Giang Dương mới biết nguyên nhân. Bởi vì năm đó, cậu ấy có được mấy bức ảnh mà Hầu Quý Bình chụp được vào thời điểm ấy, chụp lại quá trình Hạ Lập Bình, phó X trưởng thành phố Kim Hoa thời đó, phó X trưởng XX bây giờ, đang dẫn một cô bé học sinh vào trong khách sạn.” Anh ta chú ý thấy sắc mặt những người khác đều hiện lên dòng chữ ‘việc này có ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng’, anh ta vẫn tiếp tục nói, vẻ mặt không hề thay đổi, “Mấy tấm ảnh đó hoàn toàn không thể trở thành chứng cứ trực tiếp về hành vi phạm tội của Hạ Lập Bình, nhưng hành vi bất thường của một vị lãnh đạo lớn như vậy trong ảnh, đã đủ để lấy mạng của

Hầu Quý Bình. Tại sao trước khi Giang Dương chết, Hồ Nhất Lãng phải chuyển cho cậu ấy khoản tiền hai trăm nghìn tệ? Bởi vì Giang Dương gọi điện thoại nói cho hắn biết chuyện mấy bức ảnh, muốn bán ảnh cho hắn, nhưng sau khi hắn thanh toán xong khoản tiền đặt, Giang Dương đã hủy bỏ cuộc giao dịch.”

Một cảnh sát hình sự hỏi: “Anh cho rằng Hồ Nhất Lãng đã giết hại Giang Dương?”

Trương Siêu mỉm cười, không tỏ rõ thái độ: “Chuyện này thì rất khó nói.”

“Nhưng tại sao anh lại nhận tội trước rồi sau đó lại chối bỏ lời khai?”

“Đáp án của câu hỏi này bây giờ tôi vẫn chưa thể nói được, trừ phi tôi được đáp ứng thêm một yêu cầu nữa?”

Một vị kiểm sát viên hỏi: “Anh có yêu cầu gì, anh muốn lật án cho sự việc suốt mười năm trời, nhưng anh không có chứng cứ, thời gian đã qua đi lâu như thế, chúng tôi cũng không có cách nào điều tra ra chứng cứ thực chất được?”

Trương Siêu lắc đầu: “Không phải là tôi muốn lật án.”

Nghiêm Lương bỗng lên tiếng hỏi: “Thế thì rốt cuộc là anh muốn gì?”

“Mong muốn của tôi, tin rằng sau khi xem mấy tấm ảnh đó, thầy Nghiêm sẽ đoán ra được.”

“Ảnh ở đâu?”

“Trong một chiếc túi tài liệu thông thường trong tủ sách nhà tôi.”

Sau cuộc họp, Triệu Thiết Dân ở lại một mình để trao đổi với Nghiêm Lương về tình hình vụ án, rất nhanh chóng, anh nhận được một cú điện thoại, sau khi ngắt điện thoại, anh nhìn Nghiêm Lương, sắc mặt có vẻ kì quặc: “Em nghĩ chắc chắn không phải là Hồ Nhất Lãng đã sai người giết hại Giang Dương.”

Nghiêm Lương nói vẻ như đã biết trước từ lâu: “Tất nhiên không thể là Hồ Nhất Lãng gây ra.”

“Sao anh không nói sớm?” Triệu Thiết Dân phản nản.

Nghiêm Lương thở dài một tiếng, nhìn ra xa, chậm rãi nói: “Tôi đã sớm đoán được nhất định có một câu chuyện lớn phía sau vụ án này, tôi không muốn kế hoạch của Trương Siêu và những người bạn của anh ta bị làm hỏng bởi một chút thông minh của cá nhân tôi, tôi hi vọng là ban chuyên án của các anh có thể triển khai điều tra theo kế hoạch của họ, như vậy, câu chuyện này mới có thể được nhiều người biết hơn.”

Triệu Thiết Dân mím môi, anh hiểu logic của một người thầy đầy sự cảm thông như Nghiêm Lương, một lúc lâu sau, anh xuýt xoa một tiếng rồi nói: “Em đã cử người hỏi về việc Hồ Nhất Lãng gửi hai trăm nghìn tệ, anh ta thừa nhận đúng là đã gửi hai trăm nghìn tệ, nhưng không hề nhắc đến anh, chỉ lấy cớ là sau khi Giang Dương ra tù, thường xuyên quấy rối công ti họ và cá nhân anh ta, nói là vì trước đây anh ta tố giác Giang Dương đòi doanh nghiệp hối lộ nên mới phải vào tù, yêu cầu phải bồi thường. Lúc đầu anh ta không thèm để ý, đồng thời đã nghĩ đến chuyện báo cảnh sát, cuối cùng vì thương hại nên đã đồng ý đưa tiền. Bởi vì lúc đó Giang Dương đã mắc bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối, có báo cáo chẩn đoán của bệnh viện ung bướu.”

Nghiêm Lương ngớ ra, nhưng cũng không ngạc nhiên, ông chậm rãi nói: “Thảo nào mà chọn con đường như vậy, một người đã không sợ cả chết, thì chẳng còn gì có thể khiến anh ta sợ hãi.”

Triệu Thiết Dân vẫn không hiểu, lắc đầu: “Giang Dương không có bảo hiểm y tế, các bệnh viện lại không có kết nối thông tin qua mạng, cho nên chúng em không hề biết là trước khi chết anh ta đã mắc bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối, nếu như vậy thì chắc là anh ta tự sát, định tạo ra một vụ án lớn bằng cách tự sát để thu hút sự quan tâm của xã hội đối với câu chuyện dài đằng đẵng mười năm này. Chỉ có điều, trước đây khi chúng em làm các loại giám định, kết luận đều là bị người khác sát hại, anh ta làm thế nào mà tự sát được? Không lẽ Trương Siêu đã hỗ trợ? Cũng không thể như thế được, nếu là Trương Siêu giúp anh ta tự sát, cũng không thể nào qua mắt được bên giám định tư pháp của chúng ta.”

Nghiêm Lương bĩu môi: “Đừng quên là còn có Trần Minh Chương, anh ta là người có trình độ chuyên môn, công cụ giám định của các anh đều do công ti họ sản xuất, anh ta hiểu rất rõ nguyên lí giám định, hoàn toàn có khả năng tạo ra dấu hiệu là người khác giết hại như thật.”

Triệu Thiết Dân bưng tỉnh: “Trần Minh Chương cũng tham gia vào vụ án này? Nhưng tại sao Trương Siêu lại đồng ý vào tù để đưa sự việc này ra ánh sáng? Phải biết rằng, là nghi phạm phạm tội gây nguy hại đến an ninh công cộng, Trương Siêu không thể thoát được án tù vài năm, cho dù quan hệ giữa anh ta và Giang Dương có thân thiết đến đâu đi chăng nữa, phải từ bỏ cả sự nghiệp và gia đình, một sự hi sinh lớn như vậy, người bình thường không thể làm được.”

Nghiêm Lương buông một tiếng thở dài: “Chắc là anh ta rất yêu Lí Tĩnh.”

CHƯƠNG 62

Khi Giang Dương tỉnh lại, trong tầm mắt xuất hiện năm người, Chu Vĩ, vợ chồng Trần Minh Chương, vợ chồng Trương Siêu và Lí Tĩnh, cả năm người đều lo lắng nhìn anh. Anh từ từ quay đầu, quan sát một vòng xung quanh, rồi nhìn về phía Trần Minh Chương, nở một nụ cười: “Phòng bệnh riêng? Chế độ của cán bộ lão thành cơ đấy.”

Trần Minh Chương cười buồn, gật đầu.

“Như vậy, tôi còn bao lâu nữa?”

“Cái gì... cái gì còn bao lâu nữa?”

“Cả chị dâu cũng đến, lại có cả thầy Trương và Lí Tĩnh, xem ra thời gian không còn nhiều nữa rồi.”

Chu Vĩ vội nói: “Cậu đừng có nói linh tinh.”

Giang Dương cười bảo: “Tôi đoán nhé, tôi không hiểu nhiều về y học, tình trạng này thường là ung thư, tôi nhớ là cuối cùng tôi đã ho ra máu, ung thư phổi?”

“Cậu...” Sắc mặt Trần Minh Chương trở nên u tối, tất cả mọi người đều cúi đầu.

“Giai đoạn cuối đúng không?”

Chu Vĩ vội bảo: “Không phải, tuyệt đối không phải là giai đoạn cuối!”

Trần Minh Chương nói: “Giai đoạn giữa, khả năng chữa khỏi vẫn còn rất lớn.”

“Thật không?” Giang Dương nhìn họ không hề tin tưởng.

Một lúc sau, Trần Minh Chương sửa lại: “Giữa giai đoạn cuối và giai đoạn giữa, thật sự là giữa, cậu có thể xem báo cáo xét nghiệm.”

Giang Dương nhìn lên trần nhà, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, mấy phút dài đằng đẳng trôi qua, anh bỗng cười hỏi: “Vợ và con trai tôi biết chưa?”

Trần Minh Chương chậm rãi gật đầu: “Họ đang trên đường, tối sẽ đến.”

“Bao lâu thì tôi được ra viện?”

“Cậu cứ yên tâm chữa bệnh, tôi đưa cậu ra nước ngoài để điều trị, chắc hẳn cậu sẽ khỏi.”

Giang Dương hít một hơi thở sâu, cười nói: “Căn bệnh này, tôi cũng có biết một chút, tỉ lệ tử vong ở giai đoạn cuối ấy mà... cho dù việc điều trị sẽ kéo dài được thêm một chút thời gian, cũng chẳng được vài năm. Tôi...” anh dừng lại rất lâu, “...còn rất nhiều việc chưa hoàn thành.”

Chu Vĩ bực bội nói: “Cậu còn muốn làm gì?”

“Thời gian không còn nhiều nữa, tôi vẫn muốn tiếp tục.”

Trần Minh Chương lắc đầu nói: “Cho dù cậu kháng cáo thành công thì sao nào? Nhà nước bồi thường cho cậu mấy trăm nghìn tệ, có ý nghĩa không?”

“Có!” Giang Dương từ giường bệnh ngồi dậy, nghiêm túc nhìn họ. “Trong tay tôi vẫn còn ảnh, còn có danh sách người bị hại, tôi nhất định phải công khai cho cả xã hội biết, tôi nhất định phải đòi lại công lí!”

Lúc này, Trương Siêu bước tới, thở dài một tiếng, mím môi nói: “Giang Dương, tôi đã nói với cậu từ lâu rồi, vụ án này không thể phá được, cậu không chịu từ bỏ, cho nên mới dẫn đến mười năm...”

“Mẹ kiếp!” Chu Vĩ sải bước đi tới, túm lấy cổ Trương Siêu ấn vào tường, giận dữ chửi. “Anh có tư cách gì mà nói Giang Dương như vậy! Cậu ấy đã làm sai à? Từ đầu đến cuối cậu ấy không hề sai! Một giảng viên đại học như anh, tự cho là mình thông minh, tự cho là mình biết mọi thứ. Mẹ kiếp, anh là người đầu tiên phát hiện ra điểm đáng ngờ, nhưng không nói tiếng nào, cho nên mới xảy ra những chuyện sau đó. Sau này còn làm hại Giang Dương, khiến cậu ấy phải nhận tội, ngồi tù mất ba năm! Trên đời này người nào cũng tự cho là mình thông minh như anh, cho nên cái lũ súc sinh Tôn Hồng Vận mới không biết luật pháp, đạo lí là gì.”

Những người khác vội xông tới can ngăn.

Trương Siêu vừa giãy giụa vừa giải thích: “Giang Dương phải ngồi tù ba năm đúng là do bị tôi lừa, nhưng môi trường tư pháp lúc đó hoàn toàn không thể lật án, tại sao các anh...”

Chu Vĩ đâm luôn một cú vào mặt anh ta, không cho anh ta nói tiếp: “Anh đúng là loại tiểu nhân! Trước đây tại sao anh không chỉ ra điểm đáng ngờ, anh chỉ muốn Hầu Quý Bình chết một cách không rõ nguyên do, anh muốn chiếm trọn trái tim Lí Tĩnh, anh chỉ mong Hầu Quý Bình chết oan! Lí Tĩnh đến gặp Giang Dương, muốn giúp cậu ấy điều tra, thì anh lén lút chạy đến bảo Giang Dương đừng làm phiền đến cuộc sống của cô ấy, chẳng qua là anh muốn Lí Tĩnh hoàn toàn quên đi Hầu Quý Bình. Mấy suy nghĩ chết tiệt của anh, tôi đã nhìn thấu từ lâu rồi, không nói ra để giữ thể diện cho anh, đến hôm nay mà anh vẫn còn mặt mũi nói những lời này!”

Trần Minh Chương và Giang Dương bò ra khỏi giường bệnh ôm chặt lấy Chu Vĩ kéo lại từ đằng sau, Chu Vĩ khỏe như trâu, vốn không ai có thể kéo được, nhưng chợt nhìn thấy Giang Dương cũng đang kéo mình, ông vội dừng lại, bước đến bên cửa sổ, phần nộ thở dốc, rút điều thuốc lá ra, nhưng lại nhớ ra là Giang Dương bị ung thư phổi, ông bực tức ném mạnh cả bao thuốc lá xuống dưới toà nhà, bao thuốc rơi trúng vào đầu một người phụ nữ đang đi qua, người phụ nữ ngẩng đầu lên, Chu Vĩ quát to nhìn gì mà nhìn, khiến người phụ nữ sợ quá vội cúi xuống chửi liền hai câu đồ thần kinh, đồ vô lại, vội vã đi luôn.

Nước mắt Lí Tĩnh trào ra, chảy giàn giụa trên mặt, lạnh lùng chăm chú nhìn chồng.

Trương Siêu cuống lên giải thích: “Thật sự không phải... Thật sự không phải như anh ta nói, anh... anh không cố ý, anh... anh là...”

“Anh không phải nói nữa.” Giọng nói lạnh như băng của Lí Tĩnh văng vẳng trong căn buồng bệnh.

Trương Siêu nhìn cô, ánh mắt chất chứa muộn phiền: “Anh... anh chỉ muốn tốt cho mọi người...”

“Anh về đi.”

“Anh...”

Trương Siêu bậm môi, đứng yên tại chỗ rất lâu, cuối cùng chậm chạp cất bước, ra đến cửa, anh ta lặng lẽ quay đầu lại: “Em có về không?”

“Em ở đây với Giang Dương.” Lí Tĩnh không buồn nhìn anh ta.

Trương Siêu buông một tiếng thở dài nặng nề, mở cửa, đi ra khỏi buồng bệnh.

CHƯƠNG 63

Tháng 9 năm 2012.

Trong phòng riêng tại một quán trà ở thành phố Hàng Châu.

Năm người cùng đi vào trong phòng, chỉ có Trương Siêu cách họ xa hơn một chút, nét mặt gượng gạo, vì mặc dù những người bên cạnh ra sức khuyên can, Chu Vĩ không nổi giận với anh ta nữa, nhưng thái độ rất không thiện cảm.

Chu Vĩ phàn nàn: “Từ lúc biết cậu Giang mắc căn bệnh này, ối trời, lần nào gặp mặt tôi cũng phải cai thuốc lá, Giang Dương, cậu mau khỏi đi nhé.”

Giang Dương cười nói: “Tôi không sao, anh cứ hút đi, người khói thuốc của anh bao nhiêu năm nay, anh không hút, tôi lại thấy không quen.”

Bỗng nhiên, Chu Vĩ sầm mặt, cúi đầu bảo: “Nếu cậu không phải gián tiếp hút thuốc lá từ tôi mười năm nay, chắc là...”

Giang Dương vội an ủi: “Đừng nói thế, đấy là số rồi, anh hút thuốc có sao đâu, chẳng qua là số tôi không may thôi.”

Chu Vĩ ngồi đó than ngẩn thờ dài, ngón tay làm động tác như thể hút thuốc, rồi lại liên tục nắm chặt nắm đấm.

Giang Dương vội chuyển chủ đề: “Nói xem tình hình anh điều tra Cát Lệ thế nào rồi, tuần sau tôi lại phải làm hoá trị, hi vọng sẽ nhận được tin tốt.”

“Cát Lệ ấy hả...” Chu Vĩ cau mày lại.

“Không điều tra ra cô ấy sao?”

Chu Vĩ lắc đầu: “Điều tra ra rồi, cô ấy... cô ấy ở bệnh viện tâm thần.”

“Cô ấy đã phát điên từ mười năm trước.”

Giang Dương nghiêm nghị hỏi: “Sao lại điên?”

“Cô ấy... trước khi Hâu Quý Bình thôi dạy, cô ấy đã bỏ học, nguyên nhân bỏ học là vì... cô ấy đã có bầu, về nhà sinh con.”

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Chu Vĩ liếm môi, nói tiếp: “Cô ấy sinh được một bé trai, tôi hỏi được là sau này đứa bé đó đã bị bán cho nhà Nhạc Quân, là ông bà cô ấy đem bán, sau đó, cũng không biết là do con mình bị đem bán, hay là do còn quá nhỏ tuổi đã sinh con, không chịu nổi những lời xì xầm đàm tiếu, cô ấy đã phát điên, bị đưa vào bệnh viện tâm thần, mấy năm sau ông bà cô ấy cũng lần lượt qua đời. Bây giờ cô ấy vẫn ở trong bệnh viện tâm thần.”

Giang Dương từ từ mở to mắt: “Lần đầu tiên chúng ta tìm ra Đinh Xuân Muội và Nhạc Quân, Đinh Xuân Muội có một đứa con, anh còn nhớ chứ?”

Chu Vĩ gật đầu: “Chính là đứa bé đó, bây giờ nó học ở một trường tư thục rất đắt ở thành phố Hàng Châu, ngày nào Nhạc Quân cũng lái xe ô tô đưa đón nó, nó gọi Nhạc Quân là anh.”

“Nhạc Quân? Hẳn lấy đâu ra tiền cho thằng bé học ở một trường tiểu học danh giá?”

“Đứa bé không phải là con của Nhạc Quân, chiếc ô tô mà hắn lái là của tập đoàn Ca Ân, ở một căn biệt thự liền kề trong khu Tân Giang, mọi khoản tiêu pha chắc là do Tôn Hồng Vận chi trả.”

Giang Dương đành giọng hỏi: “Đứa bé là con của Tôn Hồng Vận?”

Chu Vĩ lắc đầu: “Không phải.”

“Thế thì là con ai?”

“Cậu còn nhớ không, đứa bé đó mang họ Hạ.”

Giang Dương ngớ ra, một lúc lâu sau, chậm rãi hỏi: “Đứa bé là con của Hạ Lập Bình?”

Chu Vĩ từ từ gật đầu: “Bây giờ là phó trưởng ban Tổ chức.”

“Anh có chứng cứ không?” Giang Dương có vẻ sốt ruột.

“Không có.” Chu Vĩ lắc đầu vẻ bất lực rồi nói tiếp, “Tôi ở đồn công an, điều tra một người rất tiện. Tôi đã nhanh chóng điều tra ra chuyện Cát Lệ bị nhốt ở bệnh viện tâm thần, khi hỏi thăm dân làng vùng đó, không ngờ lại biết được rằng cô ấy sinh con từ lúc còn rất nhỏ, đứa bé bị bán cho nhà Nhạc Quân, thời gian đăng kí nhận nuôi đứa bé họ Hạ của nhà Nhạc Quân

hoàn toàn trùng khớp với thời gian mua đứa con của Cát Lệ. Sau nhiều lần hỏi thăm, điều tra ở cả thành phố Kim Hoa và thành phố Hàng Châu, cuối cùng đã tìm thấy đứa bé đó, tôi cũng đã đến bệnh viện tâm thần, hỏi thông tin từ bác sĩ thì được biết, toàn bộ chi phí của Cát Lệ ở đó đều do Hồ Nhất Lãng chi trả. Cứ vài tháng đứa bé lại được đưa đến bệnh viện tâm thần để thăm Cát Lệ, bình thường thì sống ở thành phố Hàng Châu. Tôi còn theo dõi và phát hiện thấy Hạ Lập Bình thường xuyên đến gặp đứa bé vào cuối tuần, đưa nó đi chơi, Hạ Lập Bình có gia đình riêng, có một đứa con gái đã trưởng thành, chắc là ông ta rất coi trọng đứa con trai này, cho nên mới mạo hiểm đến gặp nó, mặc dù có khả năng bị người ta biết là có con riêng. Nhưng tất cả những chuyện này đều là do tôi điều tra, không có bất cứ chứng cứ nào.”

Lúc này, Lí Tĩnh bỗng lên tiếng: “Đứa bé được làm thủ tục nhận con nuôi vào thời gian nào?”

“Tháng 4 năm 2002, khi đứa bé khoảng năm tháng tuổi.” Chu Vĩ đáp.

Lí Tĩnh suy nghĩ giây lát rồi nói: “Kể cả là tính từ tháng 4 năm 2002, trừ ngược đi chín tháng, coi như là thời gian Cát Lệ mang bầu, lúc đó cô ấy đã đủ mười bốn tuổi chưa?”

Chu Vĩ lắc đầu: “Chưa.”

Lí Tĩnh mừng rỡ nói: “Đấy chính là chứng cứ! Cát Lệ vẫn còn sống, bị nhốt ở bệnh viện tâm thần, bên đồn các anh chắc chắn có thể lấy được thông tin hộ khẩu của Cát Lệ, chỉ cần lấy máu của đứa bé, của Cát Lệ và Hạ Lập Bình làm giám định con đẻ, không phải là có thể chứng minh được đứa bé đó là con của Hạ Lập Bình và Cát Lệ hay sao? Lúc có bầu, Cát Lệ chưa đủ mười bốn tuổi, thì năm đó hành vi của Hạ Lập Bình là cưỡng bức, đấy chính là chứng cứ trực tiếp! Không cần tìm bất cứ nhân chứng vật chứng nào khác, chỉ cần một chứng cứ này, Hạ Lập Bình làm sao thoát được trách nhiệm hình sự, đúng không? Về mặt pháp lý, tôi nói không sai chứ?”

Cô một lần nữa tìm kiếm sự ủng hộ từ sắc mặt của mọi người, nhưng phát hiện thấy không ai phản hồi.

Một lúc sau, chồng cô, Trương Siêu chậm rãi lên tiếng: “Em nói rất đúng, nhưng, không thể thực hiện được.”

“Tại sao?” Lí Tĩnh không hiểu.

“Hạ Lập Bình là phó trưởng ban Tổ chức, em đi tố giác, nói là ông ta có con riêng với một phụ nữ bị thần kinh, ủy ban Kỷ luật sẽ hỏi em, chứng cứ đâu? Không có, chỉ còn cách làm giám định con đẻ. Nhưng dựa vào đâu để làm giám định con đẻ? Nếu nội dung tố giác không hề có căn cứ mà cũng phải làm giám định con đẻ, thì cho dù ai tố giác đứa bé nào đó là con riêng của một vị lãnh đạo, không nhẽ đều phải làm giám định con đẻ? Quy trình không phải là như vậy, những nội dung tố giác như thế sẽ không thể được thụ lí.”

Cô nhìn nét mặt của mọi người và hiểu ra rằng những điều chồng mình nói, tất cả mọi người đều hiểu, cô rất không cam tâm nhưng không còn cách nào khác.

Chứng cứ trực tiếp ở ngay trước mắt, chứng cứ trực tiếp hoàn toàn đủ để định tội hình sự, thậm chí còn là chứng cứ trực tiếp để điều tra Hạ Lập Bình, từ đó bắt toàn bộ lũ Tôn Hồng Vận sa lưới, gần như vậy, mà không thể chạm tới.

Giống hệt như một con chó bị nhốt trong nhà kính, bãi cỏ ở ngay trước mắt, nhưng không thể thò được chân ra.

Một lúc lâu sau, Trương Siêu hít sâu một hơi rồi lại lên tiếng: “Giang Dương, việc này tạm thời gác lại đã. Cậu cứ yên tâm chữa trị, tôi làm luật sư biện hộ cho cậu, tôi giúp cậu kháng cáo lên toà án, lật lại vụ án tù oan ba năm của cậu.”

Chu Vĩ không kìm được, bật ra một tiếng cười nhạt: “Đại luật sư Trương thu phí không thấp đâu, tôi và Giang Dương chả lấy đâu ra nhiều tiền thế, còn ông Trần có đồng ý mời vị đại luật sư này không, còn phải xem ý ông ấy thế nào đã. Phải biết là năm đó chính là anh đã hại Giang Dương phải vào tù, ai mà biết anh muốn gì!”

Trần Minh Chương khẽ ngăn Chu Vĩ: “Ông bớt nói vài câu có được không.”

Chu Vĩ bực bội ngậm miệng lại.

“Tôi... tôi không thu phí.” Trương Siêu lúng túng nói, mắt nhìn về phía vợ, nhưng vợ lại không phản ứng gì, sắc mặt anh ta chợt trở nên hiu hắt, cúi đầu nói: “Cho dù các anh đánh giá tôi thế nào, tôi... tôi muốn làm một số việc để bù đắp lại hành động tự cho là thông minh của mình năm xưa, các anh... các anh đều rất dũng cảm.”

Giang Dương bình tĩnh nói: “Cảm ơn thầy Trương, có điều hiện tại em vẫn khỏe, em có thể tự kháng cáo được, em rất hiểu về quy trình, không cần phiền thầy đâu.”

“Tôi...” Trương Siêu nghẹn lời.

Trần Minh Chương thở dài một tiếng, bảo: “Ý kiến của luật sư Trương rất hay, tôi quyết định thay cho cậu, trăm sự nhờ luật sư Trương, nhưng không được miễn phí hoàn toàn, những khoản cần thu phí thì vẫn cứ thu, tôi sẽ chịu trách nhiệm chi trả. Giang Dương, tuần sau làm hoá trị, cậu cứ yên tâm dưỡng bệnh, đừng lo nghĩ nữa, mấy hôm nữa tôi sẽ sắp xếp cho người đón vợ và con trai cậu đến ở tại thành phố Hàng Châu, tôi sẽ lo liệu mọi việc ổn thoả.”

“Chuyện này... không được, anh đã làm nhiều quá rồi.” Giang Dương cảm động nhìn Trần Minh Chương.

Trần Minh Chương xua tay cười: “Tôi chỉ bỏ ra ít tiền thôi mà, những năm qua, mọi việc cậu và ông Tuyết làm, tôi chỉ đứng một bên chứng kiến, nhưng tôi không có dũng khí ủng hộ cậu và ông ấy bằng hành động, tôi, cũng không phải là một người dũng cảm. Cậu và ông Tuyết là những người mà tự đáy lòng tôi vô cùng kính phục.”

CHƯƠNG 64

*Tháng 1 năm 2013,
vừa qua tết dương lịch.
Văn phòng công ti Trần Minh Chương.*

Trương Siêu ngồi trước mặt ba người, vẻ mặt tươi cười: “Viện Kiểm sát cao cấp tỉnh đã thụ lí hồ sơ kháng cáo của Giang Dương, nhưng từ trước đến giờ việc lật án oan sai luôn là một quá trình rất lâu, không thể sốt ruột ngay tức thì được, hai tuần một tôi sẽ đi nghe ngóng thông tin. Bây giờ có một thông tin rất tốt, chính quyền khoá mới định tiến hành cải cách tư pháp, tháng trước viện Kiểm sát cao cấp tỉnh vừa lật lại vụ án oan hai chú cháu giết năm người ở Tiêu Sơn, đây là một vụ ghi dấu điển hình, gây chấn động dư luận toàn quốc. Mọi kênh thông tin trong giới tư pháp đều cho thấy, các địa phương trên toàn quốc sẽ đẩy lên làn sóng lật án oan sai, đợt cải cách tư pháp này mang lại hi vọng rất lớn, môi trường lớn bắt đầu thay đổi, tôi tin rằng nhất định sẽ lật được vụ án của Giang Dương!”

Giang Dương mỉm cười nói: “Cảm ơn thầy Trương.”

“Có gì đâu, đây là việc duy nhất tôi có thể làm được cho cậu.” Lúc này, anh ta bỗng để ý thấy cả Trần Minh Chương và Chu Vĩ đều cúi đầu, không nói gì, hoàn toàn không có bất cứ phản ứng nào đối với những lời vừa rồi của anh ta. Nghĩ lại hồi nãy, từ lúc anh ta vào cửa, chỉ có Giang Dương lịch sự chào hỏi anh ta, còn hai người kia đầu óc cứ để đi đâu. Chu Vĩ không hề có thái độ không thiện chí đối với anh ta, chỉ là hình như hoàn toàn không để ý xem anh ta nói gì.

“Các anh... các anh sao thế? Có phải là vẫn cảm thấy tôi...”

Chu Vĩ và Trần Minh Chương vẫn im lặng không nói gì.

Giang Dương giải thích với anh ta: “Các anh ấy không phải là vì thầy, mà vì... vì hiệu quả hoá trị không lí tưởng lắm, đã kết luận là giai đoạn

cuối.”

Trương Siêu choáng váng, mắt bắt đầu đỏ hoe. Anh biết, ung thư phổi giai đoạn cuối, tỉ lệ tử vong trong vòng nửa năm gần như lên tới một trăm phần trăm.

Giang Dương vẫn tỏ ra như không có gì, mỉm cười nói với ba người: “Mọi người đừng có rầu rĩ như thế, tôi vẫn còn đây thôi, đã đi đâu, có phải là ngày đầu tiên biết tin đâu, tôi đã chuẩn bị tâm lí nửa năm nay rồi, đã biết sẽ có ngày như thế này từ lâu rồi. Cái vụ ung thư này, cũng còn được, chỉ có hai ba tuần cuối cùng, di căn khắp người sẽ tương đối khó chịu, trước đó thì cũng thế thôi, cứ coi như là tôi bị cảm nặng đi, bây giờ thì thoải mái ho một tí, không hề gì. Nào, anh Tuyết, cười cho mọi người xem cái.”

Chu Vĩ chống cằm trợn mắt nhìn anh, một lúc sau, từ từ ngoác miệng ra cười, những người khác cũng bật cười thành tiếng theo.

Sau khi biết tin đã kết luận là giai đoạn cuối, cũng không còn ai khuyên cố gắng điều trị nữa, chỉ mong Giang Dương vui vẻ.

“Thế là đúng đấy, bây giờ ngày nào tôi cũng ở bên vợ con, rất vui, thực sự là rất vui, vô cùng cảm ơn các anh, về tương lai, tôi không quan tâm nữa. Còn về khoản tiền nợ anh Trần, chắc là tôi không trả được rồi, hay là coi như lãi suất khoản tiền tám trăm tệ anh chặt chém của tôi năm xưa, thế là hết nợ nhé.”

Trần Minh Chương cười bảo: “Coi như số tôi đen, gặp phải tên cho vay lãi nặng như cậu. Vụ làm ăn tồi tệ nhất đời tôi chính là vụ chặt chém của cậu tám trăm tệ hồi đó đấy.”

“Anh phải suy xét cả mức độ vật giá năm đó nữa chứ, tôi phải ăn bao nhiêu bữa mì tôm mới để ra được tám trăm tệ, thế mà anh chặt chém không thương tiếc, một phát là cuỗm sạch.”

Mọi người phá lên cười.

Một lúc sau, Giang Dương bình tĩnh lại, bỗng trở nên nghiêm túc, anh trịnh trọng nhìn ba người, nói: “Bác sĩ nói tôi còn khoảng ba đến năm tháng, thời gian không còn nhiều, tôi vẫn muốn làm một việc nữa, mong là các anh không cản tôi.”

Trần Minh Chương lo lắng hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Mười năm nay, tôi gần như chỉ làm một việc, nhưng cuối cùng vẫn không có cách nào hoàn thành được. Bây giờ tôi không còn thời gian nữa, có lẽ đây cũng là ý trời. Tôi muốn dùng cái chết để thu hút sự quan tâm của tất cả mọi tầng lớp trong xã hội, đưa toàn bộ sự thật ra ánh sáng, để bọn tội phạm bị trừng trị đích đáng.”

Chu Vĩ nghiêm giọng quát: “Cậu định làm gì?”

Giọng Giang Dương đầy cảm xúc: “Sau khi nhận được thông báo của bệnh viện, mấy hôm nay tôi đã nghĩ rất nhiều, nếu tôi tự sát thì sẽ thế nào? Một vụ tự sát gây chấn động dư luận! Một vụ tự sát thu hút sự chú ý của đông đảo mọi người. Sau sự việc đó, mọi người sẽ biết trước đây tôi là một kiểm sát viên, tại sao tôi phải vào tù, trong mười năm qua tôi đã làm việc gì. Thêm vào đó là những bức ảnh, danh sách người bị hại, các anh lãnh đạo đưa toàn bộ diễn biến sự việc lên mạng, tôi tin rằng nhất định sẽ gây ra một cơn bão dư luận, bọn chúng nhất định sẽ bị điều tra, trị tội!”

Chu Vĩ mắng: “Cậu điên rồi à? Cậu nói luyên thuyên cái gì thế hả! Cho dù cậu chỉ còn sống được một ngày nữa, cũng phải cố gắng sống tiếp cho tôi, sum vầy vui vẻ với vợ con!”

Trần Minh Chương nói: “Ông Tuyệt nói đúng đấy, cậu đừng có nảy ra những ý tưởng siêu phàm nữa, cậu làm như thế sẽ vẫn không có bất cứ kết quả gì đâu.”

Trương Siêu nói: “Cậu làm kiểm sát viên bao nhiêu năm rồi, hẳn đã hiểu rất rõ, kiểm sát viên các cậu thấy phản cảm nhất là cái gì. Các cậu thấy phản cảm nhất là người khác sử dụng nghệ thuật hành vi để kháng cự lại luật pháp. Nào là tự thiêu, nào là tự sát, toàn là những người dốt nát hết cách mới làm, liệu có được kết quả hay ho gì, mọi việc như thế nào vẫn sẽ như thế đó. Cậu là một kiểm sát viên, từ trước đến giờ luôn hướng tới sự chính nghĩa trong quy trình làm việc, tại sao cậu lại nảy sinh ý nghĩ thực hiện nghệ thuật hành vi như thế được!”

Giang Dương hoàn toàn không hề bị lay động trước những lời khuyên can của ba người, vẫn nhất mực muốn làm theo ý mình, cuối cùng Chu Vĩ

to tiếng với anh, ông bức quá mở luôn cửa sổ, thò đầu xa ra ngoài cửa sổ hút thuốc.

Trần Minh Chương vẫn ở bên cạnh ra sức khuyên ngăn.

Trương Siêu thì ngồi cúi đầu ở một góc, nhìn họ tranh cãi, không nói câu nào.

Sau khi tranh luận đủ kiểu mất cả buổi chiều, cuối cùng Chu Vĩ nói rằng: “Cậu muốn tự sát chứ gì, được, cậu đi mà tự sát, đừng có hi vọng sau khi cậu chết, chúng tôi sẽ đưa ảnh và diễn biến sự việc lên mạng, tôi nói cho cậu biết, tuyệt đối không. Đến lúc cậu chết rồi, chỉ có bị đồn công an kết luận là một kiểm sát viên có lối sống không trong sạch phải vào tù ba năm, sau khi ra tù không chịu được sự thay đổi của cuộc sống nên tự sát, không ai biết trong mười năm qua cậu đã làm gì, tất cả mọi người đều chửi cậu là đáng kiếp!”

Giang Dương nói: “Anh sẽ không thể dừng dừng như thế được.”

“Tôi sẽ không? Ha ha, thế thì cậu cứ đi chết vô ích đi, xem tôi có dừng dừng hay không!”

Trần Minh Chương nói: “Đừng cãi nhau nữa, không có ý nghĩa gì cả, cậu tự sát hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả, không thể thay đổi được bất cứ kết quả gì, sau khi cậu chết, chúng tôi cũng sẽ không làm bất cứ việc gì.”

Giang Dương nhìn hai người, buông một tiếng thở dài, lúc này, để ý thấy Trương Siêu đang ngồi ở một góc xa cúi đầu, không nói câu nào, anh muốn xin ý kiến của Trương Siêu: “Thầy Trương, thầy có nhận lời giúp em không?”

Trương Siêu lắc đầu: “Không.”

Chu Vĩ nói to: “Thấy chưa, đến chúng tôi còn chẳng giúp cậu, làm gì có chuyện ông thầy Trương của cậu lại muốn chuốc phiền vào mình.”

Trần Minh Chương đánh giọng quát: “Chu Vĩ, ông không ngậm cái mồm hôi của ông lại được hả!”

Chu Vĩ tự biết đã lỡ lời, vội xin lỗi Trương Siêu: “Luật sư Trương, tôi xin lỗi, tôi lỡ lời, mong anh bỏ quá cho.”

Trương Siêu không để ý đến ông, mà đưa mắt nhìn thẳng về phía Giang Dương, chậm rãi nói: “Nếu cậu thật sự muốn chết, hay là chọn một cách chết khác.”

Chu Vĩ lập tức giận dữ nói: “Anh đang nói cái chết tiệt gì thế!”

Trương Siêu vẫn không để ý đến ông, mà trịnh trọng nhìn Giang Dương: “Tôi giúp cậu chết, đổi lấy - sự chính nghĩa trong quy trình!”

CHƯƠNG 65

"Không được." Nghe xong kế hoạch của Trương Siêu, Giang Dương quả quyết từ chối. "Như vậy thầy sẽ phải ngồi tù, Lí Tĩnh cũng sẽ không đồng ý đâu."

"Điểm này không phải lo, tôi sẽ thuyết phục cô ấy." Trương Siêu nói một cách khẳng định.

Chu Vĩ giận dữ gầm lên: "Tất nhiên là không được, muốn ngồi tù, anh tự mà đi ngồi tù, coi như là trả món nợ Giang Dương mất ba năm tù oan! Anh tuyệt đối không được đưa ra cái ý tưởng vớ vẩn hại chết Giang Dương!"

"Chu Vĩ!" Giang Dương gầm lên. "Anh không nói nữa có được không! Chuyện tôi ngồi tù không liên quan gì đến thầy Trương!"

"Rõ ràng anh ta đã lừa cậu là nhận tội sẽ được hưởng án treo..." Chu Vĩ vừa chỉ vừa nhieéc móc.

Giang Dương đứng dậy, gào lên: "Tôi đã nói từ rất lâu rồi, chuyện tôi ngồi tù không liên quan đến thầy Trương! Anh im đi!"

"Nhưng kế hoạch của anh ta rõ ràng sẽ hại chết cậu còn gì!"

"Không thì sao, không thì tôi sẽ không chết hả?" Giang Dương cười nhạt. "Tôi cảm thấy kế hoạch của thầy Trương có thể cân nhắc, chỉ có điều tôi không muốn làm liên lụy đến bất cứ một ai trong số các anh."

Chu Vĩ giận dữ nói: "Rõ ràng cậu có thể... tự nhiên, một cách tự nhiên, bây giờ phải... sớm theo cách nhân tạo."

Giang Dương nhắm mắt thở ra một hơi, giọng điệu trở nên ôn hoà: "Anh Tuyết, bác sĩ nói tôi vẫn còn ba đến năm tháng, anh định làm cho tôi tức đến mức xuất huyết bên trong, ngày mai đi luôn hả."

Chu Vĩ vội mềm mỏng khuyên nhủ: "Cậu ngồi xuống đã, tôi sẽ nói năng tử tế, nói năng tử tế được không?"

Giang Dương cười với Chu Vĩ, rồi ngồi lại vào trong ghế, nhìn ba người, nói: “Tôi vốn cũng chẳng còn được mấy tháng, chẳng qua là sớm hơn một chút, hơn nữa ung thư giai đoạn cuối sẽ rất đau đớn, các anh ít nhiều cũng đều đã từng chứng kiến bạn bè hoặc người thân mắc bệnh ung thư, mấy tuần cuối cùng rất khổ sở, ở Trung Quốc không có cái chết nhân đạo, so với cách chết cuối cùng như vậy, chẳng thà tận dụng một chút, đúng không?”

Chu Vĩ và Trần Minh Chương đều buông một tiếng thở dài, vùi đầu vào trong cánh tay.

Giang Dương lại nói: “Thầy Trương, em thấy ý tưởng của thầy rất hay, em chỉ nghĩ đến nghệ thuật hành vi, quá thấp cấp, sự chính nghĩa trong quy trình mà thầy nói đến, mới là phương án lí tưởng nhất, chỉ có điều, em không muốn vì thế mà thầy phải hi sinh nhiều như vậy, liệu có thể có cách nào, không liên lụy đến mọi người, kế hoạch chỉ một mình em thực hiện, mà lại đạt được hiệu quả như vậy?”

Trương Siêu lắc đầu: “Không thể, để thực hiện sự chính nghĩa trong quy trình, những việc sau khi cậu chết, buộc phải được hoàn thành bởi những người khác.” Anh ta nhìn về phía Trần Minh Chương, “Tổng giám đốc Trần giỏi đầu tư cổ phiếu, tất sẽ hiểu rõ nguyên lí lợi nhuận tỉ lệ thuận với rủi ro.”

Trần Minh Chương mím môi: “Tôi hiểu Giang Dương, tôi không phản đối việc sử dụng cái chết của cậu ấy để làm một vài việc, nhưng tôi thấy đúng là luật sư Trương không cần phải hi sinh bản thân mình, anh làm như vậy chắc chắn sẽ phải ngồi tù, tôi hoàn toàn tin rằng năm xưa khi giúp Giang Dương kháng cáo, anh đã bị lừa, anh không cần hoàn thành những việc sau khi chết của Giang Dương với suy nghĩ để chuộc tội.”

“Không phải như anh nghĩ,” Trương Siêu lắc đầu nói, “Nói thật lòng, đúng là tôi có suy nghĩ muốn chuộc tội, nhưng không chỉ là mắc nợ với Giang Dương, tôi mắc nợ Hầu Quý Bình nhiều hơn. Những lời Chu Vĩ nói đều không sai, đúng là tôi đã thích Lí Tĩnh từ rất lâu rồi, lúc đầu khi phát hiện ra điểm đáng ngờ nhưng lại không kháng cáo, là vì sợ chuốc phiền vào mình, nhưng sau này, đúng là trong lòng tôi ích kỉ, tôi muốn bóng dáng

Hầu Quý Bình hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của Lí Tĩnh, cho nên mới cứ một mực khẳng định rằng việc điều tra sẽ không có kết quả, để Lí Tĩnh từ bỏ. Tôi mắc nợ Hầu Quý Bình, cũng mắc nợ Lí Tĩnh, nếu tôi không dùng hành động thực tế để bù đắp cho quá khứ, sau này, tôi không biết sẽ phải đối mặt với Lí Tĩnh như thế nào. Có lẽ cô ấy sẽ giả vờ như không có chuyện gì, nhưng tôi không làm được. Cho nên, Giang Dương, cậu đừng từ chối đề nghị của tôi, tôi đã không còn trẻ trung gì nữa, không phải vì một phút bốc đồng muốn thể hiện tinh thần chính nghĩa mà nói ra những lời ấy, tôi là người có suy nghĩ chín chắn.”

Chu Vĩ mím môi, không nói gì, đứng lên đi ra ngoài phòng hút thuốc.

Còn lại ba người im lặng không nói gì, rất lâu sau, Trần Minh Chương lên tiếng: “Kế hoạch này của anh chưa thấu đáo lắm, tôi thấy còn rất nhiều kẽ hở, không thể đi được đến bước cuối cùng như mong muốn.”

Trương Siêu mỉm cười nói: “Đó chỉ là cái khung phương án tôi nghĩ ra trong thời gian ngắn, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian, đến khâu thực hiện cuối cùng, còn cần phải lên kế hoạch chi tiết cho từng bước một. Bốn người chúng ta cùng chung sức, bác sĩ pháp y, cảnh sát, kiểm sát viên, luật sư, cả bốn người chúng ta đều am hiểu ngành của mình, đều là những người xuất sắc trong ngành của mình, năng lực của cả bốn người tập trung lại, nhất định có thể làm cho kế hoạch đi được đến bước đó.”

Giang Dương do dự lắc đầu: “Tôi không muốn mọi người vì việc này mà gặp phiền hà, nếu như vậy thì kể cả là đi được đến bước đó một cách thành công cũng không có ý nghĩa gì.”

Trương Siêu nói: “Không đâu, tôi bị phiền thì không tránh được rồi, tổng giám đốc Trần và Chu Vĩ chỉ đưa ra ý kiến, xem toàn bộ kế hoạch có những sơ hở nào, không liên quan đến việc thực hiện cụ thể, chúng tôi sẽ lên kế hoạch kỹ lưỡng về lời khai của nhau, có như vậy mới giảm thiểu được sự hi sinh của chúng ta đến mức thấp nhất.”

Trần Minh Chương cau mày nói: “Nhưng việc này, không chỉ anh phải thuyết phục Lí Tĩnh, mà Giang Dương cũng phải thuyết phục Quách Hồng

Hà, Quách Hồng Hà có quyền được biết toàn bộ sự việc, cô ấy chỉ là một phụ nữ bình thường, e là...”

Giang Dương lắc đầu: “Anh Trần, anh nghĩ về Hồng Hà đơn giản quá đấy. Có thể trong mắt các anh, cô ấy chỉ là một phụ nữ rất bình thường, ít học, ngoài việc ở nhà chăm con, làm mấy việc tay chân đơn giản, cô ấy không hiểu gì, không biết gì, nhưng cô ấy là một phụ nữ rất kiên cường. Ngay từ lúc chúng tôi mới quen nhau, cô ấy vẫn luôn biết tôi đang làm gì, cô ấy cũng luôn ủng hộ tôi, kể cả là những năm vừa rồi, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, cô ấy cũng chưa bao giờ phàn nàn tôi nửa câu, chưa bao giờ bảo tôi từ bỏ. Lần này, cô ấy cũng sẽ ủng hộ tôi. Chỉ có điều,” mắt anh đỏ hoe, “Cuộc đời này, tôi thật có lỗi với cô ấy.”

Trần Minh Chương cắn chặt môi, dường như rất không muốn, lại dường như không tìm được cách nào hay hơn nữa.

CHƯƠNG 66

Một tuần sau, bốn người lại gặp mặt, mỗi người đều cầm một bản thảo trong tay.

Trương Siêu nhìn mọi người: “Các anh còn ý kiến gì về bản kế hoạch đã sửa này không?”

Chu Vĩ lầu bầu: “Làm thế này, Giang Dương thật sự sẽ bị chụp mũ tham ô, đánh bạc, gái gú, thế... thế này sao được? Nhỡ đâu không đi được đến bước cuối cùng, thì chẳng hoá danh dự của Giang Dương sẽ bị hủy hoại hoàn toàn hay sao?”

Giang Dương không hề quan tâm, cười bảo: “Hình ảnh của tôi bây giờ, không phải chính là như vậy sao?”

“Nhưng rõ ràng không phải là như thế!”

Trương Siêu nói: “Tất cả đều là để lật ngược tình thế vào giây phút cuối cùng, bôi nhọ càng triệt để, cuối cùng mới có thể trả lại được sự trong sạch hoàn toàn.”

Chu Vĩ lắc đầu lia lịa: “Kiểu gì tôi cũng không đồng ý với kế hoạch này!”

Giang Dương chăm chú nhìn anh: “Mặc dù anh không đồng ý, nhưng vẫn làm theo đúng không?”

“Tôi... Hừm!” Chu Vĩ dấm một nhát vào không trung.

Giang Dương đặc ý dấu môi ra: “Từ góc độ của một cảnh sát hình sự giàu kinh nghiệm, anh nói xem còn những chỗ nào cần chú ý đi.”

Chu Vĩ lại thờ dài một tiếng, không còn cách nào khác đành cầm bản thảo lên nói: “Hết cách với các ông, thế thì tôi nói vậy.”

Giang Dương cười: “Tôi biết mà, anh cứ nói là phản đối, nhưng chắc chắn đã bỏ công nghiên cứu bản kế hoạch này rất nhiều lần rồi.”

“Vớ vẩn.” Chu Vĩ lườm anh một cái, rồi lên tiếng, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, “Sau khi luật sư Trương bị bắt, trước khi mở phiên toà xét xử, nhất định phải làm cho cảnh sát nhận định chắc chắn rằng anh là hung thủ, không được nghi ngờ sang tình huống khác. Theo kế hoạch hiện tại, tình tiết vụ án rất đơn giản, đồng thời chứng cứ hoàn toàn nhằm vào anh, anh cũng thành thật khai báo, thông thường họ sẽ lập tức coi anh là hung thủ và giam lại, không nghi ngờ sang động cơ khác, có điều, cần phải cân nhắc đến chuyện anh là luật sư bào chữa hình sự nổi tiếng, người như anh mà không tự kìm chế được, dẫn đến phạm tội, thái độ nhận tội lại rất hợp tác như vậy, chưa biết chừng cảnh sát sẽ nghi ngờ, hơn nữa tại sao phải để đến hôm sau mới vứt xác, tại sao phải đến ga tàu điện ngầm, việc trả lời những câu hỏi này có hợp tình hợp lý hay không đều vô cùng quan trọng. Tất nhiên, thông thường chứng cứ nhằm vào anh, anh cũng thành thật khai nhận, thì cảnh sát sẽ không triển khai điều tra một vài biểu hiện không tự nhiên nữa, bởi vì nghi can của rất nhiều vụ án đều làm những việc mà theo người ngoài cuộc thì rất kì quặc, phi logic, cảnh sát đã quá quen thuộc rồi, phá án chỉ chú trọng chuỗi chứng cứ, không quan tâm đến động cơ. Nhưng kế hoạch của chúng ta, anh và Giang Dương phải hi sinh nhiều như vậy, tất phải đảm bảo không có bất cứ sơ hở nào, không thể để cảnh sát nghi ngờ trước khi anh chối bỏ lời khai, cho nên tôi đã sửa lại một số nội dung lời khai cho anh. Ngoài ra, sau khi luật sư Trương chối bỏ lời khai, cảnh sát tiến hành điều tra lại, nhất định sẽ điều tra các mối quan hệ xã hội của Giang Dương, chắc chắn sẽ điều tra lịch sử các cuộc gọi bằng điện thoại di động, cho nên, từ hôm nay trở đi, ông Trần đừng liên lạc với cậu Giang qua điện thoại di động nữa, tránh để cảnh sát biết là các ông rất quen thân, chủ yếu chỉ có hai điểm này, nếu không còn vấn đề gì, tôi xem lại những việc mình phụ trách rồi sửa vào.”

Trương Siêu bổ sung: “Sau khi chối bỏ lời khai, chúng ta phải dẫn dắt việc điều tra của cảnh sát, đồng thời phải để cho số lượng người tham gia việc điều tra đông tối đa có thể, càng nhiều người biết sự thật, bọn Tôn Hồng Vận mới không còn cách nào lợi dụng các mối quan hệ để ép cho sự

việc chìm xuống. Cho nên trong quá trình dẫn dắt công tác điều tra, chúng ta phải làm chủ tiết tấu, không thể để Chu Vĩ trở thành mục tiêu điều tra của cảnh sát ngay từ đầu, phải để cảnh sát chú ý đến anh ấy đúng vào lúc chúng ta muốn, cho nên trong thời gian tới cảnh sát Chu cũng đừng gọi điện thoại cho Giang Dương nữa, anh có thể tìm tôi, tôi sẽ làm cầu nối liên lạc.”

Chu Vĩ ngẫm nghĩ giây lát, tỏ thái độ tán đồng.

Trương Siêu lại nhìn sang phía Trần Minh Chương: “Tổng giám đốc Trần có đảm bảo cảnh sát chắc chắn sẽ nhận định là Giang Dương bị tôi thắt cổ chết không?”

Trần Minh Chương cau mày gật đầu: “Tôi xuất thân từ ngành này mà, trong kế hoạch, việc Giang Dương bị thắt cổ chết sẽ có chứng cứ hai chiều, công ti tôi sản xuất thiết bị điều tra hình sự của cảnh sát, tất nhiên cũng có thể sử dụng thiết bị mô phỏng tạo ra lực và góc độ thắt cổ chết người theo phương thức do người khác gây ra. Nhưng có một điểm tôi... tôi...” Anh ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi.

Giang Dương nói: “Anh Trần, có gì khó khăn cứ nói thẳng ra đi.”

Trần Minh Chương mím môi: “Không phải là khó khăn của tôi, mà là của cậu. Bị thắt cổ ngạt thở đến chết là một việc vô cùng đau khổ, sau khi cậu tự nguyện cho đầu vào dây thòng lọng, nếu ngay từ đầu cậu không chịu nổi, kéo chặt dây thừng, thì có thể thoát ra được. Nhưng nếu cậu cố chịu đựng một phút không động đậy, sau một phút, vì lúc đó ngạt thở, theo bản năng cậu sẽ lấy tay kéo dây thừng để không bị thắt cổ chết, nhưng lúc đó dây thừng đã quá đủ lực, cậu hồi hận cũng không còn kịp nữa, cậu - không thể hồi hận được.”

Giang Dương bật cười, hoàn toàn không quan tâm: “Một phút trước đó, bằng ý chí, tôi nhất định có thể chịu đựng được, một phút sau sẽ kéo sợi dây thừng theo bản năng, không kéo được ra, đúng theo ý tôi, tôi chỉ sợ thiết bị của anh không chắc chắn, trước khi chết tôi kéo quá khỏe lại kéo tuột ra mất.”

Trần Minh Chương lắc đầu cười buồn: “Không thể có chuyện đó.”

“Hay là trói chặt tay tôi lại, để tôi không kéo theo bản năng, như thế sẽ đảm bảo hơn, đừng để hôm đó kế hoạch công toi, lại phải mất thêm thời gian chuẩn bị?”

“Không được, thầy Trương phải thừa nhận với cảnh sát là vì nhất thời không tìm chế được nên đã thít cổ khiến cậu chết, vì thế sau đó mới hoảng loạn không biết làm thế nào, hồ đồ đem xác đi vứt. Nếu tay cậu bị trói chặt, bên giám định tử thi nhất định sẽ điều tra ra, trói chặt tay cậu trước rồi mới thắt cổ cậu đến chết, là có âm mưu giết người, cảnh sát sẽ không tin vào cách giải thích về chuyện vứt xác của thầy Trương.”

Giang Dương gật đầu: “Trong lúc tôi còn có ý thức, tôi nhất định sẽ kiểm soát để mình không kéo sợi dây thừng.”

Trần Minh Chương lại thở dài rồi nói tiếp: “Ngày hôm sau, thầy Trương vào phòng, nhất định phải nhớ tháo hết thiết bị trên tường, linh kiện cũng tháo ra, vứt vào một góc ban công, như vậy trông sẽ giống như cái giá phơi quần áo gấp gọn đã cũ hỏng, sẽ không gây ra sự chú ý.”

Trương Siêu nói: “Tôi sẽ không quên.”

Giang Dương nói: “Theo hiểu biết của tôi về hệ thống viện kiểm sát, bản kế hoạch này không còn sơ hở nào cần phải bổ sung nữa.”

Bốn người bàn bạc đi bàn bạc lại rất lâu, Trương Siêu ghi lại cẩn thận toàn bộ những điểm quan trọng rồi nói: “Mỗi một bước, ai phải nói gì, đều không được phép có sai sót, chúng ta phải nhớ kỹ toàn bộ mọi chi tiết.”

Mọi người đều gật đầu.

Trần Minh Chương nhìn Trương Siêu vẻ nghi hoặc: “Anh đã thuyết phục được Lí Tĩnh ủng hộ bản kế hoạch này của anh thế nào? Bất luận thế nào, anh cũng phải ngồi tù, cô ấy là vợ anh, cho dù thế nào...”

Trương Siêu mỉm cười ngắt lời: “Tất nhiên, lúc đầu cô ấy phản đối. Nhưng cô ấy hiểu tôi, cuối cùng, cô ấy đã đồng ý. Sau khi cảnh sát bắt đầu điều tra, cô ấy sẽ đến theo kế hoạch, tôi rất yên tâm về khả năng ứng phó của cô ấy, chỉ có Giang Dương, nếu cảnh sát điều tra vợ cậu...”

Giang Dương mỉm cười: “Em đã thuyết phục cô ấy rồi...”

Chu Vĩ hỏi: “Quách Hồng Hà yêu cậu như vậy, làm sao lại có thể đồng ý được, cậu làm thế nào mà thuyết phục được cô ấy?”

Giang Dương trả lời chung chung: “Thầy Trương thuyết phục Lí Tĩnh như thế nào, thì vợ tôi cũng thế. Còn về khả năng ứng phó của cô ấy khi bị cảnh sát điều tra thì không phải lo đâu, cô ấy là một phụ nữ mạnh mẽ, người thật thà khi nói dối, cho dù người khác có nghi ngờ, thậm chí nêu ra những điểm đáng ngờ về mặt logic để phản bác, người thật thà cũng không thay đổi cách nói. Tôi rất hiểu điểm này ở cô ấy.”

Mọi người lại thì thầm bàn bạc một hồi, cuối cùng Trương Siêu nói: “Nói tóm lại, vấn đề then chốt trong kế hoạch của chúng ta là khuếch đại tầm ảnh hưởng, tạo ra một vụ án gây chấn động lớn, nhóm điều tra được thành lập càng cao cấp càng tốt, phải cố gắng để số lượng người tham gia điều tra sự việc đông nhất có thể, dẫn dắt để họ biết sự thật trong mười năm qua, cuối cùng ép họ đồng ý với điều kiện đơn giản mà chúng ta đưa ra. Cho nên, khi đối mặt với cảnh sát điều tra, mỗi chúng ta đều không được sót ruột, cung cấp cho họ manh mối và lời khai tương ứng với từng giai đoạn điều tra khác nhau, không thể cho họ biết toàn bộ sự thật ngay từ đầu, nếu không phạm vi ảnh hưởng quá nhỏ, nếu họ cân nhắc đến sức ảnh hưởng của sự thật, ép cho vụ án chìm xuống, thì công sức của chúng ta sẽ đổ sông đổ biển.”

CHƯƠNG 67

Sau tết năm 2013, Quách Hồng Hà và con trai quay về Bình Khang, Giang Dương ở lại thành phố Hàng Châu, bắt đầu kế hoạch cuối cùng.

Trung tuần tháng 2, Giang Dương gọi cho Hồ Nhất Lãng một cú điện thoại, nói với đối phương là trong tay anh có mấy tấm ảnh của Hầu Quý Bình, trong đó có chụp lại quá trình một vị lãnh đạo lớn dắt tay một cô bé vào khách sạn, muốn hẹn gặp hẳn ta để nói chuyện.

Hồ Nhất Lãng đặt phòng riêng trong một trung tâm giải trí tư nhân, Giang Dương chỉ đến một mình. Họ hoàn toàn không lo lắng về sự an toàn của anh, vì Giang Dương chỉ mang theo bản photo, nếu Hồ Nhất Lãng dám động thủ với Giang Dương ở trung tâm giải trí, gây ra án mạng, sẽ trực tiếp lật ngược ván cờ luôn.

Chu Vĩ đề nghị anh mang theo bút ghi âm hoặc thiết bị chụp lén, biết đâu sẽ lưu lại được chứng cứ phạm tội, nhưng Trương Siêu đã phủ định ý tưởng này, một là vì anh không cho rằng bút ghi âm hoặc thiết bị chụp trộm có thể ghi lại được chứng cứ phạm tội thực chất, hai là nếu bị đối phương phát hiện, kế hoạch sẽ không thực hiện được nữa.

Quả nhiên, sau khi Giang Dương đến trung tâm giải trí, Hồ Nhất Lãng liền cho người dùng thiết bị lục soát kỹ lưỡng khắp người anh, sau khi chắc chắn rằng anh không mang theo thiết bị điện tử mới mời anh ngồi xuống nói chuyện.

“Tôi không hiểu lắm về ý của anh trong điện thoại, những bức ảnh mà anh nói đến là cái gì?” Hồ Nhất Lãng mỉm cười hỏi.

Giang Dương cười nhạt: “Thế à, không phải chỉ vì mấy bức ảnh đó mà Hầu Quý Bình mới phải chết hay sao?”

“Ồ?” Hồ Nhất Lãng lắc đầu, “Tôi không hiểu anh nói gì, cho tôi xem ảnh được không?”

Giang Dương lấy bản photo trong cặp ra, đưa cho hẳn.

Hồ Nhất Lãng xem xong cau mày, xé bản photo thành hai nửa vứt sang một bên, ngẩng đầu nhìn Giang Dương: “Thế anh đến gặp tôi với mục đích gì?”

“Công việc của tôi, cuộc sống của tôi, gia đình của tôi, đều không còn, tất cả là nhờ ơn các anh. Bây giờ, tôi dùng những bức ảnh này yêu cầu các anh đổi lấy năm trăm nghìn tệ tiền bồi thường, không quá đáng chứ?”

Hồ Nhất Lãng không kìm được nở một nụ cười nhạt: “Dựa vào cái gì, những bức ảnh này nói được lên vấn đề gì, có thể làm chứng cứ được không? Trước đây anh là kiểm sát viên, anh rất rõ định nghĩa về chứng cứ.”

Giang Dương xòe hai tay: “Về mặt pháp luật, tất nhiên không thể coi là chứng cứ, nhưng nếu có người liên tục kể với ủy ban Kỷ luật, viện Kiểm sát, rồi đưa lên mạng câu chuyện sếp của các anh đã từng dùng trẻ vị thành niên để hối lộ tình dục quan chức, đồng thời dẫn kèm những bức ảnh này, e là ít nhiều cũng sẽ gây ra phiền toái.”

“Chúng tôi sẽ tố cáo anh tội phi báng, anh sẽ phải ngồi tù lần nữa.” Hồ Nhất Lãng lạnh lùng chăm chăm nhìn Giang Dương.

Giang Dương nở nụ cười thoải mái: “Chả sao cả, chẳng qua là vào tù lần hai thôi, cho dù là về mặt pháp luật, những bức ảnh này không làm gì được các anh, tôi nghĩ vẫn có rất nhiều người tin vào câu chuyện của tôi, nhất là, nếu để Hạ Lập Bình biết được bức ảnh ông ta dắt trẻ vị thành niên vào khách sạn vẫn còn lưu giữ trên đời này, chỉ vì các anh không muốn bỏ ra năm trăm nghìn tệ để tiêu hủy, e là vị lãnh đạo lớn này của các anh sẽ rất giận đấy nhỉ?”

Hồ Nhất Lãng nắm tay thành hình nắm đấm, đưa lên cạnh miệng, chăm chú nhìn anh, mặt lạnh tanh. Một lúc sau, hắn nghiêng răng nói giọng lạnh băng: “Nếu anh nhất định muốn làm như vậy, anh sẽ vào tù lần nữa, một người nếu vào tù hai lần, coi như tàn đời, hơn nữa, anh còn có vợ con, mặc dù anh đã li dị, nhưng tôi tin là anh vẫn rất quan tâm đến họ.” Hắn ngang nhiên đe dọa.

Giang Dương cúi đầu bật cười thành tiếng, như thể cảm thấy lời nói của hắn rất buồn cười, giây lát sau, anh lấy một tập tài liệu trong cặp ra, đưa

cho đối phương và bảo: “Anh cảm thấy bây giờ các anh còn đe dọa được tôi không?”

Hồ Nhất Lãng đưa mắt nhìn tập tài liệu, đấy là một bản báo cáo chẩn đoán của bệnh viện, sau khi xem xong một lượt, hắt thở dài một tiếng rồi đưa trả lại, mím môi: “Rất lấy làm tiếc khi thấy tôi và anh đấu sức bấy nhiêu năm, cuối cùng anh lại bị thế này, có điều, căn bệnh này hình như bao nhiêu tiền cũng vô ích, anh cần nhiều tiền như thế để làm gì?”

“Đúng như lời anh nói, tôi vẫn rất quan tâm đến vợ cũ và con, tôi bị các anh hãm hại, mất việc, chết cũng không có tiền tuất, dù thế nào tôi cũng muốn để lại cho mẹ con cô ấy một chút gì đó. Các anh có thể cân nhắc xem có đồng ý mua đứt những tấm ảnh này với giá năm trăm nghìn tệ hay không. Thời gian còn lại của tôi không còn nhiều nữa, cho nên thời gian để các anh cân nhắc cũng không còn nhiều.”

Hồ Nhất Lãng đứng dậy, lấy điện thoại di động, đi ra ngoài gọi điện thoại, mười mấy phút sau, hắt quay trở lại trong phòng, hỏi: “Những tấm ảnh này anh lấy ở đâu ra?”

Giang Dương cười đáp: “Cho dù tôi lấy được từ đâu, nói tóm lại, tôi đã lấy được rồi.”

“Nếu anh nói cho tôi biết ảnh ở đâu ra, chúng tôi sẽ thêm một trăm nghìn tệ.”

“Tuyệt đối không thể, không có chuyện mặc cả ở đây.”

Hồ Nhất Lãng hơi cau mày: “Nhưng chúng tôi không biết nguồn gốc số ảnh của anh, sau khi anh bán ảnh cho chúng tôi, chúng tôi làm sao biết được liệu anh còn bản lưu hay không?”

“Trong tay tôi chỉ có một bản gốc, các anh cũng có thể tin được là năm đó Hầu Quý Bình không có lí do gì để rửa ra làm nhiều bản, phim gốc thì ở trong máy ảnh, máy ảnh đã bị các anh lấy đi từ ngay sau khi Hầu Quý Bình chết.”

Hồ Nhất Lãng quan sát Giang Dương một lúc rồi gật đầu: “Về tình cảnh của anh, chúng tôi rất lấy làm tiếc, chúng tôi hoàn toàn không muốn mua bán ảnh với anh, chỉ là xuất phát từ sự cảm thông, cho anh sáu trăm nghìn

tệ, còn anh đưa bản gốc cho chúng tôi, tất cả mọi việc giữa chúng ta, chấm dứt tại đây, anh thấy thế nào?”

“Tùy các anh, giao dịch cũng được, tiền tuất cũng được, nói theo cách nào đối với tôi cũng thế, tiền chuyển vào tài khoản xong, tôi sẽ đưa ảnh cho các anh, đơn giản thế thôi.”

“Được, thế chúng ta giao dịch như thế nào?”

Giang Dương đáp: “Hôm nay, trước khi hết giờ làm việc, các anh chuyển đủ tiền vào tài khoản của tôi, tôi sẽ gửi bản gốc cho các anh.”

“Đưa tiền trước cho anh?” Hồ Nhất Lãng nheo mắt lại. “Tại sao không đưa tiền và giao hàng trực tiếp luôn? Nếu anh đồng ý, chúng ta có thể hoàn tất vụ mua bán này luôn trong hôm nay.”

“Trực tiếp?” Giang Dương cười nhạt. “Nếu các anh sử dụng biện pháp mạnh lấy mất ảnh mà không đưa tiền cho tôi, thì tôi làm gì được các anh? Các anh đã lừa gạt tôi không chỉ một lần, tôi tin các anh thế nào được?”

“Thế thì làm thế nào đảm bảo được là sau khi chúng tôi gửi tiền cho anh, anh sẽ gửi ảnh cho chúng tôi?”

“Tôi giữ ảnh mấy tháng nữa cũng chẳng có tác dụng gì, tôi cũng hứa sẽ không đòi tiền các anh hết lần này đến lần khác, bao nhiêu năm nay, các anh có thể tin tưởng vào nhân phẩm của tôi.”

“Việc này mà...” Hồ Nhất Lãng mỉm cười. “Chúng tôi làm ăn chưa bao giờ chuyển toàn bộ tiền trước rồi mới gửi hàng cả, sếp tôi cũng sẽ không đồng ý.”

Giang Dương cau mày nói: “Thế thì hôm nay gửi trước cho tôi hai trăm nghìn tệ tiền đặt cọc, mấy hôm nữa chúng ta gặp mặt thanh toán nốt số còn lại, như vậy ít nhất tôi cũng có thể đảm bảo có được hai trăm nghìn tệ.”

Hồ Nhất Lãng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Được, tôi đồng ý.”

CHƯƠNG 68

Mấy hôm tiếp theo, Hồ Nhất Lãng nhiều lần gọi điện thoại cho Giang Dương, hi vọng có thể nhanh chóng hoàn tất vụ giao dịch, lần nào Giang Dương cũng bảo bản gốc ở Bình Khang, anh vẫn đang ở trong bệnh viện, sẽ sớm về thôi, bảo đối phương cứ yên tâm.

Cho đến tận mười hôm sau, Giang Dương vẫn trả lời như vậy, Hồ Nhất Lãng không nhịn được nữa, lại gọi điện thoại đến, hỏi anh: “Cụ thể hôm nào anh có thể về Bình Khang?”

“Rất nhanh, rất nhanh thôi.”

“Đừng có giở trò nữa, rốt cuộc là anh muốn thế nào?” Lần này Hồ Nhất Lãng hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Giang Dương cũng không giả vờ nữa: “Rất tiếc, tôi đã đùa với anh, bản gốc ở chỗ tôi, có điều tôi chưa bao giờ có ý định đưa cho các anh. Đừng có quên năm xưa các anh đã gài bẫy tôi như thế nào, chẳng qua là tôi muốn chơi các anh một ván cuối cùng trong mấy tháng trước khi chết thôi.”

Hồ Nhất Lãng đành giọng giận dữ nói: “Anh không sợ chết cũng không sao, đừng có quên ở Bình Khang vẫn còn... của anh, hừ.”

“Vợ cũ và con trai tôi, đúng không?”

Hồ Nhất Lãng hừ một tiếng lạnh tanh.

“Rất xin lỗi, toàn bộ cuộc nói chuyện của chúng ta, tôi đều ghi âm lại rồi, bao gồm cả đoạn vừa rồi, cho nên nếu vợ cũ và con trai tôi xảy ra chuyện gì, anh sẽ rất khó giải thích rõ ràng.”

“Anh...”

“Cảm ơn hai trăm nghìn tệ của anh, còn muốn nói chuyện gì với tôi nữa không?”

Hồ Nhất Lãng biết đối phương đang ghi âm, không thể nói nhiều, đành diên tiết ngắt điện thoại.

Giang Dương nhìn Trương Siêu và Chu Vĩ, cười bảo: “Tôi nói như vậy được không?”

Trương Siêu giơ ngón tay cái lên: “Diễn viên xuất sắc!”

Chu Vĩ hứ một tiếng rồi quay người đi.

Giang Dương không hiểu, hỏi: “Anh Tuyết, sao thế?”

Chu Vĩ liên tục năm năm đắm, một lúc lâu sau mới quay người lại, đôi mắt cương nghị của ông ngấn lệ: “Gọi xong cú điện thoại này, theo kế hoạch, cậu... cậu chỉ còn một tuần cuối cùng thôi.” Ông nghẹn ngào, không nói được tiếp nữa.

“Đừng như thế, anh Tuyết, anh hơn năm mươi tuổi rồi, còn gì chưa từng chứng kiến đâu, đừng bắt tôi dổ như đàn bà chứ?”

Chu Vĩ trừng mắt nhìn anh, không nhịn được bật cười.

“Hai hôm nữa, tôi còn phải đánh nhau với thầy Trương, anh phải phụ trách việc báo cảnh sát đấy, khi báo cảnh sát phải sử dụng sim điện thoại di động nặc danh, đã chuẩn bị xong chưa?” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh chế nhạo, “Anh Tuyết, lúc báo cảnh sát, giọng anh phải tự nhiên vào đấy, nào, thử cho chúng tôi xem cái, lúc báo cảnh sát, anh nói thế nào.”

Gương mặt sương gió của Chu Vĩ đỏ bừng: “Tôi... tôi không thử!”

“Thế thì làm thế nào đảm bảo được là anh sẽ không nói sai chứ, đọc lời thoại theo bản kế hoạch thì cứng quá, đến lúc đấy đừng có để phát sinh vấn đề ngay từ lần điều tra đầu tiên.” Giang Dương trêu chọc.

“Tóm lại là tôi sẽ không làm các cậu thất vọng, nhưng tôi vẫn thấy khó chịu trong lòng! Tôi chỉ mong bây giờ một trong hai người hối hận, cậu và anh Trương, ai cũng được.” Ông nhìn họ khẩn cầu, họ đều lắc đầu.

Cuộc đối thoại như vậy đã diễn ra không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng làm ông thất vọng.

Tất cả, đều hướng về mong muốn cuối cùng của họ, giống như đang bị kéo bởi một sức mạnh không thể dừng lại, cứ thế không ngừng tiến lên phía trước.

Tối ngày 28 tháng 2, Giang Dương đánh nhau với Trương Siêu, Chu Vĩ dùng sim điện thoại di động nặc danh gọi điện thoại đến đồn công an báo án, đồn công an đã ghi lại, cử người đến nơi hoà giải. Sau khi cảnh sát ra về, Trương Siêu mô phỏng động tác thắt cổ Giang Dương đến chết, Giang Dương vừa giãy giụa vừa lấy móng tay cào rách rất nhiều da ở cổ và cánh tay của Trương Siêu. Sau khi tiễn Trương Siêu ra về, Giang Dương không rửa tay, mục đích để da trong móng tay sẽ lưu lại đến cuối cùng.

Tối ngày 1 tháng 3, Giang Dương mặc áo của Trương Siêu, lái ô tô của Trương Siêu vào trong khu chung cư, anh kéo tấm chắn nắng xuống, đầu ngả ra đằng sau giấu vào khoảng tối trong xe, để camera giám sát ở khu chung cư không quay được mặt anh, vì vậy sau khi xảy ra sự việc, khi xác thực thời gian xảy ra vụ án, cảnh sát sẽ cho rằng đó là thời gian Trương Siêu vào trong khu chung cư. Sau khi trở về phòng, anh chuẩn bị một hồi, sau đó tắt đèn, cho cổ vào sợi dây thòng lọng trên thiết bị, bấm công tắc điều khiển từ xa của thiết bị, rồi vút luôn ra ngoài cửa sổ, anh nhắm mắt lại, nghiến chặt răng, nắm chặt nắm đấm,...

Ở một chỗ cách căn phòng rất xa, sau khi nhìn ánh đèn tắt, Trần Minh Chương và Chu Vĩ đứng yên tại chỗ, đợi rất lâu rất lâu, ánh đèn không sáng lên nữa. Chu Vĩ không nói gì, quay đầu rời đi, biến mất trong màn đêm đen mù mịt. Trần Minh Chương buông một tiếng thở dài, ngồi lên chiếc xe Mercedes, lái về phía quán rượu.

Trương Siêu nằm trong khách sạn, mở mắt nhìn lên trần nhà, cứ như thế nhìn suốt một đêm.

Lí Tĩnh ở nhà, lật giở những bức ảnh Giang Dương và Trương Siêu đã chụp trong mấy tháng vừa rồi, lặng lẽ khóc.

Quách Hồng Hà ở nhà tại Bình Khang, sau khi dỗ cho con ngủ, một mình ngồi trong phòng khách, thần thờ xem tivi suốt cả buổi tối, cho đến lúc màn hình tivi không còn tín hiệu, cô cũng chẳng đổi kênh.

Chiều ngày 2 tháng 3, sau khi uống rất nhiều rượu, Trương Siêu cố tình mặc một chiếc áo cũ bẩn khác hẳn với phong cách thường ngày, kéo chiếc va-li đựng xác Giang Dương, gọi một chiếc taxi. Khi đi qua ga tàu điện

ngầm, một chiếc xe ô tô con từ đằng sau đột ngột tăng tốc, đâm vào đuôi chiếc taxi, hai bên dừng lại gọi cảnh sát đến giải quyết.

Người lái chiếc xe con là một nhân viên rất đáng tin cậy, được coi như bạn bè thân thiết trong công ti Trần Minh Chương, đối phương hoàn toàn không biết kế hoạch của họ, nhưng anh ta hứa với Trần Minh Chương, cho dù cảnh sát giao thông hay cảnh sát khác hỏi, anh ta đều sẽ nói là do mình lái xe không cẩn thận nên mới húc vào đuôi chiếc xe kia, cách nói này sẽ không gây ra bất cứ phiền hà nào.

Thế là Trương Siêu tìm được lí do hợp lí để kéo chiếc va-li rời khỏi hiện trường, đi vào ga tàu điện ngầm, trong ga tàu điện ngầm, Trần Minh Chương và Chu Vĩ đứng ở một chỗ không xa, nhìn anh ta, tâm trạng Chu Vĩ đan xen đủ loại cảm xúc phức tạp, chỉ có thể giận dữ mở to mắt nhìn, Trần Minh Chương lẳng lặng chỉ vào kính của mình, ra hiệu cho Trương Siêu lát nữa vứt kính đúng lúc, để ngoại hình của anh ta trong bức ảnh chụp sau khi bị bắt trông khác hẳn với anh ta lúc thường ngày, tránh không để nhân chứng là hai khách hàng ở Bắc Kinh phát hiện ra. Trương Siêu hướng về phía anh khẽ gật đầu, để anh yên tâm, tiếp đó bắt đầu màn biểu diễn chủ động để lộ xác chết.

CHƯƠNG 69

Lí Tĩnh khẽ cắn ngón tay, cứ yên lặng như thế nhìn cảnh sát hình sự lục soát giá sách, một lúc sau, cô quay đầu đi, ánh mắt hướng về một nơi hư không rất xa ngoài cửa sổ.

Nghiêm Lương liếc nhìn cô một cái, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, ánh mắt cũng hướng ra phía ngoài cửa sổ, nói: “Chồng chị rất yêu chị đúng không?”

“Tất nhiên rồi.” Lí Tĩnh trả lời bình thản như không.

“Chị cũng rất yêu chồng chị đúng không?”

“Tất nhiên.”

Nghiêm Lương quay đầu lại: “Tại sao chị không ngăn cản anh ấy?”

Lí Tĩnh hứ một tiếng lạnh lùng: “Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

“Kế hoạch của các bạn tôi đã biết tám chín mươi phần trăm rồi.”

“Thế sao?” Lí Tĩnh vẫn không quay đầu lại, rất lạnh lùng.

“Tôi tin rằng chỉ khi mọi ngã đường có thể khác đều bị chặn đứng, cuối cùng các bạn mới lựa chọn đi theo con đường này, đây chắc chắn là một quyết định rất khó khăn. Tôi đã nhận ra một vài điều từ rất lâu, nhưng quyền lực của tôi có hạn, không giúp được gì, việc duy nhất mà tôi có thể làm được là cố gắng hết sức thuyết phục Triệu Thiết Dân tiếp tục điều tra.”

Lí Tĩnh từ từ quay đầu lại, nhìn ông một cái, nhưng không nói gì.

“Tôi chỉ hiểu kì, Giang Dương đã thuyết phục vợ cũ của cậu ấy như thế nào, Trương Siêu lại thuyết phục chị như thế nào?”

Lí Tĩnh ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà, thì thầm: “Quách Hồng Hà là một người rất mạnh mẽ, tôi cũng vậy.”

Chỉ trong chốc lát, một cảnh sát hình sự đã tìm thấy một chiếc túi đựng tài liệu, đưa cho Nghiêm Lương, mở ra thì bên trong có mấy tấm ảnh. Dựa vào độ phân giải để phán đoán, có thể thấy một phần trong số ảnh đó được

chụp từ rất lâu rồi, hình nền là phía trước khách sạn Ca Ân. Máy bức khác rất mới, trong ảnh là một người đàn ông và một đứa bé chừng khoảng mười tuổi đi cùng nhau, cả hai loại ảnh đều được chụp trộm.

Ngoài ảnh ra, trong túi tài liệu còn có một bản tư liệu về tình hình hiện tại, hộ khẩu của một người tên là ‘Cát Lệ’ và tư liệu về lớp học, cấp học ở trường hiện tại, tình hình đi học, ghi chép về việc chuyển khẩu, hộ khẩu của một cậu bé.

Nghiêm Lương xem một lượt, lấy hai loại ảnh ra tỉ mỉ đối chiếu một hồi, rồi chọn ra một tấm ảnh đã ố vàng đưa cho Lí Tĩnh xem, chỉ vào một người đàn ông có vẻ như đang dắt tay một cô bé vào khách sạn trong ảnh, hỏi: “Người này là ai?”

“Hạ Lập Bình, hơn mười năm trước là phó X thành phố Kim Hoa, phó X trưởng XX tỉnh bây giờ.”

Nghiêm Lương cau mày suy nghĩ mấy giây rồi nặng nề gật đầu: “Tôi hiểu Trương Siêu muốn gì rồi.”

Tiếp đó ông nói với người phụ trách mấy cảnh sát hình sự, kết thúc việc khám xét.

Đúng lúc họ chuẩn bị rời khỏi nhà Trương Siêu, Lí Tĩnh đột ngột gọi ông lại.

“Còn việc gì nữa không?”

Chỉ thấy Lí Tĩnh nắm chặt nắm đấm, móng tay cắm cả vào trong thịt, toàn thân khẽ run lên, cô định nói gì đó nhưng lại thôi, mấy giây sau, cuối cùng thốt ra vài chữ một cách khó khăn: “Anh cố gắng giúp.”

Nghiêm Lương hướng về phía cô gật đầu mạnh rồi quay người đi ra khỏi phòng.

Khoảnh khắc ấy, ông thấy người phụ nữ này đúng là rất đẹp.

Trương Siêu nhìn thấy chỉ có một mình Nghiêm Lương, không bố trí nhân viên thăm vấn hình sự, lại ngẩng đầu nhìn đầu ghi hình camera, đầu ghi hình camera hướng về góc chết, anh hơi mỉm cười: “Xem ra hôm nay lại là

một cuộc nói chuyện đặc biệt.” Lúc này, anh chú ý thấy chiếc túi tài liệu đang đặt trước mặt Nghiêm Lương, bất giác thờ dãi, nói: “Chắc là thầy Nghiêm đã biết được động cơ của tôi.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Kế hoạch của các anh rất thận trọng, không hề trực tiếp yêu cầu ban chuyên án lật lại vụ án oan sai mười năm.”

Trương Siêu cười buồn: “Tôi biết quyền của ban chuyên án có hạn, nếu tôi yêu cầu ban chuyên án lật lại vụ án oan sai hơn mười năm trước, đổi lại là tôi sẽ khai ra sự thật, kết cục nhất định sẽ là, yêu cầu của tôi không thể thực hiện được, các anh cũng không thể biết được sự thật về cái chết của Giang Dương, hà cớ gì mà phải làm hại lẫn nhau, để rơi vào một tình thế bế tắc vĩnh viễn không bao giờ có kết quả.”

“Cho nên mong muốn cuối cùng của anh rất đơn giản, yêu cầu chúng tôi tiến hành giám định con đẻ đối với Hạ Lập Bình, Cát Lệ và cậu bé đó, chỉ cần chứng minh đứa bé đó là con của Hạ Lập Bình và Cát Lệ, tiếp đó tính ngược thời gian, là có thể chứng minh được năm đó Hạ Lập Bình đã quan hệ tình dục với Cát Lệ khi cô bé chưa đủ mười bốn tuổi, vi phạm pháp luật hình sự. Chỉ cần Hạ Lập Bình bị áp dụng biện pháp cưỡng chế, một manh mối về băng nhóm tội phạm này sẽ được phá vỡ, mười năm nỗ lực của Giang Dương mới không đến nỗi hoàn toàn vô ích.”

Nghiêm Lương vặn hỏi: “Anh thấy, với cấp bậc của Triệu Thiết Dân, đi điều tra Hạ Lập Bình, không khó khăn sao?”

“Tôi hoàn toàn không dám mong có thể trực tiếp điều tra Hạ Lập Bình, chỉ cần một bản giám định con đẻ, các anh chắc chắn nghĩ ra được rất nhiều cách để thực hiện mong muốn nhỏ bé này của tôi.”

Nghiêm Lương mỉm cười: “Xem ra anh rất hiểu khả năng của cảnh sát, bản kế hoạch này hẳn phải có công lao của vị cảnh sát hình sự già kiết xuất - Tuyết Trắng Bình Khang Chu Vĩ đúng không?”

“Chu Vĩ hoàn toàn không liên quan đến việc này, là tôi nghĩ ra, ông ấy vẫn luôn hận tôi vì đã hại Giang Dương vào tù, thấy tôi là muốn nện, làm sao mà hợp tác được?”

“Thế à?” Nghiêm Lương không phủ định, cũng không khẳng định. “Thế thì Trần Minh Chương đã giúp Giang Dương tự sát như thế nào?”

Trương Siêu dừng lại giây lát rồi đáp: “Tôi không hiểu câu nói này lắm.”

“Bọn Hồ Nhất Lãng chắc chắn sẽ không mưu sát Giang Dương, bởi vì cậu ấy đã mắc bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối, không sống được bao lâu nữa, hơn nữa trong tay cậu ấy cũng không có bất cứ chứng cứ thực chất nào tạo thành mối đe dọa đối với bọn chúng. Nguyên nhân gây ra cái chết của cậu ấy chỉ có hai khả năng, tự sát, hoặc là các anh hỗ trợ cậu ấy tự sát, cho nên, cậu ấy chỉ có thể là tự sát. Có điều, người bình thường tự sát thì không thể làm cho công an giám định thành bị người khác giết hại được, về mặt kỹ thuật, muốn làm được như vậy, chỉ có thể là do Trần Minh Chương giúp đỡ. Ngoài ra, chúng tôi còn biết, lúc đầu, chiếc xe taxi anh ngồi trước khi vào ga tàu điện ngầm bị một chiếc ô tô riêng húc vào đuôi, chủ chiếc xe riêng đó có quen biết với Trần Minh Chương, cũng hơi trùng hợp quá.”

Trương Siêu khẽ nheo mắt, nghiêm nghị nói: “Trần Minh Chương không liên quan gì đến việc này, là tôi và Giang Dương lừa ông ấy để hỏi được làm thế nào có thể tự sát mà lại giống như bị người khác giết hại, ông ấy hoàn toàn không biết gì về quyết định cuối cùng của Giang Dương.”

Nghiêm Lương thở dài một tiếng: “Cũng thôi vậy, để lật án, Giang Dương đã kết thúc tính mạng của mình trước mấy tháng mà không tiếc, anh tự nguyện vào tù để chuộc lại sai lầm trong quá khứ, Chu Vĩ và Trần Minh Chương không dính líu vào nữa. Như vậy, khi chúng tôi có được báo cáo giám định con đẻ, anh mong muốn chúng tôi sẽ làm gì tiếp?”

“Công khai bản báo cáo cho toàn thể các thành viên của ban chuyên án biết.”

“Anh cảm thấy công khai là nhất định có thể buộc Hạ Lập Bình phải chịu trách nhiệm trước pháp luật sao?”

Trương Siêu cười nhạt: “Chúng tôi vẫn đang đánh cược, nhưng chúng tôi không thể không tin rằng mình sẽ thắng. Chúng tôi chỉ cảm thấy, nếu lần đánh cược này mà cũng không thể thắng, thì có thể đánh một dấu chấm triệt để đối với sự thật mười năm qua, bởi vì chúng tôi đều đã cố hết sức rồi,

không thể làm gì được hơn nữa.” Anh bật ra một tiếng cảm thán, mắt nhìn thẳng vào Nghiêm Lương, “Thành viên của ban chuyên án có công an tỉnh, viện Kiểm sát cao cấp tỉnh, công an thành phố, còn có rất nhiều người đang quan tâm theo dõi vụ án này, sau khi kết quả giám định con đề được công khai với bấy nhiêu lãnh đạo trong ban chuyên án, họ sẽ báo cáo với cơ quan mình. Tôi không tin là bấy nhiêu người, bấy nhiêu cơ quan đều biết sự thật phạm tội, mà Hạ Lập Bình vẫn có thể bình yên vô sự.”

Nghiêm Lương nhìn anh bằng ánh mắt kính phục và gật đầu, một lúc sau, ông nói: “Nếu vụ án này, anh không gặp được Triệu Thiết Dân và tôi, mà là một người... ví dụ như một trưởng ban chuyên án chỉ mong cây lặng gió đừng, anh đã bao giờ nghĩ đến chưa?”

Trương Siêu mỉm cười: “Tất nhiên là đã đưa ra giả thiết như anh nói, cho nên ngay từ đầu tôi đã luôn dẫn dắt hướng điều tra của cảnh sát, để có thêm nhiều người trong ban chuyên án dần dần biết được sự thật trong mười năm ấy, càng nhiều người biết sự thật, thì sự thật mới không dễ bị che giấu. Chứ không phải ngay từ đầu đã để điều tra viên thẩm vấn hình sự biết được sự thật và mong muốn của mình. Nếu cảnh sát không muốn tiếp tục điều tra thì vụ án của Giang Dương cũng sẽ trở thành một vụ án bế tắc vĩnh viễn, công an không thể cho các giới trong xã hội một câu trả lời hài lòng. Đây là cuộc chiến đấu giữa tôi và cảnh sát.”

Anh dừng lại giây lát, gật đầu mạnh với Nghiêm Lương rồi nói: “Trong lòng tôi vô cùng cảm kích thầy Nghiêm, lần đầu tiên tiếp xúc, thầy Nghiêm đã bắt đầu nghi ngờ động cơ của tôi, nhưng anh đã không ngăn cản, mà lại tác động để cảnh sát tiếp tục điều tra theo gợi ý của tôi.”

Nghiêm Lương cười hỏi: “Anh làm thế nào mà biết tôi đã nghi ngờ ngay từ lần đầu tiên gặp mặt?”

“Bởi vì anh là người đầu tiên hỏi về kính mắt và trang phục của tôi. Tôi bị cận thị, hành động ở ga tàu điện ngầm hôm đó đã được lên kế hoạch rất lâu, không được xảy ra sai sót, tôi buộc phải mang kính. Nhưng sau khi bị bắt, tôi buộc phải bỏ kính ra, trang phục và kiểu tóc phải trông rất quê mùa, như vậy mới có thể khiến cho hình ảnh của tôi trong bản tin thời sự trông

khác với thường ngày, tránh để hai nhân chứng ở Bắc Kinh nhận được ra và báo cáo với cảnh sát trước khi tôi chối bỏ lời khai ở phiên toà xét xử, như thế thì kế hoạch sẽ bị phá sản ngay từ đầu. Cho nên khi anh nhiều lần hỏi đến kính mắt của tôi, tôi rất căng thẳng, tôi biết không thể giấu được anh, tôi đã rất mong anh có thể giữ bí mật giúp tôi.”

Nghiêm Lương thành thật nói: “Lúc đầu tôi chỉ tò mò rốt cuộc anh muốn làm gì, cho nên đã không trực tiếp nói với Triệu Thiết Dân về nghi ngờ của mình, đến khi tôi biết được nhiều thông tin hơn, việc duy nhất tôi có thể làm giúp các anh là để Triệu Thiết Dân tiếp tục điều tra.”

CHƯƠNG 70

Buổi tối cuối tuần, trên một con đường rộng trong khu Tân Giang thành phố Hàng Châu, một chiếc ô tô riêng trông không có gì nổi bật đỗ trên con đường dành cho xe thô sơ, Nghiêm Lương ngồi trên ghế lái, cửa kính ô tô được kéo xuống một nửa, ông và Triệu Thiết Dân đang nhìn ra đằng xa qua khoảng không gian ấy.

Một chiếc xe tuần tra của cảnh sát giao thông đang đỗ ở một ngã rẽ phía xa.

Lúc này, từ đằng xa một chiếc Audi phóng nhanh tới, cảnh sát Lâm Kỳ vẫy tay ra hiệu cho chiếc Audi, rất nhanh, chiếc Audi từ từ ghé sát vào bên đường và dừng lại.

Cửa kính ô tô hạ xuống, Lâm Kỳ bước đến phía lái xe.

Khoảng cách xa quá khiến Nghiêm Lương không nhìn thấy rõ, ông hỏi Triệu Thiết Dân ở bên cạnh: "Anh có chắc Hạ Lập Bình không đi cùng lái xe, mà tự lái không?"

Triệu Thiết Dân gật đầu đáp: "Vâng, cuối tuần ông ta toàn tự lái xe đi thăm đứa bé đó, sau đó tự lái xe về khu nhà cơ quan trực thuộc tỉnh ở bên Tân Thành Tiền Giang, chắc là ông ta không muốn có thêm người biết bí mật về chuyện có một đứa con riêng như vậy."

Lâm Kỳ lấy ra một thiết bị kiểm tra nồng độ cồn trong hơi thở, bảo người lái chiếc Audi thổi hơi vào đó.

Hạ Lập Bình cầm lấy ống thổi, thổi một hơi mạnh vào bên trong, đang định rời đi, thì đột nhiên, Lâm Kỳ nghiêm giọng quát một câu: "Xuống xe!"

"Xuống xe làm gì?" Hạ Lập Bình bực mình nhìn đối phương.

"105, lái xe sau khi uống rượu, xuống xe, đến bệnh viện lấy máu!" Lâm Kỳ quát, đồng thời, hai cảnh sát khác cũng bước tới, ngăn chiếc Audi lại, làm ra vẻ không thể để cho ông ta đi được.

“Không thể nào!” Hạ Lập Bình trừng mắt nói, “Tôi không uống rượu, làm gì có chuyện lái xe sau khi uống rượu!”

Lâm Kỳ giờ thiết bị kiểm tra ra trước mặt ông ta, làm ra vẻ vô cùng chính trực ngay thẳng: “Ông tự xem đi, đừng có nói nhiều, xuống xe!”

“Tôi không lái xe sau khi uống rượu, chắc chắn là các anh đã đo sai rồi, tôi không uống rượu, thiết bị này chắc chắn là hỏng rồi!” Hạ Lập Bình ngồi yên trên xe.

“Đừng có nhiều lời, mau xuống xe!” Lâm Kỳ bước tới mở cửa xe, cửa xe đã bị khoá, anh thò tay vào trong cửa kính, bật nút chốt cửa xe, mở cửa xe ra, túm lấy Hạ Lập Bình, định lôi ông ta ra.

Hạ Lập Bình nổi giận: “Bỏ tay, đừng có động vào tôi, tôi sẽ tố cáo anh! Anh ở cơ quan nào, tôi sẽ gọi điện thoại cho lãnh đạo của anh.”

Lâm Kỳ cười nhạt: “Ông muốn tố cáo thì cứ việc, bây giờ thì ông không còn cách nào khác, đi, đến bệnh viện!”

Hạ Lập Bình bị anh kéo xềnh xệch ra khỏi ghế lái, rồi lại bị hai cảnh sát khác cường chế áp tải lên chiếc xe cảnh sát.

Mặc dù ông ta là lãnh đạo to, nhưng ông ta biết bây giờ nói rõ cho nhân viên cấp cơ sở biết địa vị của mình hoàn toàn không có tác dụng gì, đối phương chỉ nghe lãnh đạo trực tiếp, vượt cấp nhiều như vậy thì lại không có tác dụng, ông ta đâu có quen lãnh đạo nhỏ ở các cơ quan cấp cơ sở. Thành phố Hàng Châu lại là thành phố thủ phủ của tỉnh, các cơ quan truyền thông xã hội rất phát triển, nếu vì một chuyện nhỏ như vậy mà ông ta từ chối không hợp tác với người thi hành công vụ, một khi lộ chuyện, cho dù ông ta không uống rượu, qua lời đả kích trách cứ của quần chúng, cũng sẽ thành quan chức cấp cao lái xe sau khi uống rượu mà còn cậy quyền, coi thường kỉ cương pháp luật, chống lại người thi hành công vụ.

Không còn cách nào khác, Hạ Lập Bình đành kìm nén cơn giận, theo họ lên xe cảnh sát, đi về phía bệnh viện.

Cảnh sát đi cùng đến lúc lấy máu xong, đợi tiếp thêm mười phút, thì ông ta nhận được lời xin lỗi của Lâm Kỳ, thừa nhận thiết bị kiểm tra việc lái xe sau khi uống rượu của họ đúng là bị hỏng, con số nhảy bừa. Mặc dù rất

điên tiết, nhưng ở cương vị quan chức cấp cao, cần giữ phong độ của mình, không muốn chấp vật với cảnh sát quèn ở cấp thấp, ông ta giận dữ lên xe cảnh sát, được đưa về chỗ chiếc xe của mình.

Đợi đến khi chiếc Audi rời đi, Triệu Thiết Dân nhận được điện thoại, nói chuyện điện thoại xong, anh cười với Nghiêm Lương: “Cái cậu Lâm Kỳ này diễn cừ thật đấy, từ đầu đến cuối Hạ Lập Bình không hề nhìn phù hiệu cảnh sát của cậu ấy.”

“Nhìn cũng không sao, hoàn toàn có thể nói là gần đây kiểm tra nghiêm ngặt tình hình lái xe sau khi uống rượu, lực lượng cảnh sát giao thông không đủ, nên đưa cảnh sát hình sự vào để tăng cường, nếu chỉ vì chuyện vật ấy mà lại lãng nhăng thêm chuyện, thì quá mất phong độ ở cấp bậc của ông ta. Có điều anh tuyệt đối không được để ông ta biết là anh đang điều tra.”

Triệu Thiết Dân cười thoải mái: “Sớm muộn gì ông ta cũng biết thôi, nhưng ông ta không làm gì được em, em thuộc quyền quản lý của công an thành phố, chẳng nhẽ công an thành phố lại xử lý em vì một việc cón con như vậy?”

Một trường tiểu học dạy học tiếng nước ngoài ở thành phố Hàng Châu, mới khai giảng được vài ngày, một giáo viên ở học viện Y Chiết Giang đưa học viên cao học đến gặp lãnh đạo trường tiểu học, mang theo một văn bản của sở vệ sinh tỉnh, họ đang làm một đề tài, điều tra tình hình dinh dưỡng của nhi đồng toàn tỉnh, cần các khu vực tiến hành điều tra chọn mẫu đối với tình hình nguyên tố vi lượng trong cơ thể ở nhi đồng các độ tuổi khác nhau.

Theo yêu cầu của họ, nhà trường lấy ra danh sách học sinh lớp sáu, nhóm thực hiện đề tài lấy máu xét nghiệm ‘ngẫu nhiên’ mấy học sinh, trong đó có một học sinh nam họ Hạ.

Sau khi nhóm thực hiện đề tài rời khỏi trường tiểu học, Nghiêm Lương đã đợi từ lâu, ông cầm lấy ống mẫu máu nhỏ, cảm ơn một hồi, đối phương nói chỉ là việc nhỏ, không có gì. Nghiêm Lương nhắc đi nhắc lại với người

bạn trong nhóm thực hiện đề tài là việc điều tra lần này của họ vô cùng kín đáo, mong họ nhất định phải giữ bí mật, đối phương vui vẻ nhận lời.

CHƯƠNG 71

Cửa sổ văn phòng làm việc của Cao Đông đóng chặt, ông ngồi phía sau bàn làm việc, cau mày, bất động nhìn bản báo cáo giám định con đẽ trong tay.

Triệu Thiết Dân ngồi ở phía đối diện, hai tay đan vào nhau, thấp thỏm chờ ý kiến của lãnh đạo.

Rất lâu sau, Cao Đông không biết đã xem bản báo cáo bao nhiêu lần, mới từ từ đặt xuống, lấy thuốc lá ra châm lửa, rít mạnh một hơi, rồi mới hỏi: “Vụ án Giang Dương phá được chưa?”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Phá được rồi, đã đến giai đoạn kết thúc vụ án cuối cùng rồi, tạm thời chưa thông báo cho toàn thể các thành viên của ban chuyên án. Sau khi lấy được kết quả giám định, em đưa cho Trương Siêu xem, anh ta rất hài lòng, anh ta bảo em đưa một bản kết quả cho vợ anh ta. Sau khi em đưa cho Lí Tĩnh, Lí Tĩnh bỗng đột nhiên nhớ ra, nói là sau khi chối bỏ lời khai, lúc gặp cô ta ở trại tạm giam, Trương Siêu nói với cô ta là có cất một chiếc USB ở trong nhà, có thể chứng minh được là Giang Dương chết vì tự sát, chứ không phải là do Trương Siêu giết. Nhưng vì thời gian đó tâm trạng quá căng thẳng, cô ta quên mất chuyện đó, hôm nay mới nhớ ra.”

Cao Đông bĩu môi: “Chứng cứ có thể giúp chồng trực tiếp thoát tội, vì quá căng thẳng nên quên mất, bây giờ bỗng nhiên chợt nhớ ra, kỹ thuật diễn xuất như vậy trong phim truyền hình dài tập thì đã chết luôn từ tập một rồi, không ngờ lại qua mặt được cảnh sát mấy tháng liền, đúng thật là...”

Triệu Thiết Dân cũng bật cười thành tiếng: “Bây giờ họ không cần diễn nữa, chỉ cần tìm đại một cái cớ để nói cho chúng ta biết sự thật thôi.”

“Trong USB có gì?”

“Là một đoạn băng ghi hình. Tối hôm đó, trước khi tự sát, Giang Dương đã để một chiếc máy quay trước mặt, anh ta ngồi trước máy quay, nói hơn nửa tiếng đồng hồ, chủ yếu nói về những gì đã trải qua trong mười năm vừa

rồi, và tại sao cuối cùng anh ta lại chọn cách tự sát. Anh ta đã đưa ra rất nhiều chứng cứ gián tiếp mà những năm vừa rồi anh ta điều tra được, còn nói việc này là ý tưởng của một mình anh ta, không liên quan đến những người khác, tha thiết mong Trương Siêu sau khi xem xong đoạn băng ghi hình, thì giúp anh ta nộp đoạn băng ghi hình và chứng cứ cho các cơ quan chức năng của nhà nước vào thời điểm thích hợp. Nói xong những lời đó, anh ta liền đứng ra phía sau chiếc ghế, cho đầu vào trong sợi dây thòng lọng của một thiết bị, bấm công tắc điều khiển từ xa, rồi vứt chiếc điều khiển từ xa ra ngoài cửa sổ và nhắm mắt lại. Một phút sau, anh ta bắt đầu đưa tay lên túm lấy sợi dây thừng, nhưng lúc đó đã không thể gỡ ra được nữa, không lâu sau, anh ta... anh ta đã chết.” Triệu Thiết Dân khẽ nghiêng rằng, bất cứ ai đi nữa, cho dù là người kiên cường, sắt đá đến đâu, khi xem đoạn băng ghi hình này, chắc đều sẽ có cảm giác sức lực bị rút kiệt hoàn toàn.

Nghe anh miêu tả xong, Cao Đông chống tay lên cằm, mím môi im lặng không nói gì, một lúc lâu sau, ông mới lấy lại sức, lên tiếng: “Đoạn băng ghi hình này... không cần đưa cho tôi nữa, tôi không muốn xem.”

Triệu Thiết Dân im lặng gật đầu.

Cao Đông lại hỏi: “Không lẽ sự việc này không liên quan đến người nào khác sao? Anh ta nhờ Trương Siêu nộp đoạn băng ghi hình cho cơ quan chức năng của nhà nước, nhưng Trương Siêu lại ra ga tàu điện ngầm vứt xác, kế hoạch này không lẽ là do Trương Siêu bắt chọt nghĩ ra?”

“Nghiêm Lương nói kế hoạch này là do Trương Siêu, Giang Dương, Chu Vĩ, Trần Minh Chương và Lí Tĩnh cùng vạch ra rất lâu, cuối cùng mới thực hiện, Trương Siêu còn tiết lộ với ông ấy, Giang Dương quay lại cảnh tự sát lúc cuối cùng, là lấy ý tưởng từ bộ phim Mỹ ‘Cuộc đời của David Gale’ . Còn về vợ cũ của Giang Dương, cô ấy là một người thật thà, chắc chắn chỉ biết là Giang Dương tự sát, hoàn toàn không biết rõ toàn bộ kế hoạch, nếu không khi bị cảnh sát điều tra sẽ dễ nói hớ. Giang Dương và Trương Siêu đã thuyết phục vợ mình thế nào, thì không thể nào biết được, chắc là rất

khó khăn. Cho dù đối với đương sự hay đối với người thân của họ, thì đây đều là một quyết định vô cùng khó khăn.”

Triệu Thiết Dân dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Nghiêm Lương phán đoán, kế hoạch này đã được vạch ra từ mấy tháng trước khi Giang Dương chết, bởi vì trong lịch sử liên lạc của Giang Dương phát hiện thấy bắt đầu từ tháng 1, tần suất gọi điện thoại giữa anh ta với Chu Vĩ và Trần Minh Chương đột nhiên giảm xuống rất thấp, còn tần suất liên lạc điện thoại với Trương Siêu lại đột ngột tăng lên rất cao, nhằm mục đích để tránh cho Trần Minh Chương và Chu Vĩ không bị nghi ngờ là có tham dự vào kế hoạch của họ. Trương Siêu chắc chắn là không thoát được, buộc phải tự nguyện vào tù, họ không muốn những người khác đều bị liên lụy. Nhìn từ góc độ toàn bộ bản kế hoạch, vị cảnh sát hình sự già Chu Vĩ đã đưa ra cách phản lại công tác điều tra hình sự; thiết bị mô phỏng sức người thắt cổ chết Giang Dương tất nhiên là kiệt tác của Trần Minh Chương, ngày hôm sau Trương Siêu vào trong phòng, tháo dỡ toàn bộ linh kiện của thiết bị tự sát đó ra vứt vào một xó, lúc đó chúng em cứ tưởng là cái giá phơi quần áo gấp gọn. Lí Tĩnh cũng đóng vai trò rất quan trọng trong đó, cô ấy phối hợp với Trương Siêu, cung cấp cho chúng ta manh mối vào thời điểm thích hợp, để chúng ta tiếp tục điều tra theo kế hoạch của họ, không đi sai hướng.”

Cao Đông suy nghĩ giây lát rồi bật cười: “Chắc là cái ông Nghiêm Lương đã biết sự thật từ lâu rồi đúng không?”

“Ngay từ đầu Nghiêm Lương đã nghi ngờ Trương Siêu có một động cơ đặc biệt, nhưng ông ấy không nói với em, mà lại giả vờ như không biết, khuyến khích em cứ theo đó mà tiếp tục điều tra. Khi những sự việc trong mười năm ấy dần dần lộ ra, em nghi ngờ mục đích của Trương Siêu là để lật án, nhưng Nghiêm Lương nói không phải. Nếu Trương Siêu có chứng cứ để lật án, thì không cần phải hi sinh đến mức đó; nếu anh ta không có chứng cứ, tự nguyện vào tù cũng không thể lật án được. Nghiêm Lương cũng mãi không hiểu được động cơ của anh ta là gì, cho đến cuối cùng mới biết mục tiêu của Trương Siêu là đi đường vòng để thực hiện kế hoạch lớn, lấy việc phá án làm quân bài trao đổi, ép chúng ta làm giám định con dê,

lấy đó làm chứng cứ trực tiếp chứng minh Hạ Lập Bình phạm tội liên quan đến vụ án, từ đó phá giải vụ án oan mười năm, bắt giữ hung thủ thực sự.”

“Thật không dễ chút nào, thật không dễ chút nào!” Cao Đông ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, thì thầm. “Còn nhớ ngay từ đầu tôi đã nói với cậu, vụ án này cậu chỉ chuyên tâm phụ trách điều tra, đừng quan tâm đến những việc liên quan đằng sau không?”

Triệu Thiết Dân gật đầu.

Cao Đông giải thích: “Mấy năm nay Giang Dương đã viết thư gửi cho một số lãnh đạo trong tỉnh, thuật lại chi tiết quá trình diễn biến trong mười năm, có điều các lãnh đạo lớn ngày nào cũng nhận được hàng đồng thư từ những người chuyên có ý kiến phản ánh sự bất bình, đâu có để ý. Cũng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, có một vị lãnh đạo trong tỉnh chuyển riêng cho tôi bức thư này, tôi đã xem, về những điều viết ở trong thư, tôi vô cùng kinh ngạc, có điều trong tay Giang Dương không có chứng cứ, tôi cũng không thể phán đoán được tính chân thực của câu chuyện, huống hồ cấp bậc của quan chức dính líu đến vụ việc nằm ngoài khả năng của tôi. Cho đến tận khi Trương Siêu chối bỏ lời khai, gây chấn động dư luận, tôi mới chú ý thấy người chết - Giang Dương - chính là kiểm sát viên đã viết bức thư này, nhớ lại câu chuyện trong thư, tôi tin rằng phía sau màn kịch nhận tội trước rồi chối bỏ lời khai này ẩn chứa rất nhiều điều, cho nên mới bảo cậu tiếp tục điều tra.”

Triệu Thiết Dân nói ra câu hỏi khúc mắc nhất trong lòng anh: “Bây giờ đã có chứng cứ chắc chắn về việc Hạ Lập Bình cưỡng bức trẻ vị thành niên, tiếp theo đây em phải làm thế nào?”

Cao Đông suy nghĩ giây lát: “Có bao nhiêu người trong ban chuyên án đã biết chuyện này?”

“Em đã nói với một số kiểm sát viên, chắc họ đã báo cáo với viện Kiểm sát tỉnh, có điều tạm thời chưa nhận được chỉ thị rõ ràng của bên trên.”

Cao Đông cười nhạt: “Phó trưởng ban tổ chức tỉnh ủy, cũng chưa biết phía sau ông ta còn những mối quan hệ gì, mọi người đều không muốn chủ động ra mặt điều tra.”

Triệu Thiết Dân cau mày nói: “Còn có người tìm gặp em, khuyên em không nên can dự vào việc này, không tốt cho em, chỉ cần kết thúc vụ án Giang Dương là được, trong báo cáo kết thúc vụ án thì tránh không nhắc đến động cơ của họ.”

Cao Đông lại châm một điếu thuốc, thở dài nói: “Hạ Lập Bình đã biết chuyện này rồi, giờ chắc là ông ta đang vô cùng bất an, không giấu gì cậu, cũng có người đặt vấn đề với tôi, tôi... cấp bậc của đối phương rất cao, tôi không thể từ chối, tôi chỉ nói là mình hoàn toàn không quan tâm đến vụ án này, nếu gặp, tôi sẽ lựa lời nói với cậu.”

“Thế...” vẻ mặt Triệu Thiết Dân đầy khó xử, “Thế... thế là thôi à? Họ đã làm nhiều chuyện như vậy, lũ người đó xâm hại tình dục, giết người, tiêu hủy chứng cứ, bức hại nhân viên tư pháp, đúng thật là...” Anh nghiến răng, đau khổ nói, “Em đã hứa với Nghiêm Lương, cũng hứa với Trương Siêu, em nói... em nói sẽ cố gắng hết sức trong khả năng của mình, công khai sự thật.”

Cao Đông nhìn anh một cái, mỉm cười: “Tôi bảo là khi gặp, tôi sẽ giúp người ta chuyển lời, lựa lời nói với cậu, nhưng cậu là đội trưởng đội điều tra hình sự, quá đề cao bản thân, vô cùng ngoan cố, không thể nói được, tôi lại không phải là lãnh đạo trực tiếp của cậu, cậu cũng không vi phạm kỉ luật, chỉ là nghiêm túc hoàn thành công việc của mình, tôi cũng không làm gì được cậu.”

Triệu Thiết Dân cau mày nói: “Ý của anh là em nên trực tiếp công khai sự thật?”

Cao Đông bỗng hỏi một câu không ăn nhập gì: “Năm nay các địa phương trên toàn quốc đều rộ lên chuyện lật lại các vụ án oan sai, làn sóng này bắt đầu dấy lên từ vụ án nào?”

“Là...?” Triệu Thiết Dân không có sự nhạy cảm chính trị phong phú của những quan chức như Cao Đông, không trả lời được.

Cao Đông chỉ vào Triệu Thiết Dân: “Chính là bắt đầu từ vụ án Nhiếp Hải Phấn đội trưởng đội thẩm vấn hình sự của các cậu, bà ta sử dụng nhục hình ép cung gây ra vụ án oan sai hai chú cháu giết năm người ở Tiêu Sơn, lật án

vào cuối năm ngoái. Vụ án này được cơ quan truyền thông cấp quốc gia đưa tin nhiều lần, viện Kiểm sát tối cao lấy đó làm vụ án điển hình để tuyên truyền, các địa phương ý thức được rằng việc cải cách tư pháp lần này là làm thật, thế mới dấy lên làn sóng lật lại các vụ án oan sai. Người lật lại vụ án này chính là phó viện trưởng Ngô ở viện Kiểm sát thành phố. Phó viện trưởng Ngô là một kiểm sát viên vô cùng chính trực, để lật lại vụ án, ông đã vất vả rất nhiều năm, gặp rất nhiều khó khăn, trở ngại, nhưng ông chưa bao giờ có ý định bỏ cuộc. Cậu là trưởng ban chuyên án, cậu trực tiếp công khai vụ án này cho xã hội biết sẽ không phù hợp, nếu câu chuyện của Giang Dương và bản báo cáo giám định con đẻ được đưa ra trước phó viện trưởng Ngô, có lẽ là cách xử lý phù hợp nhất.”

CHƯƠNG 72

*Ngày 3 tháng 12 năm 2013,
đại lễ đường Nhân dân
tỉnh Chiết Giang.*

Một dải băng rôn được treo phía ngoài hội trường, ‘Hội nghị báo cáo học tập Ngô X X, kiểm sát viên ưu tú toàn quốc năm 2013’.

Trong hội trường, hơn mười tấm biển tên đặt trên bàn chủ tịch, ứng với vị trí của lãnh đạo các cơ quan tuyên truyền, chính quyền, viện Kiểm sát hai cấp tỉnh và thành phố, phía dưới khán đài là hàng trăm kiểm sát viên đến từ các địa phương trên toàn quốc, còn có một số đại biểu của các cơ quan anh em bên Công an, toà án đến hưởng ứng.

Đèn chớp máy ảnh liên tục lóe sáng, các lãnh đạo lần lượt được mời lên phát biểu theo thứ tự cấp bậc, sau khi các lãnh đạo phát biểu hết một lượt, người dẫn chương trình trao micro cho nhân vật chính của ngày hôm nay - kiểm sát viên Ngô, người tháng trước vừa được viện Kiểm sát tối cao trao tặng danh hiệu Kiểm sát viên ưu tú toàn quốc năm 2013.

Kiểm sát viên Ngô khoảng hơn năm mươi tuổi, mái tóc đã ngả màu hoa râm, gương mặt toát lên vẻ uy nghiêm một cách tự nhiên, bầm sinh đã mang thần thái của một ủy viên kỉ luật. Ông cầm lấy micro, sau khi nói một vài câu chào hỏi mang tính lễ nghi với các lãnh đạo và khách mời bên dưới, ông ho một tiếng, tiếp đó, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm nghị, ông quan sát một lượt tất cả mọi người, tiếp đó ông làm một việc khiến tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ - gỡ tấm huân chương Kiểm sát viên ưu tú trên ngực xuống, rồi từ từ đặt hai tay lên bàn.

Lúc này, ông chậm rãi lên tiếng: “Tôi không dám đeo tấm huân chương này, bởi vì tôi chỉ làm những việc trong phạm vi trách nhiệm và khả năng của mình, hoàn toàn không có gì là ưu tú. Có một người kiểm sát viên, cậu

ấy xứng đáng với tấm huân chương này hơn tôi rất nhiều. Để điều tra rõ một sự thật, cậu ấy đã bỏ ra mười năm, hi sinh cả tuổi thanh xuân, sự nghiệp, danh dự, tiền đồ và gia đình, thậm chí... thậm chí hi sinh cả tính mạng của chính mình. Nhưng...” Ông cao giọng hơn, vẻ mặt lại càng nghiêm nghị, “nhưng sự thật rõ ràng ở ngay đây, thế mà tất cả mọi người có mặt ở đây lại vờ như không thấy!”

Lời mở đầu danh thếp, đầy sức thuyết phục, tất cả mọi người đều ngó ra, nhưng không ai ngắt lời ông, và ông tiếp tục nói hết.

Cuộc báo cáo diễn ra rất lâu, không ai ngủ gật, một số lãnh đạo tỉnh vốn dự định sẽ rời khỏi hội trường giữa chừng sau khi phát biểu xong, cũng dừng bước ở lại.

Trong phòng gặp mặt ở trại tạm giam, qua vách ngăn bằng thủy tinh hữu cơ rất dày, Nghiêm Lương nói với Trương Siêu: “Trong buổi lễ tuyên dương kiểm sát viên của tỉnh, viện trưởng Ngô không nhắc một chữ đến việc tuyên dương, ông đã kể câu chuyện của các anh, một câu chuyện không phù hợp, vào một thời điểm không phù hợp.”

Trương Siêu nheo mắt, yên lặng rất lâu, một lúc lâu sau, hai hàng nước mắt nóng hổi trào ra.

Nghiêm Lương tiếp tục nói: “Tôi rất khâm phục viện trưởng Ngô, ông đã nói những điều này trong một buổi lễ như vậy, phải có một dũng khí rất lớn. Bây giờ mọi cơ quan tư pháp trong tỉnh đều biết sự việc này, bằng chứng phạm tội của Hạ Lập Bình cũng đã được công khai, không ai có thể đỡ được cho ông ta, ông ta sẽ nhanh chóng bị bắt, chắc chắn Tôn Hồng Vận và những kẻ liên quan đến vụ án đều khó mà thoát được. Giang Dương có thể yên nghỉ được rồi.”

Nước mắt Trương Siêu chảy đến cổ, mà anh không hề hay biết.

“Hành vi của anh đã vi phạm pháp luật, nhưng tôi nghĩ, cơ quan kiểm sát đã biết nội tình sự việc của anh, sẽ xin với tòa án giúp anh, cuối cùng sẽ được xử nhẹ, anh đừng lo lắng quá.”

“Tôi không hề lo lắng. Mười năm, thật sự quá dài.” Trương Siêu bình tĩnh thốt ra câu nói ấy, rồi nhìn về phía vách chắn bằng inox, ở đó thấp thoáng có bóng của anh, hơn nửa năm trước, anh còn rất phong độ, giờ đây tóc đã bạc cả nửa đầu, anh hướng về phía bóng mình thở dài một tiếng, “Con người, thế là già thôi...”

CHƯƠNG 73

Báo XX thành phố Hàng Châu ngày 6 tháng 3 năm 2014

Gần đây cục công an thành phố Hàng Châu đã phá được vụ án di chuyển xác chết bằng tàu điện ngầm, nghi phạm Trương Siêu hoàn toàn không phải là hung thủ giết hại nạn nhân, tình tiết cụ thể của vụ án liên quan đến chuyện riêng cá nhân. Trương Siêu phạm tội tạo chứng cứ giả, gây trở ngại đối với việc điều tra của cơ quan tư pháp, đe dọa an ninh công cộng, phiên toà sơ thẩm tuyên án tám năm tù giam, trước toà, Trương Siêu đã nhận tội, không kháng cáo.

Báo XX Chiết Giang ngày 9 tháng 3 năm 2014

Văn phòng Thông tin tỉnh Chiết Giang cho biết, ông Hạ Lập Bình, phó X trưởng XX đã tử vong do ngã xuống từ toà nhà phía tây của cơ quan vào ngày 8 tháng 3, cảnh sát xác nhận ông Hạ Lập Bình đã nhảy lầu tự tử. Theo điều tra của cảnh sát và di chúc của chính ông Hạ Lập Bình, nguyên nhân chính khiến ông Hạ Lập Bình nhảy lầu là bản thân ông ta và vợ bệnh tật kéo dài, tâm lí nặng nề, có biểu hiện tiêu cực, muốn tìm đến cái chết.

Trang mạng báo X ngày 14 tháng 3 năm 2014

Khoảng 11 giờ sáng ngày 13 tháng 3, ông Lí Kiến Quốc, chủ nhiệm XX, Đại biểu hội đồng nhân dân cục công an thành phố Kim Hoa, tử vong do trượt chân ngã xuống từ văn phòng tầng sáu cục công an thành phố. Nhân viên cục công an thành phố Kim Hoa cho phóng viên biết, đây là tai nạn bất ngờ, trong khi đang lau cửa kính, ông Lí Kiến Quốc đã trượt chân rơi xuống và tử vong. Tang lễ của ông Lí Kiến Quốc sẽ được cử hành vào ngày 16.

Theo nguồn tin từ những người thân cận với ông Lí Kiến Quốc, ông Lí Kiến Quốc năm nay 49 tuổi, trước khi mất có một sự nghiệp công

tác lấy lòng, đối xử với mọi người chân thành, nhận được tin dữ về cái chết của ông, đồng nghiệp trong cơ quan đều cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Thông báo của công ti sản xuất giấy Ca Ân, sàh chứng khoán Thâm Quyền ngày 19 tháng 3 năm 2014

Ông Hồ Nhất Lãng, thư kí hội đồng quản trị công ti đột ngột lên cơn đau tim, cấp cứu không thành công, không may qua đời vào chiều ngày 19 tháng 3 năm 2014, thọ 46 tuổi.

Hiện tại thành viên hội đồng quản trị công ti gồm tám người, cơ cấu thành viên phù hợp với những quy định trong ‘Điều luật của công ti’ và ‘Quy trình, quy tắc tổ chức, làm việc của công ti’, hợp pháp và có hiệu lực. Hội đồng quản trị quyết định: Trước khi bầu ra thư kí hội đồng quản trị mới, bà Lữ XX, phó chủ tịch hội đồng quản trị công ti sẽ tạm thời phụ trách toàn bộ công việc của thư kí hội đồng quản trị. Mọi hoạt động kinh doanh và quản lí của công ti diễn ra bình thường.

Trang mạng cục công an thành phố Hàng Châu ngày 8 tháng 5 năm 2014

Ông Triệu Thiết Dân, đội trưởng phân đội điều tra hình sự cục công an thành phố Hàng Châu, vi phạm kỉ luật nghiêm trọng, trong thời gian điều tra phá án đã tiết lộ bí mật vô cùng quan trọng cho người không thuộc ngành cảnh sát, gây ra hậu quả nghiêm trọng, bãi miễn toàn bộ chức vụ, giao cho cơ quan tư pháp tiến hành điều tra.

Báo XX thành phố Hàng Châu ngày 6 tháng 7 năm 2014

Công ti cổ phần trách nhiệm hữu hạn máy móc thiết bị đo lường XX Chiết Giang bị buộc tội trốn thuế, làm giả chứng từ, người đại diện theo pháp luật là ông Trần XX bị tuyên án ba năm tù giam, đồng thời phải chịu khoản tiền phạt là một triệu. Được biết, từ lâu nay...

Tại phòng riêng ở một quán rượu, Triệu Thiết Dân đẩy cửa bước vào, trong phòng chỉ có Chu Vĩ và Nghiêm Lương, trên bàn trước mặt họ có bày rượu, Nghiêm Lương nhìn anh một cái rồi nói: “Lí Tĩnh vừa đến, khóc một lúc rồi đi.” Ông buông một tiếng thở dài đầy khó nhọc, “Cuối cùng là như vậy đây...”

Triệu Thiết Dân mím môi, cười buồn: “Phó giám đốc sở Cao nhờ em bày tỏ sự biết ơn đối với anh, cảm ơn anh khi bị điều tra đã không tiết lộ là anh ấy đã có đưa ra gợi ý trong quá trình điều tra phá án.”

Nghiêm Lương thở dài: “Nhưng anh tiết lộ bí mật quốc gia cho người ngoài ngành cảnh sát là tôi, bây giờ không còn chức vụ gì nữa.”

Triệu Thiết Dân cười khà khà: “Phó giám đốc sở Cao nói mấy năm nữa sẽ điều em sang cơ quan khác. Em không làm cảnh sát hình sự, đổi sang quân chủng cảnh sát khác, cũng là vì nhân dân phục vụ mà, sợ gì.” Anh chỉ vào Chu Vĩ, “Tuyết Trắng Bình Khang làm việc ở đồn công an không phải cũng rất vui vẻ đó sao?”

Chu Vĩ nhìn anh, cũng không kìm được phá lên cười ha hả, ba người nâng chén cụng li.

Chu Vĩ nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, bầu trời đêm nay đen như mực, nghĩ đến Trần Minh Chương bị đưa đi nhốt giam ở nơi khác, chợt thấy vô cùng náo nức, ông cầm chai rượu, uống liền mấy hơi.

Nghiêm Lương cũng buồn bã lắc đầu, hoàn toàn không thể hiểu được kết quả đó.

Triệu Thiết Dân cười buồn: “Phó giám đốc sở Cao nói, tính toán sai lầm nhất của chúng ta là ở chỗ Hạ Lập Bình. Chúng ta cho rằng Hạ Lập Bình là quan chức cao cấp nhất trong đó, e rằng đã sai, cho nên Hạ Lập Bình ngã lâu, Tôn Hồng Vận lại được sống.”

“Còn ai nữa?”

“Không biết.”

Nghiêm Lương im lặng không nói gì, một lát sau, cả ba người đều bật cười.

Đêm đó, họ uống rất nhiều rượu, nói rất ít.

Trời rất tối, họ không biết khi nào mới sáng.

Văn phòng ủy ban Kỉ luật trung ương, bí thư Vương xám mặt nhìn tập hồ sơ trước mặt, các quan chức kiểm tra kỉ luật xung quanh đều nhìn ông thấp thỏm bất an.

Ông nghiêm mặt đứng dậy, ném tập hồ sơ xuống trước mặt, không nhìn bất cứ người nào, bước ra ngoài.

Ngày 29 tháng 7 năm 2014, hùm lớn ngã ngựa.

TỬ
KIM
TRẦN

Vũ Thị Hà dịch

12

ĐÊM TRƯỜNG
TẮM TỐI

PHẦN THỨ BA

12

CHÚ THÍCH

[bánh đĩa Ấn Độ](#), tức bánh Papad, là bánh có dạng mỏng, giòn, hình chiếc đĩa.

[Nỗi oan nàng Đậu Nga](#) là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện oan khuất ‘Đông Hải Hiếu Phụ’ trong ‘Liệt Nữ truyện’. Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng.

[Toàn Tụ Đức](#) là tên một tiệm vịt quay rất nổi tiếng ở Bắc Kinh.

[Taobao](#) là một trang web thương mại điện tử nổi tiếng ở Trung Quốc.

[nói xoắn lưỡi](#) tức là một cụm hoặc một câu khó có thể nói được nhanh, thường là do có sự điệp âm hoặc một chuỗi những âm tương tự nhau.

[tiểu học lớp sáu](#): Bậc tiểu học ở Trung Quốc có nơi gồm sáu trình độ, từ lớp một đến lớp sáu.

[Dichlorvos](#) là một loại thuốc trừ sâu hữu cơ.

[dopamine](#) là một chất nội tiết trong cơ thể, có tác dụng dẫn truyền thần kinh.

[Bảo Khiết](#) là Tập đoàn P&G.

[bốn tốt](#) bao gồm thành viên tốt của gia đình, nhân viên tốt của cơ quan, thanh niên tốt của khu dân cư, người tiên phong tốt của thời đại.

[ba đại diện](#) bao gồm đại diện cho yêu cầu phát triển về lực lượng sản xuất của xã hội tiên tiến Trung Quốc, luôn đại diện cho đường hướng tiến lên của văn hoá tiên tiến Trung Quốc, luôn đại diện cho lợi ích căn bản của đông đảo nhân dân Trung Quốc.

[cầm nã](#) là một thể võ thuật của Trung Quốc, sử dụng để khống chế đối phương.

[tiểu](#) là từ được người Trung Quốc dùng để gọi thân mật đối với người bằng tuổi, hoặc ít tuổi hơn.

[anh Vĩ](#) trong tiếng Trung Quốc đồng âm với Viagra, một loại thuốc tăng cường sinh lực dành cho đàn ông.

[xe bánh mì](#) là một loại xe cỡ trung bình, khoảng bảy tám chỗ, nhìn ngang trông như chiếc bánh mì gối.

[thái bảo](#) là tên một chức quan thời cổ đại ở Trung Quốc.

Table of Contents

<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>
<u>CHƯƠNG 11</u>
<u>CHƯƠNG 12</u>
<u>CHƯƠNG 13</u>
<u>CHƯƠNG 14</u>
<u>CHƯƠNG 15</u>
<u>CHƯƠNG 16</u>
<u>CHƯƠNG 17</u>
<u>CHƯƠNG 18</u>
<u>CHƯƠNG 19</u>
<u>CHƯƠNG 20</u>
<u>CHƯƠNG 21</u>
<u>CHƯƠNG 22</u>
<u>CHƯƠNG 23</u>
<u>CHƯƠNG 24</u>
<u>CHƯƠNG 25</u>
<u>CHƯƠNG 26</u>
<u>CHƯƠNG 27</u>
<u>CHƯƠNG 28</u>
<u>CHƯƠNG 29</u>

[CHƯƠNG 30](#)
[CHƯƠNG 31](#)
[CHƯƠNG 32](#)
[CHƯƠNG 33](#)
[CHƯƠNG 34](#)
[CHƯƠNG 35](#)
[CHƯƠNG 36](#)
[CHƯƠNG 37](#)
[CHƯƠNG 38](#)
[CHƯƠNG 39](#)
[CHƯƠNG 40](#)
[CHƯƠNG 41](#)
[CHƯƠNG 42](#)
[CHƯƠNG 43](#)
[CHƯƠNG 44](#)
[CHƯƠNG 45](#)
[CHƯƠNG 46](#)
[CHƯƠNG 47](#)
[CHƯƠNG 48](#)
[CHƯƠNG 49](#)
[CHƯƠNG 50](#)
[CHƯƠNG 51](#)
[CHƯƠNG 52](#)
[CHƯƠNG 53](#)
[CHƯƠNG 54](#)
[CHƯƠNG 55](#)
[CHƯƠNG 56](#)
[CHƯƠNG 57](#)
[CHƯƠNG 58](#)
[CHƯƠNG 59](#)
[CHƯƠNG 60](#)
[CHƯƠNG 61](#)

[CHƯƠNG 62](#)

[CHƯƠNG 63](#)

[CHƯƠNG 64](#)

[CHƯƠNG 65](#)

[CHƯƠNG 66](#)

[CHƯƠNG 67](#)

[CHƯƠNG 68](#)

[CHƯƠNG 69](#)

[CHƯƠNG 70](#)

[CHƯƠNG 71](#)

[CHƯƠNG 72](#)

[CHƯƠNG 73](#)